

Hải thượng phồn hoa

Contents

Hải thượng phồn hoa	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	12
4. Chương 04	16
5. Chương 05	22
6. Chương 06	27
7. Chương 07	32
8. Chương 08	37
9. Chương 09	41
10. Chương 10	45
11. Chương 11	49
12. Chương 12	55
13. Chương 13	59
14. Chương 14	63
15. Chương 15	68
16. Chương 16	72
17. Chương 17	76
18. Chương 18	81
19. Chương 19	86
20. Chương 20	91
21. Chương 21	95
22. Chương 22	100
23. Chương 23	104
24. Chương 24	109
25. Chương 25	113
26. Chương 26	117
27. Chương 27 End	122
28. Ngoại Truyện 1	126
29. Ngoại Truyện 2	132
30. Ngoại Truyện 3	137
31. Ngoại Truyện 4	140
32. Ngoại Truyện 5 & 6	142

Hải thượng phồn hoa

Giới thiệu

Chúng ta yêu một người, rốt cuộc là vì lẽ gì? Vì người ấy có vẻ đáng thương, vì một nụ cười, vì một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-thuong-phon-hoa>

1. Chương 01

Phần 1

Trong suốt

Em nhìn thấy con cá đang tung tăng bơi lội

Mặt nước trong suốt

Em nhìn thấy mây đang lững lờ trôi trên trời

Không khí trong suốt

Em nhìn thấy mưa lãng đãng rơi ngoài cửa sổ

Thủy tinh trong suốt

Em nhìn thấy niềm vui vẻ hạnh phúc của anh

Đôi mắt trong suốt

Chương 1

Khi vừa vào nghề, Đỗ Hiểu Tô nghe Lão Mạc nói: “Nghề của chúng ta phải dậy sớm hơn Châu Ba Bì[1], ngủ muộn hơn tiểu thư, ăn uống kém hơn heo, làm việc nhiều hơn lừa. Thời gian ở ngoài đường nhiều hơn ở nhà, hai mắt thâm quầng đến gấu trúc cũng chẳng bằng, đầu tóc rối tung đến tổ quạ cũng kém xa, cư xử phải tốt hơn Tôn Tử[2], nhìn bề ngoài cũng không thua kém ai, thật ra tiền lương lại chẳng bằng dân công”.

Lúc ấy, Đỗ Hiểu Tô nghe xong chỉ phì cười, nhưng đến giờ nếu có người kể lại câu chuyện cười vốn đã trở thành cuộc sống hằng ngày, cô cũng không thể cười nổi nữa. Vừa hoàn thành xong chuyên mục về một game show truyền hình trong bốn ngày, cô thậm chí còn không đủ sức tự pha cho mình một bát mì ăn liền. Đỗ Hiểu Tô vừa về đến nhà, tắm nước nóng xong, ra ngoài mở máy sấy tóc thì phát hiện nó không chạy, xem ra hỏng rồi. Cô cũng chẳng có hứng thú nghiên cứu xem vì sao máy sấy lại đình công, cũng không màng đến mái tóc còn đang ướt, liền đổ người ngay xuống giường.

Đỗ Hiểu Tô ngủ rất say, không rõ chuông điện thoại reo đến lần thứ bao nhiêu mới đủ sức đánh thức cô dậy, tay cầm điện thoại lên mà đầu vẫn còn lơ mơ. Không ngờ lại là Lão Mạc, hình như đang giận bốc hỏa, ông hét lên trong điện thoại: “Cô đang ở đâu? Để đối thủ lấy được tin nóng hổi rồi, cô có biết không?”.

Cô ngẩn người một lúc mới phản ứng lại: “Mạc Phó, tôi bị điều đến mục Văn nghệ rồi”.

Lão Mạc nói rành mạch từng câu từng chữ: “Tôi biết cô bị điều đến mục Văn nghệ, đây chính là tin hàng đầu trong làng giải trí, Nhan Tịnh Tịnh bị tai nạn giao thông”.

Đầu Đỗ Hiểu Tô như bị búa bổ, lập tức bật dậy, vừa thay quần áo vừa giữ điện thoại tiếp tục truy hỏi: “Là Nhan Tịnh Tịnh hiện đang nổi như cồn sao?”.

Lão Mạc bực mình đáp lại: “Còn có Nhan Tịnh Tịnh thứ hai sao?”.

Đỗ Hiểu Tô vốn rất sợ đến bệnh viện, nhất là vào buổi tối. Phòng cấp cứu sáng trưng đang rất hỗn loạn, cô đành miễn cưỡng ép mình chạy vào trong thì phát hiện mười mấy đồng nghiệp đã có mặt ở đó chờ lấy tin, bao gồm cả phóng viên văn nghệ Lão Tất của tòa soạn đối thủ Tân Báo. Phóng viên văn nghệ Lão Tất không hề giống với người dẫn chương trình Lão Tất của Đài truyền hình trung ương, Lão Tất này có một khuôn mặt vừa tròn vừa mập, khi cười còn có cả lúm đồng tiền, ngay lúc này anh ta đang cười với Đỗ Hiểu Tô, lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, cười đến mức lửa giận âm ỉ trong lòng Đỗ Hiểu Tô muốn bùng lên lập tức.

“Lão Tất”, cô tươi cười có vẻ còn giả tạo hơn Lão Tất, “Lần này các anh bắt tin thật nhanh”.

“Không dám, không dám.” Lão Tất cười không thua kém một pho tượng Phật Di Lặc, nhưng giọng điệu vẫn rất khiêm tốn, “Do may mắn thôi, vừa đúng lúc xe tôi ở ngay sau xe Nhan Tịnh Tịnh, ai ngờ sẽ chụp được cảnh tai nạn, tôi còn gọi 120 cho xe cấp cứu đến nữa mà. Lần này đúng là quá may mắn, ai biết được tin độc quyền lại từ trên trời rơi xuống. Ha ha, ha ha...”.

Kể lại vụ tai nạn mà không mang chút thông cảm nào, lại còn vui mừng đến thế này, vậy là Đỗ Hiểu Tô quay sang hỏi đồng nghiệp khác: “Cô ấy thế nào? Bị thương nghiêm trọng không?”.

“Không biết, vào phòng phẫu thuật đến giờ vẫn chưa ra.”

Nhóm phóng viên chờ đợi trong căng thẳng, có người liên tục gọi điện về tòa soạn, có người ôm máy quay phim đi qua đi lại, lúc này có không ít các phóng viên khác nhận được tin cũng lập tức chạy đến, gia nhập vào nhóm người đang chờ đợi. Đỗ Hiểu Tô lại tranh thủ thời gian ngồi trên ghế dài ngủ gật, vừa thiếp đi một lát thì người quản lý của Nhan Tịnh Tịnh là Triệu Thạch đã đến, khung cảnh tức khắc trở nên hỗn loạn, ánh đèn flash liên tục chớp nháy, phía bệnh viện cuối cùng cũng không thể chịu đựng thêm, bắt đầu đuổi hết mọi người đi: “Mời tất cả ra ngoài, tránh ảnh hưởng đến công việc của chúng tôi”.

Lão Tất nở nụ cười cầu hòa: “Cô y tá à, chúng tôi không phải đến phỏng vấn, chúng tôi đến là để khám bệnh”. Vừa nói vừa giơ số thứ tự trong tay lên.

Y tá của khu cấp cứu không chút biểu cảm: “Anh là bệnh nhân? Vậy thì tốt, đi theo tôi”.

“Để làm gì?”, lần này đến lượt Lão Tất phát hoảng.

“Khám bệnh chứ làm gì”, y tá lạnh lùng nói, “Tôi chỉ cần nhìn là biết anh có bệnh”.

Mọi người bật cười, cuối cùng cả nhóm phóng viên đều bị đuổi thẳng ra khỏi khu cấp cứu. Bên ngoài gió thổi ào ào, Đỗ Hiểu Tô vừa lạnh vừa đói, bao tử đang kêu gào, quả thật không thể chịu được nữa mới ra khỏi bệnh viện tìm một quán ăn nhỏ. Lúc này đã là mười một giờ đêm, nhưng trong quán vẫn còn đông khách, chủ quán lại làm chậm chạp, khiến Đỗ Hiểu Tô đợi rất lâu mới nhận được bát mì của mình. Hơi nóng bốc lên phủ vào mặt, mùi thơm ngào ngạt, nếm thử một miếng, ngon! Cô ăn nhanh đến mức lưỡi suýt trôi cả vào bụng.

Thì ra có thứ mì ngon thế này, hay là vì đói, cô vừa ăn vừa thổi, không sợ bỏng.

Ăn được một nửa thì chuông điện thoại reo, cô bắt máy, quả nhiên là Lão Mạc: “Thế nào rồi, có lấy được thông tin giá trị nào chưa?”.

“Chưa”, cô vừa ăn mì vừa lúng búng đáp, “Người ta còn đang trong phòng phẫu thuật”.

“Còn Triệu Thạch thì sao, anh ta nói thế nào?”

“Bị cả nhóm người bao vây, anh ta không nói gì, bệnh viện cho người đuổi chúng tôi ra ngoài rồi.”

Lão Mạc tức sùi bọt mép: “Anh ta không chịu nói thì cô không biết nghĩ cách gì sao, mỹ nhân kế đó, chẳng lẽ tôi còn phải dạy cô?”.

Đỗ Hiểu Tô chỉ quan tâm ăn mì, nói dứt khoát: “Được, để lần sau tôi sẽ hy sinh sắc đẹp của mình”.

Lão Mạc không làm gì được, gác điện thoại đánh “Cạch” một tiếng.

Đỗ Hiểu Tô tiện tay ném điện thoại lên bàn, tiếp tục cầm đầu vào bát mì. Từ góc này chỉ có thể thấy được chiếc áo len xanh thẫm của thực khách ngồi đối diện, màu xanh thẫm đó cũng tựa như màn đêm, cô rất thích màu này, vậy nên len lén nhìn sang bên ấy thông qua khe hở giữa những sợi mì, thấy chiếc cổ phía trên cổ áo len, ngẩng cao thêm chút nữa, nhìn thấy cằm và cả khoe miệng đang khẽ nhếch lên, có vẻ đang cười.

Cũng đúng, nửa đêm nửa hôm lại nói sẽ hy sinh sắc đẹp, người khác không hiểu lắm cũng lạ.

Cô không có thời gian quan tâm người khác nghĩ thế nào, cúi mặt xuống, tiếp tục chăm chú húp nước canh. Vừa thơm vừa ngon, chắc chắn là nước gà hầm, món mì ngon thế này, tiếc là vừa ăn đã hết.

Vừa bước ra khỏi quán, đột nhiên có người gọi cô: “Đợi một lát”.

Giọng nói trầm thấp dễ nghe, phát âm rất chuẩn, hẳn phải là người phương Bắc. Đỗ Hiểu Tô quay đầu, nhận ra chiếc áo màu xanh thẫm, dưới ánh đèn đường mờ mờ lại càng giống sắc màu của biển sâu, chính là người ngồi đối diện cô lúc nãy, anh ta đưa tay ra, là điện thoại của cô.

Đáng chết! Trí nhớ của mình!

Cô vội cảm ơn, anh ta nói: “Không có gì”.

Đúng lúc đó có một chiếc xe chạy ngang qua, ánh đèn pha lóe lên trong chớp mắt, chiếu sáng khuôn mặt anh ta, ý, đúng là lông mày lưỡi mác mắt tựa ngôi sao, vô cùng đẹp trai.

Đỗ Hiểu Tô luôn có cảm tình với những người đẹp trai. Bạn thân của cô là Trâu Tư Kỳ từng hỏi vì sao cô đổi nghề làm phóng viên văn nghệ, cô nhướn mày tự đắc nói rằng: “Bởi vì cả ngày có thể nhìn thấy mình tinh, còn có thể danh chính ngôn thuận đến yêu cầu phỏng vấn, chụp hình, như vậy không tốt sao!”.

Trâu Tư Kỳ tỏ vẻ khinh thường: “Háo sắc!”.

Nhưng thực tế Trâu Tư Kỳ còn háo sắc hơn cô.

Ở lại bệnh viện đến quá nửa đêm, quay về tòa soạn vừa ngáp vừa viết bài, chỉ biết nhờ đến cà phê để lên dây cót tinh thần, dù có háo sắc hơn nữa cũng không còn sức. Lão Mạc lại cứ như đòi mạng: “Chiều lại đến bệnh viện, nhất định phải chụp được hình của Nhan Tịnh Tịnh”.

Đỗ Hiểu Tô phản đối: “Bệnh viện làm việc rất nghiêm túc, sao tôi chụp hình được”.

Lão Mạc không để ý: “Cô tự nghĩ cách đi”.

“Ặc”, đúng là tư bản bóc lột.

Mắng là một chuyện, nghĩ cách lại là chuyện khác. Không có tin độc quyền tức là không có tiền thưởng, không có tiền thưởng cũng có nghĩa là không có tiền thuê nhà, tiền điện nước, một ngày ba bữa, nghỉ phép du lịch, đi spa suối nước nóng...

Trâu Tư Kỳ nói rất đúng, thứ báu vật khó tích trữ nhất trên đời này chính là tiền.

Phía bệnh viện quả nhiên là giữ kín thông tin, bảo vệ rất nghiêm ngặt, ngay cả ở quầy lễ tân cũng không tìm ra số phòng của Nhan Tịnh Tịnh, còn các y tá thì vô cùng cảnh giác: “Chỗ này là bệnh viện, các bệnh nhân đều không muốn bị làm phiền”.

Nhưng còn lòng hiếu kỳ của công chúng, quyền được biết tình hình thực tế, cả tiền thưởng của cô thì sao?

Nhan Tịnh Tịnh hiện đang nổi như cồn bị tai nạn giao thông nhập viện là tin trang nhất của mọi tờ báo, Lão Tất có được tấm ảnh độc quyền là điều không thể chối cãi, nghe nói tấm ảnh hiện trường vụ tai nạn đăng trên trang nhất Tân Báo khiến không ít người hâm mộ Nhan Tịnh Tịnh bật khóc, số lượng tiêu thụ tăng vọt trong tích tắc.

Khi nào cô có được tin độc quyền thế này mới mong phát tài.

Ở bệnh viện cả buổi chiều vẫn không tìm được thông tin gì, vừa đúng lúc cô định về nhà thì nhìn thấy Lão Tất.

Anh ta vẫy tay gọi cô một cách mờ ám.

Không biết anh ta định làm gì, khi Đỗ Hiểu Tô bước đến gần thì anh ta liền kéo cô vào một góc, cười gian xảo nói: “Hiểu Tô, chúng ta hợp tác được không?”.

Gọi thân mật thế, Đỗ Hiểu Tô khắp người nổi da gà. Lão Tất nói tiếp: “Tôi biết Nhan Tịnh Tịnh đang ở phòng nào, hơn nữa còn có cách để cô vào trong, nhưng sau khi chụp được hình, chúng ta mỗi người một tấm”.

Đỗ Hiểu Tô cảnh giác: “Tại sao anh không tự mình đi?”.

Lão Tất không nhịn được bắt đầu than thở: “Tôi cũng muốn chứ, nhưng tôi là đàn ông”, vừa nói vừa mở túi xách, lấy ra một bộ đồng phục y tá.

Đỗ Hiểu Tô cảm thấy rất buồn cười, vào phòng vệ sinh thay đồng phục y tá, sau đó đội mũ, cuối cùng là đeo khẩu trang, thử nhìn vào gương, chỉ có đôi mắt là lộ ra ngoài, trong lòng thầm phục Lão Tất có thể nghĩ ra cách này.

Bệnh viện rất lớn, y tá đi qua đi lại rất đông nhưng không ai chú ý đến cô, vì thế cô nhanh chóng đến được khu cấp cứu ở tầng hai. Lão Tất nói, sau khi cấp cứu xong Nhan Tịnh Tịnh vẫn ở phòng chăm sóc đặc biệt chứ không được đưa đến phòng bệnh bình thường.

Kết quả là dừng nói đến phòng chăm sóc đặc biệt, mà ngay từ ngoài hành lang đã có người của công ty giải trí túc trực giống hệt hai tòa tháp, trừng mắt nhìn từng cử động của các nhân viên y tế đi ngang qua. Nhìn dáng vẻ của hai người đó rõ ràng là một người gác ngăn người khó qua, dừng nói đến chụp hình, e rằng cả một con ruồi cũng không lọt qua được.

Đúng là “ma cao một thước đạo cao một trượng”, Đỗ Hiểu Tô cam chịu lê bước ra ngoài dù vô cùng nuối tiếc, đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu, rút bản phác thảo của Lão Tất ra nghiên cứu hồi lâu – đúng là một bản vẽ nguệch ngoạc trên một tờ giấy nhàu nheo rộng khoảng một bàn tay là chỉ chút các đường bút chì, ngoằn ngoèo như giun, địa điểm được chú thích bằng nét chữ xấu hoắc, khiến Đỗ Hiểu Tô tụt hết cả cảm hứng, nhưng dù là bản vẽ như vậy cô cũng có thể cố mà hiểu được.

Vì lối thoát hiểm dẫn đúng đến phòng bên cạnh phòng bệnh của Nhan Tịnh Tịnh.

Sau khi cô đi ra từ lối thoát hiểm, liền cảm thấy vận may đang đến, lớp kính ngăn phòng chăm sóc đặc biệt đối diện với cầu thang thoát hiểm. Cô trèo lên cầu thang, rút máy ảnh ra, đáng tiếc góc độ này không ổn, vả lại vì không dám mang theo ống kính góc rộng có kích thước quá lớn vào trong, chỉ dựa vào tiêu cự bình thường trên thân máy thì không thể chụp được.

Đúng là uống công, cô không cam lòng, nhìn thấy ống nước dài trên tường, đột nhiên nảy ra một ý định.

Dưới ánh mặt trời, ống nước không quá lạnh, nhưng hơi trơn, có lẽ vì tay cô ra nhiều mồ hôi. Một chân đặt lên phần khớp cố định trên ống nước, một tay giữ chặt ống, cố giữ tư thế khó khăn này – cuối cùng cũng có thể đưa một tay ra để nâng máy ảnh lên.

Góc độ quả nhiên rất được, Đỗ Hiểu Tô kiên nhẫn ngắm chuẩn, hình ảnh mờ nhạt trong ống kính cuối cùng cũng đã trở nên rõ ràng. Cô đột ngột hít một hơi thật sâu, thấy một đôi mắt sâu thẳm, mày liễu mấp mí lên nghiêm khắc, tuy chỉ thấy nửa khuôn mặt lộ ra ngoài khẩu trang, nhưng gương mặt đó quả thật tuần tú đến khó tin, anh ta mặc áo blouse trắng yên lặng đứng đó, cao và gầy, nhưng lại cho cô cảm giác xuất chúng. Ánh nắng mùa thu xuyên qua lớp kính trong suốt, vàng sáng vàng tựa như những con bướm, đập xuống mái tóc đen ánh của anh ta. Khoảnh khắc đó Đỗ Hiểu Tô chợt thấy hoảng hốt, cơ hồ như bị ánh nắng chói lòa làm cho hoa mắt, quên cả ấn nút chụp. Anh ta chỉ đứng đó nhìn cô đang cố hướng ống kính xuyên qua lớp kính, còn cô nghe thấy tiếng tim mình đập “thình thịch, thình thịch, thình thịch...” càng lúc càng lớn. Đúng lúc ấy cô nhận ra anh ta chính là người mặc áo len xanh thẫm cô đã gặp ở quán mì đêm qua, tại cô bắt đầu ù đi như thể huyết quản trong cơ thể không chịu đựng nổi áp lực, dần dần nở rộng.

Đó là một cảm giác vô cùng kỳ lạ, tựa như sau đó cả thế kỷ cô mới bình tâm lại. Còn anh ta đang bước từng bước dài đến bên cửa kính, cô vội nâng máy chụp ấn nút lung tung, sau đó nhanh chóng quay trở lại cầu thang thoát hiểm, nhưng vẫn chậm chân hơn, anh ta nhanh chóng xuất hiện ở cầu thang đúng lúc cô vừa đặt chân trở lại.

Đỗ Hiếu Tô không còn cách nào khác, chỉ đành mỉm cười.

Anh ta có vẻ rất tức giận: “Cô đang làm gì thế hả?”.

Mắt Đỗ Hiếu Tô chạm vào bảng tên trên ngực áo anh – Khoa ngoại thần kinh, Thiệu Chấn Vinh.

Khoa ngoại thần kinh? Đó là bác sĩ làm về cái gì? Chẳng lẽ chữa bệnh cho người bị thần kinh? Trong lúc cấp bách cô vẫn không quên cười tươi rồi nói loạn xạ: “Bác sĩ Thiệu, tôi yêu thầm anh từ lâu rồi, cho nên mới lên chụp vài tấm, anh không để bụng chứ?”.

“Cô là người của khoa nào?” Anh tháo khẩu trang ra, để lộ cả khuôn mặt, đúng là người mặc áo len xanh thẫm đã trả lại điện thoại cho cô hôm qua. Chỉ là anh không nhận ra cô, khóe miệng hơi sụp xuống, giọng nói vô cùng nghiêm khắc: “Cô dám trèo lên ống thoát nước, một việc làm nguy hiểm như vậy, nếu lỡ rơi xuống dưới sẽ có hậu quả gì, cô biết không?”.

Cô tò mò có vẻ không sợ chết: “Ngã xuống rồi sẽ có hậu quả gì?”.

“Nếu may mắn, có thể chỉ bị thương phần mềm cho đến gãy xương, nếu không may, ngã xuống từ độ cao thế này là đủ làm xuất huyết nội tạng, gãy cột sống, tàn phế hoặc thậm chí thành người thực vật”, anh vẫn giữ nguyên sự nghiêm khắc, “Đây không phải trò trẻ con! Còn nữa, tại sao không đeo băng tên? Y tá trưởng của cô là ai? Rốt cuộc cô ở khoa nào?”.

Cô ú ớ không đáp được lời nào, tròn mắt nhìn anh. Cơn gió lướt qua hai người mang theo cảm giác trong lành mát lạnh đặc biệt của mùa thu thổi qua vạt áo trắng của anh, khiến cô chợt nhớ đến hình ảnh đôi cánh bồ câu trên bầu trời trong xanh, rồi anh đột nhiên đưa tay ra.

Ngón tay anh hơi lạnh, còn cô như bị trúng tà, đứng yên bất động, ngơ ngẩn để mặc anh tháo khẩu trang của mình xuống. Anh thoáng sững người một lát, sau vài giây mới nói: “Là cô?”.

Không ngờ anh vẫn nhận ra cô, có vẻ nghi ngờ: “Thật ra cô là ai?”.

Đúng là một lời khó nói hết, vậy nên cô nói thật một cách thoải mái: “Phóng viên giải trí, hay còn gọi là Paparazzi[3]”.

Không biết vì sao, cô linh cảm anh sẽ không gọi bảo vệ đến đuổi cô ra ngoài. Quả nhiên, anh chỉ khẽ chau mày: “Phóng viên giải trí?”.

“Người trong phòng bệnh có phải là Nhan Tịnh Tịnh không?”, bản năng nghề nghiệp của cô nhanh chóng khôi phục, “Tình trạng cô ấy thế nào? Anh là bác sĩ điều trị của cô ấy phải không? Cuộc phẫu thuật hôm qua có thành công không? Có để lại di chứng gì không? Tình hình cụ thể thế nào, còn phương án điều trị sau này thì sao, có thể nói rõ một chút không?”.

“Tôi sẽ không nói với cô.”

“Bác sĩ Thiệu, tôi mời anh ăn cơm nhé”, cô cười nịnh, “Tiết lộ một chút đi mà, được không?”.

Mắt anh thoáng tức giận, nhưng có lẽ vì giới kiểm chế mà không để lộ ra ngoài: “Rất xin lỗi, tôi không thể tiết lộ tình hình của bệnh nhân. Cô giả mạo y tá bệnh viện vào đây chụp lén là vô cùng thiếu đạo đức, hơn nữa hành động của cô vừa rồi rất nguy hiểm. Mời cô lập tức rời khỏi bệnh viện, nếu không tôi sẽ báo cho bảo vệ”.

Cuối cùng vẫn bị đuổi ra.

Lão Tất đón cô ở phía đầu đường cách đó khá xa, bộ dạng cô vô cùng ủ rũ: “Chưa kịp chụp gì đã bị phát hiện rồi”.

Lão Tất bán tín bán nghi hỏi lại: “Cô không phải là định giấu một mình chứ? Cô đừng có vô lương tâm, gạt tôi ra để chiếm tin độc quyền đó nhé”.

Đỗ Hiếu Tô bưng bưng nộ khí: “Đồ tiểu nhân!”.

Thật ra cũng không phải là không chụp được gì, trong lúc hoảng loạn giữa không trung, cô ấn nút lung tung nên chụp lại không ít hình của Thiệu Chấn Vinh.

Đỗ Hiểu Tô dùng phần mềm chuyên dụng mở số hình chụp lên xem, người đàn ông đó quả thật rất đẹp trai, đặc biệt là đôi mắt sâu thẳm như biển cả, trong ánh nắng mùa thu trong lành, cả thân người cao lớn hiên ngang.

Bởi vì quá đẹp trai và quá thu hút, cô thuận tay chọn một tấm làm hình nền, kết quả có một lần bị Trâu Tư Kỳ nhìn thấy, lập tức kêu lên: “Đây là ai? Là người mới sao? Mặc áo bác sĩ trông thật đẹp! Có lưu lại đại chỉ liên lạc không? Đã ký hợp đồng chưa? Có hứng thú làm đại diện cho công ty tớ không?”.

“Không! Không! Không!” Đỗ Hiểu Tô lấy tay đẩy cô ấy, “Tránh ra, tớ còn phải làm việc!”.

Trâu Tư Kỳ níu lấy màn hình máy tính nhất định không chịu buông: “Copy một tấm cho tớ, nếu không có chết tớ cũng không tránh”.

Đỗ Hiểu Tô không chịu, cô muốn giữ lại cho riêng mình.

Trâu Tư Kỳ quát: “Trọng sắc khi bạn, vô lương tâm”.

Đỗ Hiểu Tô quát ngược lại: “Cậu thì có lương tâm hơn tớ à, cậu có lương tâm nên mới gạt tớ, để tớ đi coi mặt thay cậu!”.

Vừa nhắc đến chuyện đó, Trâu Tư Kỳ lập tức xuống nước, tươi cười nói: “Ha ha... Hiểu Tô... chúng ta chẳng phải là bạn sao? Bạn bè là để bán rở nhau mà. Hơn nữa người ta cũng lý lịch trong sạch, bề ngoài trông cũng rất được, nói thế nào cậu cũng không chịu thiệt đúng không? À, đúng rồi, sau đó người kia còn hỏi tớ số điện thoại của cậu nữa kìa”.

Ánh mắt Đỗ Hiểu Tô sắc như dao phóng qua: “Cậu cho anh ta rồi?”.

“Không, không!”, Trâu Tư Kỳ lập tức thề thốt, “Tớ thật sự không cho, tớ dám cho sao? Nếu tớ cho rồi cậu không lột da tớ mới lạ”.

“Xem như cậu biết điều.”

“Hiểu Tô...”

“Sao?”

“Hiểu Tô à, nếu gặp được người hợp với mình cũng nên suy nghĩ một chút”, Trâu Tư Kỳ nói nghiêm túc, “Tuổi còn trẻ không yêu thì thật lãng phí”.

“Sao cậu lại nói như mẹ cậu vậy, chẳng phải cậu ghét nhất việc đi coi mặt sao? Mẹ cậu giúp cậu sắp xếp một buổi gặp mặt, cậu còn gạt tớ đi thay, điều mình không muốn thì đừng ép người khác, sao tự nhiên lại có hứng thú làm bà mối vậy?”

“Hiểu Tô”, Trâu Tư Kỳ ngập ngừng một lát, thấy hay là nói với cô ấy, “Lần trước tớ đi Bắc Kinh, có gặp Lâm Hướng Viễn”.

[1] Châu Ba Bì là tên một tên địa chủ chuyên bóc lột, ngược đãi người dân trong tiểu thuyết của Cao Ngọc Bảo. Sau này hình tượng Châu Ba Bì được lấy làm mẫu hình cho tầng lớp địa chủ.

[2] Tôn Tử tên chữ là Trường Khanh, người Lạc An nước Tề (nay là Huệ Dân, Sơn Đông, Trung Quốc). Ông là người rất nổi danh về tài thao lược quân sự, cư xử khéo léo.

[3] Paparazzi là số nhiều của từ paparazzo để chỉ những người chụp ảnh chuyên nghiệp, chuyên săn ảnh của những người nổi tiếng (các ca sĩ, diễn viên...), thường là chụp lén (không xin phép, không được sự đồng ý) khi họ đang có những hoạt động công cộng hoặc riêng tư.

2. Chương 02

Chương 2

Đỗ Hiểu Tô phải nghĩ một lát mới hiểu ý Trâu Tư Kỳ, Lâm Hương Viễn.

Cô gần như đã quên cái tên này. Cả tuổi xuân non nớt bỗng bột, cả quãng thời gian ngây ngô, tất cả những gì tốt đẹp nhất trong ngôi trường ấy, cô đều đã quên. Tốt nghiệp được ba năm, đổi việc một lần, chuyển từ thành phố này sang một thành phố khác, khuôn mặt như phủ thêm lớp bụi trần tựa già đi cả chục tuổi. Khi cô nghe ai đó nhắc đến cái tên ấy lại cảm thấy rất bình thường, cần phải nghĩ một lúc mới nhớ ra, cái tên ấy, con người ấy, khuôn mặt xa xăm và mờ nhạt ấy mới dần hiện ra từ trong ký ức.

“À, anh ta thế nào?”

Trâu Tư Kỳ liếc cô: “Sống tốt vô cùng, sống với vợ, rất hòa thuận, hạnh phúc”.

Đỗ Hiểu Tô thoáng sững người vài giây sau đó mới hung hăng ‘giơ nanh múa vuốt’ lao đến bóp cổ Trâu Tư Kỳ: “Cậu còn dám cố ý rắc muối lên vết thương cũ của tớ, cái đồ xấu xa, hôm nay tớ nhất định phải giết cậu”.

Trâu Tư Kỳ vừa ho khan vừa cười: “Được rồi được rồi, tớ mời cậu ăn cơm, xin lỗi”.

Đỗ Hiểu Tô kéo Trâu Tư Kỳ đến Y Đằng Gia, hai người ăn hết sashimi và hai phần lươn nướng, còn cả lưỡi bò và sườn bò, đến khi tính tiền Trâu Tư Kỳ than thở: “Đỗ Hiểu Tô, cậu nhấn tâm quá, chẳng qua tớ chỉ nhắc đến Lâm Hương Viễn một lần, thế mà cậu vác miệng ra giết tớ thế này đây”.

Đỗ Hiểu Tô liếc lại: “Ai bảo cậu chọc vào vết thương của tớ”.

“Vết thương gì thì cũng hai năm rồi, chẳng lẽ còn chưa lành? Lâm Hương Viễn đó cũng chỉ đẹp trai một chút, có đáng để cậu ngày nhớ đêm mong hai năm không?”

“Cậu không biết bản tính con người là xấu xa hả? Bởi vì không có được nên mới mong nhớ. Nếu tớ theo anh ta đến giờ này, không chừng đã trở thành kẻ thù”.

“Cũng đúng”, Trâu Tư Kỳ gật đầu đồng tình, “Cho nên nhanh chóng bắt đầu một tình yêu mới mới là quan trọng nhất”.

“Cả ngày đều bận muốn chết, còn thời gian đâu mà tìm tình yêu mới”.

“Haizzz, anh chàng trên màn hình máy tính của cậu cũng rất khá đó, đẹp trai hơn Lâm Hương Viễn nhiều. Đừng chần chừ nữa, cứ chọn anh ta, thành công rồi nhớ mời tớ ăn cơm, để tớ được thưởng thức mỹ nam đệ nhất trong khoảng cách gần”.

“Cái gì chứ, còn chưa quen biết nữa mà”, Đỗ Hiểu Tô vô cùng cảm thán, “Cả đời này chẳng biết có cơ hội gặp lại hay không, không có hy vọng”.

Đỗ Hiểu Tô không ngờ lại có thể nhanh chóng gặp được Thiệu Chấn Vinh như thế, nói ra cũng thật buồn cười, cô không bỏ cuộc mà vẫn quyết tâm đến bệnh viện canh chừng tình hình của Nhan Tịnh Tịnh, kết quả gặp phải một vụ tai nạn giao thông vô cùng nghiêm trọng. Một chiếc xe buýt và xe của trường học va chạm, rất nhiều học sinh bị thương vừa được chuyển đến bệnh viện. Khu cấp cứu trong phút chốc náo loạn, tất cả bác sĩ và y tá đều bận vất chân lên cổ, khá nhiều bác sĩ bên bộ phận chăm sóc bị điều đến giúp đỡ. Thế là cô định nhân cơ hội đó chụp lên Nhan Tịnh Tịnh, kết quả nghe thấy y tá trưởng đang sốt ruột hô to: “Có một đứa trẻ nhóm máu AB, Rh-[1], kho dự trữ máu nói không có loại máu này, làm sao đây?”.

Đỗ Hiểu Tô bất giác dừng bước, nhìn về phía bác sĩ cấp cứu đang lo lắng đến toát mồ hôi, những học sinh bị thương đang nằm la liệt trên hành lang và cả y tá trưởng bận rộn đến mức sắp ngất đi. Cô quay đến trước mặt y tá trưởng: “Tôi nhóm máu AB, Rh-, lấy máu của tôi đi”.

Y tá trưởng vui mừng nắm tay cô: “Cảm ơn, cảm ơn! Cảm ơn cô! Mời qua bên này, chúng tôi xét nghiệm máu cho cô trước”.

Sau khi bị rút 400CC máu, chân cô mềm nhũn, có lẽ vì sáng nay chưa ăn sáng. Vì thế cô định ra ngoài mua túi sữa tươi để lấp đầy bao tử đang trống rỗng.

Tất cả y tá đều vô cùng bận rộn, cô không lên tiếng mà lặng lẽ rời khỏi đó, kết quả là vừa bước ra ngoài hành lang thì thấy trước mắt tối sầm, chỉ thoáng nghe thấy có tiếng ai đó kêu lên, rồi đột nhiên ngã xuống.

Khi tỉnh lại thì cả người cô lạnh ngắt, hình như vừa toát hết mồ hôi lạnh, phải mất một hồi lâu ý thức mới quay lại, nhận ra mình đang nằm trên chiếc ghế dài, có một bác sĩ đang cúi người xuống kiểm tra đồng tử của cô.

Ngón tay anh ta mát lạnh, ấn nhẹ lên mí mắt cô, trên người phảng phất mùi thuốc sát trùng. Lần đầu tiên cô có cảm giác mùi thuốc sát trùng cũng không tệ lắm, hơn nữa khoảng cách này vừa đủ để nhìn rõ bằng tên trên ngực áo bác sĩ nọ – Khoa ngoại thần kinh, Thiệu Chấn Vinh.

Cô có cảm giác buồn cười, thật trùng hợp.

Anh ta hỏi rất ôn hòa: “Cô cảm thấy chỗ nào không khỏe, có chóng mặt không? Hay nhức đầu?”.

Cô lắc đầu: “Bác sĩ Thiệu...”.

“Sao vậy?”

Cuối cùng cô hỏi một câu đã thắc mắc từ lâu: “Khoa ngoại thần kinh là khoa gì? Có phải... đầu tôi có vấn đề gì không?”.

Anh ta bình thần nhìn cô: “Có lẽ đầu cô không vấn đề gì, chỉ là thiếu máu thôi”.

Ngoài hành lang đầy người đi qua đi lại, anh ta nói: “Có một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, phòng cấp cứu hiện không còn giường bệnh, nên đành phải để cô nghỉ tạm ở đây”. Cô đáp: “Không sao, tôi khỏe”.

Một y tá trẻ đột nhiên vội vã chạy tới, đưa cho cô một cốc nước đường: “Y tá trưởng bảo tôi đưa cho cô, bảo cô hiến máu xong thì phải nghỉ ngơi một lát, thế mà cô lại chạy mất, giờ thế nào, ngất rồi đứng không?”.

Cô cười ngượng ngùng. Cô ý tá nọ nhìn thấy Thiệu Chấn Vinh, bỗng tươi cười: “Bác sĩ Thiệu, cô ấy chắc không sao đâu, vừa hiến máu cho một học sinh, chỉ là thiếu máu thôi”.

Thiệu Chấn Vinh gật đầu, ngoài hành lang có một bác sĩ gọi anh: “Bác sĩ Thiệu, một học sinh bị thương ở đầu!”.

Anh nói với cô: “Uống nước đường đi, nghỉ một lát rồi hãy đi”. Rồi quay người vội bỏ đi.

Cô dõi theo bóng anh, rồi nhìn lại cốc nước đường trong tay, bỗng thấy rất vui, liền ngửa cổ uống cạn.

Sau đó, cô vẫn ngày ngày đến bệnh viện để thỉnh thoảng gặp Thiệu Chấn Vinh, bởi anh là bác sĩ điều trị chính cho Nhan Tịnh Tịnh, cô nhất quyết bám theo bằng được để lấy tin tức từ phía anh, tuy thái độ của anh không có vẻ phản cảm như lúc đầu, nhưng vẫn chỉ lạnh nhạt nói: “Cô Đỗ, cô quả thật rất yêu nghề”.

Cô đành cười: “Cảm ơn, cảm ơn, thật ra tôi cũng chỉ mong anh động lòng thôi”.

Da mặt cô dày thế này, anh cũng không có cách đối phó với cô. Sau đó cũng dần quen, mỗi ngày gặp cô, anh đều chủ động chào hỏi: “Cô Đỗ đến rồi?”.

“Đến rồi, ai... bác sĩ Thiệu, hôm nay tôi đã làm anh cảm động chưa? Anh cứ nghe tôi đi!”

Những người khác đều bật cười: “Bác sĩ Thiệu! Bác sĩ Thiệu!”, còn cô chỉ nhún mày than thở, dường như bất lực đến nơi. Cô gái này có lẽ vì ở trong giới văn nghệ sĩ lâu ngày nên kỹ năng diễn xuất cũng không tồi, anh chỉ cười cười rồi bỏ đi.

Nhan Tịnh Tịnh được chuyển đến phòng bệnh bình thường, sức khỏe cũng đã hồi phục, rất nhiều phóng viên không đến nữa, ngay cả Lão Tất cũng bỏ cuộc, chỉ có cô vẫn đều đặn đến bệnh viện, đến nỗi quen thân với các y tá trong đó.

Nơi cô thường xuất hiện nhất là nhà ăn bệnh viện, với bữa trưa là một phần cơm đơn giản nhất hoặc là mì cay, cô ăn ngon lành, xung quanh lúc nào cũng là một nhóm các y tá bao vây. Còn cô vừa bưng tô giấy vừa nhướn mày kể lể với bộ dạng vô cùng khoa trương, không rõ đang kể gì, chỉ biết nhóm y tá xung quanh kêu

lên như vừa gặp hết kinh ngạc này đến ngạc nhiên khác. Thấy anh bước ngang qua, cô ngấp ngừng ngược lên cười, ấp úng chào hỏi: “Bác sĩ Thiệu, hôm nay tôi đã làm anh cảm động chưa?”.

Mấy y tá trẻ quanh đó đều bật cười ầm ĩ, mỗi người một câu nói giúp cô: “Bác sĩ Thiệu, anh cứ theo cô ấy đi”.

Anh vội rời đi, phía xa còn vang vọng tiếng cười giòn giã của cô: “Điều thú vị nhất trên đời là chọc ghẹo đàn ông, ha ha ha...”.

Anh cảm thấy tiếng cười ấy thật quen thuộc, chỉ là không thể nhớ ra đã nghe thấy ở đâu.

Bởi cô rất hay đến, nên ở đây không ai không quen, có lần cô ở phòng y tá thì gặp giáo sư đi kiểm tra. Vị giáo sư già là viện sĩ, đang hướng dẫn luận án tiến sĩ, có dẫn theo rất nhiều học viên. Khi đi kiểm tra tất nhiên sẽ được tiền hô hậu ủng, không ít bác sĩ theo sau, vừa đúng lúc gặp cô ở đó. Thiệu Chấn Vinh thầm nghĩ, giáo sư nhất định sẽ lên tiếng đuổi cô đi, từ nay không cho phép cô đến nữa, không ngờ giáo sư có mái tóc bạc trắng chỉ gật đầu cười với cô. Còn cô tươi như hoa, lại còn gơ tay chào anh lúc đó đang đứng phía sau lẫn trong đám đông, lúc ấy Thiệu Chấn Vinh tỏ vẻ không biết làm thế nào.

Mấy ngày sau, giáo sư đột nhiên nhớ ra hỏi Thiệu Chấn Vinh: “Tiểu Thiệu này, mấy ngày nay sao không thấy bạn gái em đến đợi em tan ca?”.

“Bạn gái em?”

“Đúng vậy, chính là cô bé mắt to tròn, tóc dài, rất hoạt bát, cô bé không phải bạn gái em sao?”

Anh nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra, thì ra giáo sư nói đến Đỗ Hiểu Tô, hóa ra vì ông hiểu lầm như vậy nên mới không đuổi cô đi.

Hôm nay lại gặp Đỗ Hiểu Tô trong nhà ăn, xung quanh vẫn có một đám người bầu quanh như thường lệ. Khi anh đi ngang qua, cố ý bước chậm lại, thì ra Đỗ Hiểu Tô đang kể chuyện cô đi phòng vấn ở Hoàn Kiếm: “Loại muỗi đó không khác gì máy bay ném bom, từng đàn từng đàn lao thẳng vào người. Núi rừng hoang vắng mà, lại chẳng có một bóng người, quả là nơi thích hợp để tập kích người ta...”.

Một y tá trẻ hít một hơi: “Ai da, tại sao lại phải chọn nơi hoang vắng như vậy để quay phim?”.

“Không phải là quay cổ trang sao? Quay ngoại cảnh phim cổ trang phải tìm một nơi không có nhà, không có đường, cũng không có cột điện, nếu không chỉ cần góc quay rộng một chút là bị lộ ngay, nên đoàn làm phim mới phải chọn nơi hoang vu không người... tôi ở đó đúng ba ngày, muỗi lại có độc, làm cả người tôi đều sưng, gãi là chảy nước, đến lúc về còn bị dị ứng, suýt nữa mất hết nhan sắc...”

Thiệu Chấn Vinh nhìn cô gơ tay chỉ lên mặt mình ra hiệu, thầm nghĩ, một cô gái còn trẻ măng, lại chọn ngành nghề cực khổ thế này. Cũng như lần này chỉ vì mấy tấm ảnh mà kiên trì đến bệnh viện, cách vài ngày lại đến một lần, đổi lại là người khác có lẽ đã bỏ cuộc từ lâu.

Đỗ Hiểu Tô lại không thấy vậy, cô chỉ thấy mình may mắn, chờ đợi lâu như vậy cuối cùng cũng tìm được cơ hội – hôm đó, sau khi kiểm tra phòng, hai người của công ty giải trí nhất thời sơ ý, lần lượt bỏ đi, cô len lút đứng chụp một loạt hình của Nhan Tịnh Tịnh qua lớp kính phòng bệnh.

Lần này phát tài rồi, Nhan Tịnh Tịnh trải qua cuộc phẫu thuật đầu, tóc bị cạo sạch, mấy tấm hình không có tóc này nhất định là độc quyền.

Khi quay người lại, nụ cười tươi tắn bất ngờ cứng đờ trên mặt cô, Thiệu Chấn Vinh!

Anh lặng lẽ đứng sau lưng cô, đưa tay ra: “Đưa máy ảnh cho tôi”.

“Không!”, cô ôm chặt máy chụp hình.

“Vậy thì xóa hết hình trong máy đi.”

Cô mím chặt môi: “Không!”.

Anh nói: “Nếu không tôi gọi bảo vệ đến, hình của cô cũng sẽ bị xóa”.

Anh kiên quyết đưa tay ra, còn cô đứng yên ở đó, anh đưa ra thông điệp cuối cùng: “Đưa cho tôi!”.

Cô tiến thêm một bước, có vẻ định bỏ chạy. Anh đưa tay ngăn lại, cuối cùng cũng lấy được máy ảnh trong tay cô, lần lượt xóa đi từng tấm hình.

Cô im lặng đứng đó, ngón tay của anh đột nhiên dừng lại, anh ngẩng đầu nhìn cô, còn cô vẫn đang cúi đầu giống như một đứa trẻ đang tủi thân.

Ảnh chụp Nhan Tịnh Tịnh đã bị xóa hết, những tấm sau đó toàn bộ đều là anh.

Anh cũng không biết cô đã chụp từ khi nào, đủ mọi góc độ, có cả những tấm anh nhận ra là sáng nay, khi anh đi kiểm tra cùng giáo sư, chụp nghiêng khi anh đang nói chuyện với vị giáo sư đức cao vọng trọng, một nhóm người tụ tập trong hành lang, không ai ngờ là sẽ có người chụp hình. Từng bức từng tấm, có bóng lưng mờ nhạt khi anh đi qua hành lang, có hình chụp nghiêng khi anh nói chuyện với các y tá, khi anh ra khỏi phòng phẫu thuật với dáng vẻ mệt mỏi, khi anh vội chạy theo giường cấp cứu, nhưng mỗi tấm hình đều rất sinh động, chụp rất đẹp, thể hiện rõ sự nghiêm túc và chuyên tâm của người chụp. Anh không biết cô bắt đầu chụp từ bao lâu, có lẽ là một tuần, cũng có thể là hai tuần, hay có lẽ là ngay từ khi bắt đầu, cô đã lên chụp anh.

Cuối cùng, anh trả lại máy chụp hình cho cô, còn cô chỉ im lặng đón lấy.

Anh nói: “Xin lỗi, đây là quy định của bệnh viện, chúng tôi phải bảo vệ sự riêng tư của người bệnh”.

Cô mỉm cười, “Không sao”, ngừng một lát, “Sau này tôi sẽ không đến nữa, bác sĩ Thiệu cứ yên tâm”.

Cô quay người bỏ đi, hai vai rũ xuống, dáng người thanh mảnh nhỏ bé. Còn anh chỉ đứng yên đó, nhìn theo bóng cô dần dần khuất ở đầu kia hành lang.

Từ đó cô thật sự không đến nữa, các y tá trẻ đều rất nhớ: “Haizzz, phóng viên Đỗ không đến nữa, cái miệng của cô ấy chỉ cần nói đến tin tức của các minh tinh liền khiến người ta không dứt ra được”.

Một y tá khác nói: “Đúng vậy, cô ấy cười rất giống Nhóc Maruko, thật đáng yêu”.

Nhóc Maruko! Thì ra là Nhóc Maruko, anh đột nhiên nhớ ra, chẳng trách anh lại cảm thấy tiếng cười của cô thật quen thuộc, thì ra là Nhóc Maruko.

“Bác sĩ Thiệu?”

Anh giật mình, một y tá trẻ cười hi hi hỏi anh: “Bác sĩ Thiệu, anh đang nghĩ gì mà vui vậy, cứ cười mãi?”.

Thật sao? Anh thấy khuôn mặt mình trên lớp kính sáng bóng, khóe môi đang nhếch lên, đúng là đang cười. Thế là anh vội lấy lại sự điềm tĩnh vốn có, nhanh chóng rời khỏi đó để đi làm thủ tục cho bệnh nhân xuất viện.

Bận rộn cả ngày, thực hiện xong hai cuộc phẫu thuật, anh mệt đến không còn sức để nói chuyện. Đợi đến lúc tình trạng của bệnh nhân ổn định lại, đồng nghiệp trực ca đêm mới đến thay, anh lê bước đến thang máy xuống lầu, lúc ấy chỉ muốn theo đường tắt, đi từ khu cấp cứu ra ngoài.

Không ngờ vừa ra đến hành lang đã nhìn thấy một bóng người rất quen, anh không khỏi giật mình.

Đến khi anh bước lại gần, quả nhiên là cô ấy, ngồi trên ghế dài, đầu nghiêng nghiêng, hình như đã ngủ rất say.

Anh chợt thấy hoảng hốt, quay người định bỏ đi, nhưng cô đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người gặp nhau, không gian xung quanh như ngưng đọng. Khu cấp cứu vốn đang ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh trong thoáng chốc, đôi mắt cô đen láy, trong sáng, mở to nhìn anh.

“Khì khì!”, cô bỗng bật cười, nụ cười rất đẹp, đôi mắt nhú lại cong cong như mảnh trăng khuyết, có vẻ rất trẻ con.

Anh cũng bất giác cười theo: “Cô đến đây làm gì?”.

“Tôi đến hiến máu”, cô hỏi lại, “Bác sĩ Thiệu tan ca sao?”.

Anh gật đầu, hỏi cô: “Lần trước cô hiến máu đến bây giờ chưa quá hai tháng, làm sao cô có thể hiến máu được?”.

Cô đáp: “Không còn cách nào khác, nhóm máu của tôi quá hiếm. Nhận được điện thoại của bệnh viện tôi liền đến ngay, tôi sợ không thể liên lạc với những người khác, làm lỡ việc cứu người thì không hay”.

Thời tiết đã lạnh mà cô chỉ mặc một cái áo khoác ngắn, cổ và tay áo có viền lớp lông mềm, cổ quấn một chiếc khăn bằng tơ mịn. Cô vốn luôn phối trang phục một cách tùy ý như thế, không tỉ mỉ cẩn thận như những cô gái khác. Có điều khi cô chỉ mặc một chiếc áo khoác lông thế này, hai tay bắt chéo phía trước, nhìn rất giống một con búp bê. Có lẽ là vì lạnh nên sắc mặt hơi tái, đôi mắt đỏ hoe, có vẻ như ngủ không đủ.

Y tá trưởng của phòng cấp cứu đã quen thân, bước ra chào hỏi cô: “Phóng viên Đỗ, cô mau trở về đi, có thêm hai người khác đến hiến máu rồi”, sau đó quay sang chào Thiệu Chấn Vinh, “Bác sĩ Thiệu tan ca à?”.

“Ừ, tan ca”, anh nhìn Đỗ Hiểu Tô cầm túi xách đứng lên, bèn nói, “Tôi có xe, tôi đưa cô về”.

“À, được”, cô thoải mái nói, “Nhân tiện mời tôi một bữa đi, tôi làm việc bên ngoài vừa về đến nơi, đói chết đi được”.

Chắc hẳn cô đã rất đói, bởi chỉ gọi một vài món đơn giản trong quán đó, thế mà cô lại ăn rất ngon, húp canh sùm sụp, rõ ràng chỉ là canh ngao nấu bí rất đổi bình thường, nhưng nhìn cô ăn ngon lành như vậy, anh cũng không thể không lấy một bát ăn thử. Cuối cùng, cô cũng hài lòng buông bát đĩa xuống: “Haizzz, thú vui lớn nhất của đời người chính là ăn no uống say”.

Anh buột miệng hỏi lại: “Thú vui lớn nhất của đời người không phải là chọc ghẹo đàn ông sao?”.

Cô ngẩn người, sau đó bật cười. Anh rất hiếm khi nhìn thấy một cô gái cười thoải mái thế này, nhưng đúng là rất đẹp, đôi mắt cong cong, lộ ra hàm răng trắng tinh đều đặn, không khác nào quảng cáo cho kem đánh răng Crest, cười ngây thơ vô tư.

Nhà cô ở rất xa, anh chở cô về đến đầu ngõ, cô xuống xe, đột nhiên nhớ cái gì đó, quay lại mở cửa xe, lấy một chiếc phong bì từ trong túi xách ra đưa cho anh: “Cái này cho anh”.

Anh mở ra xem, là hình chụp của anh, một xấp rất dày, anh nghĩ một lát, đưa lại cô: “Tôi tặng cô”.

Ánh sáng màu cam nhạt dịu dàng của đèn đường, cùng ánh đèn xe vàng nhàn nhạt đan xen trên gương mặt cô, khiến đôi mắt cô trở nên long lanh, cô im lặng nhận lấy hình, khóe môi cong cong, không che giấu được nụ cười.

Anh không nhịn được hỏi về hờn trách: “Cô cười cái gì?”.

Cô hỏi ngược lại: “Vậy anh cười cái gì?”.

Anh quay lại nhìn mình trong gương chiếu hậu, khóe miệng đang nhếch lên, chẳng phải đang cười sao?

Chỉ là không thể kiềm chế được, cảm thấy không thể kiềm chế được, có một cảm giác vui lạ tựa như hương thơm của cỏ xanh đong đưa theo ngọn gió giữa ngày xuân, cũng tựa như hạt mưa trong suốt đọng trên phiến lá xanh mùa hạ, lặng lẽ rưới mát con tim.

[1] Rh là viết tắt của chữ Rhesus, nghĩa là phân loại máu theo yếu tố Rhesus. Nhóm máu Rh- rất hiếm gặp. Đặc điểm của nhóm máu Rh này là chúng chỉ có thể nhận và cho người cùng nhóm máu.

3. Chương 03

Mấy ngày qua phải làm chuyên đề về sức khỏe và việc giảm cân của các ngôi sao, Đỗ Hiểu Tô đột nhiên nghĩ đến Thiệu Chấn Vinh. Cô lập tức liên lạc đến bệnh viện nơi Thiệu Chấn Vinh làm việc, khéo léo bày tỏ yêu cầu muốn mời một chuyên gia có liên quan trình bày về vấn đề sức khỏe và việc giảm cân, phê phán những sai lầm trong giảm cân, tốt nhất là tập trung vào ảnh hưởng của việc ăn kiêng đến hệ thần kinh và não bộ, nhằm đạt được hiệu quả cảnh báo vang dội nhất. Phía bệnh viện cũng rất tích cực hợp tác: “Được, chúng tôi sẽ nhờ bác sĩ Lư, phó khoa nội thần kinh viết cho cô một bài”.

Đỗ Hiểu Tô cảm thấy rất buồn bực, đều là khoa thần kinh, lại còn phân nội thần kinh với ngoại thần kinh, để cô muốn mượn công... tư cũng không xong.

Trâu Tư Kỳ đưa ra ý kiến: “Hay là cậu đi lấy số, tìm anh chàng đẹp trai họ Thiệu đó khám bệnh là xong”.

Đỗ Hiểu Tô liếc cô bạn: “Cậu có chút kiến thức thông thường nào không? Anh ta là bác sĩ khoa ngoại thần kinh, ngoài việc trong não có bệnh, phải mổ hộp sọ phẫu thuật, người bệnh bình thường ai muốn đến tìm? Cậu đừng có trù tôi”.

Trâu Tư Kỳ “Oa” lên một tiếng, khuôn mặt đầy vẻ ngưỡng mộ: “Nghe qua có vẻ rất oai... có phải giống như trong Tòa tháp trắng[1] không? Tôi chỉ nghĩ đến áo bác sĩ màu trắng đã cảm thấy tuyệt rồi, a a! Đỗ Hiểu Tô, cậu nhất định phải có được anh ta, sau đó bảo anh ta giới thiệu một đồng nghiệp tuần tú cho tôi”.

Đỗ Hiểu Tô bực mình: “Lau sạch nước miếng đi kia!”.

Nhưng điều Đỗ Hiểu Tô không ngờ đến là, vài ngày sau đó cô lại nhận được điện thoại của Thiệu Chấn Vinh: “Tôi nay có thời gian rảnh không, có thể mời cô đi ăn cơm không?”.

Cô chợt thấy vô cùng vui mừng, vội đáp: “Có rảnh, có rảnh”.

Anh như đang cười phía đầu dây bên kia, Đỗ Hiểu Tô có thể tưởng tượng được dáng vẻ khi cười của anh, lông mày nhướng cao, môi khẽ mím lại rất giống bức hình trên màn hình máy tính của cô hiện giờ. Cô đã đổi một tấm hình nền khác, nhưng vẫn là anh. Hôm đó theo giáo sư đi kiểm tra, đứng giữa một nhóm bác sĩ mặc áo blouse trắng, anh vẫn vô cùng nổi bật, có lẽ do thân hình khá cao. Khi quay lại thì đột nhiên thấy cô, ban đầu kinh ngạc, sau đó nét cười hiện lên trong đáy mắt anh, tựa như mùa xuân về làm tan băng tuyết, khiến cỏ xanh sinh sôi.

Hai người hẹn gặp ở một quán ăn gần bệnh viện, anh đứng bên đường đợi cô, thấy hơi áy náy: “Để cô phải đi xa, thực ra tôi mới về nước hồi đầu năm, chỉ quen thuộc khu gần bệnh viện, thấy thức ăn ở đây rất khác, nên muốn mời cô nếm thử”.

Ở đây có nhiều phòng nhỏ phục vụ những món ăn gia đình đặc trưng, căn nhà kiểu tây cổ điển, cầu thang hẹp và tối, nhưng nụ cười của nhân viên phục vụ rất ấm áp, ăn nói nhỏ nhẹ dịu dàng, âm nhạc cũng hay. Hai người ngồi trong một căn phòng nhỏ, có lẽ là gian gác nhỏ ngày trước của ngôi nhà này, sau được sửa sang lại khá đẹp, tuy nhỏ nhưng không cảm thấy chật, hơn nữa hai người cùng dùng cơm lại tạo ra không khí thân mật hơn.

Bốn người cùng lên lầu, căn hộ của Đỗ Hiểu Tô là thuê nên không lớn lắm, cũng hơi bừa bộn, nhưng cách bài trí khiến người ta thoải mái. Cô vào bếp pha trà, nghe thấy bố mình đang hỏi Thiệu Chấn Vinh: “Tiểu Thiệu đang làm việc ở đâu thế?”.

Sau khi Thiệu Chấn Vinh trả lời, Đỗ Mậu Khai “Ồ” một tiếng: “Khoa ngoại thần kinh ở bệnh viện cậu đứng hàng nhất nhì toàn quốc, công ty chú có một vị lãnh đạo cũng từng làm phẫu thuật ở đó, còn trẻ đã có nền tốt như vậy, tiền đồ rộng mở đây”.

Thiệu Chấn Vinh nói: “Thật ra cháu cũng vừa về làm, bây giờ cũng còn đang theo các giáo sư học việc, những gì phải học còn rất nhiều ạ”.

Đỗ Hiểu Tô thâm vui mừng, bưng trà ra ngoài.

Mẹ cô lại hỏi: “Tiểu Thiệu, nghe giọng cậu hình như không phải người ở đây?”.

Đỗ Hiểu Tô giận trách: “Mẹ, sao mẹ lại cứ như đang điều tra hộ khẩu vậy!”.

Thiệu Chấn Vinh cười, sau đó thành thật nói: “Không sao. Chú, cô, cháu không phải người ở đây, bố mẹ cháu đều ở Bắc Kinh, tốt nghiệp khoa Y học, Đại học Phúc Đán, sau đó sang Anh học Thạc sĩ ở khoa Y học, Đại học Edinburgh, cháu vừa về nước hồi đầu năm. Thời gian cháu quen biết Hiểu Tô không dài, thậm chí hôm nay là ngày đầu cháu hẹn cô ấy ra ngoài, nhưng cháu thấy cô ấy đơn thuần, đáng yêu, đúng là người cháu vẫn tìm kiếm lâu nay. Cho nên cháu xin phép chú và cô, đồng ý cho cháu và Hiểu Tô quen nhau”.

Những lời này khiến Đỗ Hiểu Tô ngẩn người, sau cùng Đỗ Mậu Khai cười lớn: “Khá lắm, rất khá, Tiểu Thiệu, hay lắm! Hiểu Tô gặp được cậu đúng là may mắn”, ông vỗ vai anh, “Cố lên!”.

Mẹ Đỗ Hiểu Tô cười tủm tỉm nói: “Thật ra Hiểu Tô nhà cô cũng thoải mái, con bé dễ mềm lòng, cậu chỉ cần cố gắng chăm chỉ một chút, canh chừng kỹ một tẹo, con bé chắc chắn không chạy thoát”.

Đỗ Hiểu Tô chỉ muốn nhìn trời thở dài, bố mẹ là thế này sao... chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi đã đầu hàng rồi. Chẳng lẽ Thiệu Chấn Vinh thật sự là tuổi trẻ tài cao?

Khi tiễn Thiệu Chấn Vinh xuống lầu, cô nói: “Bố mẹ em chỉ là lo lắng quá, cho nên mới như vậy”.

Anh cười: “Anh biết, bởi mẹ anh cũng vậy, có lẽ tất cả các bậc làm cha làm mẹ trên đời đều như thế”, sau đó đưa tay ra nắm lấy tay cô, ngừng một lát rồi tiếp lời, “Hiểu Tô, tối hôm nay anh rất vui”.

Cô chợt thấy hai má nóng bừng, cô vẫn tưởng da mặt mình đã dày đến mức không biết đỏ mặt rồi chứ, nhưng có lẽ là do lòng bàn tay anh vô cùng ấm áp cứ như chiếc bàn là nhỏ, có thể ủi phẳng mọi nỗi âu lo. Cô có rất nhiều điều muốn tâm sự, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ nói: “Em cũng vậy”.

Về đến nhà, nhìn thấy bố mẹ đang tươi cười nhìn mình, cô thấy có chút xấu hổ, đành làm nũng: “Bố, mẹ, hai người hình như sợ con không có ai lấy hay sao, chỉ biết nói thay con thôi”.

Thái độ của Đỗ Mậu Khai rất nghiêm túc: “Hiểu Tô, Tiểu Thiệu rất khá. Công việc, học vấn đều chỉ là thứ yếu, quan trọng là tính nết tốt, ứng xử cũng rất trầm tĩnh”.

Trong lòng Đỗ Hiểu Tô vui mừng, nhưng ngoài miệng vẫn cố ý phản đối: “Chỉ vừa gặp mặt đã nhìn ra tính nết sao?”.

“Đương nhiên rồi”, Đỗ Mậu Khai nói, “Có rất nhiều điều nhỏ có thể biểu hiện tính nết một con người. Bố con có khi nào nhìn lầm người chưa? Đứa trẻ đó giáo dục tốt, rất lễ phép, đối nhân xử thế lại chân thành. Nếu như con thật sự có thể đến với cậu ta, đó là may mắn của con”.

Đỗ Hiểu Tô lẩm bẩm: “Con gái bố không tệ đến mức ấy chứ?”.

Đỗ Mậu Khai nhéo nhéo má cô, cười lớn: “Con gái bố đương nhiên không tệ, nếu không Tiểu Thiệu việc gì phải vội vàng đến vậy, lại còn bày tỏ ngay trước mặt bố mẹ?”.

Đỗ Mậu Khai ở lại hợp hai ngày, Đỗ Hiểu Tô đổi việc với đồng nghiệp để dành thời gian đi dạo phố với mẹ. Thiệu Chấn Vinh sau khi tan ca cũng ghé qua, cùng ăn cơm với gia đình cô. Anh lúc nào cũng cẩn thận chu đáo, đối với Đỗ Hiểu Tô và mẹ cô rất quan tâm, cuối cùng sau khi anh ra về, ngay cả mẹ Đỗ Hiểu Tô cũng rất hài lòng, nói: “Lần này mẹ với bố con yên tâm rồi”.

“Mẹ!”

“Con bé này, tính cách con quá ngang bướng, tính khí nóng nảy, đang yên lành thì bỏ việc chạy đến đây, làm phóng viên cực khổ thế này. Một mình ở bên ngoài, bố mẹ lo lắng cho con lắm.”

Nhớ đến hành động nông nổi của mình, Đỗ Hiểu Tô có phần áy náy, thấp giọng gọi: “Mẹ”.

“Tuy nói là bị một lần sẽ nhớ đến già nhưng Lâm Hướng Viễn kia không đáng để con bỏ việc, một mình chạy đến đây”, mẹ cô nói, “Cũng may con còn trẻ, ở bên ngoài tự trải nghiệm ít lâu cũng tốt, dù sao bố mẹ cũng không thể giúp con cả đời được”.

Hai mắt Đỗ Hiểu Tô đỏ hoe, đưa tay ôm mẹ, rất lâu sau cũng không nói gì.

Hai năm rồi, đây là lần đầu tiên mẹ nhắc đến Lâm Hướng Viễn trước mặt cô. Thực ra bản thân cô không quá để tâm như trong tưởng tượng, lúc ấy tuổi trẻ bồng bột, khó chấp nhận vấp ngã, cho nên mới bỏ nhà ra đi. Có lẽ cô đã từng yêu anh ta, suy cho cùng, quãng thời gian đó, những cây ngô đồng Pháp ngày ấy,

con đường rợp bóng cây ngày ấy, còn cả tuổi trẻ khi ấy... cô hơi thất vọng nghĩ, có lẽ chính vì cô chưa từng thật lòng yêu Lâm Hướng Viễn, chỉ là yêu quý quãng thời gian tươi sáng mà thuần khiết đó thôi.

Từ sau khi chia tay, cô một mình đến thành phố xa xôi này, chọn một công việc hoàn toàn không liên quan đến ngành học của mình. Lúc đầu cô chỉ nghĩ đơn giản rằng không muốn có bất cứ liên hệ nào với quá khứ, chỉ muốn làm lại từ đầu, xem thử bản thân liệu có thể tạo dựng được sự nghiệp cho riêng mình hay không. Về sau dần cảm thấy công việc này đầy tính thử thách, tuy vô cùng vất vả nhưng lại khiến cô nhanh chóng trưởng thành.

Trâu Tư Kỳ từng nói: “Cậu làm phóng viên giải trí cũng quá yêu nghề rồi, cậu xem cậu và bác sĩ Thiệu còn không có thời gian gặp nhau, nếu tớ mà có được một anh bạn trai tốt như vậy, thì đã lấy làm chồng từ lâu rồi”.

Đỗ Hiểu Tô thuận miệng đáp: “Không có thời gian gặp nhau là vì anh ấy còn bận hơn tớ, vả lại, tớ vẫn muốn cống hiến cả đời cho sự nghiệp giải trí cả nước kìa!”.

Hôm nay hiếm lắm cô mới được nghỉ sớm, nhưng Thiệu Chấn Vinh lại còn một ca phẫu thuật, cô chỉ có thể hẹn Trâu Tư Kỳ đi ăn. Đang trên đường thì nhận được điện thoại của Lão Mạc: “Đang ở đâu thế?”.

“Tan ca rồi, chuẩn bị đi ăn cơm.”

“Tan gì chứ, bên Hàm Dương có điện báo, máy bay của Hứa Ưu khoảng sáu giờ hơn sẽ hạ cánh, cô lập tức đến sân bay, chắc chắn được tin độc quyền.”

“Hả, không phải cô ta đang ở Tây An quay cảnh ngoài trời sao, sao lại đột nhiên đến chỗ chúng ta?”

“Cho nên tôi mới bảo cô đi canh chừng, nhất định có điều hay để viết.”

Gác điện thoại, cô đành gọi cho Trâu Tư Kỳ: “Tớ có việc gấp, phải ra sân bay”. Trâu Tư Kỳ từ trước đến giờ không bao giờ bỏ qua mấy chuyện thế này, truy hỏi: “Ai đến nữa?”.

“Hứa Ưu, trầm lặng quá, tự nhiên lại chạy đến đây, nhất định có vấn đề”, Đỗ Hiểu Tô vừa nói vừa đưa tay nhìn đồng hồ, “Hay là cậu đừng đợi tớ nữa, chúng ta hẹn khi khác vậy”.

Trâu Tư Kỳ nói: “Không sao, không sao, tớ đợi cậu mang đến tin tức nóng hổi nhất, nhanh đấy nhé! Vì sự nghiệp giải trí của toàn dân toàn quốc, làm việc nhanh lên!”.

Đỗ Hiểu Tô cười khúc khích, nhưng đúng là không kịp được rồi, bởi đang là cuối tuần, cô sợ kẹt xe, đi tàu điện ngầm rồi chuyển sang xe tốc hành, vội vội vàng vàng rồi cũng đến được sân bay, vừa đúng lúc trời tối.

Đỗ Hiểu Tô chạy thẳng một mạch đến cửa dành cho khách đặc biệt, vừa đúng lúc nhìn thấy một phụ nữ phong thái trang nhã, đeo kính đen, chiếc khăn quàng che khuất nửa khuôn mặt, một mình kéo theo chiếc va li nhỏ bước ra. Đỗ Hiểu Tô không dám chắc lắm, bởi những nữ minh tinh thế này bình thường rất hay làm rình rang, không có quản lý cũng có ông bầu, còn một mình ra khỏi sân bay thì quả thật rất hiếm thấy.

Cô không phản ứng gì, chỉ rút điện thoại ra giả vờ nhắn tin, cúi đầu chậm rãi đi ngang qua. Người phụ nữ đó không nhìn quanh, lúc này Đỗ Hiểu Tô mới nhận ra bên đường có một chiếc xe Jaguar xám bạc, người phụ nữ đó đến bên chiếc xe, tài xế bước xuống giúp cô mở cửa. Cuối cùng cô ta gỡ kính đen ra, cúi người xuống, để lộ nụ cười tươi tắn, nhìn nụ cười đó, Đỗ Hiểu Tô mới dám chắc đó chính là Hứa Ưu.

Thấy Hứa Ưu thân mật hôn người đàn ông ngồi ở băng ghế sau, Đỗ Hiểu Tô vội bấm nút liên tục, điện thoại chụp hình có lẽ chất lượng không được tốt lắm, nhưng cô cũng chẳng có thời gian nghĩ nhiều. Hứa Ưu nhanh chóng lên xe, tài xế đóng cửa lại, chiếc xe lướt đi. Đỗ Hiểu Tô nghĩ một lúc, giờ có bắt taxi cũng không theo kịp, hơn nữa cũng chụp lại hình rồi, vậy nên cô an tâm ra về, đi ăn cơm với Trâu Tư Kỳ.

Đến quán ăn gặp được Trâu Tư Kỳ, cô thấy bụng đói cồn cào. Trâu Tư Kỳ đã gọi sẵn thức ăn, có món ngao nướng mà cô thích ăn nhất, thế nên cô chẳng nói lời nào, chỉ vội đầu vào ăn.

Trâu Tư Kỳ nói: “Haizzz, không chụp được hình Hứa Ưu cũng không cần tự hành hạ mình thế đâu, chuyện hay ngày nào cũng có, chuyện độc quyền rồi cũng không chạy thoát”.

Đỗ Hiểu Tô vừa nhả vò ngao vừa lúng búng nói: “Ai nói không chụp được”, sau đó đưa điện thoại cho Trâu Tư Kỳ, Trâu Tư Kỳ nói, “Chụp được rồi thì cậu ừ ừ thế làm gì?”.

Đỗ Hiểu Tô ăn cay quá nên xuýt xoa đáp: “Tớ không ử rữ, mà là đói”.

Trâu Tư Kỳ cảm thấy thật nực cười: “Tớ còn tưởng cậu biến đau khổ thành sức mạnh ăn uống chứ”, nhận lấy điện thoại mở ra xem hình, không thể không huyết sáo, “Về ngoài tuyệt! Người đàn ông đó là ai?”.

Đỗ Hiểu Tô nghe thấy vậy mới ngẩng đầu lên nhìn màn hình điện thoại một cái. Có một tấm hình rất rõ nét, gần như chụp được nửa khuôn mặt, người đó đang nghiêng đầu nói chuyện với Hứa Ưu, vẻ mặt không hề thân mật, cũng chẳng thấy cười, áo khoác xám đậm và khuôn mặt như tạc, rất tuần tú lạnh lùng cũng vô cùng nổi bật, quả nhiên là vẻ ngoài tuyệt vời. Cô ngấm kỹ: “Sao quen thế nhỉ?”.

Trâu Tư Kỳ lấy lại tinh thần: “Có phải là người nổi tiếng nào không? Người nổi tiếng, ngôi sao điện ảnh, tin giật gân đây!”.

Đỗ Hiểu Tô nhìn một lúc lâu, cuối cùng thở một hơi dài: “Haizzz! Tớ nói là hơi giống Thiệu Chấn Vinh”.

Trâu Tư Kỳ phì cười: “Người ta thì thấy trong mắt người mình yêu mới gặp Tây Thi, còn cậu có người yêu thì nhìn đâu cũng ra người yêu, thấy người đàn ông tuần tú thì liền cho rằng giống bác sĩ Thiệu nhà cậu”.

Đỗ Hiểu Tô liếc cô bạn mình: “Tớ biết là cậu đang ghen tỵ”.

Trâu Tư Kỳ tỏ vẻ khoa trương, đưa tay ôm ngực: “Đúng vậy, tớ ghen tỵ chết đi được”, sau đó lại nghiêm túc nói, “Nhanh nhanh điều tra xem người đàn ông đó là ai cho tớ, đến lúc đó tớ bắt chắp tất cả để tóm anh ta, sau này không phải ghen tỵ với cậu nữa”.

Đỗ Hiểu Tô nói với Trâu Tư Kỳ: “Lão Mạc có người quen, sẽ giúp tìm hiểu chủ xe là ai. À, lần này chụp được ảnh độc quyền, vài ngày nữa là có tiền thưởng, tớ mời cậu đi ăn”.

Trâu Tư Kỳ cẩn thận, chăm chú nghiên cứu mấy tấm ảnh, đột nhiên nói: “Không phải tớ muốn đả kích cậu nhé, nhưng tớ thấy tiền thưởng của cậu hơi khó kiếm, mấy tấm hình này không chừng cuối cùng cũng bị người ta ‘dìm chết’ thôi”.

Đỗ Hiểu Tô thấy khó hiểu: “Tại sao?”.

Trâu Tư Kỳ chỉ chiếc áo khoác trong tấm ảnh: “Sản phẩm mới nhất của Anne Valerie Hash[2], còn chưa ra thành phẩm, chỉ nhận đặt hàng đặc biệt, một người có thể mặc chiếc áo khoác như vậy, không những giàu có, hơn nữa còn có thời gian rảnh rỗi đến Paris đo áo, nếu không phải giàu thì là có quyền, không chừng còn rất có gốc gác”.

[1] Tòa tháp trắng, nguyên văn là (Shiroi kyoto), là tên cuốn tiểu thuyết của nhà văn nữ Nhật Bản tên là (Yamasaki Toyoko). Cuốn tiểu thuyết này nói về các bác sĩ, mượn đề tài y khoa để nói về cuộc sống.

[2] Anne Valerie Hash là một trong những nhà thiết kế nổi tiếng nhất nước Pháp, các thiết kế của bà luôn mang vẻ sang trọng, thanh lịch, quyền rũ mà vẫn rất cá tính.

4. Chương 04

Chương 4

Đỗ Hiểu Tô bán tín bán nghi: “Sao cậu biết?”.

“Tớ là tín đồ của thời trang mà”, Trâu Tư Kỳ nói vẻ điềm nhiên như không, “Có ai giống cậu đâu, cả ngày chạy theo ngôi sao mà lại chỉ biết có Armani[1]”.

Đỗ Hiếu Tô nói: “Haizzz, người giàu có nhiều mà, có thể kể đến là Lý Gia Thành, độc quyền là độc quyền, trang nhất là trang nhất”, sau đó hung hăng trừng mắt với Trâu Tư Kỳ, “Nếu lỗ đúng là tớ không lấy được tiền thưởng, đều trách cái miệng quạ đen của cậu”.

Không ngờ Trâu Tư Kỳ đoán đúng, hình vừa nộp lên thì được Lão Mạc gọi lên văn phòng, nói: “Hiếu Tô à, cô vất vả rồi, có điều hình này không thể công bố, cũng không cần theo Hứa Ưu nữa, cô nghỉ được rồi”.

Đỗ Hiếu Tô hỏi: “Chủ xe là ai? Nhanh như vậy đã tìm ra rồi sao?”.

Lão Mạc lắc đầu: “Không cần tìm nữa, làm nghề như chúng ta cần phải to gan nhưng kỹ tính. Khi cô vào nghề chẳng phải tôi đã dạy rồi sao, chúng ta có “bốn thứ không chụp”, trong đó có một quy tắc là không chụp biển xe độc, cô quên hết rồi à?”.

Đỗ Hiếu Tô không nghĩ tới điểm này, nhìn lại hình một lúc lâu cũng không nhận ra điểm kỳ lạ nào: “FE... cũng không phải là bảng số ngon, bắt đầu bằng F, phần số cũng không nhỏ”.

Lão Mạc chậm rãi nói: “Học nhiều thêm một chút đi, đừng có xem thường biển số xe, nói không chừng còn khó chơi hơn cả A8”.

Tuy không lấy được tiền thưởng, Đỗ Hiếu Tô cũng chẳng buồn lâu, nếu không phải có lần Thiệu Chấn Vinh hỏi cô, cô cũng quên việc đó lâu rồi.

Hiếm có buổi chiều Chủ nhật mà cả hai người đều rảnh, cùng trốn trong căn nhà nhỏ của cô. Tuy nhà nhỏ là thế nhưng cũng có hệ thống sưởi ấm. Đỗ Hiếu Tô thuê nó cũng chính là vì điểm này, vì cô là người phương bắc, quen việc có máy sưởi vào mùa đông. Trong phòng ấm áp, còn cô nằm trên tấm thảm dài mềm mại, dùng máy tính xem hoạt hình, thỉnh thoảng lại phá lên cười vài tiếng. Thiệu Chấn Vinh ngồi cạnh dùng máy tính của anh tìm tư liệu học thuật, không biết thời gian trôi qua bao lâu, nhưng anh chợt phát hiện không còn nghe thấy tiếng cười của cô, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, quay lại nhìn, thì ra cô đã nằm đó ngủ say chẳng biết từ khi nào. Chiếc gối hình con heo bị ép dưới cánh tay, hờ chiếc mũi hồng hồng vừa đúng kê vào trán cô, trông rất buồn cười.

Ánh tà dương mùa đông chiếu qua tấm rèm cửa trắng tinh, lưu lại vệt sáng mờ nhạt, cũng như thời gian đang rón rén bước qua. Khuôn mặt cô thoảng ửng hồng, khóe miệng còn sót vệt nước bọt ánh lên. Anh thầm nghĩ, tướng ngủ thật xấu, thật giống in con mà cô đang ôm. Nhưng có nơi nào đó trong tim đang rung động, như miếng bọt biển khô đột nhiên được thấm đầy nước, trở nên mềm mịn đến khó tin.

Anh vào phòng ngủ tìm một tấm mền, nhẹ nhàng đắp lên cho cô. Cô không hề bị giật mình, vẫn tiếp tục ngủ say, tóc vương trên trán hơi rối, giống một đứa trẻ. Anh cúi người xuống hôn lên đó, hơi thở tinh khiết mà ấm áp của cô còn vương mùi thơm nhàn nhạt của sữa tắm. Anh ngồi bên cạnh cô thật lâu, nhớ đến rất nhiều chuyện, lại như không nghĩ gì, cuối cùng đứng dậy quay lại với công việc tìm tư liệu của mình. Ngón tay lướt trên bàn phím, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ, vì trong phòng chỉ có tiếng thở của cô, nhẹ nhàng đều đặn, tĩnh lặng và bình an.

Có lẽ đây chính là hạnh phúc.

Thời học đại học, anh có một người bạn gái, thật ra lúc ấy cả hai đều còn quá trẻ, không hiểu chuyện nên ai cũng muốn bảo vệ sự tự tôn và kiêu ngạo của bản thân, không ngừng cãi nhau, hết lần này đến lần khác chia tay, cuối cùng lại hết lần này đến lần khác làm hòa. Khi ấy cố ý làm tổn thương lẫn nhau, trong đáy mắt kiêu ngạo ẩn hiện nước mắt long lanh của thời đó, cho đến cuối cùng, anh cũng hiểu đó không phải là tình yêu, sau đó họ mới chính thức chia tay.

Thì ra tình yêu chỉ đơn giản thế này, bình dị thế này. Chỉ là muốn cô ấy ngủ bên cạnh mình, cả cuộc đời chẳng phải lo nghĩ gì.

Cô ngủ đến tối mới tỉnh, ngồi dậy dụi dụi mắt, câu nói đầu tiên là: “A, trời tối rồi”.

Anh chỉ mở một chiếc đèn bàn, ánh sáng màu cam chiếu ấm áp, máy tính của anh đang ở chế độ màn hình chờ, một hàng chữ lớn đang chuyển động đập thẳng vào mắt – “Thiệu Chấn Vinh thích Đỗ in con” – cô nhìn thấy suýt nữa nhảy bật dậy, bởi lúc đầu khi cô cài đặt cho anh là “Thiệu Chấn Vinh thích Đỗ Hiếu Tô”, nào ngờ anh dám đổi lại. Cô hét lên một tiếng rồi nhảy bổ sang, anh không cho sửa, hai người tranh giành nhau. Cả hai cười đùa rồi lăn ra trên thảm, kết quả cô vẫn giành được máy, lập tức sửa ngay. Ngón

tay dài mảnh của cô gõ trên bàn phím đen của máy tính, đầu ngón tay tròn tròn mềm mại, khiến anh chỉ muốn nắm lấy. Tóc cô hơi rối, xõa xuống vai, mặt hơi ngẩng lên, đôi mắt sáng như kim cương, tỏa ra ánh sáng đẹp nhất trên đời này. Anh ôm chặt rồi hôn cô.

Nụ hôn của anh mang theo mùi hương hạnh nhân, cô kêu lên một tiếng, ấp úng hỏi: “Anh ăn vụng hạnh nhân của em hả?”.

Anh khẽ dời môi đi: “Sao lại là ăn vụng, của em là của anh”.

Trong tủ lạnh của cô chứa đầy đồ ăn vặt, còn cô lại ăn không ngừng, có gì ăn nấy, thế nhưng chẳng thấy mập ra tẹo nào. Chỉ đơn giản là vì bận rộn, cả ngày ở bên ngoài chạy đông chạy tây, cho dù có ăn nhiều hơn nữa cũng chẳng thể béo được.

Cô hỏi: “Đói chưa? Muốn ăn gì không, em nấu cho anh”.

Anh hình như vô cùng kinh ngạc: “Em cũng biết nấu?”.

“Đương nhiên rồi”, cô đương đương tự đắc, “Phụ nữ hiện đại, có ai không giỏi việc nước đảm việc nhà?”.

Sự thật chứng minh cô chỉ đang nói khoác, chỉ nấu món cơm chiên thôi mà đã làm loạn cả phòng bếp, không những làm cháy đen một cái nồi mà suýt nữa còn làm đổ trứng. Cuối cùng anh đầu hàng: “Đưa tạp dề cho anh, em ra ngoài”.

Lần này đến lượt cô kinh ngạc: “Anh biết nấu ăn?”.

“Đương nhiên rồi”, anh bình thản, “Đàn ông hiện đại, có ai không giỏi việc nước đảm việc nhà?”.

Thật nhỏ mọn, lấy lời cô nói ra đối phó cô. Cô bị anh đuổi ra phòng khách, trong lòng nghĩ vẫn vợ rồi ngồi chơi Pokemon, cuối cùng vẫn không yên tâm, chạy vào nhà bếp xem thử, oa!

Thật ngạc nhiên!

Thực ra nguyên liệu có thể nấu được trong tủ lạnh không nhiều, ngoài đồ ăn vặt và thức ăn nhanh ra, còn lại chỉ có mấy quả trứng gà và hai quả dưa leo mà cô định dùng làm mặt nạ dưỡng da. Thế mà anh lại có thể nấu được hai món mặn một món canh.

Cô tò mò hỏi: “Canh rong biển nấu trứng... anh lấy rong biển ở đâu ra?”.

Anh không buồn ngẩng đầu lên đáp: “Anh lấy một gói rong biển ăn liền của em”.

Oa, như vậy cũng được sao?

Thức ăn được dọn lên, trông rất đẹp mắt, nên cô thuận tay dùng điện thoại chụp lại. Thiệu Chấn Vinh đứng bên cạnh làm đầu bếp, thật ra trên tạp dề còn in hình một con gấu, hiếm khi anh có được vẻ đáng yêu thế này. Anh vừa tháo tạp dề vừa cười: “Không được! Xóa tấm này đi”.

“Không mà, đợi khi nào in ra làm thành album, nhất định sẽ thú vị lắm đây.”

Anh và cô cùng nhau xem hình, cô mở từng tấm từng tấm ra, đột nhiên mở đến hình của Hứa Ưu chụp được hôm ở sân bay, Thiệu Chấn Vinh ngạc nhiên hỏi: “Đây là ai?”.

“Không biết, Lão Mạc không cho đăng, cũng không biết lai lịch thế nào. Haizzz, tiếc thay tiền thưởng của em.”

“Anh hỏi người phụ nữ đó kìa.”

“Hứa Ưu mà anh cũng không biết? Là người diễn trong phim Hạnh phúc đã qua đó mà.” Thật ra anh rất hiếm khi xem phim, cũng chưa từng quan tâm đến tin tức trong giới giải trí, nhưng cô đột nhiên thấy ghen tức, “Anh hỏi cô ta làm gì? Thấy cô ta rất đẹp sao?”.

Anh rất nghiêm túc nghĩ một hồi: “Ừ... đẹp hơn em nhiều”.

Cô liền thoáng đáp lại một câu: “Đương nhiên rồi, anh chàng đi cùng cô ấy cũng đẹp trai hơn anh nhiều”.

Anh có vẻ tổn thương: “Thật sao?”.

Đỗ Hiểu Tô cười vui vẻ, đưa tay nhéo mặt anh: “Có điều nể anh giỏi việc nước đảm việc nhà, cho anh thêm điểm!”.

Tay nghề của anh thật sự không có gì để chê, cũng có thể do cô đói rồi, nhưng mấy món đơn giản này lại làm cô tươi như hoa, vô cùng thỏa mãn bụng dạ xuống: “Thiệt Chấn Vinh, em lấy anh được không?”.

Anh nhìn cô.

Cô hỏi: “Có được không?”.

Anh hỏi: “Tại sao?”.

“Ui da, anh tài giỏi tuần tú, học trường danh tiếng, đi du học về, lại đang làm việc trong bệnh viện nhất nhì cả nước, là một ngôi sao đang lên của khoa ngoại thần kinh... lại còn biết nấu ăn...”, cô lắc lắc tay anh, “Không được, em nhất định phải ra tay trước, nếu để anh bị người khác cướp mất em nhất định sẽ hối hận cả đời... em lấy anh có được không? Được không?”.

“Được.”

Lần này đến lượt cô ngẩn người, một lát sau mới hỏi lại: “A, anh đồng ý rồi? Tại sao chứ?”.

Khóe miệng anh khẽ nhếch: “Anh tài giỏi tuần tú, học trường danh tiếng, đi du học về, lại đang làm việc trong bệnh viện nhất nhì cả nước, là một ngôi sao đang lên của khoa ngoại thần kinh... lại còn biết nấu ăn... người như anh đồng ý lấy em, em lại còn hỏi tại sao?”, anh làm vẻ mặt khoa trương, “Anh đau lòng quá...”.

Cô bật cười, ngẩng mặt lên vừa đúng để anh chạm được đến môi mình, mềm mại thơm mát, khiến lòng người say đắm.

Bọn họ ăn xong thì cùng đi xem phim, đứng vào ngày rạp đang chiếu Hương sắc tình yêu. Bộ phim ngọt ngào lãng mạn, những bữa ăn thịnh soạn đẹp mắt lại càng hấp dẫn. Tuy Đỗ Hiểu Tô vừa ăn cơm không lâu nhưng vẫn thấy không đủ, đành ngồi cắn bắp rang bơ. Nhưng bắp rang bơ là thứ càng ăn càng đói. Lát sau, Thiệu Chấn Vinh thấp giọng nói với cô: “Anh ra ngoài một lát”.

Cô nghĩ anh ra nhà vệ sinh, không ngờ một lát sau quay lại, mang theo một cái hộp giấy giống như ảo thuật, trong bóng tối cô ngửi thấy mùi thơm nức mũi, là món bạch tuộc nướng mà cô thích ăn nhất, tươi ngon nóng giòn, càng ăn càng thấy thơm. Đỗ Hiểu Tô sợ làm phiền đến người ngồi cạnh, hạ giọng nói: “Này, sao anh biết em đói?”.

“Anh nghe thấy tiếng em nuốt nước bọt.”

Rõ thế sao? Cô liếc anh một cái, không cần biết trong rạp chiếu phim tối đen anh có nhìn thấy không, có điều bạch tuộc nướng trong tay âm ỉ cũng khiến lòng cô thấy vui vẻ bình yên. Cô ăn gần hết, chỉ còn lại một con dành cho anh. Anh không quen ăn đồ bên ngoài, nhưng cô đưa đến tận miệng, anh do dự một lát vẫn ăn hết. Đỗ Hiểu Tô thấy rất vui, cô thích phá các thói quen của anh, có cảm giác vui khi trêu chọc người khác. Nụ tay anh ngồi xem nhân vật trong phim đang cất giọng hát giữa nhà bếp, tình yêu của hai người thật đẹp, cũng giống chiếc bánh Tiramisu mềm mịn ngọt ngào đến bất ngờ.

Điện thoại trong túi áo chợt rung lên, cô lấy ra nhìn, là Lão Tôn.

Cô chỉ mới vừa thấp giọng “A lô” một tiếng, Lão Tôn ở đầu dây bên kia đã nói liên thoảng: “Hiểu Tô! Vợ tôi sắp sinh! Tôi phải đến bệnh viện ngay, cô có thể thay tôi trông chừng Tiều Chương tối nay được không? Làm ơn! Làm ơn đi!”.

Thiệu Chấn Vinh hỏi cô: “Sao vậy?”

Cô nói cho anh biết: “Đồng nghiệp em có việc gấp, nhờ em đi làm thay anh ta”.

Anh đáp: “Vậy anh đưa em đi.”

Không kịp xem hết phim, cô thấy rất bức. Cảnh đêm ngoài cửa xe đang là lúc phồn hoa đô hội đến lóa mắt, đèn neon sáng rực, đèn xe nối đuôi nhau thành một con sông dài, lạng lẹ mà uyển chuyển chảy đi. Trên đường gặp phải đèn đỏ, xe hết dừng lại chạy, hết chạy lại dừng, thật ra Thiệu Chấn Vinh khi lái xe luôn

chú tâm, cô thường đoán già đoán non rằng khi anh đứng bên bàn mổ, có phải cũng biểu cảm như thế này. Dáng vẻ anh nghiêm túc như vậy trông rất đẹp, chân mày khê nhũ, ánh mắt tập trung, như đang dùng tất cả tinh thần.

Thế nhưng cô vẫn thấy có lỗi: “Cùng đi xem phim cũng không được”.

Đèn đỏ, xe chậm chậm dừng lại, anh nói: “Thật ra anh chỉ muốn em ngồi cạnh, có xem phim hay không cũng không quan trọng”.

Cô cảm thấy trái tim mình thật ầm ập như có thứ gì đó vừa chạm vào, bất giác mỉm cười: “Ôi, Thiệu Chấn Vinh, tự nhiên em muốn hôn anh một cái”.

Anh có vẻ giật mình, quay đầu lại nhìn cô, không biết vì sao cả vành tai đều đỏ rực. Cô thấy anh đỏ mặt thật đáng yêu, thế là nín lấy cổ áo anh, nghiêng người sang hôn.

Khí nóng từ máy điều hòa phả lên mặt, khiến vài sợi tóc mai của cô vương trên má anh, Thiệu Chấn Vinh cảm thấy không thể thở được nữa, khuôn mặt cô cũng rất nóng. Cuối cùng anh buông cô ra, nói: “Sau này chỉ anh được hôn em, em không được hôn anh”.

“Tại sao chứ?”

“Không được là không được!”, anh chưa từng tỏ vẻ hung hăng thế này, “Không có tại sao gì cả”.

Lão Tôn nhìn thấy cô như nhìn thấy vị cứu tinh: “Ôi chao, Hiểu Tô, cảm ơn nhiều! A, bác sĩ Thiệu, anh cũng đến à? Thật ngại quá, ngại quá”, anh ta liên tục xin lỗi, Đỗ Hiểu Tô chỉ nói, “Anh mau đến bệnh viện đi, chị nhà và cháu nhỏ quan trọng hơn!”.

Lão Tôn đón taxi đi. Ở đây cấm đậu xe, Thiệu Chấn Vinh lái xe xuống tầng hầm của một khách sạn để gửi, sau đó quay lại với cô. Cơn gió đêm đầu đông mang theo cái lạnh thấu xương, anh thấy mũi cô đỏ lên, bất giác hỏi: “Lạnh không?”, cô thành thật đáp, “Có chút chút”.

Anh nắm tay cô, sau đó cho vào túi áo mình sưởi ấm. Bàn tay anh to, lòng bàn tay rất ấm, ngón tay từng chút lấy lại nhiệt độ ban đầu, tim cô cũng cảm nhận được sự ấm áp đó. Vì tay cô đang ở trong túi áo anh nên khoảng cách giữa hai người rất gần, anh gần như đang ôm cô trong lòng, khách sạn to lớn sau lưng, cùng đủ loại ánh đèn, đan xen nhau tạo thành một đường viền trong suốt tuyệt đẹp. Hai người im lặng đứng đó, ánh đèn rực rỡ đầy màu sắc rơi vào mắt cô, lấp lánh như kim cương. Cô ngẩng đầu, nhìn anh.

Anh nói: “Hiểu Tô, trước đây anh không biết, em làm nghề này lại khổ đến vậy”.

“Có khổ cũng có vui”, cô đáp, “Thật ra em cảm thấy rất xứng đáng – bởi vì nếu không làm nghề này, em sẽ không gặp gỡ và quen biết anh”.

Nhắc đến đây anh lại nhớ món nợ cũ: “Còn nói nữa! Một cô gái trèo cao như vậy, nếu cái ống nước đó gãy thì sao?”.

“Sao lại gãy được? Ống nước đó làm bằng nhựa PVC nhập khẩu, theo đúng quy định, độ dày thành ống có thể đạt đến 0,85 centimet trở lên, cho nên có thể chịu được trọng lượng sáu mươi lăm kilogram, em nặng không đến năm mươi một kilogram, hơn nữa chỗ em đứng là góc có tăng sức chịu lực, cho nên nó chắc chắn không thể gãy”.

Thiệu Chấn Vinh thấy hơi ngạc nhiên: “Sao em lại biết những điều này?”.

Đỗ Hiểu Tô tỏ ra vô cùng đắc ý, giống như một đứa học sinh ngoan vừa được thầy giáo khen thưởng: “Em tốt nghiệp khoa Kiến trúc Đại học T, ngành em học chính là những thứ này”.

Thiệu Chấn Vinh có vẻ bất ngờ, bởi ngành Kiến trúc của Đại học T là ngành nổi tiếng nhất trường, gần như là đứng đầu toàn quốc, ngang hàng với khoa Kiến trúc của Đại học Thanh Hoa. Anh hỏi: “Vậy sau đó tại sao em lại đi làm phóng viên giải trí?”.

Cô đáp: “Vì trước kia non nớt, khi còn đi học cũng từng yêu, kết quả bị tổn thương. Sau đó đổi việc, làm lại từ đầu. Vốn dĩ em làm bên mảng tài chính, sau đó phát hiện làm phóng viên giải trí thích hợp hơn, vừa có đàn ông, vừa có chuyện nhảm để nói, tốt biết bao”.

Anh thở dài, kéo cô lại gần mình hơn. Trên người anh phảng phất cảm giác trong lành, còn có thêm mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt, cô vẫn rất thích cảm giác này, cho nên tham lam hít một hơi dài, sau đó mới nói: “Anh về trước đi, em vẫn còn mấy giờ nữa mới xong việc”.

Anh nói: “Anh đi với em”.

Cô đáp: “Không cần đâu, sáng mai anh còn phải đi làm”.

Giọng nói của anh rất trầm, vang lên ngay trên đầu cô, lại tựa như một cơn chấn động: “Hiểu Tô, có lẽ anh rất ích kỷ, nếu có thể, em hãy đổi một công việc khác được không?”.

Cô trầm mặc hồi lâu, anh lo cô giận: “Hiểu Tô...”.

Đỗ Hiểu Tô phì cười: “Anh ghen à?”.

Anh rất thành thật gật đầu: “Anh đang ghen”.

Anh quả thật đang ghen, bởi không biết người đàn ông kia thế nào, lại có thể khiến cô bỏ hết mọi thứ, trốn tránh quá khứ.

Nhưng cô có thể thoải mái nhắc đến việc đó trước mặt anh, chứng minh rằng cô đã không còn quan tâm nữa.

Quả nhiên, Đỗ Hiểu Tô tươi cười nói: “Được, vậy em sẽ đổi việc”.

Trâu Tư Kỳ nghe nói cô có ý định đổi việc, vô cùng tò mò: “Sức mạnh của tình yêu quả là lớn, có người nào đó không thêm vì sự nghiệp giải trí của toàn dân toàn quốc mà phấn đấu cả đời nữa kia”.

Khi cô xin nghỉ việc, Lão Mạc rất nuối tiếc, bởi Đỗ Hiểu Tô lúc nào cũng nghiêm túc chăm chỉ, hơn nữa lại là người trước đây anh dẫn dắt. Có điều Lão Mạc rất vui vẻ nói: “Có thời gian thì ghé thăm mọi người”.

Đỗ Hiểu Tô cũng không nỡ đi, sau đó chào tạm biệt đồng nghiệp cũ. Tuy đã gửi lên mạng mấy bản lý lịch, gần như là ném đá xuống biển. Hiện giờ tìm việc khó khăn, bằng cấp của cô lại chỉ là đại học, khó khăn lắm mới có một công ty gọi đi phỏng vấn, người phỏng vấn hỏi: “Cô Đỗ, tuy cô tốt nghiệp ngành có liên quan nhưng lại chỉ có chưa đến một năm kinh nghiệm trong ngành, tại sao lại từ bỏ công việc đến hai năm?”.

Cô thành thật trả lời: “Tôi muốn thử thách một công việc mới”.

Thấy vẻ mặt của người phỏng vấn liền biết là không còn hy vọng nữa, nhưng người phỏng vấn vẫn rất lịch sự nói với cô: “Cảm ơn cô đã đến phỏng vấn, xin hãy đợi thông báo của chúng tôi”.

Thế rồi không còn tin tức gì nữa.

Gặp khó khăn nhiều rồi, cô dứt khoát đổi hướng, chuyển sang ngành quảng cáo hoặc văn phòng. Nhờ vào kinh nghiệm làm phóng viên của cô nên cũng có vài công ty thấy hứng thú, nhưng thật ra cô cũng chỉ là một phóng viên bình thường, đi phỏng vấn rồi vẫn là không được nhận. Ấy vậy mà cô cũng không sốt ruột, Thiệu Chấn Vinh lại càng bình thản, anh nói: “Kết hôn đi, anh nuôi em”.

Cô thấy hình như đã mắc bẫy của anh: “Kết hôn thì kết hôn, tại sao lại phải để anh nuôi?”.

Anh đáp: “Anh nuôi em trở nên trắng trẻo mập mạp. Như vậy em sẽ không chạy được”.

Cô không khỏi tỏ vẻ dương dương tự đắc: “Thì ra anh cảm thấy không an toàn”.

Anh vuốt vuốt mũi cười: “Dù sao thì cũng là do em cầu hôn trước, cả đời này anh sẽ ghi nhớ”.

Cô xấu hổ chuyển sang tức giận: “Bác sĩ Thiệu, anh phiền quá đi, đợi em tìm được một công việc nở mày nở mặt, lập tức có mối nối cũ, ly hôn với anh”.

[1] Tên thật là Giorgio Armani, sinh ngày 11 tháng 7 năm 1934, là một nhà tạo mẫu thời trang người Italia. Ông nổi tiếng trong việc thiết kế cho các dòng sản phẩm trang phục nam giới.

5. Chương 05

Chương 5

Anh cười ha ha, nhưng vẫn cần mẫn giúp cô chuẩn bị hồ sơ xin việc, lập một bảng biểu ghi rõ tên gọi, địa chỉ và thông tin quan trọng về mỗi công ty, sau đó giúp cô gửi hồ sơ.

Cô vô cùng cảm khái nói: “Tìm việc bây giờ chẳng khác gì mò kim đáy biển”.

Anh nói: “Không sao, chỉ cần kiên nhẫn, nhất định vớt được kim”.

Cuối cùng cô cũng nhận được thông báo đến phỏng vấn ở Bác Viễn, cô rất bất ngờ, bởi vì cô không nhớ mình đã từng gửi hồ sơ đến công ty đó, cũng có thể là Thiệu Chấn Vinh gửi giúp cô. Cô chẳng hy vọng nhiều, bởi đó là một công ty có tiếng trong ngành, công việc lại là thiết kế, không rõ vì sao lại cho cô cơ hội đi phỏng vấn, nhưng có lẽ vẫn là khi đi tràn trề hy vọng, đến khi trở về lại thất vọng tràn trề.

Đến phỏng vấn theo đúng thời gian được hẹn, công ty là một tòa cao ốc nằm tại mảnh đất vàng, từ bên ngoài nhìn thấy không hề tầm thường, đại sảnh hoa lệ, nhân viên ra vào ăn mặc chỉnh tề nghiêm túc. Đi thang máy lên lầu, cô càng thêm mở rộng tầm mắt, mang đến cho người ta một cảm giác yên tĩnh vô hình. Đứng ở một nơi cao thế này, cảm giác như có thể nắm giữ được cả thế giới.

Phòng tiếp khách cũng được thiết kế rất tinh tế, trang trí đơn giản lại thuận mắt, cửa kính chạm đất đối diện với dãy cao ốc ngay giữa trung tâm thành phố, đưa mắt ra xa thấy toàn những nóc nhà phồn hoa, quả nhiên là đỉnh cao của kiến trúc hiện đại.

Cô rất thích nơi này, đơn giản là xuất phát từ niềm yêu thích kiến trúc.

Trưởng bộ phận nhân lực hỏi cô vài câu thông thường, cuối cùng vẫn hỏi: “Cô Đỗ, cô tốt nghiệp ngành Kiến trúc Đại học T, vì sao lại từ bỏ công việc này đến hai năm?”.

Cô nhanh chóng trả lời: “Tôi muốn dùng thời gian hai năm này để nâng cao năng lực của bản thân”.

Không rõ câu trả lời này có đúng không, bởi sau đó trưởng bộ phận nhân lực vẫn mời cô trở về đợi kết quả. Vốn dĩ cô cũng chẳng hy vọng quá nhiều, không ngờ ba ngày sau nhận được điện thoại, hẹn cô đến lần thứ hai.

Lần này thái độ của cô nghiêm túc hơn, chuẩn bị đầy đủ, kết quả giám đốc bộ phận nhân lực khá hài lòng, cuộc gặp sau đó cũng vô cùng thuận lợi.

Nhận được giấy báo trúng tuyển, cô rất vui, dương dương tự đắc gọi điện cho Thiệu Chấn Vinh: “Bác Viễn nhận em vào làm rồi”.

Thiệu Chấn Vinh cũng rất vui: “Tối nay đi chúc mừng”.

Không may lúc ấy anh có một ca phẫu thuật, liền vội gọi điện cho cô: “Anh sắp phải vào phòng phẫu thuật rồi, em ăn trước đi, xong việc anh đến đón em”.

Đỗ Hiểu Tô đồng ý, nhưng buổi tối cô lại một mình đón xe điện đến bệnh viện, rồi đứng bên ngoài đợi gần ba tiếng đồng hồ anh mới ra. Anh thấy cô như thế, xót xa nói: “Xa như vậy em đến làm gì? không phải bảo em ăn trước sao? Đói chưa?”.

“Em không đói.” Cô nhìn anh, vì đội mũ nên tóc hơi xẹp xuống, nhưng không có vẻ cầu thả mà trông giống một đứa trẻ hơn. Đứng bên bàn phẫu thuật, phải dùng kính hiển vi năm sáu tiếng liền, nên sắc mặt anh mệt mỏi như vừa đánh trận xong vậy.

Khoa ngoại rất vất vả, đặc biệt là khoa ngoại thần kinh, mỗi lần phẫu thuật mở hộp sọ sẽ liên quan trực tiếp đến sinh mạng người bệnh. Anh nói: “Là một đứa trẻ bị khối u trong não, ca phẫu thuật thành công, khi ra ngoài thấy mẹ đứa trẻ nhìn bọn anh vừa khóc vừa cười, anh thấy vất vả cũng xứng đáng”.

Đạo này trông anh gầy đi, hai mắt có thêm viền đen nhạt nhạt, có lẽ do mùa đông mặc nhiều quần áo nên khuôn mặt gầy hơn. Cô thấy tim mình xót xa, có lẽ là đau lòng, cũng có thể là kiêu ngạo, nhưng chỉ nhìn anh. Anh liền nói đùa: “Sao lại cười anh thế, hôm nay anh rất đẹp trai sao?”.

“Đúng vậy!”, cô nín tay anh, “Bác sĩ Thiệu chữa bệnh cứu người là người đẹp trai nhất!”.

Khi ăn cơm, cô nói cho anh biết: “Thật ra lúc còn nhỏ, em cũng ước sau này lấy được một bác sĩ hoặc là một kiến trúc sư, bởi em thấy hai nghề này rất cao cả, một bên là chữa bệnh cứu người, một bên có thể xây dựng được cả thế giới. Có điều sau này em học kiến trúc nên thấy hơi thất vọng”.

Anh thích nhất ngồi nghe cô kể chuyện, cho nên hỏi: “Tại sao lại thất vọng?”.

“Ừm, có lẽ là vì không giống với tưởng tượng, cảm giác thần bí biến mất, bài học thì nặng nề, bài tập lại quá nhiều, nhất là việc phác họa bản vẽ. Lúc đó em vô cùng chán nản, vẽ mãi vẽ mãi vẫn không được, ức đến phát khóc.”

Anh không tài nào tưởng tượng được vẻ yếu đuối của cô, bởi cô lúc nào cũng cố chấp và kiên cường, dù là một phóng viên bình thường nhưng để chụp một tấm ảnh mà mạo hiểm trèo lên ống nước.

Đỗ Hiếu Tô nhanh chóng hòa nhập được với công việc, vì cô là người mới nên rất chăm chỉ, lại chịu học hỏi. Bộ phận thiết kế có rất nhiều người trẻ, nhiều người học ở nước ngoài về nên không khí làm việc vừa thoải mái vừa hoạt bát, quan hệ giữa cô và đồng nghiệp hòa thuận, dần dần cô cũng thấy hài lòng với công việc. Không lâu sau đó cô được tham gia vào một kế hoạch thiết kế lớn, tổng giám đốc hết lần này đến lần khác dặn dò: “Tân Thịnh là khách hàng lớn của chúng ta, Lâm tổng yêu cầu rất cao cho từng chi tiết nhỏ, vì vậy mọi người nhất định phải chú ý. Ninh Duy Thành, Hiếu Tô là người mới, phải chú ý một chút”.

Ninh Duy Thành là phó trưởng bộ phận thiết kế, tốt nghiệp Đại học C của Mỹ, tuổi trẻ tài cao, làm việc xuất sắc, tổng giám đốc lúc nào cũng coi trọng, lần này giao cho anh ta dẫn mọi người đi gặp phó tổng giám đốc của Tân Thịnh.

Đỗ Hiếu Tô không ngờ Lâm tổng kia lại là Lâm Hướng Viễn.

“Đây là Đỗ Hiếu Tô của bộ phận thiết kế chúng tôi.”

Nghe thấy Ninh Duy Thành giới thiệu vậy, anh ta đưa tay ra với cô: “Hân hạnh”.

Cô ung dung mỉm cười: “Hân hạnh”.

Ninh Duy Thành phụ trách mở PPT, Lâm Hướng Viễn rất nghiêm túc lắng nghe. Cuộc họp kết thúc cũng là lúc tan ca, Lâm Hướng Viễn nói với Ninh Duy Thành: “Sắp sáu giờ rồi, mọi người đều vất vả, tôi mời mọi người đi ăn”.

Tân Thịnh và Bác Viễn có quan hệ hợp tác nhiều năm, nhân viên hai công ty cũng đã quen thuộc như người một nhà. Đỗ Hiếu Tô không muốn thể hiện mình nhỏ mọn nên không tìm lý do về trước.

Mọi người đi ăn đồ ăn Hồ Nam, thực ra nhân viên phòng kế hoạch bên Tân Thịnh cũng còn trẻ nên không khí cởi mở náo nhiệt. Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, đột nhiên có người phát hiện: “Nè! Lâm tổng cũng tốt nghiệp khoa Kiến trúc Đại học T, là bạn học của Đỗ Hiếu Tô chúng ta”.

Lâm Hướng Viễn im lặng một lát, mới nói: “Đúng vậy”.

Lúc này tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về Lâm tổng, cùng nói: “Vậy cô Đỗ nhất định phải mời Lâm tổng một ly, nói gì thì Lâm tổng cũng là đàn anh của cô”, Đỗ Hiếu Tô rất bình thản nâng ly đứng lên, “Lâm tổng tuổi trẻ tài cao, có một đàn anh như vậy, tôi cũng rất vinh hạnh”.

Lâm Hướng Viễn cười nói: “Cảm ơn”, rồi cùng cô uống cạn.

Sau khi ăn xong, Đỗ Hiếu Tô không về cùng đường với các đồng nghiệp, nên đi một mình. Bỗng một chiếc xe từ sau chậm chậm chạy đến rồi dừng lại, là xe của Lâm Hướng Viễn, anh ta xuống xe nói với cô: “Anh đưa em về”.

Cô đáp: “Không cần đâu, phía trước là trạm xe điện rồi”.

Anh ta nói: “Đều là bạn học, đưa em về cũng là việc nên làm”.

“Thật ra không cần đâu, em chỉ đi hai trạm là đến, cũng không cần đổi xe.”

Cuối cùng anh ta hỏi: “Không có ai đến đón em sao?”

“Không phải, hôm nay anh ấy phải tăng ca, hơn nữa chỗ anh ấy ở cũng cách nhà em khá xa, em không muốn bắt anh ấy đi xa như vậy để đón em.”

Nghe cách nói chuyện vô cùng thoải mái giống như gặp lại một người bạn học cũ của cô khiến anh cảm giác như mình vừa mất điều gì đó trong sâu thẳm trái tim.

Cô hầu như không còn để tâm đến chuyện này nữa. Thực ra cũng rất nhiều lần anh từng nghĩ đến cảnh hai người gặp lại nhau, có lẽ cô sẽ hận, có lẽ cô sẽ quay người bỏ đi ngay – năm đó tính cách cô rất quật cường, kiêu ngạo đến nỗi trong mắt không chấp nhận có một hạt cát, nếu không sẽ không biến mất ngay sau khi chia tay như thế. Nhưng anh thật không ngờ, thì ra cô đã không còn để bụng chuyện đó nữa.

Ung dung, nhẹ nhàng, xem như là đã quên hết quá khứ.

Ngay cả hận cũng không còn, việc đó khiến anh nghi ngờ, hỏi ấy liệu cô có thật lòng yêu anh?

Đột nhiên trong lòng anh dấy lên một thứ cảm giác giống như không cam tâm, còn cô lịch sự chào tạm biệt. Anh đứng đó, nhìn cô bước vào trạm xe điện sáng rực ánh đèn. Người lái xe nhắc nhở: “Lâm tổng, ở đây không cho dừng xe...”

Anh im lặng lên xe, nói: “Đi thôi”.

Đỗ Hiểu Tô vốn chẳng để bụng đến cuộc gặp gỡ này, rất lâu sau đó khi cùng Trâu Tư Kỳ đi ăn, cô mới nhớ ra kể cho cô ấy nghe.

Trâu Tư Kỳ vừa nghe vừa lắc đầu: “Cậu còn ăn cơm chung với anh ta? Loại đàn ông đó, nếu là tớ đã lập tức bỏ đi rồi”.

Đỗ Hiểu Tô đáp: “Haizzz, không cần thiết phải như thế. Thật ra nghĩ kỹ lại, tớ cũng không hận anh ta”.

Vừa nhắc đến Trâu Tư Kỳ lại thấy giận: “Đỗ Hiểu Tô, ngày đó hắn ta vừa quen cậu vừa đi với người khác, cuối cùng đến ngày gần kết hôn mới đòi chia tay, rõ ràng là một tên sở Khanh vong ân bội nghĩa! Hắn xem cậu là đồ ngốc, chẳng lẽ cậu không hận?”.

Đỗ Hiểu Tô nói: “Ngày trước anh ta cũng thật lòng yêu tớ, còn về chuyện sau đó, chỉ có thể nói rằng mỗi người có chí hướng riêng thôi”.

Trâu Tư Kỳ nói vẻ không hài lòng: “Đỗ Hiểu Tô, cậu thật hết thuốc chữa, ngày trước hắn ta theo đuổi cậu, ai biết được liệu có phải vì bố cậu là trưởng chi nhánh ngân hàng? Tốt nghiệp xong quen biết được một người vừa giàu có vừa quyền thế hơn, nên mới lập tức đá cậu sang một bên, cậu còn nói là hắn ta thật lòng yêu cậu sao?”.

Đỗ Hiểu Tô tỏ vẻ vô cùng ỉu rù: “Trâu Tư Kỳ, làm ơn để lại chút ký ức tươi đẹp cho tớ được không? Cậu không thể không nói nó xấu xa được sao, đó là tình yêu đầu, tình yêu đầu của tớ mà!”.

Trâu Tư Kỳ phì cười: “Thôi bỏ đi, cậu không để tâm nữa là được, loại đàn ông đó không đáng”.

Đỗ Hiểu Tô nghĩ ngợi, nói: “Tuy anh ta gạt tớ, nhưng nghĩ lại, trải nghiệm này cũng tốt, nếu không hiện giờ có lẽ tớ vẫn còn ngơ ngác, núp dưới cánh bố mẹ mà sống qua ngày”.

Trâu Tư Kỳ nói: “Vậy đúng là cậu nên cảm ơn hắn, nếu hắn không chia tay cậu, cậu làm gì có duyên gặp được bác sĩ Thiệu?”.

Nhắc đến Thiệu Chấn Vinh, Đỗ Hiểu Tô liền vui vẻ: “Đúng vậy, cho nên mới nói số phận rất công bằng”.

“Công bằng cái đầu cậu!”, Trâu Tư Kỳ lại rầu rĩ, “Tại sao tớ lại không gặp được cực phẩm nam nhân như bác sĩ Thiệu chứ?”.

“A, đúng rồi”, Đỗ Hiểu Tô đột nhiên nhớ ra, “Công ty tớ gần đây đang thiết kế xây dựng cho khu cao ốc hạng nhất, có thể mua một căn hộ với giá nội bộ, không phải cậu nói muốn mua nhà ở khu cao ốc hạng nhất sao, hay là tớ đăng ký giúp cậu?”.

Trâu Tư Kỳ vô cùng vui mừng: “Vây là tốt rồi”.

Đỗ Hiếu Tô điền vào danh sách đăng ký mua nhà, mọi việc rất thuận lợi, sau đó không lâu bên khu cao ốc hạng nhất đã thông báo cô đi chọn nhà và giao tiền đặt cọc, cô đi xem nhà cùng Trâu Tư Kỳ.

Lúc này là giai đoạn thị trường bất động sản nhộn nhịp nhất, khu cao ốc hạng nhất có vị trí tuyệt vời, lại là nhà tiêu chuẩn, người đến xem nhà đông vô cùng. Hỏi thăm mới biết thì ra hôm nay là đợt bốc thăm lần đầu, rất nhiều người muốn mua đều thuê người đến xếp hàng giúp, rất náo nhiệt. Người hướng dẫn nhìn thấy số hiệu của hai người thì dẫn cả hai đến phòng VIP, mời ngồi, rót trà, sau đó mỉm cười nói: “Hai vị là người trong nội bộ phải không? Trường hợp này chúng tôi để dành đến đợt hai, khu căn hộ đầy đủ, hướng tốt vô cùng, thông gió nam bắc, tất cả đều được quy hoạch có sân vườn, rất thuận lợi về mọi mặt. Không biết hai vị muốn xem nhà thế nào, diện tích bao nhiêu?”.

Trâu Tư Kỳ hỏi: “Đợt hai thì giao nhà vào lúc nào?”.

Cô hướng dẫn mỉm cười: “Đợt hai và đợt một giao nhà cùng một thời điểm, thật ra đều là nhà tiêu chuẩn, chẳng qua là đợt một bán trước”.

Đỗ Hiếu Tô đột nhiên hiểu ra, thì ra cái gọi là đợt hai chẳng qua là giữ lại chờ tăng giá thôi.

Người hướng dẫn đưa cả hai đi xem nhà, bên trong thiết kế rất hợp lý, phương hướng và tầng lầu đều tốt, ngay cả Đỗ Hiếu Tô xem xong cũng động lòng, đừng nói đến Trâu Tư Kỳ. Nào ngờ khi hỏi đến giá cả, hai người đều không khỏi thở dài một tiếng. Người hướng dẫn nói: “Bán cho người trong nội bộ giá cả phải chăng, chỉ cần khoảng mười vạn thôi”.

Trên đường về, Trâu Tư Kỳ ủ rũ: “Haizzz, tiền lương một năm không mua nổi một căn phòng vệ sinh”.

Đỗ Hiếu Tô cũng nói: “Thị trường nhà đất quả là điên rồi, chẳng trách nghề của bọn tớ càng ngày càng phát triển, vẽ thiết kế đến rã cả tay”.

Trâu Tư Kỳ tiếp lời: “Nhất định sẽ còn tăng giá, từ năm ngoái đến giờ giá vẫn không ngừng tăng, tòa nhà này vị trí rất tốt, không ngờ tớ ngay cả tiền cọc cũng không trả nổi, còn để cậu phí công”.

Đỗ Hiếu Tô an ủi: “Không sao, qua vài năm nữa mua cũng được mà”.

Trâu Tư Kỳ có vẻ rất luyến tiếc: “Qua vài năm nữa nó lại lên giá, tớ vẫn mua không nổi”, đột nhiên nói, “Hiếu Tô, hay là cậu mua đi, dù sao cậu cũng sắp kết hôn với bác sĩ Thiệu, sau này mua không bằng mua ngay, căn nhà đó cũng tốt lắm”.

Đỗ Hiếu Tô động lòng, nhưng lại do dự.

Quay về nói chuyện với Thiệu Chấn Vinh, ai ngờ anh bảo: “Dù sao sớm muộn cũng phải mua, hay là cứ mua đi”.

Đỗ Hiếu Tô nói: “Nhưng mà nó đắt quá, tuy rằng vị trí tốt, bố trí cũng khá, nhưng lại đắt”, cô vừa nói vừa thấy hối hận mình bình thường chi tiêu không tiết kiệm, tuy có để dành được một chút, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu.

Thiệu Chấn Vinh nói: “Không sao, khi ở nước ngoài anh vẫn còn chút tiền, còn cả cổ phiếu ở bên London, rút hết ra là được, có lẽ sẽ đủ mua nhà”, ngừng một lát, anh nắm tay cô, “Hiếu Tô, anh muốn có một căn nhà của hai chúng ta”.

Căn nhà của hai người, Đỗ Hiếu Tô vừa nghĩ đến đã thấy trái tim ấm áp hẳn lên. Hai năm nay cô vẫn thuê nhà, tuy thoải mái dễ chịu nhưng đồ dùng trong nhà cũng không tiện thêm bớt gì, dù sao giữa thành phố to lớn, biến người mệnh mệnh thế này, cũng gọi là có được chút cảm giác quay về nhà. Lời anh nói khiến cô thấy bình yên hơn, ngôi nhà của hai người, hấp dẫn biết bao! Vậy nên cô hạ quyết tâm, mua!

Thiệu Chấn Vinh quá bận, khó khăn lắm mới có chút thời gian đi xem nhà.

Căn nhà không lớn, nhưng cũng đủ rồi, hai phòng ngủ đều hướng về phía nam, còn có cửa sổ lớn, đối diện với trời xanh mây trắng trên đầu thành phố. Chỉ cần cúi người, vừa đúng có thể nhìn thấy một khu vườn nhỏ bên dưới.

Cô hướng dẫn tươi cười: “Bây giờ là phòng đọc sách, sau này có thể sửa lại thành phòng cho trẻ em, căn hộ dạng này rất thích hợp với các cặp vợ chồng trẻ”.

Thiệu Chấn Vinh nói với Đỗ Hiểu Tô: “Hay là sơn tường trắng, sau đó đặt giá sách, đợi sau này chuyển thành phòng cho con thì đổi sang giấy dán tường màu sắc dễ chịu hơn?”. Đỗ Hiểu Tô thấy hơi buồn cười, cũng thoáng sững người, còn sớm thế này đã nghĩ đến việc đó. Tay anh nắm tay cô, hai người đi qua đi lại trong nhà, thật ra bốn phía vẫn chỉ là tường trống trơn, sờ lên lớp xi măng thô ráp, gió thổi từ cửa sổ phòng khách vào trong. Đỗ Hiểu Tô cảm thấy mình thật ngốc, bởi cô đang nghĩ khi dọn vào sẽ treo rèm kéo, sau đó nhìn ánh nắng mặt trời rọi trên sàn nhà, để những hoa văn nhỏ bé trên rèm cửa hiện lên thật rõ ràng.

Nhà của cô và anh, hai người đều tủm tỉm cười.

Về đến phòng mua bán, về cơ bản cả hai đều hài lòng. Nhưng giá cả vẫn đắt, Đỗ Hiểu Tô nhìn con số trên giấy, không thể không quay sang hỏi anh: “Chúng ta có cần nghĩ lại không?”

“Không cần đâu, em thích là được, vả lại anh cũng rất thích.

Bởi là giao dịch nội bộ, không những giá cả được ưu đãi, mà Thiệu Chấn Vinh cũng định thanh toán 1 lần, làm việc nhanh chóng dứt khoát khiến cô hướng dẫn viên tươi cười ko dứt, Đỗ Hiểu Tô vẫn nhớ việc trả giá, thế nên cô hướng dẫn đã mời giám đốc đến, lại giảm giá thêm cho họ. Lần đầu tiên trong đời Đỗ Hiểu Tô bỏ ra nhiều tiền thế này, nhìn Thiệu Chấn Vinh quét thẻ, rồi lại còn một xấp giấy tờ cần ký tên, hai người ngồi trong phòng VIP ký tên, trong phòng vô cùng yên tĩnh, Đỗ Hiểu Tô nhìn Thiệu Chấn Vinh cúi đầu chăm chú điền đơn, viết tên 2 người lên giấy, nét bút vô cùng gọn ghẽ, Đỗ Hiểu Tô, Thiệu Chấn Vinh...

Người hướng dẫn mang chứng minh nhân dân và sổ hộ khẩu của hai người đi photo, rất lâu vẫn không thấy quay lại. Anh điền xong giấy tờ, quay lại nhìn cô cười: “Tên của chúng ta, lần đầu tiên được viết cùng 1 chỗ.”

Anh không hỏi cô, tự mình viết tên chủ nhà là cô.

Đỗ Hiểu Tô từ phía sau vòng tay ôm lấy cổ anh, nhìn anh ký tên: “Anh không sợ em lừa tiền lừa tình rồi chạy mất à?”

Anh thân mật nheo nheo má cô: “Anh ấy à, chính là muốn dùng căn nhà này cột chân em, xem em chạy được đến đâu?”

Cả năm mới có 1 lần nghỉ tết dài ngày, ngay cả bệnh viện cũng được nghỉ, vì nhà của Thiệu Chấn Vinh không ở thành phố nên khoa đặc cách không xếp lịch trực cho anh. Anh cùng Đỗ Hiểu Tô về nhà, đợt lễ tết lại gặp phải tuyết lớn, vé máy bay không những không giảm giá mà còn thiếu vé, khắp sân bay đâu đâu cũng thấy người. Đây là lần đầu tiên Thiệu Chấn Vinh đến nhà Đỗ Hiểu Tô, nên Đỗ Mậu Khai đã dành thời gian đến sân bay đón 2 người.

Về đến bên cạnh bố mẹ, Đỗ Hiểu Tô như biến thành một đứa trẻ, liên tục nói không ngừng: “Thiệu Chấn Vinh thật lợi hại, mua cổ phiếu giá tăng gấp đôi, nếu không làm gì có tiền thanh toán tiền nhà một lần.”

Mẹ Đỗ Hiểu Tô chỉ trách: “Mẹ có nói để bố mẹ giúp đỡ một chút, còn sống chết không chịu nghe.”

“Mẹ!” Đỗ Hiểu Tô ôm mẹ: “Bọn con có tiền, Chấn Vinh trả tiền nhà, còn tiền của con vừa đủ trang trí, mua thêm đồ dùng các thứ, mẹ đừng lo. Tiền anh ấy kiếm được không ít, mà tiền của con cũng chẳng thiếu.”

Mẹ cô thân tình nói: “Đuôi vênh hết lên trời rồi, chỉ tại con tiêu tiền như nước, kiếm được bao nhiêu cũng không đủ dùng.”

Đỗ Hiểu Tô thấy chuyện đó bình thường: “Thiệu Chấn Vinh nói anh ấy sẽ nuôi con.”

Vô cùng có lý, chỉ vì yêu anh, cho nên thẳng thắn.

Nhà họ Đỗ khá rộng, mấy ngày trước mẹ Đỗ Hiểu Tô còn tự tay sắp xếp phòng cho khách, đối xử với Thiệu Chấn Vinh lại càng chu đáo cẩn thận, ăn gì cũng làm, Đỗ Hiểu Tô không thể không hét lên: “Mẹ thiên vị!”

Thật ra thiên vị Thiệu Chấn Vinh lại chính là cô.

Mang hết tất cả hình ảnh đã cất từ nhỏ ra cho anh xem ,anh cười nói : “Thì ra từ nhỏ em đã thích thể hiện.”Hình chụp của cô có rất nhiều , bố mẹ yêu cô đến vậy ,nên từ nhỏ đến lớn chụp vô số hình , hình chụp to nhỏ lớn bé bày đầy một giường.

Từ đứa trẻ sơ sinh nhỏ xíu , đến khi ê a tập nói ,thắt bím tóc mặc đồng phục thủy thủ , biểu diễn trong nhà trẻ ,hoạt động tết thiếu nhi ở trường tiểu học ,tham gia thi hát tại trường trung học....

Quá trình trưởng thành , từng tấm từng tấm , anh đều rất thích , xem đi xem lại.

Cô kể chuyện về từng tấm hình cho anh nghe , tấm này chụp khi nào ,tấm kia là khi mấy tuổi . Hai người xúm vào một chỗ ,giống như 2 đứa trẻ , khoanh chân ngồi cạnh nhau ,xung quanh đều là hình chụp chất thành từng xấp. Anh nghe cô kể chuyện không biết mệt mỏi , cảm thấy vô cùng thú vị , cứ như vậy , quãng thời gian đã qua , cô của ngày xưa ,từng chút từng chút kể cho anh nghe. Còn anh biết rằng , cô của sau này sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh.

Cuối cùng cô đặt album sang 1 bên , cười hỏi anh :“Nhiều như vậy , xem chán rồi phải không ?” .Anh kéo cô vào lòng nói :” Không chán , anh còn thấy chưa đủ. Hiểu Tô , đợi sau này chúng ta có con , mỗi ngày đều chụp cho nó 1 tấm hình.”

Cô phì cười :” Vậy thì phải chụp bao nhiêu chứ ?”.

Anh đáp :” Một năm ba trăm sáu mươi lăm tấm , cũng không phải là nhiều.”

Mẹ Đỗ Hiểu Tô gõ cửa , gọi 2 người ra ăn hoa quả , bà đã rửa sạch nho , cũng đã cắt sẵn dưa gang , cắt khế thành từng miếng hình ngôi sao , tất cả được đặt trên đĩa , bà híp mắt cười nhìn hai đứa trẻ. Đỗ Hiểu Tô thấy trong đĩa có lê , biết Thiệu Chấn Vinh thích , cho nên gọt một trái cho anh.

Chỉ có lê là bao nhiêu năm qua mẹ cô không bao giờ gọt sẵn , ttrong nhà ai muốn ăn thì tự gọt.

“Bởi vì phải mãi mãi không chia lìa” , đôi mắt sáng long lanh của Đỗ Hiểu Tô nhìn Thiệu Chấn Vinh , rồi nói.

6. Chương 06

Chương 6.1

Hai ngày sau , hai người phải đi Bắc Kinh để gặp cha mẹ Thiệu Chấn Vinh.

Mẹ Đỗ Hiểu Tô giúp thu dọn hành lí , chuẩn bị quà ,dặn dò con gái :” Phải biết điều một chút , Tiểu Thiệu yêu con , nên con phải tôn kính bố mẹ người ta , để họ yên lòng , để họ quý con.”

Đỗ Hiểu Tô hơi căng thẳng :” Mẹ , nếu bố mẹ anh ấy không thích con thì sao ?”.

“Không đâu , tiểu Thiệu được giáo dục tốt như vậy chứng tỏ bố mẹ cậu ấy đều là những người rất hiểu biết , chỉ cần con thật lòng yêu Tiểu Thiệu , sao họ có thể không thích con chứ ?”

Đỗ Hiểu Tô vẫn có phần bất an , bởi đây là lần đầu cô đi gặp mặt gia đình người yêu. Mãi cho đến khi tới sân bay , trong lúc ngồi chờ lên máy bay cô còn níu tay Thiệu Chấn Vinh hỏi :” Ở nhà , cô chú thích thích cái gì , còn không thích cái gì ? Anh liệt kê cho em những thứ cần chú ý được không ?”

Thiệu Chấn Vinh cười , nhéo mũi cô :” Bố mẹ quý anh nhất , nên họ nhất định sẽ thích em.”

Sau kỳ nghỉ lễ , Trâu Tư Kỳ biết Đỗ Hiểu Tô đi Bắc Kinh mới hỏi :” Sao rồi ? Lần đầu gặp bố mẹ chồng cảm giác thế nào ?”

Đỗ Hiếu Tô ngẩn ra một lát , nói :” Lúc đầu thấy hơi căng thẳng , sau đó...”

Trâu Tư Kỳ vẫn đang cười :” Cậu cũng biết căng thẳng sao ? Chẳng phải bình thường cậu vẫn tự nói da mặt cậu còn dày hơn cả tường đồng vách sắt đó sao ?”

Đỗ Hiếu Tô có vẻ hơi lơ đãng , Trâu Tư Kỳ thấy buồn cười :” Lần đầu tớ gặp bố mẹ chồng là thế này , lúc tớ đi cùng người yêu đầu đến Phúc Kiến , ngồi trên xe lửa mà tim cứ đập thành thịch cả đêm .Đúng rồi , nhà họ ra sao ? Có điều thấy Tiểu Thiệu thì biết bố mẹ anh ấy nhất định rất tốt ,là người thấu tình đạt lý , chắc là đối xử với cậu rất tốt , phải không ?”

Đỗ Hiếu Tô “ừ” một tiếng , nói :” Đối xử với tớ rất tốt.”

Thật ra khi ở sân bay cô vốn định nói nhưng lại thôi , cô nhận ra anh có vẻ kì lạ , cuối cùng anh mở lời :” Hiếu Tô , anh có chuyện muốn nói với em“. Anh nắm tay cô :” Chỉ là , em đừng giận”.

Cô cắn môi :” Anh có vợ ở Bắc Kinh sao?”

Anh ngẩn người, sau đó không nhịn nổi cười :” Em đang nghĩ gì vậy ?”.

Cô tủi thân liếc anh :” vậy sao anh lại như thế ?”.

Anh đáp :” Bố anh là...” Ngập ngừng một lát , anh nói ra một cái tên.

Đỗ Hiếu Tô lặng người một lúc , ôm lấy tia hy vọng cuối cùng hỏi :” Cùng họ cùng tên ?”.

Anh đáp :” Không phải.”

Cô nói :” Em không tin , anh họ Thiệu , sao có thể là con trai ông ấy được ? Hơn nữa anh làm ở bệnh viện , chỉ lái một chiếc Regal bình thường ” , cô tỏ vẻ hài hước ,” Anh đang gạt em phải không ?”.

Anh nói :” Hiếu Tô , không phải như em nghĩ , anh họ Thiệu là vì theo họ mẹ , bố mẹ anh rất tiến bộ , cả nhà anh đều không giống với người khác”.

“Sao có thể như vậy ?” ,khuôn mặt cô đỏ lựng , đôi mắt cũng hoe đỏ ,“Tại sao anh không nói sớm cho em biết ? Từ trước tới giờ em chưa từng nghĩ anh sẽ gạt em ”.

“Hiếu Tô” , anh nhẹ giọng nói :” Không phải anh muốn gạt em , em đừng nói vậy ”.

Hai người đứng yên ở đó , đến khi loa thông báo đến giờ lên máy bay ,anh nói :” Hiếu Tô , xin lỗi em , lúc đầu anh không nói cho em biết chỉ vì sợ em có thành kiến . Nếu anh nói sớm thì ngay cả cơ hội gặp mặt chúng ta cũng không có.Vì thế anh không nói cho em biết , vì cảm thấy em sẽ không coi trọng điều này , nếu em giận , cứ mắng anh được không ?”.

Đỗ Hiếu Tô sốt ruột :” em mắng anh làm gì , nhưng sao anh có thể nói dối em như vậy ?”.

Anh nói :” Hiếu Tô , em từng nói yêu anh , không quan tâm anh là ai , em vẫn yêu anh đúng không? Em cũng chưa từng nói cho anh biết bố em là trưởng chi nhánh ngân hàng , vì em cảm thấy chức vụ của bố em căn bản không liên quan đến quan hệ giữa chúng ta . Bởi vì anh yêu em , không phai yêu bố mẹ em , nên người em yêu là anh , không phải bố mẹ anh , em còn ngại gì chứ ?”.

Cô không biết , trong đầu cô giờ rất hỗn loạn, tất cả đều quay cuồng , cô không biết gì cả.

Anh nắm tay cô đi về phía cửa lên máy bay ,còn cô thì lo lắng đến phát khóc :” Chúng ta có thể không đi không?”.

“Không được”, anh nắm chặt tay cô :” Hiếu Tô , em nghĩ kỹ đi , họ chỉ là bố mẹ anh thôi , em chưa từng hỏi anh về hoàn cảnh gia đình cũng như em chưa từng khoe khoang về gia đình mình. Em không hề coi trọng điều này. Em chỉ yêu anh , tình yêu của chúng ta không liên quan đến bất cứ ai khác”.

Tiếng loa giục lên máy bay vang lên , mọi người kéo hành lý đi ngang qua họ , có người còn tò mò nhìn , xem đó như cặp tình nhân đang dỗi nhau.

Cuối cùng cô cũng trấn tĩnh lại , bởi bàn tay anh thô ráp mà ấm áp đang nắm chặt tay cô , còn ánh mắt anh kiên định đang nhìn cô . Cô dần thấy yên tâm hơn bởi thực ra anh còn căng thẳng hơn , lo lắng hơn cô , anh chỉ lo cô không thể chấp nhận điều này , liên tục lặp đi lặp lại :” Hiếu Tô, xin lỗi”.

Cô quyết tâm , không sợ , bởi vì cô yêu anh.

Chuyến bay kéo dài hai tiếng đồng hồ , ngồi trên máy bay ,tâm trạng cô vẫn rất mơ hồ , cảm thấy mình vẫn chưa tỉnh ngủ nên mới mơ thấy một giấc mơ buồn cười như thế , hoặc nếu không là Thiệu Chấn Vinh đang nói đùa với cô. Nhưng dần về anh rất nghiêm túc , hơn nữa trong anh mắt còn đang cố giấu nỗi lo lắng , cứ nắm chặt tay cô , như thể sợ cô sẽ chạy mất.

Đúng là cô có ý nghĩ bỏ chạy , nếu đây không phải là máy bay.

Kết quả là khi gặp bố mẹ Thiệu Chấn Vinh , cô mới thở phào nhẹ nhõm . Bởi ông bà rất thoải mái , bình dị lại dễ gần , cũng có thể xem như là rất quý cô , chấp nhận cô ,bởi Thiệu Chấn Vinh yêu cô. Họ là bố mẹ anh , cũng giống như tất cả các ông bố bà mẹ trên đời này đều mong con mình được hạnh phúc.

“Đã gặp mặt phụ huynh , giờ xem như mọi thứ đã ổn định rồi.” Trâu Tư Kỳ kéo dài tiếng hỏi :” Định bao giờ tổ chức cưới chưa?”.

Cô hơi khép mắt :” Anh trai anh ấy ...”, cô thoáng thất thần , bắt giấc ngừng lại.

Trâu Tư Kỳ ngạc nhiên :” Anh ấy còn có anh trai ?”.

“Ừ , anh ấy là con thứ ba”.

Trâu Tư Kỳ hét lên kinh ngạc , nói tiếp ;” Vậy gia đình anh ấy phức tạp thật, sau này cậu phải ứng phó với một đại gia đình như thế , liệu có kham nổi không?”.

Thật ra Thiệu Chấn Vinh nói với cô :” Anh cả và chị dâu ở ngoài , công việc bận rộn hiếm khi về nhà , anh hai cũng ít về.”

Anh cũng lấy hết hình chụp mình hồi nhỏ ra cho cô xem , nhưng hình của anh không nhiều như của cô , chỉ có vài quyển album , ảnh chụp chung với bố mẹ cũng rất ít. Anh nói :” Công việc của bố mẹ bận rộn lắm , từ nhỏ anh được dì Triệu chăm sóc ”.

Có một tấm hình chụp hai đứa trẻ , tuổi xấp xỉ nhau , cả hai đều đang ăn kem , tươi cười rạng rỡ chẳng khác nào hai đóa hoa hướng dương. Đứa bé trai cao hơn có lẽ là anh , còn cô bé gái thấp hơn chút , mặc một chiếc váy hoa ,tóc cũng ngắn , có đôi mắt giống hệt anh ,khi cười còn có lúm đồng tiền.

Cô biết anh không có em gái , nên hỏi :” Đây là anh và em họ ?”.

Anh gãi gãi đầu :” Không phải , đây là anh hai anh” , sau đó có vẻ ngượng ngùng chỉ đứa bé mặc váy hoa :” Đây là anh”.

Cô phì cười , còn anh có vẻ hơi giận nói :” Nhà anh chỉ có ba người con trai , anh hai lúc nào cũng muốn có một cô em gái , vậy nên bắt anh đóng giả con gái .Anh ấy lớn hơn anh , vả lại từ nhỏ anh chỉ chơi cùng anh ấy , nghe lời anh ấy”.

Anh em ruột nhà anh có quan hệ rất tốt , chỉ là không thấy chụp hình khi đã trưởng thành , anh nói :” Anh cả , anh hai sau khi lớn lên đều không thích chụp hình ,cho nên cũng ít khi chụp chung với anh.”

” Hồi nhỏ anh không được khỏe ,cả ngày phải uống thuốc nên trẻ con quanh đây không thích chơi với anh , gọi anh là thằng bệnh. Anh hai lúc đó oai phong lắm ,là vua của đám trẻ , trèo lên đồng gạch mà nói , nếu ai không chơi với Chấn Vinh thì anh ấy sẽ không thềm chơi với đứa đó “, anh mỉm cười nhớ lại ký ức thơ ấu :” Anh hai lớn hơn anh hai tuổi , nhưng lúc nào cũng bảo vệ anh . Khi đi thi đại học , anh nộp đơn học y và muốn ra nước ngoài học ,nhưng bố anh phản đối quyết liệt , còn nổi trận lôi đình , mẹ khuyên anh thế nào cũng không được .Anh giận cả nhà mấy ngày liền .Cuối cùng anh hai về , nói chuyện với bố anh ,để anh đi học ở Phúc Đán. Ba anh em đều do dì Triệu chăm sóc , dì nói trong nhà yêu thương anh nhất không phải là bố mẹ , mà là anh hai . Lần này anh cả với chị dâu có việc không thể về nhà , ngày mai em có thể gặp anh hai rồi.”

Hôm sau anh đưa cô đi thăm dì Triệu. Dì ở trong một căn tứ hợp viện sâu trong ngõ nhỏ. Nhà không to nhưng rất yên tĩnh, trước sân trồng hai cây táo, mùa hè tán xanh rợp cả một khoảng. Đỗ Hiểu Tô hiếm khi nhìn thấy căn nhà nào như vậy, tường nhà sạch sẽ, đồ dùng gia đình cũ kĩ nhưng nước sơn rất mịn tựa như dấu tích của thời gian được lưu lại trên đó. Hai đứa con của dì Triệu hiện giờ đều ở nước ngoài, chỉ có dì và chồng dì ở nhà, cho nên khi dì Triệu thấy Thiệu Chấn Vinh và cô thì, vui đến mức không ngừng cười được, cứ nắm tay cô không buông. Trong lòng Đỗ Hiểu Tô cũng chợt ấm lên, bởi dì Triệu xem Thiệu Chấn Vinh là con trai mình nên mới quý cô như vậy.

“Con ngồi đi. Chấn Vinh ngồi chung với Hiểu Tô, ăn điểm tâm đi, dì xuống bếp nấu vài món. Anh hai con nói lát nữa sẽ đến, hôm nay dì làm mấy món các con thích ăn nhất. Hiểu Tô, dì nấu canh gà cho con nhé, con gầy quá, phải bồi dưỡng nhiều một chút”.

Trong phòng có máy sưởi, Hiểu Tô cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc một chiếc áo len thể mà vẫn thấy nóng. Cô đứng lên đứng bên tường ngắm hình chụp trên đó. Tất cả đều là khung hình kiểu cũ, thậm chí có tấm là đen trắng, có một tấm là dì Triệu chụp chung với ba đứa bé và hai cụ già, cô thấy rất quen, nhìn một hồi, không chắc chắn lắm nên quay lại gọi một tiếng “Chấn Vinh”.

Anh đến bên cạnh cô, cô tò mò hỏi: “Đây là...”.

Thiệu Chấn Vinh “ừ” một tiếng rồi giải thích: “Đây là ông bà ngoại anh, dì Triệu chăm sóc bọn anh từ nhỏ, lúc ấy bọn anh hay ở bên nhà ông bà ngoại”.

Thế rồi cô vô tư nói: “Ồi ôi, có chuyện gì bí mật có thể kể không? Hiểu thêm chút bí mật của danh nhân nào!”.

Anh bật cười và quàng vai cô: “Em chỉ nói lung tung, lát nữa gặp anh hai, không được nói bậy đâu”.

Anh hai của Thiệu Chấn Vinh cũng cao gầy như anh, trông còn rất trẻ nhưng khí chất trầm tĩnh lại không kém phần sắc bén. Thật ra hai anh em họ có phần giống nhau, nhất là đôi mắt, mắt hai mí, ánh nhìn sâu thẳm thẳm như biển lớn.

Anh ta bắt tay cô, giọng nói trầm thấp: “Cô Đỗ phải không? Tôi là Lôi Vũ Tranh, anh hai của Chấn Vinh”.

Tay anh ta lạnh như băng tuyết, truyền theo dấu ngón tay thẳng đến tim người khác, lạnh đến mức khiến tim cô khẽ run lên. Cô nhỏ giọng gọi một tiếng: “Anh hai”.

Thiệu Chấn Vinh nghĩ cô xấu hổ, quàng vai cô cười lớn.

Còn anh ta vẫn giữ vẻ điềm tĩnh như cũ, ngay cả nụ cười cũng như có như không. Trái tim Đỗ Hiểu Tô đập càng lúc càng nhanh, cảm giác không chắc chắn như khi bước xuống cầu thang rồi bị hụt chân vậy. Trong lòng cô như có ngọn lửa đang thiêu đốt, phải gặp thể này mới biết được, lần trước ở sân bay, cô không nghĩ ra, trong điện thoại vẫn lưu giữ khá nhiều ảnh, thì ra anh ta chính là anh trai Thiệu Chấn Vinh, chẳng trách khi Thiệu Chấn Vinh nhìn thấy liền hỏi. Tất cả những chuyện này đều có dây mơ rễ má, nhưng điều quan trọng nhất chính là cô luôn có một cảm giác trống rỗng trong lòng, không gì chắc chắn.

Hai người đàn ông đã cởi áo ngoài, ngồi xuống cạnh bàn khiến cô không khỏi có cảm giác như hai đứa trẻ đang ngoan ngoãn ngồi đợi cơm. Lôi Vũ Tranh quả thật rất yêu thương em trai, nói những chuyện nhỏ nhặt, hỏi anh tình hình công việc, cũng không quên Đỗ Hiểu Tô, thỉnh thoảng quay lại kể cho cô những chuyện còn nhỏ của Thiệu Chấn Vinh. Đỗ Hiểu Tô vốn rất thích không khí này, như là đang được ở nhà vậy, nhưng hôm nay cảm giác bất an cứ vấy quanh cô. Tay nghề nấu ăn của dì Triệu rất tuyệt, đồ ăn rất ngon, còn ngâm cả rượu mai, Lôi Vũ Tranh và Thiệu Chấn Vinh đều uống rượu. Dì Triệu vuốt vuốt tóc cô, cười lớn: “Hiểu Tô, ăn thêm chút nữa, sau này đến Bắc Kinh thì bảo Chấn Vinh dẫn con đến đây”.

Lúc này Lôi Vũ Tranh mới ngẩng đầu lên hỏi: “Cô Đỗ không uống sao?”.

Thiệu Chấn Vinh đáp: “Cô ấy không biết uống rượu”.

Lôi Vũ Tranh cười :” Thật sao?”.

Dì Triệu gấp cho Đỗ Hiểu Tô một khúc cá , sau đó quay sang trách Lôi Vũ Tranh và Thiệu Chấn Vinh :” Uống ít thôi , ăn nhiều chút , lúc về còn phải lái xe”.

Lôi Vũ Tranh nói :” Không sao , tài xế đến đón con ,thuận đường đưa Chấn Vinh và cô Đỗ về luôn”.

Bữa cơm hôm đó kết thúc rất muộn , khi ra khỏi nhà trời đã tối đen. Đứng giữa giếng trời nho nhỏ , cô bất giác ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẫm . Bốn góc trời ẩn hiện sắc đỏ , có lẽ do ánh sáng phản chiếu , nhưng vẫn có thể thấy sao trời , từng chấm nhỏ , nhỏ đến mức không nhìn rõ được. Đỗ Hiểu Tô không uống rượu nhưng cũng cảm thấy mặt mình đang nóng lên. Trong nhà lúc này , dì Triệu đeo cho cô một chiếc nhẫn vàng , rất đẹp lại vô cùng tinh tế . Không để cô từ chối , dì Triệu nói :” Chấn Vinh giống như con trai dì , nên cái này nhất định phải cho con. Khi Vũ Đào dẫn chị dâu con về , dì cũng cho một cái . Sau này khi Vũ Tranh dẫn bạn gái về , dì cũng còn một cái nữa . Ba người đều có ,đây là tấm lòng của dì ”.

Đáng lẽ ra nên vui mừng mới phải nhưng cô lại cảm thấy chiếc nhẫn trên ngón tay mình như đang nóng dần lên. Không khí về đêm rất lạnh , cảm giác như chích da , chích thịt , chích vào tận phổi . Vì lạnh nên chớp mũi cô đỏ hồng lên , Thiệu Chấn Vinh kìm chế cảm giác muốn nhéo mũi cô , chỉ nắm tay và ngắc nhiên hỏi :” Sao tay em lạnh vậy ?”.

Cô chỉ lắc đầu , Lôi Vũ Tranh đã ra đến nơi , ba người cùng chào tạm biệt dì Triệu.

Tài xế đã đến , lặng lẽ đứng ngoài cổng .Không phải là chiếc xe Jaguar xám bạc mà Đỗ Hiểu Tô thấy ở sân bay , mà là chiếc Maserati màu đen ,chiếc xe có khí chất rất giống chủ nhân của nó , trầm tĩnh mà không kém phần sắc bén. Còn cô chỉ cảm thấy tim như chùng xuống , chìm đến đáy vực sâu vạn dặm.

Lôi Vũ Tranh nói :” Đi thôi , anh đưa hai người về“, lại hỏi :” Hai người về Cảnh Sơn?”.

Thiệu Chấn Vinh gật đầu.

Anh ta rất lịch sự nhường cho Thiệu Chấn Vinh và Đỗ Hiểu Tô ngồi ghế sau ,còn mình ngồi bên cạnh tài xế. Tài xế lái xe chạy rất êm , điều hòa trong xe ấm áp. Đỗ Hiểu Tô cúi đầu đếm ngón tay , cô chưa bao giờ im lặng như thế , cho nên Thiệu Chấn Vinh hỏi :” Rất mệt sao ?” .Cô lắc đầu , vài lọn tóc nhỏ rơi xuống bờ vai ,anh giúp cô vén lên . Ngón tay anh vô cùng ấm áp , nhưng không biết vì sao , trái tim cô lại thấy lạnh.

Sắp đến nơi , Lôi Vũ Tranh mới quay lại :” Hai người sáng mai phải đi rồi sao ? Chỉ tiếc thời gian ngắn quá , Chấn Vinh cũng không đưa cô Đỗ đi đâu chơi được”.

Thiệu Chấn Vinh cười nói :” Cô ấy từng ở Bắc Kinh một năm rồi , hơn nửa trời lạnh thế này , có gì vui đâu .” Thấy Lôi Vũ Tranh không có ý định xuống xe , anh dừng một lát , cuối cùng không nhịn được , hỏi :” Anh hai , bao lâu rồi anh không về nhà ?”.

Lôi Vũ Tranh như để lộ nụ cười , khoe miệng hơi nhếch ,nhưng chỉ nói :” Không cần lo cho anh , em tự chăm sóc mình cho tốt là được” , nghĩ một lát rồi đưa cho Thiệu Chấn Vinh một hộp màu đen , nói tiếp :” Cái này tặng hai người”.

Thiệu Chấn Vinh chỉ cười nói :” Cảm ơn anh hai ” rồi nhận lấy , sau đưa cho Đỗ Hiểu Tô :” Mở ra xem đi , có thích không ?”.

Đỗ Hiểu Tô nghe lời anh mở hộp , thì ra là hai chiếc đồng hồ NHC Ottica , thời trang nhưng cổ điển , tạo hình khá độc đáo ,cũng không có mấy loại đá quý lấp lánh thường thấy .Lúc đó sắc mặt cô tự nhiên tái đi ,còn Thiệu Chấn Vinh lại có vẻ rất vui , nói với cô :” Anh hai rất thích đồng hồ đeo tay , anh ấy còn có một chiếc Tourbillon của Kiều Đại Vũ tự tay làm . Hiểu Tô , anh hai là người rất hào phóng đấy”.

Đỗ Hiểu Tô đóng nắp hộp , cố gắng mỉm cười , chỉ sợ Thiệu Chấn Vinh sẽ nhận ra điều gì.

Đến tận khi về khách sạn , cô mới bắt đầu phát run vì lạnh . Thật ra trong phòng có điều hòa , không khí ấm áp , nhưng cô vẫn không cởi áo khoác , cứ như vậy ngồi yên trên giường , đầu óc hoàn toàn trống rỗng , đến khi chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Là điện thoại trong phòng , tiếng chuông gấp gáp khiến cô giật mình ,tim đập thình thịch , càng đập càng lớn , dường như âm thanh đang dội vào tai không phải tiếng chuông điện thoại mà là tiếng trái tim đang loạn nhịp . Cô nhìn chiếc điện thoại màu trắng như nhìn một thứ xa lạ , nó kêu vang hồi lâu , sau đó đột ngột đi vào yên tĩnh . Cô siết chặt vạt áo như đang níu lấy cành cây cứu mạng duy nhất , không thể không chế được mà toát mồ hôi lạnh.

Nhưng không đợi cô thở phào một hơi ,điện thoại lại kêu lên không ngừng nghỉ. Cảm giác mình như đang mộng du ,biết là không thể trốn tránh được nữa , đành chậm rãi đứng lên nhắc ống nghe.

Giọng nói anh trầm thấp :” Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện ”.

Cô im lặng.

“Anh đợi em trên xe”.

Nói xong anh gác điện thoại , cô vẫn như đang lạc vào giấc mộng , hồi lâu sau không thể đặt ống nghe xuống được . Bên tai còn vang vọng thứ âm thanh trống rỗng , cô hoang mang đứng đó.

————-End chương 6————-

7. Chương 07

Chương 7.1

Trâu Tư Kỳ thấy Đỗ Hiểu Tô khi từ Bắc Kinh trở về có điều gì đó thay đổi , nhưng thay đổi ở đâu thì Trâu Tư Kỳ không thể nói rõ , chỉ cảm thấy có gì đó kì lạ. Trước đây Đỗ Hiểu Tô rất hoạt bát hiếu động , tràn trề sinh lực , dù có thức đêm làm việc vẫn còn tươi tỉnh lời kéo cô đi ăn được , miệng nói liến thoắng không ngừng , nói từ chuyện ngoài lề mới nhất của giới nghệ sĩ tới chuyện bà thím hàng xóm dốt đi dạo. Bây giờ tuy vẫn cười nói , nhưng sau nụ cười lại đột nhiên lơ đãng ngẩn ngơ , dường như suy nghĩ của cô lúc đó đã bay đến một nơi nào đó xa lắm ,như thể có một bàn tay khổng lồ vô hình , trong giây lát đã xóa sạch nụ cười trên gương mặt cô.

Trâu Tư Kỳ không nhịn được , hỏi :“Đỗ Hiểu Tô, dạo này cậu sao vậy ? Cãi nhau với bác sĩ Thiệu ?”.

Đỗ Hiểu Tô đáp :” Không có”.

“Hay là khi cậu đến nhà , bố mẹ anh ấy coi cậu như người ngoài ? Lần trước chẳng phải cậu nói bố mẹ anh ấy đối xử với cậu rất tốt sao ?”.

Đỗ Hiểu Tô cúi đầu , Trâu Tư Kỳ chỉ thấy hàng lông mi dài của cô từ từ sụp xuống. Họ đang ngồi cạnh cửa sổ , ánh nắng mặt trời mùa xuân tươi đẹp , cả người cô như chìm trong quầng sáng , một vầng hào quang mơ hồ phủ lên quanh người. Trâu Tư Kỳ đột nhiên chấn động , bởi thấy Đỗ Hiểu Tô như nhòe đi , cảm giác như không tồn tại ,chút vệt hồng nhạt trên gò má như đứa trẻ nhỏ cũng biến mất , gương mặt gầy gò. Cô bất giác nắm lấy tay Đỗ Hiểu Tô : “Hiểu Tô , thực ra cậu làm sao ? Gặp phải chuyện gì ? Nói ra cho mọi người cùng nghĩ cách đi chứ”.

Đỗ Hiểu Tô ngẩn người hồi lâu ,mới nói :” Bố của anh ấy là ...” Ngừng một lát , rồi nói ra một cái tên.

Trâu Tư Kỳ lúc ấy nghe không rõ ràng lắm :“Ai cơ ?” Đỗ Hiểu Tô lại không đáp lại . Trâu Tư Kỳ xấn một miếng bánh kem , ăn một lúc thì miếng bánh mắc nghẹn ở cổ , đến mức cô phải trợn mắt , khá lâu sau mới thở ra một hơi :” Cùng họ cùng tên?”.

Đỗ Hiếu Tô nhớ lại khi đó ở sân bay , bản thân cô cũng ngờ nghệch hỏi lại câu này , nghĩ lại quả thật ngốc quá , lúc ấy Thiệu Chấn Vinh thật sự căng thẳng.

Trâu Tư Kỳ nghiêng răng ken két :” Hừ , tớ còn tưởng là chuyện gì ? Mất cả nửa ngày hóa ra cậu rầu rĩ vì được gả vào nhà thế gia ? Đến rùa vàng cậu cũng vớt được rồi , còn buồn bã gì nữa ? “, vừa nói vừa chỉ vào trán cô :” Sao hàng cực phẩm đều bị cậu bắt được thế này ? Chà chà , thật là nhìn không ra , bác sĩ Thiệu bình thường giản dị , nhân cách tốt không giống mấy công tử nhà giàu tí nào . Cậu đấy , đừng nghĩ lung tung nữa , chỉ cần bác sĩ Thiệu đối tốt với cậu , cậu còn sợ gì nữa ?”.

Đỗ Hiếu Tô vội ngẩng lên , vẻ mặt chìm như trong hoang mang , mệt mỏi nói :” Tớ thật sự không biết anh ấy là ...thật ra tớ hoàn toàn không hiểu anh ấy...”.

Trâu Tư Kỳ không hiểu , lắc lắc tay cô :” Hiếu Tô , cậu đang nói gì vậy ?”.

Đỗ Hiếu Tô hình như vừa giật mình tỉnh lại , sắc mặt cô tái trắng ,khóe miệng lại xệ xuống , nói rất nhỏ :” Không có gì”.

Trâu Tư Kỳ thấy không yên tâm , sau khi về nhà mới gọi điện thoại cho Thiệu Chấn Vinh. Anh đang bận việc , nhưng nhận được điện thoại của cô thì cảm thấy rất bất ngờ , Trâu Tư Kỳ hỏi thẳng :” Bác sĩ Thiệu , anh không cãi nhau với Hiếu Tô đấy chứ ?”.

Anh hơi nghi ngờ , cũng thấy hơi sốt ruột :” Hiếu Tô làm sao ? Khi tôi trở về thì có nhiều ca phẫu thuật , cô ấy cũng rất bận , một tuần rồi không gặp nhau .Cô ấy làm sao ? Có phải bị ốm không ?”.

Trâu Tư Kỳ nhận ra sự quan tâm trong giọng nói của anh thì tạm thời yên tâm , chỉ đùa giỡn nói : ” Bác sĩ Thiệu , sự nghiệp quan trọng nhưng tình yêu cũng quan trọng không kém , có thời gian rảnh thì phải ở bên bạn gái nhiều chút”.

Thiệu Chấn Vinh cũng cười :” tôi biết , tôi biết”.

Thật ra mỗi tối anh đều gọi điện cho Đỗ Hiếu Tô , nhưng lúc nào cô cũng tăng ca ,có thể nhận ra sự mệt mỏi trong giọng nói của cô ,nên anh luôn bảo cô ngủ sớm.

Vậy nên cuối tuần , anh đổi ca với đồng nghiệp , từ sớm đã đến đón Đỗ Hiếu Tô.

Khi ánh tà dương đã bao trùm thành phố , không lâu sau anh đã thấy Đỗ Hiếu Tô bước xuống thềm , hình như cô gầy đi , hơi cúi đầu , bước đi chậm rãi . Hiếm khi anh thấy cô mặc trang phục nghiêm túc thế này ,cũng ít khi nhìn thấy dáng vẻ này của cô , trong lòng chợt thấy có thứ gì đó khác lạ . Bởi cô trước đây lúc nào cũng hoạt bát đầy sức sống , hình ảnh sầu khổ này dường như khiến cô trở thành một người khác ,hay vì quá mệt mỏi.

“Hiếu Tô”.

Cô đột nhiên ngẩng đầu , đôi mắt mở to , ngạc nhiên nhìn anh , cảm giác như bị giật mình , mấy giây sau khóe miệng mới khẽ chuyển động như đang cười :” Sao anh lại đến ?”.

“Hôm nay anh không bận việc ”, anh thuận tay đón lấy túi xách của cô. Đang giờ tan sở , có không ít đồng nghiệp đi ra từ tòa nhà văn phòng quay lại nhìn , cũng khó trách vì Đỗ Hiếu Tô và Thiệu Chấn Vinh khi đứng cùng nhau là một đôi rất hợp nhau , rất nổi bật.

” Tối nay muốn ăn gì ?”.

Cô nghĩ một lát :” Em muốn ăn mì , mì lươn”.

Cô muốn ăn món mì lươn của quán ăn gần bệnh viện đó. Cuối tuần , giao thông hỗn loạn . Anh mở CD, giai điệu rất hay , nam ca sĩ có chất giọng khàn đang ngâm nga hát khẽ : Thank you for loving me...Thank you for loving me... I never knew I had a dream...Until that dream was you...

Giữa hoàng hôn đông đúc của thành phố , xe của họ chạy giữa dòng xe, chậm chạp tiến về phía trước , cho đến khi gặp đèn đỏ mới dừng lại.

Xung quanh bốn phía đều là xe , chẳng thể làm gì khác ngoài việc chờ đèn xanh . Đỗ Hiếu Tô đột nhiên gọi anh :” Thiệu Chấn Vinh”.

Cô thích gọi cả họ lẫn tên , có cảm giác thân thiết kì lạ . Anh bất giác quay lại mỉm cười : “Sao vậy?”.

Giọng cô dịu dàng đến mức đáng thương :” Em có thể hôn anh không?”.

Vành tai anh thoáng chốc đỏ rực lên , anh đáp :” Không được!” , nói xong đột ngột nghiêng người sang hôn cô. Cô ôm chặt lấy anh , rất lâu sau vẫn không chịu buông tay. Đèn xanh đã sáng từ lâu , xe phía sau cũng mất kiên nhẫn , bắt đầu nhả còi , anh gọi :“Hiểu Tô”.

Cô vẫn không chịu buông tay , dường như chỉ cần buông tay , anh sẽ lập tức biến mất.

Anh lại gọi cô :“Hiểu Tô”.

Nước mắt cô đột ngột trào ra ,làm anh giật bản mình :” Hiểu Tô , em làm sao vậy?”.

Cô không đáp , tiếp tục khóc.

“Hiểu Tô..xảy ra chuyện gì rồi ? Em đừng khóc , nói anh nghe , em đừng như vậy , Hiểu Tô”.

Giọng anh gần ngay bên tai , gọi tên cô , lo lắng bất an ôm lấy cô. Xe phía sau ra sức nhả còi , có cảnh sát giao thông đi về phía họ.

“Thiệu Chấn Vinh , chúng ta chia tay đi”.

Anh sửng sờ , trong mắt hiện lên sự kinh ngạc , dường như không kịp phản ứng lại với những gì cô vừa nói . Cô máy móc lặp lại một lần , anh mới dần hiểu ra.

Câu nói này , cô đã nghĩ cả tuần nay , nó giống như một chảo dầu đang đun trên bếp , thiêu rụi cả lực phủ ngũ tạng thành tro bụi , đến khi cô không còn cảm thấy đau nữa , không ngờ khi thốt ra vẫn còn thấy đau đớn như thế.

Nỗi hoang mang hiện lên trong đáy mắt anh :” Hiểu Tô , em đang nói gì vậy?”.

Giọng điệu cô bình tĩnh mà kiên quyết , như một kẻ đang tự cắt tĩnh mạch mình , không còn chút đau đớn nào nữa :” tôi không muốn nói thêm lần nữa”.

Anh hỏi :“Tại sao?”.

Cảnh sát giao thông đang gõ cửa kính xe bên ngoài , giơ tay ra hiệu. Còn ánh mắt anh cũng bắt đầu đỏ lên , hỏi lại lần nữa :“Tại sao ?”.

“Tôi không muốn ở cạnh anh , tôi không yêu anh nữa”.

Anh nắm lấy cổ tay cô , rất mạnh , cô chưa từng thấy anh như vậy. Anh lúc nào cũng dịu dàng nhã nhặn , anh lúc nào cũng lịch lãm hài hòa , còn anh lúc này gần như trở nên hung hăng ác độc ,trán hiện gân xanh , giọng khàn đi :“Em nói bậy!”.

Cảnh sát giao thông bên ngoài vẫn gõ cửa xe , anh không thể không quay lại, cô nhân lúc đó đẩy cửa xe chạy ra ngoài , nếu không đi , cô sợ chính mình sẽ làm điều gì đó đáng sợ hơn. , Cô không quay đầu lại ,lên lối qua những khe hở giữa dòng xe đi như một con cá may mắn thoát khỏi lưới , vội vàng trở về với biển cả .Bốn phía đều là xe , còn cô nghiêng mình bỏ chạy .

Chương 7.2

Thiệu Chấn Vinh sốt ruột , đẩy cửa xe muốn đuổi theo , nhưng bị cảnh sát giữ lại . Anh không màng đến bất cứ điều gì , rút giấy phép lái xe và ví tiền đút vào tay cảnh sát , bỏ lại cả chiếc xe , đuổi theo Đỗ Hiểu Tô.

Cuối cùng phải qua hai con đường , anh mới đuổi kịp cô . Dù đi giày cao gót nhưng cô vẫn như chú hươu nhỏ sợ bị hổ vồ lấy ,liều mình chạy thẳng về phía trước. Cuối cùng khi anh nắm được tay cô thì cả hai đã mệt lử.

Mặt cô trắng bệch , vẫn còn đầy mồ hôi vương trên trán ,cảm giác như vẫn muốn cố gắng thoát khỏi tay anh ,nhưng không giật ra được , cuối cùng cô đành uể oải dừng lại.

“Hiếu Tô ” ,anh cố bình tĩnh , “Thật ra em làm sao vậy ? Anh đã làm sai điều gì ?”.

Cô cúi mặt :” Anh không làm sai , là em sai”.

“Có chuyện gì em cứ thẳng thắn nói ra được không ? Anh làm gì chưa tốt , em cứ nói thẳng , anh có thể sửa”.

Tóc anh đầm mồ hôi , đôi mắt nhìn cô không rời như mặt biển đen dưới bầu trời sao , long lanh đến mức khiến tim cô tan vỡ .

Cô phải nói gì đây ?

Dù định nói gì , cũng không thể mở miệng.

“Hiếu Tô ” anh vẫn níu chặt tay cô , “Anh không biết đã có chuyện gì xảy ra , nhưng chuyện tình cảm không phải như vậy , có vấn đề gì em cứ nói thẳng ra , chúng ta cùng nghĩ cách có được không ?”.

Ánh mắt anh hằn lên nỗi đau đớn , điều đó càng khiến tim cô như bị dao đâm , nếu có thể nhanh chóng chấm dứt nỗi đau đớn , không để nó kéo dài , thì một lần vun dao cắt đứt , còn hơn sau này bị ngàn vạn dao đâm.

“Thiệt Chấn Vinh , trước đây em từng làm sai một việc , sai đến mức không thể nào cứu vãn được ” , cô gần như đang khấn cầu :” Sai đến mức em không thể tiếp tục yêu anh , chúng ta chia tay có được không ? Xem như em cầu xin anh ? Em thực sự không có cách nào khác nữa ”.

Cô kiêu ngạo đến vậy , từ trước đến giờ chưa hề hạ giọng cúi đầu ,anh thấy rất đau , không thể chịu đựng hơn được. “Hiếu Tô , không có ai chưa từng phạm lỗi , chuyện quá khứ đã qua rồi , anh không để tâm đến bạn trai trước đây của em , khi ở Anh anh cũng từng có bạn gái . Tình yêu của chúng ta là hiện tại , anh chỉ cần hiện tại”.

“Không phải vậy” , cô gần như kiệt quệ , chỉ máy móc và hốt hoảng lặp lại :” Không phải vậy”.

Khuôn mặt cô vẫn tái trắng , chậm rãi nói :” Khi đó em thật lòng yêu Hướng Lâm Viễn , rất yêu , yêu nhiều lắm. Khi đó em chưa từng gặp trở ngại gì , bố mẹ yêu thương , học trường hàng đầu , có bạn trai là tiến sĩ , em vẫn luôn tưởng rằng sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn với anh ta , rồi sẽ hạnh phúc cả cuộc đời. Nhưng không phải vậy , anh ta đến Bắc Kinh , em tốt nghiệp rồi cũng đến Bắc Kinh , nhưng chẳng bao lâu sau anh ta kết hôn với người khác ...“ , giọng nói cô càng lúc càng nhỏ như sắp tan vỡ ,”Em không có cách nào quên anh ta , cho đến khi gặp lại anh ta em mới nhận ra em không thể quên được ..cho nên , chúng ta chia tay đi.”

“Hiếu Tô , anh không tin những gì em nói ” , anh cũng dần dần trấn tĩnh , tuy tay anh vẫn đang run lên nhưng giọng anh ẩn chứa sự kiên định không thể nghi ngờ , “Hiếu Tô , quên hết việc này đi . Em không cần nhắc đến việc này nữa , xem như nó chưa từng xảy ra”.

Nhưng cô không thể làm được.

Cô bắt đầu một cách khó khăn , đôi mắt nhòa lệ , chỉ cần chạm nhẹ sẽ lập tức trào ra :” Em vẫn tưởng rằng em đã quên rồi , nhưng đến nay em vẫn không thể ..dù bây giờ anh bảo em quên đi , em cũng không thể .Em vốn không thể đối diện với anh...”.

“Anh không tin những gì em nói ” , anh bình tĩnh và kiên định :” Anh không tin em không yêu anh”.

Nếu có thể , cô thà chết ngay lúc đó. Nhưng không thể , môi cô run rẩy :“Chấn Vinh , em nói thật ... em tưởng rằng em yêu anh , nhưng bây giờ mới biết , anh chẳng qua là chiếc phao cứu sinh mà em tìm được . Em xin lỗi ...”.

Sắc mặt anh tái nhợt như thấy điều kinh khủng gì đó , đột nhiên thô lỗ ngắt lời cô :“Đủ rồi ! Hôm nay chúng ta không bàn việc này nữa , anh đưa em về , em bình tĩnh lại một chút được không ? ”. Anh ra sức kéo cô đi như muốn ngăn cản điều gì , nhưng vô ích.

“Thiệt Chấn Vinh” , câu nói cuối cùng vẫn thốt ra , “Xin anh đừng trốn tránh nữa , em thực sự chưa từng yêu anh ,mong anh đừng cố níu kéo nữa”.

Cả thế giới như im lặng trong phút chốc , thành phố náo nhiệt ồn ào , dòng xe chạy như nước triều dâng , dòng người đi qua đi lại trên đường , tiếng xe tiếng người ồn ào , tất cả dường như đã mất đi âm thanh .Chỉ còn lại tiếng tim đập :” Thịch ! Thịch! Thịch!...”.

Rất chậm rãi , rất nặng nề , từng hồi từng hồi , sau đó là nỗi đau , rất nhỏ nhưng vô cùng rõ ràng , chậm chậm chảy theo huyết quản cho đến tận tim . Thì ra người ta nói đau lòng , là đau thật , không thể chịu đựng được , đau đến mức không thể thở được. Anh hoang mang nhìn cô , tựa như không quen biết , hay giống như chưa từng gặp mặt. Nếu không thì tất cả đều là giấc mơ , chỉ cần tỉnh lại là tất cả sẽ như trước không có gì thay đổi . Nhưng không thể tự gạt mình , gạt người . Nước mắt cô dần khô đi , cơ mặt căng cứng đến đau nhức , mắt dần như không thể mở ra . Sắc trời dần chuyển đen , đèn đường sáng trưng , đèn xe bóng loáng , cảnh đêm tuyệt đẹp không khác gì một chất độc .Còn cô đang rơi xuống tầng sâu của địa ngục , vĩnh viễn không thể siêu thoát.

“Chấn Vinh”, giọng nói cô hình như đã bình tĩnh ,” Chúng ta chia tay đi , em không thể ở bên anh được”.

Cuối cùng anh cũng buông tay , đáy mắt không còn chút ánh sáng giống như chỉ trong phút chốc , cả thế giới trở nên ảm đạm , tối đen như một cái bóng . Anh không nói gì , chậm rãi quay người đi.

Lúc đầu anh đi rất chậm , nhưng càng lúc càng nhanh , không lâu sau đã biến mất nơi góc đường . Còn cô cứ thần thờ đứng đó , mắt mở to nhìn theo bóng anh càng lúc càng khuất xa.

Cô không biết mình đứng đó bao lâu mới gọi một chiếc taxi về nhà.

Về nhà , cô đi tắm , nước cứ chảy vô tình , còn cô ngây dại đứng lặng ở đó . Chợt có tiếng gì đó vang lên , đầu óc cô cứng đờ , cô nghĩ một lúc mới nhận ra đó là tiếng chuông điện thoại . Điện thoại reo , cô nghĩ mình nên làm gì đây ? Điện thoại reo thì nên làm gì ? cuối cùng cô cũng nhớ ra mình nên đi nghe điện thoại . Cô lảo đảo đi ra , chẳng may vấp phải chiếc gối hình con heo trên sàn nhà , ngã nhào xuống sàn , đau đến mức chảy nước mắt nhưng nhìn thấy màn hình điện thoại báo người gọi , cô cũng không còn để ý nhiều , vội nhấc ống nghe.

“Hiếu Tô ? Hôm nay dự báo thời tiết nói có không khí lạnh , nhiệt độ sẽ giảm , áo khoác dày của con vẫn chưa cất đi phải không , ngày mai mặc nhiều một chút , chú ý cẩn thận , đừng vì tham làm đẹp mà không chịu mặc thêm”.

“Con biết rồi”.

“Giọng con sao vậy?”.

“Cảm lạnh thôi”.

Mẹ cô lại cần nhắc :” sao con lại không cẩn thận vậy ? Uống thuốc chưa ? Không được , gọi điện thoại cho Tiểu Thiệu , xem có cần đi tiêm không ?”.

” Mẹ , con đang hầm canh trên bếp , sắp trào rồi , con gác máy đây”.

“Haizzz , con bé này làm gì cũng không chu toàn ! Đi đi ! ”.

Cô gác điện thoại , khi ấy mới phát hiện khuỷu tay bị trầy xước có lẽ là do khi nãy bị ngã , nhưng cô không cảm thấy đau.

Tắm xong cô lại thần thờ , tóc ướt thế này phải làm sao đây ? Lại nghĩ một lát , phải đi sấy khô , đi tìm máy sấy tóc , rất lâu sau đó cô mới tìm ra máy sấy . Rồi lại lục tìm công tắc , những thói quen hằng ngày giờ lại trở nên khó khăn đến vậy , cô lật qua lật lại máy sấy tóc , thậm chí nghĩ công tắc ở đâu ? Sao lại không tìm thấy ?

Cuối cùng cũng tìm thấy công tắc , gió nóng chợt thổi ào lên mặt , nóng không kịp đề phòng , nước mắt cô cứ thế trào ra .

Cô không biết mình ngồi trong phòng tắm khóc bao lâu , có thể là một giờ , có thể là bốn giờ , vết thương trên tay nhức nhối , đau nhưng không sao ngăn được . Đau quá , hóa ra là đau như vậy ...cô òa khóc ...đau đến mức không thể thở được , đau đến mức không suy nghĩ được gì . Cô vén tay áo , rồi gục đầu lên bồn rửa mặt lạnh như băng đau quá ...cơn đau từ sâu thẳm trong đáy lòng dâng lên , đau đến tuyệt vọng . Cô

cuộn tròn người bên bồn rửa , lạnh quá , cô bắt đầu run rẩy , nhưng không biết phải làm sao , ngoài việc khóc ra cô không còn cách nào khác . Cô sai rồi , sai lầm nghiêm trọng , cô không biết sẽ đau thế này . Nhưng giờ biết rồi cũng chẳng làm gì được nữa . Cô cố cuộn tròn mình lại , chỉ hy vọng mình biến mất khỏi thế giới này , nếu không thì vĩnh viễn quên Thiệu Chấn Vinh đi . Nhưng chỉ cần nghĩ đến anh , lồng ngực lại thắt lại , không thở được , đau đớn , thì ra đau như vậy . Chỉ cần nghĩ đến anh , sẽ đau như vậy

—————End chương 7 —————

8. Chương 08

Chương 8

Cô sốt một tuần ko dứt , vết thương lại nhiễm trùng. Lúc đầu cô chẳng quan tâm , nhất định đi làm , cuối cùng sốt cao đến mức cả người đờ đẫn , tay gần như không thể cử động , lúc đó mới đến bệnh viện . Bác sĩ nhìn vết thương đã nhiễm trùng thì đề nghị cô chuyển lên bệnh viện lớn hơn , nhưng cô sợ , mãi đến khi đau không chịu được nữa mới đi . May mắn thay đó không phải là bệnh viện nơi anh làm việc , cách bệnh viện đến nửa thành phố .

Nhưng cô vẫn sợ , sợ đến mức chỉ cần nhìn thấy bác sĩ mặc áo trắng là người phát run ,cô sợ đến mức nước mắt có thể tuôn rơi bất cứ lúc nào .

Phải lấy hết mủ của vết thương ra ngoài , thịt rửa cũng phải cắt bỏ.

Y tá xử lý vết thương cho cô thấy lạ liền hỏi :” Sao cô để đến tình trạng này mới đi bệnh viện , nếu cô không đến thì cánh tay này cũng chẳng giữ được đâu ” , sau đó lại nói ,” Đừng cử động , đau một chút , cũng chịu khó chút xíu là được ”.

Chịu đựng , cô cố chịu đựng , đau quá , thì ra là đau như vậy . Cơn đau rõ ràng như cảm nhận được vết dao đang lướt qua vết thương , cơn đau rõ ràng như cảm nhận được da thịt đang bị cắt rời , nhưng cô không rơi lệ , móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay , cô thần thờ. Phải mất bao lâu , phải mất bao lâu mới kết thúc , phải mất bao lâu mới hết đau ?

Mỗi ngày truyền đến ba bốn túi nước , cơn sốt dần hạ , tay cô vẫn không thể cử động , ngày ngày thay thuốc chẳng khác nào bị tra tấn , nhưng cô thà chịu cơn đau tàn khốc sau khi cắt bỏ một thứ nào của mình , còn hơn là nỗi đau trong tim.

Hàng đêm , khi cô ngủ , cảm giác dường như điện thoại đang reo vang , cô nhấc máy , nghe thấy giọng nói quen thuộc chỉ gọi một tiếng :” Hiểu Tô ”. Cô tưởng rằng đúng là có ai đó gọi mình nhưng kết quả lại là mơ , vì sau đó điện thoại lập tức bị ngắt . Lắng nghe âm thanh ngân ngủi và vội vàng đó , thậm chí nghĩ thì ra là mơ .

Cô nằm xuống ngủ tiếp , cánh tay vẫn đau nhức từng hồi , đau đến mức không tài nào chịu được nữa , cô đành phải ngồi dậy tìm thuốc giảm đau . Uống một viên vẫn đau , uống hai viên vẫn đau ,cô đổ hết thuốc ra lòng bàn tay , một vốc thuốc , nếu uống tất cả , liệu có hết đau ?

Cô cho hết thuốc vào miệng , chỉ cần ngừa cổ nuốt xuống , có lẽ mãi mãi không bao giờ đau nữa .

Do dự hồi lâu , cuối cùng cô cắt hết thuốc trên tay đi , thuốc rơi trên sàn như những hạt đậu ,“Tách tách” . Cổ đổ người xuống , tay vẫn đau , đau đến mức muốn khóc . Cô chợt gọi ba tiếng :” Thiệu Chấn Vinh ”.

Trong bóng tối tĩnh lặng không có ai đáp lại .

Nỗi đau đớn lên đến cùng cực , cô cuộn tròn người lại rồi từ từ chìm vào giấc ngủ .

Gặp lại Đỗ Hiểu Tô , Lâm Hướng Viễn thấy rất bất ngờ .

Cô dường như đã biến thành một người khác , lần trước gặp cô , cô vẫn phần chân , long lanh như hạt minh châu khiến người ta không thể dời mắt , còn lần này gặp , dường như ánh sáng của hạt minh châu đã biến mất , không còn tỏa ra tia sáng long lanh như ngày hôm đó . Tuy vẫn rất tập trung trong cuộc họp , nhưng trưình thoảng trong một khoảnh khắc , có thể nhìn thấy hàng lông mày dài và dày của cô che đi đôi mắt , như phủ lên cái bóng dưới mặt hồ sâu , phản chiếu sắc mây trời , nhưng ẩn chứa nỗi hoang mang bất lực .

Họp xong , xuống đến bãi đậu xe , Đỗ Hiểu Tô mới phát hiện mình bỏ quên tài liệu trong phòng . Ninh Duy Thành không nói gì , nhưng cô thấy rất áy náy , gần đây tinh thần cô không ổn định , quên trước quên sau . Cô nhỏ giọng nói với Ninh Duy Thành :” Giám đốc Ninh , hay là mọi người đi trước , tôi lấy tài liệu rồi tự mình bắt xe về ”.

Cô bước vào thang máy lên lầu , đẩy cửa vào phòng họp , sau đó thoáng sững người .

Phòng không mở đèn , trong bóng tối chỉ thấy một điểm sáng màu đỏ , có thể nhìn thấy một bóng người ẩn hiện đang ngồi đó hút thuốc . Cô bước vào , lúc ấy không thể nhìn ra được đó là ai ,thế nên cô có phần do dự , muốn đi ra trước.

“Hiểu Tô” , người đó đột nhiên gọi tên cô.

Cổ ý thả lỏng đáp lại :“Thì ra là Lâm tổng đang ở đây - tôi để quên đồ ”.

“Anh biết ”, giọng anh rất bình tĩnh :” Công tắc ở trên tường , sau lưng em”.

Cô đưa tay sờ thử , quả nhiên là vậy , rồi ấn xuống , ánh đèn như sao sáng khắp trời lập tức bật sáng . Cô không kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột , bất giác đưa tay che mắt .

Đến khi bỏ tay xuống , Lâm Hướng Viễn đã đứng cạnh bàn , đưa tài liệu cho cô . Thân hình anh vẫn cao lớn , cái bóng khổng lồ che đi ánh sáng bên trái , cô cẩn thận nói :” Cảm ơn”.

“Hiểu Tô , giữa chúng ta không cần khách sáo như vậy ”.

Cô bỗng trầm mặc một lúc , sau cùng nói :” Được , Lâm tổng”.

Anh đột nhiên cười :” Hiểu Tô , anh mời em một bữa cơm nhé ”.

Cô đáp :” cảm ơn Lâm tổng , nhưng tôi đã có hẹn với bạn rồi , lần sau vậy ”.

Cuối cùng anh thở dài như đang kìm nén điều gì đó , nhưng vẫn hỏi :” Hiểu Tô , em gặp chuyện gì sao ? Anh có thể giúp được không ?”.

Cô khẽ lắc đầu , không ai có thể giúp cô , chẳng qua cô tự làm tự chịu mà thôi .

Anh cười như tự giễu mình :” Anh thật là ...thật là không biết tự lượng sức mình .Em đừng hiểu lầm , anh thấy hôm nay tinh thần em không được tốt , cho nên đứng trên cương vị bạn bè , muốn biết có phải em đang gặp khó khăn hay không ?”.

Sắc mặt cô tái trắng , không muốn nói tiếp .

Im lặng một lúc ,anh lại nói :” Hiểu Tô , xin lỗi ”.

Sắc mặt Đỗ Hiểu Tô rất bình tĩnh , giọng nói cũng vậy :” Anh không làm gì có lỗi với tôi ”.

” Hiểu Tô , gia đình em khá giả , cho nên em mãi mãi không hiểu phần đau là thế nào , bởi ngay từ khi sinh ra em đã không cần phải cố gắng . Anh biết em coi thường anh , khinh bỉ anh , nhưng em vẫn chưa từng trải qua những gì anh đã trải qua ” , anh vẫn mang nụ cười tự giễu , ” Trước đây em từng hỏi anh , tại sao học tiến sĩ , bây giờ anh có thể trả lời em , là vì anh tự ti . Đúng vậy , anh tự ti , chỉ có học vấn mới có thể giúp anh có được sự tôn trọng của người khác , chỉ có học vấn mới cho anh cảm giác tự tin . Không ngờ phải không ? Một lý do đáng buồn cười ”.

” Em biết anh sinh ra ở vùng mỏ , cha anh qua đời từ sớm . Anh không nói với em rằng , mẹ anh không có công việc chính thức , chỉ dựa vào chút tiền trợ cấp và làm thuê , anh mới có thể đi học . Anh không bao giờ quên được , vì không có tiền nên anh chỉ có thể mở mắt nhìn bệnh của mẹ từ viêm gan siêu vi thành xơ gan , bệnh của bà chính là vì nghèo mà không chữa được . Anh không thể chịu đựng được cuộc sống nghèo khổ như vậy nữa . Trường cấp ba của bọn anh rất nổi tiếng , mỗi năm có rất nhiều học sinh đậu vào

Thanh Hoa . Em biết vì sao không ? vì nghèo , không còn đường lui , chỉ có thể ra sức học . Thi đậu đại học nổi tiếng , thoát thai hoàn cốt , làm lại cuộc đời ”.

” Nhưng em có biết điều đó khó khăn thế nào không , anh phải nỗ lực gấp ba bốn lần người khác mới có thể giành học bổng , nhưng sau khi tốt nghiệp vẫn trắng tay , không người thân , không quan hệ , không chỗ dựa . Hiểu Tô , anh không thể quên được tình cảnh khổ sở ngày ấy khi đi xin việc . Em nói , em muốn đến Bắc Kinh , muốn ở bên anh , căn bản là em chưa hề nghĩ đến vấn đề tìm việc ,, bởi em có sẵn bạn bè của bố em giúp em sắp đặt mọi thứ hoàn hảo . Nếu vì vậy mà em khinh thường anh , trong lòng anh có lẽ sẽ thấy dễ chịu hơn , nhưng em lại không như vậy , em hoàn toàn không có cách nghĩ đó , ngược lại em còn giúp anh tìm việc làm”.

“Khoảng thời gian đó , anh cảm thấy rất xấu hổ trước mặt em . Anh cố gắng bao nhiêu năm như vậy , cuối cùng được cái gì ? Không bằng một cú điện thoại của bố em , không bằng đám bạn học của anh quen biết ông chú này ,ông bác kia . Anh không có gì cả , thậm chí anh còn phải nhờ em giúp anh . Anh còn phải nuôi mẹ , để bà sống quãng đời cuối cùng bình yên . Anh là hy vọng sống duy nhất của bà , là niềm kiêu hãnh duy nhất ! Khi ở trường , em luôn cảm thấy tủi thân , cảm thấy khó hiểu vì anh không chịu dẫn em về nhà . Không phải vì anh không muốn , mà anh không thể để em đối diện với mẹ anh . Anh học đến tiến sĩ , trong nhà quả thật không còn gì , một căn nhà như vậy ...”.

” anh đứng trước mặt em ưu tú là vậy , kiêu ngạo là vậy , em luôn cho anh là niềm kiêu hãnh của mình , em luôn cho rằng anh là người tài giỏi nhất trên đời . Em không biết anh phải cố gắng bao nhiêu để có thể đứng bên cạnh em , còn em chỉ thanh thoi nhàn nhã mà vẫn có được nhiều thứ hơn anh , em đẹp đến vậy , tốt đến vậy , lại gây thơ đến mức anh cảm thấy tự ti . Anh ở bên em , quá vất vả , muốn bảo vệ sự tốt đẹp đó , quá mệt mỏi . Cho nên cuối cùng anh không thể chịu đựng thêm , không thể kiên trì thêm nữa ...”.

Anh dừng một lát như đang cười , giọng nói trở nên nhẹ nhàng , mang theo niềm thương cảm khó diễn tả thành lời :” Hiểu Tô , bây giờ dù có nói gì anh cũng không thể bù đắp được cho em , nhưng nói ra những điều này với em , anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều ”.

Những lời anh nói giống như cơn mưa , cứ ào ào trút xuống không ngừng , khiến cô cảm thấy hơi lạnh thấm sâu vào xương cốt . Ánh đèn trong phòng họp như vờ vụn chiếu trên người anh , bộ âu phục được cắt may khéo léo , làm tôn lên vẻ ngoài điển trai . Vô cùng quen thuộc , lại quá đỗi lạ lẫm . Quả thực cô chưa từng nghĩ đến việc anh từng trải qua những áp lực đó . Những gì xảy ra trong quá khứ , cô vẫn đang nỗ lực quên đi , không ngờ nó lại chợt ùa về , hủy hoại tất cả những thứ của ngày hôm nay . Còn cô chỉ có thể im lặng mãi mãi , như muốn tất cả quá khứ chìm trong câm lặng .

Cuối cùng cô nói :” Quá khứ đã qua rồi , không còn quan trọng nữa ”.

Anh nói :” Hiểu Tô , mong em tha thứ ”.

Cô vẫn lặng lẽ :” anh không làm sai gì cả , cũng không cần tôi tha thứ ” , sau cùng hỏi :” Tôi có thể đi chưa ?”.

” Anh đưa em về ”.

“Không cần ”. Cô đẩy cửa phòng họp , ngoài hành lang có gió lướt qua , khiến cô càng thêm lạnh .

Trên đường về nhà , Đỗ Hiểu Tô cố gắng lấy lại tinh thần nhìn ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ . Thành phố nhộn nhịp , xe giăng mắc cửi , phồn hoa như thể mọi việc chưa từng xảy ra . Giống một giấc mộng , nếu như có thể tỉnh lại thì tất cả đều chưa từng xảy ra .

Nhưng cô mãi mãi không thể tỉnh lại từ trong cơn ác mộng này .

Về đến nhà lại phát hiện túi xách bị mất , không biết là rơi trên xe điện ngầm hay trên taxi .

Quá mệt mỏi , cô không muốn nghĩ nữa .

Cô dựa lưng vào cửa , từ từ ngồi xuống , tay ôm lấy đầu gối giống như một đứa trẻ , như vậy là an toàn nhất , là tốt nhất , nếu có thể không cần suy nghĩ bất cứ điều gì thì tốt biết bao .

Chìa khóa , ví tiền , còn cả điện thoại nằm trong túi xách .

Cô không vào nhà được , nhưng chẳng sao , dù gì cô cũng không muốn vào .

Thế giới này đã có một phần đã vĩnh viễn chết đi , không thể nào hồi sinh . Cô vùi đầu vào giữa hai cánh tay , nếu có thể , cô cũng muốn cứ thế này mà chết đi , không muốn sống nữa .

Cô từng tưởng mình đã thực sự quên đi khá khứ đầy xấu xa đó . Chỉ bởi sự ngu muội và hẹp hòi của tuổi trẻ , chỉ vì sự bông bột khi thất tình mà buông thả , sau đêm đó hoảng hốt phát hiện ra mình đang nằm bên một người đàn ông xa lạ , giữa lúc hoảng loạn cô buộc mình phải quên đi . Quên tất cả , quên đi mãi mãi , vĩnh viễn cả đời này ko nhớ lại ,giống như cầm một cây kéo , cắt bỏ phần rối ở giữa , không để lại bất cứ dấu vết nào . Ngay cả cô cũng tự giác xóa sạch phần kí ức đó , không còn chút gì . Nhưng cuối cùng , bởi cô đã phạm phải tội tày trời , nên bây giờ phải nhận báo ứng . Cô tưởng đó chỉ là một lần lạc lối , được giáo dục hai mươi năm , cô chưa từng làm một chuyện to gan đến vậy , chỉ là uống say ko thể kiềm chế được mình , không ngờ hôm nay đã có báo ứng , thì ra đây chính là báo ứng . Cô sai rồi , sai nghiêm trọng , cô không thể nghĩ đến , không thể ngờ , người đàn ông đó lại xuất hiện trước mặt mình lần nữa , hơn nữa còn là anh hai của Thiệu Chấn Vinh . Đây chính là báo ứng , chỉ cần nghĩ đến thôi trái tim đã đau thắt , như thể cô đã chìm xuống địa ngục , chịu đựng hình phạt tàn khốc , vĩnh viễn không thể siêu sinh . [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Tối hôm đó , đã rất muộn rồi cô mới nhớ phải gọi điện cho Trâu Tư Kỳ , vì chìa khóa dự phòng của cô để ở chỗ Trâu Tư Kỳ . Cô lại đợi rất lâu , cuối cùng mới thấy thang máy dừng lại , tiếng bước chân vọng đến , có người đi về phía cô , nhưng người mang chìa khóa đến không phải Trâu Tư Kỳ , cũng không phải hàng xóm , mà là Thiệu Chấn Vinh .

Cô yếu ớt mệt mỏi ngồi trước cửa , khi nhìn thấy anh , cả người cô thoáng sững sờ , cô muốn bỏ chạy , nhưng phía sau lại là cánh cửa bị khóa chặt , không có đường lui .

Anh nhìn cô bình thần , trong tay anh là túi xách của cô . Cô hoang mang nhìn anh , anh đưa túi xách cho cô , thấp giọng nói :” Em bỏ quên trên taxi , tài xế mở danh bạ điện thoại , sau đó gọi điện cho anh”.

Cô không dám nói chuyện , không dám cử động giống như một con cá mắc cạn , chỉ sợ khẽ vẫy đuôi sẽ đánh động người khác , sẽ không còn lối thoát .

” Hiểu Tô” , cuối cùng anh cất tiếng gọi tên cô , dường như cái tên này mang theo đau đớn ,giọng anh rất nhẹ , vẫn dịu dàng như ngày nào , anh nói :” Em tự chăm sóc mình cẩn thận , đừng quên trước quên sau thế này nữa ”.

Cô không cử động , anh giơ túi xách lên trước mặt cô rất lâu , cô vẫn không cử động , cũng không đưa tay nhận lấy .

Sau cùng anh đành đặt túi xách xuống đất rồi quay người rời đi .

Mãi đến lúc cửa thang máy khép lại , một tiếng “tinh” vang lên , cô mới giật mình ngẩng đầu lên .

Khi ấy cô không quan tâm gì nữa , chỉ biết lao đến trước thang máy , con số đang thay đổi , đang giảm dần . Trái tim đang đập trong tuyệt vọng , cô ra sức ấn nút , không được , anh đã đi rồi , không được . Cô vẫn cố gắng nhấn nút , đau xót nhìn những con số giảm dần , anh thật sự đã đi rồi . Cô quay người chạy xuống cầu thang thoát hiểm , từng tầng từng tầng , đến tối , không có đèn , không có người , vô số những bậc thang không bao giờ hết , chuyển hướng , đi về phía dướicô chỉ nghe thấy tiếng bước chân mình , theo sau là tiếng tim đập gấp gấp ,”thình thịch thình thịch ” như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực , thật gấp , thật nhanh , ngay cả thở cũng khó khăn , chỉ là , không kịp , biết rõ là không kịp ...

Cô chạy thẳng xuống lầu , đẩy cửa thoát hiểm vang lên một tiếng “rầm” , cánh cửa bật lại đập vào chân khiến cô lão đảo , nhưng cô vẫn đứng vững , bởi vì không thể ngã , cô không còn thời gian nữa .

Đại sảnh trước mặt trống rỗng , sàn nhà lát đá hoa cương phản chiếu ánh đèn sáng lạnh , bên ngoài có tiếng động , có lẽ là mưa .

Cô không do dự , cứ thế lao thẳng ra ngoài , vội vã chạy xuống bậc thềm , vừa đứng lúc nhìn thấy đèn đuôi xe của anh , màu đỏ như một đôi mắt , đang chảy máu đang rơi lệ , quay đầu đi xa khuất dần phía bên kia đường .

Trời đang mưa , những hạt mưa thấm ướt tóc , cô không khóc , rõ ràng biết rằng anh thật sự đã đi rồi .

Anh thật sự đi rồi .

Cô đứng đó , ngây dại , câm lặng . Biết rõ đó là địa ngục nhưng vẫn muốn trằm mình vào đó , đôi mắt tuyệt vọng , vô hồn trông về phía xa xăm vô định .

—————End chương 8 —————

9. Chương 09

PHẦN 2

HƯƠNG VỊ CỦA GIÓ

Nhìn những hạt mưa thoảng nhìn giữa khoảng không vô định

Khiến thành phố này càng thêm trống trải và hư không

Em đã từng sống ở đây

Cố gắng nhớ về anh

Em muốn mình có thể biến anh trở về như của ngày trước

Dựng thành một bộ phim không lời

Có thể ghi lại khoảnh khắc thời gian khi ấy

Nhưng phải chăng có gì đó nên để vào quên lãng

Anh còn nhớ hôm đó không

Hương vị của gió ngày ấy.

CHƯƠNG 9

Khi động đất sắp đến, Đỗ Hiểu Tô đang ở trong thang máy với đồng nghiệp là Chu Linh Nhã. Thang máy chấn động mạnh như một cái chuông, thậm chí còn có thể nghe tiếng thang máy đập vào vách tạo thành những tiếng trầm trầm, ngay sau đó không chuyển động nữa, hình như là mắc kẹt. Chu Linh Nhã sợ hãi thét lên, nắm chặt tay Đỗ Hiểu Tô: "Có chuyện gì vậy?"

Đỗ Hiểu Tô cũng không biết, cho rằng thang máy có vấn đề, may mắn ít phút sau thang máy hoạt động lại bình thường. Đến khi ra khỏi thang máy thì nhìn thấy mọi người đang vội vã chạy về phía cầu thang.

"Có động đất, chạy mau!"

Họ vốn không kịp phản ứng thì đã bị dòng người cuốn về phía cầu thang bộ, chạy thẳng một mạch xuống dưới. Lúc đó cô mới phát hiện người trong các cao ốc văn phòng xung quanh đều đã xuống dưới. Đường phố toàn người là người. Chu Linh Nhã bên cạnh cô kinh hãi, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho bạn trai: "Sợ chết mất...", sau đó không ngừng dặn dò: "Tránh xa nhà cửa ra, đừng có tùy tiện đi lên, làm việc?? Anh không muốn sống hả, giờ này còn làm việc, đầu óc của ông chủ anh có bị gì không? Anh đừng để ý đến ông ta nữa đi, anh đừng có lên nữa, không là em không thêm để ý đến anh nữa...".

Những lời nói ngọt ngào cùng tiếng động ồn ào nào loạn bên ngoài vọng vào tai cô, Đỗ Hiểu Tô ngẩng đầu lên, hai bên là cao ốc trùng trùng điệp điệp, tầng tầng lớp lớp , con đường nhỏ hẹp như một dòng sông nằm sâu bên dưới. Thỉnh thoảng có một tia nắng xuyên qua khe hở giữa các tòa nhà chiếu xuống nhức mắt.

Cô nghĩ, nếu có thêm một chấn động nữa, những cao ốc này đổ sập hết, cô muốn tránh cũng không tránh được... Nhưng như vậy có ích gì, cả thế giới của cô đã sụp đổ, tan vỡ hoàn toàn.

Chu Linh Nhã gọi điện xong, quay sang cười tủm tỉm hỏi cô: "Hiểu Tô, sao cậu không gọi điện thoại, báo tin bình yên cũng nên mà?".

Lúc ấy cô mới nhớ ra, nên gọi điện thoại cho mẹ cô, nhưng nghĩ lại đến động đất cũng không mạnh, nhà cô cách đó cả ngàn dặm có lẽ cũng không sao, đừng để bố mẹ lo lắng thì hơn. Sau đó lại nghĩ đến Thiệu Chấn Vinh, không biết bệnh viện của anh thế nào rồi, chắc hẳn anh đang bận cứu người bệnh - nghĩ đến anh, cô lại thấy buồn bã vô cùng.

Chu Linh Nhã thấy cô rút điện thoại ra, rồi lại cất vào túi, không khỏi thấy buồn cười: "Gọi cho bạn trai không việc gì phải ngại, hay là phải đợi anh ấy gọi sang?".

Đỗ Hiểu Tô miễn cưỡng cười, sau đó im lặng.

Vì văn phòng nơi cô làm việc ở khá cao, nên lúc chấn động thì cảm thấy rõ ràng, mọi người đều lo lắng khi phải đứng dưới đường mấy tiếng đồng hồ. Tất cả đều bàn tán xôn xao, không biết là nơi nào bị động đất, nhưng cũng chẳng ai biết cả. Có người nhận được tin nhắn nói là ở Hoàng Thạch, cũng có người nhận được tin nói là ở Tứ Xuyên. Nhưng điều đáng nói là ngày thứ Hai bận rộn cũng vì thế mà lãng phí ở ngoài đường, thế là có mấy nhân viên nam ở một công ty lâu trên đến làm quen, lại mua trà sữa mời họ, cùng trò chuyện vui vẻ với mấy cô gái trong công ty Đỗ Hiểu Tô

Đến bốn giờ thì quản lý công ty tuyên bố tan ca sớm, mọi người lập tức giải tán. Đỗ Hiểu Tô cảm thấy hơi lạc lõng, vốn đi làm bận rộn, bận đến nỗi cô không còn sức lực để nghĩ những chuyện khác nữa, nhưng bây giờ lại có được vài giờ đồng hồ rảnh...

Mọi người đều nôn nóng về nhà, nên rất khó bắt taxi. Cô đi qua hai con đường đến trạm xe điện, nhưng lại đón xe đi hướng ngược lại, đến bệnh viện.

Con đường gần bệnh viện người đông tấp nập vẫn chưa giải tán hết, có lẽ là nhân viên làm việc gần bệnh viện, hoặc người bệnh đến cấp cứu, thậm chí còn có cả người nhà bệnh nhân cầm theo bình thuốc đứng trên đường. Đỗ Hiểu Tô bước chậm lại, nhìn đám đông ồn ào trên đường, đi qua đi lại, cô không muốn vào bệnh viện nữa. Nên lại chuyển hướng bước từng bước một, khi ngẩng đầu lên mới biết mình đã đi đến nơi lần trước ăn cơm cùng Thiệu Chấn Vinh.

Đứng trước cửa chần chờ một lúc, cô vẫn vào trong. Chưa đến giờ ăn nên trong quán không có nhiều khách, cuối cùng cũng lên được lầu hai, có một cửa sổ lớn nhìn thẳng sang bệnh viện. Nhân viên phục vụ cười áy náy, giúp cô kéo màn che cửa: "Thật xin lỗi, bên ngoài hơi ồn".

"Không sao", cô ngả nhân viên đó lại, "Cứ để vậy đi".

Ánh tà dương sắp khuất, qua khe hở của những tòa cao ốc có thể nhìn thấy được ráng chiều, màu đỏ nhàn nhạt, ẩn hiện sắc tím của trời cao. Cô ngồi đó cho đến khi đèn đường bật sáng, nhìn từng ngọn đèn sáng, từng ô cửa trong bệnh viện phía đối diện cũng bắt đầu sáng đèn, cả tòa nhà sáng lên như làm bằng thủy tinh, không khác gì hoàng cung hoa lệ, cảnh tiên chốn nhân gian.

Từ cửa sổ nhìn ra là cả một biển ánh sáng lấp lánh như sao. Cảnh đêm của thành phố vẫn đẹp như thế, tựa như đôi mắt cô, trong sâu thẳm phản chiếu ánh sao giữa trời đêm. Nhưng ánh sao ấy đã tan vỡ, lần cuối cùng ra đi, anh không dám quay đầu nhìn lại, sợ nhìn thấy nước mắt trên khóe mắt cô.

Nếu cô thật sự lừa dối anh sao lại phải khóc?

Anh bắt giác thở dài.

"Bác sĩ Thiệu!", tiếng gọi gấp gáp của y tá cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, "Bệnh nhân giường 17 đột nhiên nôn, anh có cần đến xem không?".

"Tôi đến ngay". Anh quay người vội vàng đi về phía phòng bệnh, bỏ mặc biển ánh sáng phía sau.

Ca trực đêm rất bận, khoảng nửa đêm thì một bệnh nhân bị thương phần đầu vì tai nạn giao thông được chuyển đến, cấp cứu mất đúng một đêm. Buổi sáng sau khi kiểm tra phòng bệnh, Thiệu Chấn Vinh giao ca

cho đồng nghiệp. Cởi áo blouse ra, thay quần áo của mình, anh cảm thấy cơn mệt mỏi ủa đến. Xoa xoa ấn đường, vừa đúng lúc chuẩn bị về nhà ngủ bù, bỗng một y tá gọi: “Bác sĩ Thiệu bên phòng cấp cứu gọi điện tìm anh”.

Là một y tá khá quen thuộc bên phòng cấp cứu: “Bác sĩ Thiệu, anh mau qua đây, bạn gái anh xảy ra chuyện”.

Khi anh đến phòng cấp cứu, Đỗ Hiểu Tô vẫn chưa tỉnh, cô nằm trên giường bệnh sắc mặt trắng bệch, hai mắt trũng xuống trông rất tiêu tụy. Bác sĩ cấp cứu nói: “Các kiểm tra cơ bản vừa làm xong, quyết áp quá thấp, chẩn đoán sơ bộ có lẽ do lao lực quá độ”, y tá đứng bên cạnh nói thêm, “Sáng nay đến làm việc, một ông lão đi tập thể dục buổi sáng đưa cô ấy vào đây, nói là bị ngất ở ngoài đường. Chúng tôi cũng không chú ý, chỉ vội đo quyết áp, nhịp tim, kiểm tra đồng tử, khi cấp cứu tôi càng nhìn càng thấy quen, mới nhớ ra đây là bạn gái bác sĩ Thiệu? Nên lập tức gọi điện cho anh”.

Thiệu Chấn Vinh nhìn sợi dây đang treo bên cạnh, là dây truyền nước. Bác sĩ hỏi: “Bác sĩ Thiệu, bạn gái anh có bị bệnh mãn tính hay tiền sử dị ứng thuốc không?”.

“Không có”.

“À, vậy thì tốt. vậy tôi đi viết bệnh án, đúng rồi cô ấy có bảo hiểm không hay tự phí?”

“Tôi đi nộp viện phí”, Thiệu Chấn Vinh đáp, “Chắc cô ấy cũng không mang theo thẻ bảo hiểm”.

Sau khi nộp viện phí, quay lại phòng cấp cứu, Đỗ Hiểu Tô đã tỉnh. Thấy anh đi vào, cô thoáng cử động, mới mấy ngày không gặp, đôi mắt to của cô đã trũng thật sâu, môi khô nứt nẻ, người như một con búp bê cũ kỹ tồi tàn, mang vẻ thần thờ và lãnh đạm. Tay cô vẫn đặt trên chăn, bên dưới lớp băng keo cố định mũi kim có thể thấy rõ mạch máu, dạo này cô gầy quá. Ánh mắt cô cuối cùng cũng dừng lại tờ đơn thanh toán trên tay anh, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Xin lỗi”.

Anh không nói gì.

Đúng lúc này bác sĩ cấp cứu mang kết quả xét nghiệm vào: “Tỉnh rồi à? Báo cáo xét nghiệm máu có rồi, hồng cầu hơi ít, có lẽ thiếu máu do thiếu sắt. Sau này chú ý bổ sung, ăn nhiều các thứ có hàm lượng sắt, kẽm cao...cái này để bác sĩ Thiệu dạy cô vậy, dù sao thì bình thường nên chú ý ăn uống đủ dinh dưỡng”, vị bác sĩ đưa bệnh án và một xấp giấy tờ xét nghiệm cho Thiệu Chấn Vinh, “Giờ có lẽ không sao rồi, truyền nước xong thì có thể về nhà. Đúng rồi, nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng thức khuya”.

Đợi bác sĩ ra ngoài, Thiệu Chấn Vinh mới hỏi: “Tối qua em ở đâu?”

Cô giống như đứa trẻ vừa phạm lỗi, im lặng cuối đầu.

“Không phải em đứng ngoài cửa bệnh viện cả đêm chứ?”

Thấy cô vẫn không lên tiếng, anh không khỏi nổi giận: “Đỗ Hiểu Tô, em đang làm cái gì vậy? Nếu có việc đến tìm anh thì cứ vào thẳng trong này. Em đứng ngoài cửa bệnh viện đợi cả đêm là có ý gì? Em cảm thấy làm vậy có ý nghĩa sao?”

Cô chưa từng thấy anh nổi giận, giọng nói nghiêm khắc của anh khiến chút sắc hồng trên môi cô biến mất. Cô ngáy ra nhìn anh, không biết phải làm thế nào.

Cuối cùng anh cũng kiềm chế được cơn giận trong lòng, quay mặt bước đi. Bên ngoài phòng cấp cứu ồn ào, nghe dường như thật gần gũi, nhưng lại tựa như rất xa xăm. Cô vẫn im lặng. thuốc trong ống truyền dịch rơi từ từ từng giọt, tạo thành những vòng nước nhỏ. Không khí như dần đi vào đông đặc, nhưng có thứ gì đó cứ tiến sâu vào trong, sau đó ngưng kết, rồi lại bắt đầu nứt vỡ ra thành nhiều mảnh nhỏ, đâm sâu vào mắt, ghim sâu vào tim, khiến người ta khó chịu.

“Em vẫn chưa ăn gì đúng không?” Anh hạ giọng: “Anh đi mua chút gì đó cho em”.

Thực ra cô chẳng muốn ăn gì, dù hôm qua chưa ăn tối nhưng cô không thấy đói, ngược lại còn có cảm giác trong bụng như bị nhét đầy đá nặng, vốn không thể chứa thêm được thứ gì khác nữa. Cô khẽ mấp máy định nói gì đó thì anh đã ra ngoài.

Thấy bóng anh dần biến mất, Đỗ Hiểu Tô đột nhiên cảm thấy, có lẽ nếu anh đi thì sẽ không quay lại nữa, có lẽ anh chỉ tìm một cái cớ...cô muốn gọi anh, nhưng tên anh vừa đến bên môi đã biến thành câm lặng.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, phải mất thời gian rất lâu thì thuốc mới nhỏ xuống, nhưng cảm giác lại thật nhanh, nhanh đến mức cô không biết phải phản ứng ra sao, chỉ biết ngồi đếm số giọt thuốc trên ống truyền, một giọt, hai giọt, ba giọt...rồi lại không nhớ đã đếm đến đâu, sau đó lại đếm lại từ đầu một giọt, hai giọt, ba giọt...cô ép mình phải tập trung tất cả sự chú ý của mình, không nghĩ đến chuyện khác. Thuốc nhỏ từng giọt, khiến tay cô cũng có cảm giác dần lạnh đi, lạnh đến mức trái tim bắt đầu đóng băng.

Tiếng bước chân của anh rất nhẹ gần như cô không nghe thấy, cho đến khi anh xuất hiện trước mặt cô, cô còn cho rằng đây không phải là sự thật, chỉ biết trân trân nhìn anh.

“Bánh bao nhân cua”, anh đưa bánh nóng hổi cho cô, “Vốn định mua cháo cho em, nhưng hết rồi, chỉ còn lại cái này”.

Bánh bao rất nóng. Cô cầm trong tay mà cảm giác như toàn bộ cơ thể cũng nóng bừng theo nó. Anh đưa thìa cho cô: “Em ăn trước đi. Không cần biết đã có việc gì, ăn hết rồi nói”.

Hơi nóng bốc lên mũi cay cay, cô cúi đầu, anh nói tiếp: “Anh ra ngoài hút thuốc”.

Cô nhìn theo, trước đây anh không hề hút thuốc, thỉnh thoảng có người mời, anh đều nói không biết, cô ngỡ ngàng nhìn anh, anh đã đi ra đến cửa rồi đột ngột quay đầu nhìn lại, ánh mắt cô không kịp trốn tránh nên chạm vào ánh mắt anh. Anh nhíu mày: “Lát nữa anh quay lại”. Lúc này anh mới quay đầu đi ra.

Thiệu Chấn Vinh ra ngoài sân, rút bật lửa và thuốc ra, tất cả đều mới mua, khi vờ rít hơi thuốc đầu tiên, anh bắt đầu ho sặc sụa. Anh không biết hút thuốc nhưng khi này mua bánh về đi ngang qua tiệm tạp hóa, không ur75 chủ được mà mua một gói. Anh thử hít thêm lần nữa, vẫn bị sặc. Bất chợt anh nhớ lại lúc bốn năm tuổi, anh và anh hai Vũ Tranh trộm một gói thuốc của ông ngoại, hai người trốn sau ngọn giả sơn trong vườn lén châm thuốc hút. Lúc ấy anh dùng toàn bộ sức mình hít một hơi thật dài, không ngờ bị sặc đến bật khóc, nước mắt nước mũi tứa ra không ngừng. Cuối cùng người giúp việc nghĩ thấy mùi thuốc mới tìm được, liền lôi cả hai ra ngoài. Ông ngoại vốn xuất thân quân ngũ, nên đã đánh cho hai anh em một trận: “Tên nhóc này thứ hay không học, đi học thứ này”

Anh không muốn nghĩ nữa, xoa mặt, dập tắt đầu thuốc rồi vứt vào thùng rác.

Khi anh quay lại phòng, nước cũng sắp truyền hết, còn Đỗ Hiểu Tô đã ngủ say. Khuôn mặt cô thêm chút sắc hồng, hàng mi dài phủ lên mắt hằn lên một cái bóng nhàn nhạt. Anh đứng đó ngẩn hồi lâu, sau đó chỉnh cho tốc độ ống truyền chậm lại, khẽ thở dài.

Y tá đếm rút kim tiêm, cô giật mình tỉnh lại, vùng vẫy gượng dậy đi giày, Thiệu Chấn Vinh nói: “Truyền dịch xong phải nghỉ ngơi vài phút mới được đi”, nhưng một lát, lại nói: “Anh đưa em về”.

Lúc này cô mới nhớ ra phải gọi điện cho công ty xin nghỉ, cũng may cấp trên không nói gì, chỉ dặn dò cô nghỉ ngơi cho khỏe

Ở bãi đậu xe ánh mặt trời sáng rực khiến không gian trở nên mờ ảo, Thành phố sắp đón hè, trong cơn gió chỉ còn thoảng chút hương vị cuối cùng của mùa xuân. Cô đứng đó, nhìn anh quay đầu xe, dưới ánh sáng tất cả dường như giả tạo, như một giấc mơ.

Trên đường vắng lặng. Cây hai lá bằng gỗ mà cô tặng anh vẫn đặt phía trước tay lái, rung rung như nở ra, hai chiếc lá lắc lư như muốn vươn mình đón ánh sáng. Đường đi thông thoáng, hiếm hoi mới không kẹt xe, anh đưa cô về đến dưới lầu, nhưng xe không tắt máy.

Cô nhỏ giọng nói: “Cảm ơn”.

Anh không đáp.

Cô lấy hết can đảm ngẩng mặt lên, anh không nhìn cô, chỉ nắm chặt tay lái nhìn về phía trước.

“Thiệu Chấn Vinh...” Cô lên tiếng một cách khó khăn, “Em đi đây, sau này anh tự chăm sóc mình. Còn nữa, cảm ơn”.

Anh siết chặt tay lái, vẫn không nói gì.

Cô nhanh chóng mở cửa xe, xuống xe liền chạy như muốn bỏ trốn.

Phía sau có người đang gọi tên cô, tiếng nói từ rất xa, cô biết đó là ảo giác, cho nên càng chạy nhanh. Không quan tâm gì cả, chạy thẳng một mạch đến bậc thềm, đột nhiên một bàn tay nắm lấy cánh tay cô. Là Thiệu Chấn Vinh, anh đuổi theo cô, lòng ngực cô khi ấy đập phồng, còn chưa kịp hít thở chút không khí.

Anh nói: “Đợi anh vài ngày, xin em, đợi anh vài ngày”.

Cô không dám cử động, cũng không dám đáp lại, sợ rằng nếu cử động sẽ tỉnh giấc. Cô chưa từng dám ước mong điều gì, đến giây phút này càng không dám mong muốn. Đáy mắt anh hằn lên những tia máu, hình như là thiếu ngủ, anh nói: “Em không thể như vậy, anh phải cho anh hiểu thật ra là vì sao...” Anh như kiểm chế những lời phía sau, cuối cùng chỉ nói: “Xin em đợi anh vài ngày, được không?”.

Sau đó anh buông tay, im lặng nhìn cô, nhìn đôi mắt cô, nhìn thấy chính mình phản chiếu trong đó. Trong mắt anh cũng phản chiếu bóng cô, nhưng còn cả nỗi đau đớn khó tả thành lời. Cô cảm thấy chóng mặt, không muốn cũng không thể nghĩ thêm.

Rất lâu sau đó, anh mới quay người rời đi, ánh sáng mặt trời bên ngoài rất rực rỡ, tạo thành một viền vàng mỏng tanh bao quanh cơ thể anh, còn bóng cô phản chiếu trên nền đá hoa cương, trông càng thêm đơn độc.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Ngày hôm sau Đỗ Hiểu Tô đi làm mới biết tình hình động đất nghiêm trọng thế nào, bởi hôm trước khi cô về đến nhà liền lăn ra ngủ ngay, không xem ti vì cũng chẳng lên mạng. Trên MSN xuất hiện thông tin khiến mọi người đều hoảng sợ, các trang mạng liên tục đưa tin về tình hình động đất, nhiều người không kìm được nước mắt. Công việc trong công ty tạm ngưng lại, các đồng nghiệp đều chủ động quyên góp, Đỗ Hiểu Tô cũng quyên một tháng lương, sau đó đến lúc nghỉ trưa thì cùng đồng nghiệp đi hiến máu. Cách lần trước hiến máu chưa đến nửa năm, nhưng cô biết rõ nhóm máu của mình hiếm gặp, trong suy nghĩ của cô cũng chỉ muốn cứu thêm một người, dù là thêm một người cũng được.

Không tìm thấy xe hiến máu, đột nhiên lúc đó Thiệu Chấn Vinh gọi điện thoại đến, lúc này có lẽ là khi anh trực ca sáng.

“Hiểu Tô”, giọng anh vô cùng gấp gáp: “Bệnh viện của anh nhận được lệnh phải tổ chức đội cứu hộ đến Tứ Xuyên. Lúc này anh đăng ký rồi, bây giờ có thông báo bọn anh trưa nay xuất phát”, dừng một lát, anh tiếp, “Đợi anh quay lại, chúng ta nói chuyện tiếp, được không?”.

Trái tim cô bỗng trĩu nặng, nghe nói dư chấn còn kéo dài, vội vã nói: “Anh chú ý an toàn”.

“Anh biết”, trong ống nghe lẫn nhiều tạp âm, có lẽ là đang ở trong hội trường, cũng có thể ở ngoài, “Anh biết”, anh dừng một lát rồi nói: “Tạm biệt”.

Điện thoại cúp máy, vang lên tiếng “tút, tut” bao bận, cô đứng đó, trái tim chưa xót khẽ rung động. Cô sẽ đợi, đợi anh trở về, rồi sẽ nói thật với anh. Cô làm sai, cô sẽ can đảm để đối diện, không cần biết lúc ấy anh sẽ chán ghét hay là rời bỏ cô, cô đều sẽ đợi đến lúc ấy, đợi anh trở lại.

Sau khi Thiệu Chấn Vinh đi rồi thì không còn tin tức gì nữa, vì mạng điện thoại nơi xảy ra động đất liên lạc khó khăn, ngành viễn thông cũng kêu gọi cộng đồng hạn chế gọi điện đến vùng gặp nạn, để đảm bảo giữ liên lạc cho những thông tin khẩn cấp và quan trọng. Trên truyền hình tường thuật trực tiếp 24/24 tin tức cứu nạn, cả thế giới như đang chìm trong đau đớn và nước mắt, hàng ngàn, hàng vạn người chết đi. Tất cả những ai thấy cảnh đó đều rơi lệ, đồng nghiệp của cô bật khóc vì những tấm ảnh mà báo chí đưa tin, vì những đứa trẻ mãi mãi ngủ yên, vì những hình ảnh đau đớn khi mất đi người thân.

Đỗ Hiểu Tô cũng cảm thấy bất lực, đứng trước thiên tai, sức lực của mỗi cá nhân đều thật nhỏ bé gần như tuyệt vọng. Cô cố thuyết phục bản thân trấn tĩnh, làm những việc mà cô có thể làm được. Ngân hàng máu tạm thời đủ, nhưng cô vẫn xếp hàng đăng ký dự phòng, nếu thiếu máu cũng có thể nhanh chóng hiến ngay. Vài đồng nghiệp của cô lập thành nhóm, quỳ tiền mua vật dụng, nước khoáng, lều bạt, thuốc men gửi đến vùng bị nạn, Đỗ Hiểu Tô cũng tham gia. Bưu điện luôn trong tình trạng bận tới mất tới mũi, rất nhiều người gửi quần áo chăn màn đến vùng bị nạn, có bảng thông báo vừa được dựng lên, viết rằng tất cả hàng hóa gửi đến vùng gặp nạn đều miễn phí. Nhân viên bưu điện dán nhãn cho những thùng quần áo lớn, có người gần như bật khóc ở khu đại sảnh, bên cạnh cũng có người nhẹ nhàng an ủi, không biết có phải là lo cho bạn bè người thân ở nơi gặp nạn, hay chỉ đơn giản là khóc cho sự bất lực của mình.

Cô mệt mỏi, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Đỗ Hiểu Tô ngủ quên trên chuyến xe điện về nhà, cô mơ thấy bố mẹ, mơ thấy Thiệu Chấn vinh, mơ thấy chính mình. Tuyết rơi rất dày, tuyết trắng xóa một màu chôn vùi tất cả, một mình cô bước trên tuyết trắng, đi rất lâu rất lâu, vừa đói vừa lạnh, nhưng không tìm thấy ai.

Xe điện gầm rung một cái rồi dừng lại, bắt đầu thông báo thì cô mới giật mình tỉnh dậy, phát hiện mình đã ngồi quá trạm, đành đi xuống rồi chuyển sang xe đối diện đi ngược lại. Trong khoang xe có một người mẹ trẻ dẫn theo đứa con, cô bé vô cùng đáng yêu, có lẽ chỉ mới một hai tuổi, đôi mắt đen lay láy nhìn cô, cười.

Vào thời khắc tất cả như đang bị nước mắt nhấn chìm, vào thời khắc cả đất nước đều cảm thấy đau đớn nhất, khi người dẫn chương trình trên đài truyền hình cũng nức nở không thành tiếng, chỉ có trẻ nhỏ mới mỉm cười như thế, mang lại cho mọi người hy vọng, cho mọi người tương lai, cho mọi người thấy hạnh phúc.

Khi về nhà cô rất bất ngờ khi nhận được tin nhắn đầu tiên của Thiệu Chấn Vinh từ khi anh đi, “Hiểu Tô, hôm nay điện thoại có thể gửi tin nhắn được rồi, nhưng vẫn không thể gọi được. Tình hình ở đây rất tệ, đến bây giờ đường vẫn chưa thông đến vùng quê, ngày mai nhóm cứu hộ của bọn anh phải theo bộ đội vào núi, lúc ấy điện thoại sẽ lại mất tín hiệu”.

Cô cầm điện thoại bấm một đoạn tin rất dài, xóa rồi viết thêm, viết thêm rồi xóa, sửa đến cuối cùng chỉ còn lại mấy chữ: “Hy vọng mọi thứ bình an, em đợi anh về”.

Gửi tin nhắn rất lâu sau mãi vẫn không thành công, điện thoại cứ báo thất bại. Cô không bỏ cuộc, thử hết lần này đến lần khác, ngồi cuộn lại trên sofa, nhìn tin nhắn nhỏ xíu đang không ngừng chuyển động. Gửi tin thất bại, thử lần nữa, vẫn thất bại, thử lần nữa...cuối cùng đến khi nhận được thông báo “tin nhắn gửi thành công”, cô mới ngẩng đầu phát hiện cổ mình đã tê mỏi.

Anh không hồi âm lại cho cô, có thể do tín hiệu không tốt, có thể là do quá bận. Tin tức nói rằng có nhiều nhân viên cứu hộ không ngại vất vả đến những nơi xa nhất, trên màn hình là rất nhiều bộ đội cứu hộ trải áo ngủ bên đường, bác sĩ và y tá cũng không dừng bước. Có lẽ anh mệt quá, bận phẫu thuật, bận cấp cứu, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có... Cô đợi đến nửa đêm, cho đến cuối cùng tay cầm điện thoại ngủ thiếp trên ghế.

Sáng hôm sau vừa đi làm, ông chủ liên cho người tìm cô: ” Công ty Vũ Thiên vừa gọi điện, bảo cô phải đến đó một chuyến”.

Cô thoáng sững người.

Ông chủ dặn dò: ” Công ty Vũ Thiên là khách hàng quan trọng của chúng ta, cô đi ngay đi, cố gắng đừng để lỡ việc”.

“Vâng.”

Muốn đến cao ốc văn phòng của Vũ Thiên phải qua sông, mất khoảng một giờ đồng hồ đi đường mới đến nơi. Vào thang máy lên lầu, tiếp tân xác nhận cô có hẹn trước nên gọi điện thông báo: “Thư ký Thiệu, cô Đỗ bên Bác Viễn đến rồi”, đầu dây bên kia nói gì đó, tiếp tân gác điện thoại nói, “Cô Đỗ, cô có thể lên trên rồi”.

Trông khí thế thật hoành tráng, cửa sổ lớn nhìn thẳng ra bờ sông, phong cảnh thu gọn trong tầm mắt. Từ nơi này nhìn xuống, con sông trông giống như một dải lụa trắng, những tòa cao ốc bên sông cũng thu nhỏ

lại, trở nên xa xôi. Ánh nắng trong vắt, cả thành phố như được dát vàng tỏa ra sự phồn hoa thoát tục. Còn cô vốn chẳng có tâm trí đâu mà ngắm cảnh, chỉ theo sát thư ký Thiệu đang dẫn mình vào phòng khách.

Thư ký Thiệu khách sáo nói với cô: " Cô Đỗ xin đợi một lát, Lôi tiên sinh sẽ đến ngay".

Tuy đã chuẩn bị tư tưởng nhưng khi gặp lại Lôi Vũ Tranh cô vẫn lúng túng đứng lên.

Cánh cửa gỗ nặng nề khép lại sau lưng anh ta, lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào anh ta, phát hiện anh ta có nét rất giống Thiệu Chấn Vinh. Chỉ có một điểm duy nhất là không giống, có lẽ là đôi mắt, đôi mắt của Thiệu Chấn Vinh giống như nước hồ sâu mà âm áp, còn ánh mắt anh ta lại giống biển cả khiến người ta có cảm giác không tài nào nắm bắt được.

Cô hít một hơi sâu, như biết rõ sẽ phải đối diện với cái gì.

"Cô Đỗ, mời ngồi."

Anh ta rất khách sáo, nhưng cô vẫn đợi anh ta ngồi xuống trước, mới cẩn thận ngồi trên sofa.

Đáng vẻ anh ta rất thoải mái, không giống như vẻ đáng sợ tối hôm đó, giống như hai người hoàn toàn khác nhau, có cả vẻ ôn hòa của Thiệu Chấn Vinh cùng sự nho nhã: "Cô Đỗ, tôi vốn muốn hẹn cô ra ngoài nói chuyện, nhưng nghĩ đến nơi này sẽ an toàn, tôi nghĩ cô cũng không mong muốn có người biết được chúng ta gặp mặt".

Cô vẫn im lặng lắng nghe.

"Rõ ràng tôi đã đánh giá thấp vị trí của cô trong lòng Chấn Vinh, nhiều năm qua tôi chưa bao giờ thấy nó buồn rầu như vậy. Chuyện này tôi cũng không định cho bố mẹ biết, mà cô Đỗ cũng không muốn làm lớn chuyện. Cho nên nhân lúc Chấn Vinh không có mặt, tôi muốn nói chuyện rõ ràng với cô."

"Lôi tiên sinh..."

Anh ta ngắt lời cô: "Cô Đỗ là người thông minh, nên hiểu rằng gia đình chúng tôi tuy rất thoải mái nhưng yêu cầu duy nhất của bố mẹ tôi dành cho đối tượng kết hôn của con cái là trong sạch. Tôi không muốn gia đình mình biến thành trò cười, cũng không mong muốn Chấn Vinh bị tổn thương. Cho nên tôi nghĩ rằng cách giải quyết tốt nhất cho việc này vẫn là đề nghị ban đầu của tôi với cô - rời xa Chấn Vinh".

Cô khó khăn mở lời: "Tôi..."

"Ra nước ngoài du học thì sao, cô Đỗ? Cô thấy hứng thú với trường đại học nào? Wellesley? Mount Holyoke? Hay là Columbia University?"

"Lôi tiên sinh..."

"Cô Đỗ, sự kiên nhẫn của tôi có hạn", mười ngón tay anh đan vào nhau, thể hiện rõ vẻ thờ ơ, "Hiện giờ cô làm việc cho Bác Viễn, một công ty thiết kế kiến trúc. Còn tôi lại rất có ảnh hưởng trong ngành này, có thể là vượt ngoài sự tưởng tượng của cô. Nếu tôi nhớ không lầm, cha cô chỉ còn hai năm nữa là về hưu, mẹ cô cũng chỉ còn vài năm, đến lúc đó họ có thể yên ổn qua tuổi già..."

Cô không tự chủ đứng lên, tay siết chặt: "Lôi tiên sinh, nếu Chấn Vinh biết hết mọi chuyện, anh ấy muốn rời bỏ tôi, tôi sẽ không nói bất cứ điều gì. Bởi vì tôi làm sai, anh ấy không tha thứ cho tôi là đúng, nhưng nếu Chấn Vinh muốn tha thứ cho tôi, dù chết tôi cũng không từ bỏ, vì tôi thật lòng yêu anh ấy".

Lôi Vũ tranh dựa người trên sofa, bình thản bật cười. Đỗ Hiểu Tô phát hiện khi anh ta cười trên má còn có lúm đồng tiền ẩn hiện, nhưng nhạt hơn Thiệu Chấn Vinh. Vì nụ cười của anh ta như có như không, nó giống như cơn gió trên mặt, trong tích tắc đã biến mất.. Anh ta cười như không, hỏi lại: "Cô Đỗ, cô không thấy xấu hổ sao?"

"Tôi không thấy xấu hổ, Lôi tiên sinh, anh dường như có được tất cả mọi thứ trên thế gian này, quyền lực, địa vị, tiền tài... cũng như anh đã nói, thế gian này những việc anh không làm được rất ít. Nhưng khi anh uy hiếp tôi không cảm thấy xấu hổ, tại sao tôi phải xấu hổ? Đúng ban đầu tôi hồ đồ, sau chuyện đó tôi hối hận, tôi rời bỏ, anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi là người phụ nữ không đàn ông? Tôi làm sai, tôi không có ý định tha thứ cho mình. Nhưng nếu Chấn Vinh thứ thứ, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để tiếp tục yêu anh ấy. Tôi hối hận vì mình không thẳng thắn với anh ấy, tôi thật sự rất hối hận, cho dù anh ấy

không tha thứ cho tôi. Đáng tiếc rằng thời đại mà đánh mất trinh tiết phải bị nhốt vào lồng quen đã qua từ lâu. Lôi tiên sinh, nói đến trinh tiết, tôi cho rằng anh không có tư cách chỉ trích tôi. Anh và gia đình anh có thể yêu cầu tôi hoàn hảo trong trắng, còn vợ tương lai của anh thì sao? Cô ấy liệu có đủ tư cách yêu cầu anh giữ mình trong sạch, không có chút quna hệ giới tính nào trước khi kết hôn? Cho nên anh không có tư cách chỉ trích tôi, người duy nhất có thể làm điều đó, chỉ có mình Chấn Vinh. Chuyện giữa tôi và anh xảy ra trước khi tôi quen biết Chấn Vinh, còn Chấn Vinh cũng thẳng thắn nói rằng trước đây cũng đã từng sống chung với bạn gái ở Anh, chỉ vì sau này tính cách không hợp nên chia tay. Cho đến ngày hôm nay, những kiến thức tôi được dạy, cho tôi biết rằng trong quan hệ tình cảm thì nam nữ là bình đẳng. Sau khi quen biết Chấn Vinh, tôi chưa từng làm điều gì có lỗi với anh ấy, tôi một lòng một dạ yêu anh ấy, cho nên tôi cảm thấy không có gì đáng xấu hổ.”

Anh ta nheo mắt như đang đánh giá cô, sau cùng nói: “Cô Đỗ, cô không có thành ý giải quyết sự việc này?”.

“Nếu anh cảm thấy tôi không xứng đáng với Chấn Vinh, anh có thể trực tiếp đi nói với Chấn Vinh rồi bỏ tôi, chứ không phải ngồi đây uy hiếp tôi bằng gia đình tôi.”

Anh ta gật đầu tỏ vẻ khen ngợi: “Dũng cảm, rất đáng khen!”.

Còn cô đứng ở đó, dáng thẳng tắp như một mũi tên, ánh mắt dõi thẳng nhìn anh ta. Anh ta đột nhiên phì cười “Thật ra tôi rất muốn biết, nếu như Chấn Vinh quay về, xác định sẽ chia tay với cô, cô sẽ có dáng vẻ thế nào”.

“Đó là chuyện giữa tôi và anh ấy, chỉ cần là do anh ấy lựa chọn, tôi đều có thể chấp nhận. Có lẽ tôi sẽ đau khổ, có lẽ sẽ chán nản một thời gian, cũng có thể cả đời này tôi sẽ không yêu một ai khác nữa, nhưng tôi đã yêu anh ấy. Dù sao tôi cũng cảm thấy rất hạnh phúc, dù sao tôi cũng biết yêu là gì. Còn anh, Lôi tiên sinh, anh chưa từng trải qua, cũng sẽ không thể hiểu được.”

Cô để lộ nụ cười đầu tiên trong mấy ngày gần đây: “Đây là tầng năm mươi mốt, đứng ở một nơi cao thế này, Lôi tiên sinh, tôi tưởng tầm nhìn của anh phải hơn người khác”, cô khẽ nghiêng người: “Tạm biệt”.

Bước vào thang máy cô mới phát hiện hai má nóng bừng. Cô sờ mặt mình, không ngờ bản thân cùng một lúc nói ra nhiều lý luận như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ đến Chấn Vinh, nghĩ đến anh bảo cô chờ, cô cảm thấy không có gì đáng sợ, không sợ gì cả, bởi anh nói cô đợi, cô nhất định sẽ đợi anh về.

Khi điện thoại reo cô còn tưởng mình nghe lầm, nghĩ đó là Thiệu Chấn Vinh, cô vội vàng lấy điện thoại ra, thì ra là Lão Mạc. Lão Mạc vẫn ăn to nói lớn như trước, ngay câu đầu tiên đã hỏi ngay: “Đỗ Hiểu Tô, đi vùng gặp nạn không?”.

Câu hỏi này khiến cô ngẩn người, Lão Mạc tiếp tục nói: “Không đủ người, ở toàn soạn ngoài trực ban ra tất cả đều đi rồi, nhưng vẫn còn mấy thôn nhỏ chịu thiệt hại nặng chưa có người đến. Lão Lý đang ở Bắc Xuyên lo lắng sốt ruột, Hạ Minh lại bị kẹt ở Thanh Xuyên! Tô muốn nhận được báo cáo cụ thể! Buổi chiều sẽ có một máy bay cứu nạn đi, tôi đã nhờ người tìm một chỗ, tòa soạn lần này thật sự không tìm được người. Cô đi không? Nếu muốn đi thì nói nhanh, không được tôi tìm người khác”.

“Tôi đi, tôi đi” Cô không kịp suy nghĩ, vội đáp: “Đương nhiên là đi!”.

Lão Mạc rất dứt khoát: “Vay cô tự chuẩn bị nước và đồ ăn, đừng làm gánh nặng của người dân”.

“Biết rồi biết rồi.”

Cô gác điện thoại sau đó gọi thẳng về công ty, tìm phó giám đốc bên quản lý nhân lực, nói một mạch hết mọi chuyện, rồi thêm vào: “Nếu công ty cho phép tôi nghỉ phép, tôi lập tức đi ngay, nếu công ty không cho phép... tôi chỉ đành thôi việc”.

Dù sao Lôi Vũ Tranh đã có ý định không cho cô tiếp tục theo ngành này nữa, cô cũng không lưu luyến gì.

Nếu có thể đi, tuy không có cơ hội gặp được Thiệu Chấn Vinh nhưng cũng có thể cùng anh đứng dưới một bầu trời, cùng hít thở một bầu không khí. Quan trọng nhất là có thể giúp được chút gì đó cho các nạn nhân, cho dù chịu vất vả cô cũng chịu được.

Phó tổng giám đốc hơi ngạc nhiên: “Cô Đỗ, cho dù là nghỉ phép bình thường, cô vẫn phải xin phép công ty từ ba tháng trước đó. Có điều...”, phó tổng giám đốc nhanh chóng mỉm cười: “Trường hợp đặc biệt phải

giải quyết riêng đúng không? Cô đi đi, chúng tôi xem như cô nghỉ phép”.

Cô cảm động không biết nói gì, chỉ đành lặp đi lặp lại câu “Cảm ơn”. Phó tổng giám đốc lại nói: “Bây giờ dư chấn vẫn còn, cô là phụ nữ đi phải cẩn thận”.

Cô dường như chỉ biết nói hai từ cảm ơn.

Cấp trên là Ninh Duy Thành cũng rất ủng hộ, lập tức sắp xếp nhân viên nhận lại việc của cô, thoải mái nói: “Cô yên tâm đi đi, chú ý an toàn”.

Cô chạy đi mua rất nhiều thực phẩm và thuốc men, nếu tất cả có thể mang đi, có thể chia cho nạn nhân cũng tốt. Cô dành chút thời gian gọi điện cho Trâu Tư Kỳ, nhờ cô bạn giúp mình giấu cha mẹ. cô mua đủ đồ dùng, mang theo bao lớn bao nhỏ chạy ra sân bay, lúc này cũng gần đến giờ máy bay cất cánh. Cô tìm được người quen của Lão Mạc, lên máy bay một cách thuận lợi.

Chuyến bay khoảng hai giờ, trên máy bay đều là nhân viên y tế chuyên nghiệp, mọi người ai nấy đều im lặng, gần như không ai nói chuyện. Đỗ Hiểu Tô say máy bay nhẹ, cũng có thể là do căng thẳng, chỉ đành cố nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không nằm mơ, chỉ ngủ một lát, có lẽ mười phút, có lẽ chỉ vài phút, có lẽ cũng chỉ vài giây. Thời tiết rất xấu, máy bay bay vào không phận Tứ Xuyên thì chìm trong mây mù, sau đó lại đến phía trên sân bay Song Lưu, bị kẹt trên không nên không thể không lái vòng quanh mười mấy phút. Thành Đô đang mưa, cũng may khi hạ cánh khá thuận lợi.

Xuống máy bay, Đỗ hiểu Tô mở điện thoại, tín hiệu cũng bình thường. Cô thử gọi cho Thiệu Chấn Vinh, nhưng điện thoại của anh đang nằm ngoài vùng phủ sóng, cô đành nhân lúc chờ lấy hành lý gửi tin nhắn cho anh. Anh không trả lời, có thể không nhận được tin, cũng có thể là đang bận. Đỗ Hiểu Tô lại gửi tin nhắn cho Lão Mạc báo cô đã đến nơi bình an. Trong phòng chờ rất ồn, khắp nơi đều là tình nguyện viên và nhân viên cứu trợ, mọi người đều đang đợi hành lý. Cuối cùng cô nhìn thấy túi của mình trên băng chuyền, khó khăn kéo xuống, đột nhiên bên cạnh có người đưa tay ra, giúp cô nhắc lên xe đẩy, cô liên tục cảm ơn. Người kia nhìn thấy túi xách của cô toàn thuốc và mì ăn liền, thế nên hỏi cô: “cô có phải là tình nguyện viên không?”, cô hơi ngần ngại đáp: “không phải, tôi là phóng viên”.

Người kia cười rất ôn hòa: “Không có gì, như nhau cả”.

Đúng vậy họ đều giống nhau, đến đây làm những việc bản thân có thể làm, cố gắng hết sức mình.

Tình trạng ở Thành Đô khá hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, trật tự thành phố đã được lập trở lại. Tuy khắp nơi vẫn thấy đầy lều bạt nhưng giao thông đã khôi phục lại như bình thường, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy xe cấp cứu chạy như bay ngang qua. Tòa soạn có chi nhánh ở Thành Đô, các phóng viên đều đi tuyến trên, chỉ còn một biên tập ở lại. Cô đến gặp biên đó, không ngờ vừa vào chưa được bao lâu thì gặp dư chấn. Đỗ Hiểu Tô cảm thấy căn phòng lắc lư mấy giây, cô giật mình sợ hãi nhưng biên tập kia lại khá trấn tĩnh: “Lắc qua, lắc lại rồi cô sẽ quen thôi”.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Trước mắt muốn đến những nơi gặp nạn nghiêm trọng vẫn còn rất khó khăn, phần lớn các con đường đều bị hư hỏng, có không ít các nhân viên cứu hộ mạo hiểm vượt núi vào trong.

“Lại mưa rồi, thời tiết xấu quá”, biên tập nói: “Mưa sẽ dễ lở đất, càng tệ hơn”.

Không tìm được xe, biên tập nghĩ rất nhiều cách, trời tối dần, lúc này dù có tìm được xe cũng không an toàn, cô không thể không ở lại Thành Đô. Đỗ Hiểu Tô gọi điện cho Lão Mạc nói ngắn gọn tình hình ở đây, Lão Mạc lại rất khoan dung, còn an ủi cô: “Không sao, ngày mai nghĩ cách cũng được, tin tức quan trọng, nhưng an toàn quan trọng hơn”.

Cô mang theo máy tính, phát hiện mạng ở khách sạn hoạt động, thế là lên mạng tra thử vị trí của những nơi gặp nạn nghiêm trọng, cùng những báo cáo vô cùng quan trọng mà các phóng viên khác mạo hiểm theo nhóm cứu hộ vào trong gửi về. Cô càng nhìn càng sợ, số người chết mỗi người một tăng, nhìn những tấm ảnh mới nhất cô chợt thấy trong người khó chịu. Lúc đó cô mới nhớ ra mình chưa ăn cơm tối, nhưng lúc này cũng muộn quá rồi, cô cũng không muốn ăn gì, nên đành tắt máy tính, ép mình đi ngủ.

Bên ngoài trời vẫn mưa, cô dần ngủ thiếp đi. Cô nằm mơ rất nhiều nhưng chỉ là những đoạn ngắn ngủi, cô nửa tỉnh nửa mê, đến khi tỉnh lại thấy mình đã toát mồ hôi lạnh đầy người. Có lẽ vì thay đổi hoàn cảnh, nên ngủ không được yên giấc, cuối cùng cô bị đánh thức bởi một cơn chấn động mạnh mẽ: dư chấn!

Đúng là dư chấn! Cửa sổ đập vào nhau lạch cạch, từ ánh đèn nhàn nhạt có thể thấy ly nước trên bàn đang trượt đi trượt lại dữ dội. Không kịp đợi cô phản ứng, đèn nhà dân bên ngoài đều bật sáng., còi báo cứu hỏa trong khách sạn kêu vang chói tai, trên hành lang có giọng của nhân viên phục vụ: “Có dư chấn, chạy nhanh!”.

Rất nhiều khách còn mặc đồ ngủ hoảng loạn chạy xuống lầu, Đỗ Hiểu Tô vẫn nhớ mang theo máy tính và máy chụp hình. Hàng vạn người đột nhiên lao ra ngoài đường, dân cư xung quanh cũng đều đổ ra ngoài, mang theo cả gia đình. Mọi người còn chưa kịp trấn tĩnh, phía đầu đường có đứa trẻ đang khóc, cũng có người đang chải rửa. Đến lúc này trái tim cô mới bắt đầu loạn nhịp, đập thật nhanh, cô nghĩ, có lẽ là vì quá sợ hãi.

Đứng bên ngoài khách sạn đến khoảng ba giờ sáng, mặt đất bình yên trở lại, cảm giác như nó chỉ vừa vươn vai một cái trong giấc ngủ say. Chỉ khi tự mình đổi mặt, mới thấy con người trước tự nhiên quả thật quá nhỏ bé, yếu ớt, bất lực. Người trên đường dần dần tản ra, nhân viên trong khách sạn cũng khuyên khách trở về nghỉ ngơi. Đỗ Hiểu Tô vốn chẳng sợ trời, chẳng sợ đất, hơn nữa lúc này còn phải đi những nơi nguy hiểm hơn, sớm muộn gì cũng phải thích ứng tình hình, thế nên cô là người đầu tiên về phòng, nằm xuống liền ngủ ngay.

Đến sáng mới biết cơn dư chấn lúc nửa đêm là cơn dư chấn có quy mô lớn nhất, đường về các thôn trấn cũng bị ảnh hưởng, đất lở đổ xuống cắt ngang những con đường vừa được sửa lại, gồm cả con đường dẫn đến nơi cô định đi. Nhưng Đỗ Hiểu Tô vẫn không thay đổi quyết định. Đồng nghiệp giúp cô gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại mới tìm được một chiếc xe vượt địa hình. Nghe nói là xe của tình nguyện viên, nhưng vẫn có thể chở thêm cô đi.

Vừa lên xe thì thấy rất trùng hợp, bởi gặp đúng người giúp cô lấy hành lý ở sân bay. Anh còn có hai người bạn, ba người đàn ông ngồi một hàng ghế, nhường cho cô ghế phụ lái. Đằng sau xe được nhét đầy đồ đạc, chủ yếu là thuốc men còn có cả lều bạt cho những nơi thiếu gấp. Người kia gặp cô cũng ngạc nhiên: “A, thật trùng hợp!”.

Đúng là rất trùng hợp, nói chuyện vài câu, Đỗ Hiểu Tô biết anh ta họ Mạnh, là tình nguyện viên đến từ Bắc Kinh.

Xe chạy được hai tiếng đồng hồ, đường núi vốn ngập ghềnh khó đi, trên đường lại gặp không ít đoàn người đi cứu nạn, hoặc là xe cấp cứu đang chở người bị thương. Đường hẹp, có những nơi bị đá lớn chắn đường, phải cẩn thận lách đi. Càng tiến về phía trước càng nguy hiểm, đá không ngừng rơi xuống, rơi xuống nóc xe lộp cộp. Tài xế lái xe rất cẩn thận, liên tục mắng chửi ông Trời bằng tiếng địa phương. Đi rất lâu, đột nhiên gặp phải một cảnh sát giao thông đứng ngay nơi đường cong nguy hiểm hướng dẫn xe chạy. Người cảnh sát đội mũ bảo hiểm đã phủ đầy bụi, không xa phía sau là một chiếc xe cảnh sát cũng bám đầy bụi, đáng vẻ anh ta vô cùng mệt mỏi, tư thế cũng uể oải, nhưng các xe đang chạy đều nghe theo chỉ huy của anh ta, nhanh chóng đi qua, khi xe họ chạy ngang, Đỗ Hiểu Tô nâng máy ảnh, chụp lại người anh hùng vô danh, đang kiên trì với nhiệm vụ của mình. Gần trưa, xe đến một nơi khá rộng và bằng phẳng, nên tài xế xe dừng lại nghỉ ngơi. Tài xế đến con sông bên mép đường giải quyết, Đỗ Hiểu Tô cũng xuống xe vận động đôi chân đã tê cứng của mình, cô bắt đầu thấy bao tử réo âm ỉ, nên đành phải mở một thanh chocolate, cố ăn. Ba tình nguyện viên không xuống xe, bọn họ ngồi trên xe lạng lẹ ăn bánh mì xem như bữa trưa, tài xế sau khi quay lại cụng ngấu nghiến nhai bánh mì, sau đó gọi Đỗ Hiểu Tô: “Đi thôi”, nhìn trời rồi lẩm bầm mắng: “Khốn nạn!”.

Đường vẫn gập ghềnh, đầu Đỗ Hiểu Tô bắt đầu đau, có lẽ do tối qua ngủ không đủ. Ba giờ sáng mới về

phòng ngủ, sáng nay sáu giờ đã phải dậy. Xe vẫn chạy quanh đường núi, cô cũng mơ màng một lúc, thật ra không phải là ngủ, chỉ là nhắm mắt một chút, đột nhiên bị tiếng gì đó thê lương đánh thức, mở mắt ra thì chợt toát mồ hôi lạnh, ngoái lại nhìn thì ra là chiếc xe cứu thương vừa chạy ngang.

Tiếp tục men theo con đường núi khúc khuỷu, tín hiệu điện thoại vẫn lúc có lúc không, cô thử gửi tin nhắn cho Thiệu Chấn Vinh, nhưng vẫn giấu không cho anh biết cô đang ở Tứ Xuyên, chỉ viết: “Em đợi anh về”.

Đỗ Hiểu Tô nghĩ lại xem ngày hôm đó cô nghe điện thoại thế nào. Cô vẫn luôn nhớ một thứ cảm giác mơ hồ, từng mảnh vỡ nhỏ lộn xộn, không thành một đoạn ký ức nhưng lại có tiếng sóng biển gầm rú ập đến. Không, không, không phải sóng biển, là động đất, là một trận động đất khiến trời long đất lở, tất cả núi như đều sụp đổ, tất cả thành phố đều vỡ nát, chôn vùi cô ở đó, chôn vùi cô dưới lớp phế tích sâu mấy ngàn mét, mãi mãi không thể thoát ra. Linh hồn cô vĩnh viễn dừng lại ở nơi đen tối đó, không có ánh sáng, không có tương lai. Tất cả ánh đèn hy vọng đều sụp đổ ngay khoảnh khắc đó, tất cả những đôi mắt đều trở nên mù lòa trong giây phút đó, tất cả thần thánh đều trở thành tro bụi, chỉ vào thời điểm đó.

Một chủ nhiệm nào đó ở bệnh viện của Thiệu Chấn Vinh gọi đến, tín hiệu điện thoại rất xấu. Lúc đó cô vẫn đang trên xe, điện thoại tiếng được tiếng mất, thỉnh thoảng có vài giây bị gián đoạn bỏ tạp âm rất lớn. Âm thanh đó vang vọng, cô nghe rất nhiều lần mới hiểu được, Thiệu Chấn Vinh gặp nạn rồi.

Từ đầu đến cuối cô chỉ hỏi một câu: “Anh ấy đang ở đâu?”.

Cô không nhớ những gì xảy ra ngày hôm đó, cũng chẳng biết đầu dây bên kia trả lời thế nào. Giống như một chiếc máy quay phim đã hỏng, ngoài một vài cảnh quay vỡ vụn chớp qua, tất cả đều trắng toát và trống rỗng. Cô chỉ nhớ bản thân mình như cuồng loạn, cũng không biết người đồng hành có hiểu không. Nhưng tài xế lập tức dừng xe, gọi giúp cô một chiếc xe khác, từng chiếc phóng vụt qua mặt cô, cô không thể nghĩ gì, nhưng lại không hề rơi nước mắt. Cuối cùng bọn họ chặn được một chiếc xe hàng nhỏ, phòng lái đã đầy người, đều là phụ nữ và trẻ nhỏ, có người còn đang băng bó, cô không do dự trèo lên khoang hàng phía sau ngồi. Tình nguyện viên không yên tâm, lấy vội bút ra, viết một dãy số lên tay cô: “Nếu gặp chuyện gì, cô gọi số này. Anh ấy họ Lý, cô cứ nói là Mạnh Hòa Bình bảo cô tìm anh ấy”.

Cô thậm chí còn không kịp nói cảm ơn thì xe hàng đã chạy mất rồi. Tình nguyện viên tên Mạnh Hòa Bình, người tài xế cùng hai người còn lại đứng bên đường, dần dần biến mất khỏi tầm mắt. Cô chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi chậm như vậy, thật chậm. Xe hàng chạy trên con đường khúc khuỷu, cô ngồi trong xe, hết nghiêng trái lại ngả sang bên phải, chỉ có thể dùng hết sức để nắm một thanh sắt, là lan can trên xe. Gió rít vào mặt rất đau nhưng cô không khóc.

Cô không khóc. Khi đến sân bay Song Lưu, trời đã tối. Cô lao đến tất cả các quầy vé để hỏi: “Có còn vé đi Thượng Hải không?”.

Tất cả mọi người đều lắc đầu, cô hỏi từng người, tất cả mọi người đều lắc đầu, cho đến lúc tuyệt vọng, cô vẫn không khóc. Ngoài các chuyến bay, chuyến hàng và người cứu hộ ra, tất cả những chuyến bay khác đều bị hoãn lại, hơn nữa hiện giờ những chuyến bay ra ngoài đều đã đầy người. Cô không còn cách nào quay về, cô hết cách rồi. Cô tuyệt vọng cuối đầu trên quầy, bàn tay dầm mồ hôi, đột nhiên nhìn thấy dãy số trong lòng bàn tay, dãy số mà người tên Mạnh Hòa Bình kia viết vào tay cô.

Không cần biết dù sao cô cũng phải thử, nhưng đã có một con số bị mờ đi không nhìn thấy rõ nữa, cô thử hai lần mới gọi được, cô không biết có đúng không, chỉ nói một mạch: “Xin chào, xin hỏi có phải Lý tiên sinh không? Tôi họ Đỗ, Mạnh Hòa Bình bảo tôi tìm anh”.

Đối phương rất kinh ngạc, cũng rất khách sáo: “Chào cô, có chuyện gì sao?”.

“Tôi muốn đi Thượng Hải”, giọng cô khàn đi, nhưng vẫn không màng đến: “Tôi đang ở Song Lưu, tối nay bất kể thế nào tôi cũng phải đi Thượng Hải”.

Đối phương không do dự hỏi ngay: “Mấy người?”.

Cô như vừa nhìn thấy một tia sáng trong tuyệt vọng: “Một mình tôi”.

“vậy cô ở yên đó đừng đi đâu, tôi cho người đi tìm cô. Đây là số điện thoại của cô đúng không?”

Cô vội vàng gạt đầu, không để tâm đến việc đối phương không nhìn thấy, một lúc sau mới giật mình trả lời: “Đúng vậy, đúng vậy”.

Sau khi gác điện thoại, toàn bộ sức lực như bị rút sạch, cả người nghiêng ngả. Cô còn nhớ được phải gọi điện thoại cho Lão Mạc, chưa kịp nói gì, anh ta đã vội hỏi: “Cô đang ở đâu?”.

“Mạc phó”, cô cố gắng để giọng của mình bình tĩnh lại, “Làm phiền anh gửi người khác đến, tôi không đi được nữa, tôi phải về Thượng Hải”.

“Sao vậy?”

Cô không nói ra được cái tên đó, cô không làm sao nói ra được, cô giữ điện thoại, cả người run rẩy, không sao nói ra được. Lão Mạc sốt ruột nói, cô cũng không nghe rõ anh ta đang nói gì, nhanh chóng ngắt điện thoại, toàn thân đờ đẫn vô hồn. Cô không thể nghĩ, cũng không thể khóc, không thể làm gì được, cô phải nhẫn nhịn, cô phải gặp Thiệu Chấn Vinh. Anh không sao, anh nhất định không sao, chỉ bị thương thôi, chỉ là không cẩn thận bị thương thôi, cho nên mới phải chuyển gấp về Thượng Hải. Cô phải đến bệnh viện gặp Thiệu Chấn Vinh, xem anh làm sao rồi. Không, không cần xem cô cũng biết anh không sao. Nhưng cô nhất định phải gặp được anh, nhất định phải gặp anh cô mới yên tâm.

Cô gọi điện thoại cho bệnh viện: “Hôm nay tôi có thể về rồi, làm phiền mọi người chăm sóc Thiệu Chấn Vinh”. Không để đối phương nói gì cô liền ngắt điện thoại. Cô không khóc. Lão Mạc gọi đến rất nhiều lần, nhưng cô không nghe máy, cuối cùng một số lạ gọi đến, cô sợ là bệnh viện, vết thương của Chấn Vinh có chuyển biến nên vội bấm nút nghe. Kết quả là giọng người đàn ông lạ hỏi: “Cô Đỗ, phải không? Có phải cô muốn đi Thượng Hải không? Cô đang ở đâu?”.

Cô cố gắng kiềm chế nước mắt: “Tôi ở cửa phòng chờ tầng một, phía quầy vé Hàng Không Phương Đông”.

“Tôi thấy cô rồi”, một người đàn ông mặc đồng phục ngắt điện thoại, sai bước đến chỗ cô hỏi: “Hành lý của cô đâu?”.

“Tôi không có hành lý” cô nắm chặt một chiếc túi, bên trong là máy chụp hình và máy ghi âm, ngay cả máy tính cô cũng để quên trên chiếc xe kia rồi.

“Mời đi theo tôi”.

Cô không biết vì sao mình có thể vượt qua quãng thời gian trên chuyến bay, từng phút từng giây trôi qua trong lặng lẽ. Trái tim cô siết chặt, trong đầu vẫn trống rỗng. Cô cố an ủi bản thân: “Mình không nghĩ, cũng không cần nghĩ, gặp được Chấn Vinh là tốt, chỉ cần gặp được anh là tốt rồi, cho dù anh mất tay mất chân cô cũng chấp nhận ở bên anh cả đời, chỉ cần anh – chỉ cần anh vẫn còn ở đó, là tốt rồi”.

Khi xuống máy bay, thậm chí cô còn nghĩ nếu mà anh trở thành người tàn phế, cô cũng sẽ lập tức kết hôn với anh, ngay lập tức. Chỉ cần anh vẫn còn cần cô, cô sẽ lấy anh.

Lối đi dành cho khách du lịch có người của bệnh viện đang đợi cô, trong đó có một người cô quen biết, là một nữ bác sĩ trong khoa anh. Đỗ Hiểu Tô cũng học theo Thiệu Chấn Vinh gọi người đó là chị hai, chị hai bình thường rất quan tâm đến họ, có lần gói gói cuốn còn gọi điện thoại bảo họ đến cùng ăn. Không đợi cô nói gì, chị hai đã bước lên đón cô, vừa giữ lấy cô vừa nói: “Hiểu Tô, em phải kiên cường”.

Nghĩa là gì?

Cô như muốn nổi giận, cô vẫn luôn kiên cường, nhưng họ nói vậy là có ý gì? Cô gần như phẫn nộ gạt tay chị hai: “Em tự đi được!”.

Ngồi trên xe cô không nói gì, vị bác sĩ kia âm thầm quan sát sắc mặt cô, nhưng cũng chẳng dám mở lời trước. Đến bệnh viện, nhìn thấy lầu hai vẫn sáng đèn, cô xuống xe liền hỏi: “Chấn Vinh đang nằm viện, anh ấy nằm ở khoa nào? Khoa ngoại thần kinh? Anh ấy bị thương có nặng không? Nằm ở phòng nào?”.

“Hiểu Tô...”, vị bác sĩ kia khó khăn nói, “chúng tôi phải thông báo cho em – em phải kiên cường đối diện với sự thật...bác sĩ Thiệu... đã... đúng lúc núi lở...nhân viên cứu hộ khi đó đã cố gắng hết sức...nhưng mà không cứu kịp...”

Cô nhìn theo phom miện của chị hai đang chuyển động: “Núi lở...ngoài ý muốn... vì người bệnh... hy sinh...”.

Những điều đáng sợ đó, từng chữ từng chữ được thốt ra... Đỗ Hiểu Tô tròn mắt nhìn vẻ ngây ngô.

Tất cả đều là một giấc mộng, là ác mộng, cô đang bị cuốn mình trong cơn ác mộng đó. Chỉ cần cố gắng mở mắt ra thì sẽ tỉnh lại, đây chỉ là giấc mộng, cô biết mình có thể gặp Thiệu Chấn Vinh, nhìn thấy anh khỏe mạnh xuất hiện trước mặt cô. Hay có lẽ, những người trong bệnh viện đang gạt cô, bọn họ đang đùa giỡn cô, giấu Thiệu Chấn Vinh đi để cô phải lo lắng, đến khi không còn cách nào nữa, anh ấy sẽ tự nhiên tươi cười chạy ra, nhéo mũi cô, mắng cô là cô bé ngốc.

Cô không hề rơi lệ, cô luôn nghĩ sao có thể thấy được, tất cả đều là giả dối. Nhất định là hiểu lầm, nếu không thì cô bị gạt rồi, dù sao cũng không phải là thật, tuyệt đối không thể là thật. Bởi anh bảo cô đợi anh. Anh là người giữ lời hứa, khi hẹn hò cũng chưa từng đến trễ, làm sao anh có thể nói dối cô?

Bọn họ đứng bên cạnh nói gì, cô đều không biết. Cô chỉ cúi đầu, nhắm mắt, im lặng và chờ đợi, đợi mãi. Như khi cô hứa, cô sẽ đợi anh về.

Đến khi mở mắt ra, cô đã nằm trên giường bệnh. Cô lặng lẽ đếm từng giọt nước trong ống truyền dịch, hy vọng giống như lần trước, đếm rồi đếm, bỗng nhiên anh sẽ đẩy cửa bước vào, nhìn cô. Thì ra khi anh nhìn cô, đôi mắt luôn thấp thoáng nét cười, khóe miệng hơi mím lại, khi anh cười sẽ có lúm đồng tiền, nếu không để ý sẽ không nhận ra, nhưng cô biết bởi vì anh là Thiệu Chấn Vinh của cô. Cô yêu anh, cho nên tất cả những biểu cảm nhỏ bé nhất của anh cô đều nhận ra. Lần này, chắc chắn là anh đang dọa cô, nhất định là vậy. Có thể anh bị thương rất nặng, có thể thật sự tàn phế, vì thế anh mới không chịu gặp cô, vì anh không chấp nhận sự thật đó, hoặc là cuối cùng anh cũng quyết định không tha thứ cho cô. Nhưng không sao, cô sẽ đợi anh, đợi đến khi anh trở về, cũng như lần trước ở bệnh viện.

Nhưng cô cứ đếm rồi đếm, cũng không biết đếm đến tới lúc nào, đếm cho đến khi bình thuốc đã hết rồi, đổi bình khác. Y tá bên cạnh cô đi qua đi lại, rồi cả bác sĩ tâm lý cũng đến nói chuyện với cô mỗi ngày, hay ngồi bên giường cô hàng giờ, gợi ý những chủ đề để nói chuyện. Nhưng mặc bác sĩ đó nói thế nào, cô cũng không đáp lại.

Bởi vì họ đều đang gạt cô.

Anh nhất định sẽ quay lại, anh yêu cô như vậy, dù cô từng phạm lỗi, anh vẫn bảo cô đợi anh. Sao anh có thể bỏ mặc cô ở đây một mình chứ, anh nhất định sẽ quay lại.

Cha mẹ cô nghe thì tin vội vã chạy đến, lòng như lửa đốt. Nhất là mẹ cô, ở bên cạnh cô không rời nửa bước, còn không ngừng khuyên cô: “Con à, con khóc đi, con khóc cho thỏa một trận đi. Cô kìm nén làm hại mình như vậy, khóc được là tốt”. Cô không khóc nhưng mẹ cô đã khóc mấy ngày rồi, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Cô hơi ngắc đầu, không hiểu tại sao phải khóc.

Thiệu Chấn Vinh của cô không có ở đây, nhưng nhất định anh sẽ quay lại, anh yêu cô nhiều như vậy, sao nỡ bỏ mặc cô? Anh nhất định sẽ quay lại, không cần biết thế nào, anh nhất định sẽ quay lại.

Ngày hôm đó mẹ cô và y tá giúp cô thay quần áo, chải đầu rồi đỡ cô ra thang máy. Cô không biết mình chuẩn bị đi đâu, chỉ ngơ ngẩn mặc mọi người kéo đi.

Bước vào đại sảnh, từ xa cô đã nhìn thấy anh, anh đang mỉm cười nhìn cô.

Cảm giác mọi thứ trở nên nhạt nhòa, cô cứ thế bước vào, vươn tay vượt khung ảnh đen trắng. Tấm ảnh được phóng to, cách một tấm kính, ngón tay cô nhẹ nhàng lướt qua bề mặt, anh từng cười ấm áp như vậy, anh vẫn luôn như thế. Tấm ảnh này thật đẹp, nhưng có phải do cô chụp cho anh không. Cô hoang mang ngoái đầu lại nhìn, trong nhóm người có bảo mẫu của Chấn Vinh, thế nên cô gọi: “Di Triệu”. Cô còn nhớ, nhớ rất kỹ, kỳ nghỉ Tết Chấn Vinh từng dẫn cô đến thăm bà, di Triệu đối với cô như con gái, tự mình xuống bếp nấu canh gà cho cô, còn tặng cô một chiếc nhẫn, vì cô là bạn gái của Thiệu Chấn Vinh – di Triệu cũng được người khác đỡ lấy, không hiểu vì sao hôm nay lại mệt mỏi và trông đau đớn như thế, chỉ mới mấy tháng không gặp, sao đáng vẻ di tiêu tụy đến vậy, tóc đã bạc trắng, bà vừa nhìn thấy Đỗ Hiểu Tô, nước mắt đã lập tức tuôn rơi. Đỗ Hiểu Tô thoát khỏi tay mẹ, bước lại gần bà, giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng: “Di à, Chấn Vinh bảo con đợi, nhưng anh ấy không chịu về”

Đi Triệu như nghen lại, cả người mềm nhũn ngất đi. Trong phòng bỗng trở nên hoảng loạn, vài người chạy đến giúp y tá đỡ đi Triệu sang một bên. Mẹ nắm chặt lấy tay cô, khuôn mặt đầm đìa nước mắt: “Con à, con đừng như thế, đừng ngốc nghếch như thế nữa”.

Cô không ngu ngốc, là chính anh nói với cô, bảo cô đợi anh. Cô vẫn đang đợi, nhưng không thấy anh quay về.

Anh từng nói có chuyện muốn nói với cô, anh yêu cô lắm, sao lại không chịu về? Anh yêu cô mà, sao lại nỡ để cô một mình ở đây?

Cô vẫn không hiểu, cô vẫn không tin, cho đến giây phút cuối cùng, khi người ta dẫn cô đến bên chiếc quan tài. Thật nhiều hoa, toàn là cúc trắng, anh đang ngủ giữa thảm hoa đó, rất bình yên.

Cô thẫn thờ nhìn chăm chú, cơ hồ vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cho đến khi bọn họ từ từ đẩy nắp quan tài, cho đến khi đi Triệu lại ngất đi lần nữa. Tất cả mọi người đều đầm đìa nước mắt. Chỉ mình cô vẫn đứng đó, không còn tri giác, không có ý thức, không có gì cả, dường như tất cả đã tan biến, tất cả không còn tồn tại.

Khuôn mặt Thiệu Chấn vinh dần bị che đi, cả người anh bị che đi, cô mới giật mình hiểu ra, tất cả không phải là mơ, tất cả đều là thật. Họ không gạt cô, anh thật sự không quay lại nữa, vĩnh viễn sẽ không quay lại nữa. Cô đã vĩnh viễn mất anh.

Cô hốt hoảng lao về phía trước, bố mẹ cố sức níu cô lại, nhiều người tiến lên đỡ cô, còn cô thì kêu khóc: “Mẹ! Để con theo anh ấy, xin mọi người, để con theo anh ấy, để con ở cạnh anh ấy! Mẹ...để con theo anh ấy...”.

Nhiều người đến kéo cô ra, cô kêu gào thảm thiết: “Để tôi theo anh ấy, xin các người. Thiệu Chấn Vinh! Thiệu Chấn Vinh! Anh đứng dậy! Sao anh có thể bỏ rơi em! Sao anh có thể như vậy...”.

Ngón tay cô bị gỡ ra, những người bên cạnh đang gỡ từng ngón tay cô ra, cô khóc đến mức toàn thân run lên, cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng để vùng khỏi tay của những người xung quanh, để mình có thể vào trong cỗ quan tài lạnh lẽo kia. Bởi trong đó có Thiệu Chấn Vinh của cô, cô muốn đi với anh, không cần biết là khi nào, là ở đâu, cô chỉ muốn ở bên anh.

Cô nghe thấy tiếng thở của mình, khản đặc tuyệt vọng như một con thú đang bị giam cầm. Dù biết không còn cách nào khác nhưng vẫn liều mạng, không cần bất cứ điều gì, cô chỉ cần ở bên anh.

Mọi người đều đang kéo cô, đang khuyên cô. Cô nghe thấy tiếng nói của chính mình, thê lương và sắc lạnh như một lưỡi dao, khoét sâu vào trái tim mình, máu chảy thịt rơi, lặp đi lặp lại: “Cho tôi đi, cho tôi đi, các người cho tôi đi, Thiệu Chấn Vinh chết rồi, tôi còn sống làm gì? Cho tôi đi, xin các người”.

Mẹ cô ra sức giữ cô lại, khóc nức nở: “Con ơi con, con đừng vậy! Con thế này mẹ biết làm sao? Mẹ biết làm sao...”.

Cô cố hết sức nhưng cũng đành bất lực chỉ còn biết gào khóc không thôi, tất cả nước mắt như trào ra trong khoảnh khắc này. Cô ra sức vùng vẫy, nhưng Thiệu Chấn Vinh của cô sẽ không quay về nữa, anh thật sự không quay về nữa. Dù cô khóc thế nào, kêu gào thế nào, dù cô có vươn tay nắm lấy, nhưng cũng chỉ nắm được chiếc quan tài lạnh lẽo. Tất cả đều vô ích, anh sẽ không bao giờ trả lời nữa, anh gạt cô, anh gạt cô đợi anh, cô vẫn cứ đợi vẫn cứ đợi, nhưng anh không quay về nữa.

Giọng nói của anh khản đặc, cô đã bị vắt kiệt sức rồi, nhiều người đến kéo cô sang một bên, cô chỉ có thể mở to mắt nhìn bọn họ mang anh đi, nhìn họ đưa Thiệu Chấn Vinh của cô đi. Cô không muốn sống nữa, cô chỉ cần ở bên cạnh anh, chết cũng cùng chết với anh. Nhưng anh không đợi cô, anh đi trước rồi.

Mẹ cô vẫn ôm chặt và không ngừng gọi tên cô. Nước mắt mẹ rơi còn cô mở to mắt nhìn người ta khiêng quan tài đi, cô không thể thốt ra bất cứ âm thanh gì nữa, dường như tất cả thanh âm đã vỡ nát.

Cô không còn Thiệu Chấn Vinh nữa.

Cô đã cố gắng hết mình nhưng vẫn không thể giữ được anh dù chỉ một giây một phút, số phận thật cay đắng, chỉ một giây cũng không cho cô. Cô đã hoàn toàn tuyệt vọng, cố dùng chút sức lực cuối cùng, thốt

lên thứ âm thanh xé lòng: “Mẹ! Đừng để người ta mang anh ấy đi... mẹ... con xin mẹ.. đừng để người ta mang anh ấy đi...”.

Mẹ cô đau đớn đến tột cùng, không thốt lên lời nào được nữa, cuối cùng ngất lịm đi ngã vào tay cha cô. Người đứng bên cạnh vội đỡ lấy và giữ chặt cô, còn cô yếu ớt như một đứa trẻ, cô không còn cách nào nữa, ngay cả người mẹ mà cô tin tưởng nhất cũng không còn cách nào khác.

Trước mắt cô, mọi thứ đều vỡ tan, cả thế giới là một màn đen u tối.

12. Chương 12

PHẦN 3

Khi em nhớ anh

Phải chăng mây đang lững lờ trôi trên bầu trời cũng biết

Mỗi bước đi cũng cũng trở nên thật nhẹ nhàng

Để tránh làm phiền giấc ngủ của anh

Những tháng ngày mà chúng ta bên nhau

Sao ông Trời nỡ để ngắn đến vậy

Gió thổi từng đám mây trắng trôi bồng bênh

Anh đang bay về nơi đâu?

Khi em nhớ đến anh

Ngẩng đầu và mỉm cười

Anh có biết hay không?

CHƯƠNG 12

Mùa hạ luôn có những cơn mưa đến bất chợt. Trời đất thay đổi trong tích tắc, bên ngoài cửa sổ là bầu trời xám xịt, những đám mây đen sà xuống, tưởng chừng như vươn tay ra là có thể chạm đến. Bầu trời này cũng giống như cảnh một thành phố nào đó trong tương lai. Nước mưa phủ mờ khung cửa khổng lồ, từng hạt mưa đan xen ngang dọc, để rồi cúi cùng gió cuốn đi.

Không khí phòng họp ngột ngạt, tâm trạng mọi người đều không tốt. Những hạng mục thu lợi lấy bất động sản làm mục tiêu, doanh thu sụt giảm hai kỳ liên tục đã là sự thật không thể chối cãi, hôm nay ông chủ từ Bắc Kinh quay về Thượng Hải, những vấn đề còn sót lại trong mấy tháng vừa qua cũng phải thẳng thắn mà đối mặt. Nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Lôi Vũ Tranh, tất cả quản lý đều e dè, chỉ sợ làm sai điều gì.

“Kế hoạch xây dựng, kiến thiết lại vùng gặp nạn chúng ta không làm”, Lôi Vũ Tranh dùng một ngón tay gõ lên xấp văn kiện dày, “Cạnh tranh khốc liệt, không cần thiết phải tham gia”.

Phó tổng giám đốc phụ trách kế hoạch sắc mặt khó coi, tuy rằng địa chỉ công ty là ở Bắc Kinh nhưng từ trước đến nay đều coi Thượng Hải là trọng điểm phát triển, có rất nhiều kế hoạch đầu tư lớn đều lấy danh nghĩa Thượng Hải đề ký. Lần này bọn họ tốn hơn một tháng mới lập ra được kế hoạch hoạt động cụ thể, chỉ là chưa báo cáo lên hội đồng, vậy mà chỉ một cuộc họp bình thường đã bị phủ quyết dễ dàng như thế.

Xây dựng, kiến thiết lại vùng gặp nạn?

Lôi Vũ Tranh cười lạnh lùng: “Dựa vào cái gì chứ? Vì sao phải đi xây dựng lại đồng phế tích đó?”.

Không ai biết được, ngày hôm đó anh đã chạy đến vùng động đất như thế nào, không ai biết được, anh làm thế nào để đến hiện trường của vụ sạt lở đó. Đứng trước đồng đất đá bị sạt lở, anh đã biết chắc chắn không còn chút hy vọng nào. Nhưng anh vẫn bình tĩnh, dùng tất cả những gì mình có thể, nhân viên ở đó đã làm hết sức mình, cuối cùng cũng đào được chiếc xe cứu hộ đã bị đè nát. Lúc đó người dẫn đầu đội cứu thương, một người đàn ông òa khóc tại đó. Họ là bác sỹ, họ đã nhìn thấy sinh lý tử biệt vô số lần, đã quen với những vết thương đau đớn rỉ máu, nhưng đứng trước tai họa và cái chết, vẫn phải giữ vẻ mặt bình tĩnh, chỉ có thể che mặt khóc thầm.

Là anh tự tay đưa Chấn Vinh ra. Cả người Chấn Vinh từ trên xuống dưới không bị thương nhiều, như một kỳ tích, thậm chí khuôn mặt vẫn sạch sẽ, cơ thể vẫn chưa đông cứng, nhưng vì ngạt thở nên không còn dấu hiệu của sự sống. Thời gian dài, thật dài... Chấn Vinh không chờ được đến khi anh hai đến cứu đã bị đất đá cao đến vài mét cướp đi hơi thở cuối cùng.

Đó là đứa em trai anh yêu thương nhất, là đứa con cha mẹ yêu thương nhất, là người thân thiết nhất của anh, là cái đuôi từ nhỏ vẫn luôn theo sau anh, là thằng nhỏ hằng ngày nhỏ giọng gọi anh là anh hai, là cọng giá thậm chí vẫn còn mùi sữa – Thiệu Chấn Vinh từ nhỏ sức khỏe không tốt, cho nên phải uống sữa một ngày hai lần, sáng và tối, vì thế trên người lúc nào cũng có mùi sữa khiến anh khi còn nhỏ luôn cười em trai là búng ra sữa.

Chấn Vinh búng ra sữa ngày một lớn, ngày một cao, rồi cũng ngày một có chính kiến của riêng mình. Chấn Vinh thi đậu trường trung học trọng điểm tốt nhất, Chấn Vinh cố chấp muốn học y, Chấn Vinh ra nước ngoài học... có một lần ra nước ngoài khảo sát, anh còn cố ý đến thăm Chấn Vinh. Hôm đó tuyết rơi dày, hai anh em cùng đi trên con đường trong trường, tuyết dưới chân vang lên tiếng lạo xạo, bốn phía là những tòa kiến trúc cổ xưa, Chấn Vinh kể cho anh nghe những chuyện trong trường, gió thổi những bông tuyết phả lên mặt, Chấn Vinh nheo mắt như khi còn nhỏ. Lúc đó anh đột nhiên nhận ra, Chấn Vinh đã lớn, đã cao bằng mình rồi.

Anh cho rằng họ sẽ sống thật lâu bên nhau, sống đến khi tóc bạc, răng rụng vẫn còn ngồi dưới ánh hoàng hôn bên hồ, vừa câu cá vừa cần nhả mấy đứa cháu không nghe lời.

Đó là người thân thiết nhất của anh, là đứa em trai anh yêu thương nhất. Khi ôm lấy Chấn Vinh ngồi trên máy bay, cả khoang máy bỗng trở nên trống rỗng, chẳng ai dám nói chuyện với anh. Anh nghĩ sắc mặt mình còn khó coi hơn cả Chấn Vinh, anh không cho bất cứ ai chạm đến Chấn Vinh, cuối cùng khi xuống máy bay cũng chính tay anh ôm Chấn Vinh xuống.

Anh cả đã về Bắc Kinh, mấy chiếc xe hơi lặng lẽ dừng lại. Quãng đường sao xa đến vậy, anh lê từng bước chân chậm chạp, càng bước càng xa hun hút. Anh gần như không ôm nổi nữa. Chấn Vinh không còn là đứa trẻ yếu ớt nhẹ bẫng của ngày xưa nữa, Chấn Vinh là người lớn rồi. Anh cả từ phía xa chạy lại, không nói gì, chỉ vươn tay đón lấy Chấn Vinh. Cách ngàn dặm xa xôi anh đưa em trai về, giao cho anh cả. Hai người mang theo bằng ca chỉ dám đi theo họ từ đằng xa. Anh cả đến bên xe hơi, đặt Chấn Vinh vào trong quan tài đã chuẩn bị sẵn. Anh đứng bên cạnh giúp, đỡ đầu của Chấn Vinh, khi cuối xuống anh thấy rất rõ ràng, nước mắt anh cả rơi xuống, thấm vào quần áo Chấn Vinh.

Đó là lần đầu tiên anh thấy anh cả khóc, anh cả lúc nào cũng phong độ, thậm chí còn bình tĩnh kiên cường hơn cả cha. Anh đứng trước xe, nhìn gió thổi tung mái tóc lúc nào cũng ngay ngắn của anh cả, nhìn hai hàng nước mắt trên mặt anh. Họ cố an ủi cha mẹ. Tuy đã đưa Chấn Vinh về Bắc Kinh rồi nhưng họ muốn ngăn cản người cha đã cao tuổi đến nhìn Chấn Vinh lần cuối, cho nên lại đưa Chấn Vinh đến Thượng Hải, làm lễ truy điệu tại Thượng Hải. Bởi anh và anh cả biết rõ, cha anh vốn mang bệnh tim nặng sẽ không chịu nổi được cảnh tượng đó.

Đáng ra không nên là Chấn Vinh.

Không nên là người nhỏ tuổi nhất, là người cả nhà yêu thương nhất.

Khi còn nhỏ Chấn Vinh chưa từng ức hiếp bạn học, đối xử với người khác chân thành, Chấn Vinh chưa từng làm việc gì sai trái. Chấn Vinh chọn ngành y là vì muốn chữa bệnh cứu người, tình nguyện đi đến vùng gặp nạn cũng là để cứu người.

Đáng ra không nên là Chấn Vinh.

Trong khoảng thời gian dài, Lôi Vũ Tranh luôn ở bên cạnh cha, giống như khi còn rất nhỏ, một bước không rời.

Anh cả bận rộn, không có thời gian cùng anh chăm sóc cha, cho nên chị dâu xin nghỉ dài đưa con cái về sống chung cùng gia đình. Trong nhà nhờ có đứa cháu gái đang học nói, nên cảm giác không còn lạnh lẽo trống vắng nữa. Nhưng mẹ anh ngày một gầy đi, khi cháu gái ngủ trưa, anh thường thấy mẹ cầm hình chụp ba anh em khi còn nhỏ, thần thờ nhìn mấy tiếng đồng hồ.

Anh gần như phát điên, thầm nghĩ tại sao lại là Chấn Vinh? Tại sao phải đầu tư vào nơi khiến cả nhà đau khổ đó? Tại sao bắt anh đi xây dựng đồng phước tích đó?

Người không đáng chế cũng chết rồi, trời cao cũng mù rồi, dựa vào cái gì chứ?

Anh sẽ không bao giờ có chút xíu đồng cảm nào nữa, anh không còn chút lòng thương nào nữa, vì số mệnh không thương xót anh, không thương xót Chấn Vinh, anh cần gì phải đi thương xót người khác?

Anh không bao giờ. Vĩnh viễn không bao giờ.

Họp xong, thư ký Thiệu Uyển Đình do dự một lát mới hỏi: “Lôi tiên sinh, cô Đỗ bên Bác Viện đã gọi điện hẹn gặp anh từ một tuần trước. Anh có gặp không?”

Anh nghe thấy hai chữ Bác Viện, nhớ đến đó là bạn hàng của công ty mình bèn nói: “Việc của công ty thiết kế giao cho Phó tổng giám đốc Lưu xử lý”.

Thiệu Uyển Đình biết là anh không nhớ ra, bổ sung thêm một câu: “Là cô Đỗ Hiểu Tô”.

Cuối cùng anh cũng nhớ ra người phụ nữ này là ai, khuôn mặt càng lạnh lùng: “Cô ta có chuyện gì?”.

“Không biết, cô ấy chỉ kiên quyết muốn gặp anh nói chuyện, hết lần này đến lần khác gọi điện, nói là chuyện liên quan đến em trai anh”.

Thiệu Uyển Đình nói xong cẩn thận quan sát sắc mặt ông chủ, không rõ vì sao mà tâm trạng ông chủ gần đây rất tệ, không chỉ ở Bắc Kinh một khoảng thời gian dài bất thường, đến khi về công ty cũng không còn kiên nhẫn giải quyết mọi việc như trước. Trong công ty đồn đại gia đình anh xảy ra chuyện gì đó, nhưng là chuyện gì, không ai biết rõ, càng không dám hỏi thăm.

Kết quả Lôi Vũ Tranh lãnh đạm bỏ lại một câu: “Cô xem thử thời gian biểu, dành ra năm phút cho cô ta”, nói xong quay người đi về văn phòng.

Thiệu Uyển Đình xem lại thời gian biểu, sắp xếp lại thời gian, sau đó gọi điện cho Đỗ Hiểu Tô, báo cô ấy chiều đến gặp Lôi Vũ Tranh.

Khi Lôi Vũ Tranh gặp lại Đỗ Hiểu Tô, gần như không còn nhận ra cô nữa. Hai tháng không gặp, cô gầy rộc đi, đến mức dường như chỉ còn da bọc xương, khuôn mặt gầy xẹp, hai mắt tiêu tụy vô hồn.

Anh nhớ đến người mà Chấn Vinh dẫn về nhà, khuôn mặt tròn trắn trắng trẻo mịn màng, đôi mắt to sáng lấp lánh. Cả sau đó nữa, khi anh chủ động ngăn cản cô và Chấn Vinh, cô đến văn phòng nói chuyện với anh, vẫn luôn có dáng vẻ đầy tự tin, dường như trong tim cô vẫn luôn có một năng lực mạnh mẽ giúp cô đứng vững.

Nhưng lúc này cô như biến thành một người khác, cả người u ám, thần sắc mệt mỏi. Cô ôm theo một chiếc túi du lịch rất lớn, đặt cái túi nặng nề lên bàn làm việc của anh, mở khóa sau đó đổ hết ra ngoài. Từng cọc tiền lớn rơi xuống mặt bàn, lăn ra khắp nơi.

Anh chau mày.

Giọng của cô rất nhỏ, nhưng rõ ràng. Cô nói: “Lôi tiên sinh, đây là bảy mươi vạn, tôi biết là không đủ, nhưng đây là tất cả tiền mà tôi có thể có được. Tôi còn công việc, tôi có thể xin công ty giúp đỡ, bảy mươi vạn có lẽ đủ đặt cọc. Tôi đến là để cầu xin anh, bán căn nhà mà Chấn Vinh đã mua lại cho tôi”.

Giọng của cô có vẻ rất nhỏ mọn nhưng ánh mắt lại ẩn hiện ngọn lửa ngông cuồng khó tả, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt anh, tựa như nhìn vào hy vọng duy nhất trên thế giới này. Cô nói: “Lôi tiên sinh, đây là nguyên vọng duy nhất của tôi, hy vọng anh có thể đồng ý”.

Lôi Vũ Tranh dùng ngón tay đẩy nhẹ số tiền: “Tôi không định bán cho cô căn nhà đó”.

Cô không cúi đầu, đưa một xấp giấy tờ đến trước mặt anh: “Đây là hợp đồng mua nhà, hóa đơn mua nhà”.

Anh vẫn không chút biểu cảm: “Hợp đồng vẫn chưa được chứng thực, bây giờ nó vẫn chưa có hiệu lực”. Anh cầm hợp đồng lên xem rồi đột nhiên xé làm đôi. Đỗ Hiểu Tô bị hành động đột ngột của anh làm giật mình, mở to mắt nhìn anh xé bản hợp đồng thành từng mảnh nhỏ, anh thản nhiên nói: “Người trả tiền là Thiệu Chấn Vinh, cô không có tư cách có được căn nhà này”.

“Tôi chỉ muốn mua lại căn nhà, cho nên tôi mới mang tiền đến”, cả người cô run rẩy, “Anh dựa vào cái gì mà xé hợp đồng?”.

“Tôi không định bán cho cô”, anh nhấn nút điện thoại gọi thư ký, “Tiền cô Đỗ ra về”.

Cô không khóc cũng không phá, rất ngoan ngoãn đi theo Thiệu Uyển Đình.

Lôi Vũ Tranh vốn tưởng rằng truyện này đã qua, không ngờ đến tối hết giờ làm việc, khi xe của anh vừa ra ngoài, cô đột nhiên từ bên đường chạy ra giữa đường chặn trước đầu xe anh, khiến tài xế hốt hoảng đạp thắng, cũng may tính năng xe tốt, lập tức dừng lại, cách cô chỉ vài centimet. Gió cuốn váy áo cô chạm vào đầu xe, cả người cô gầy yếu mỏng manh như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi, nhưng cô vẫn đứng đó, nhìn thẳng vào anh. Bảo vệ bảo giữ xe giật mình hoảng hốt, lập tức chạy sang. Qua khung cửa xe cô gần như bình thản nhìn anh như không màng đến hành động nguy hiểm mà mình vừa làm.

Lôi Vũ Tranh gõ thành ghế, bảo tài xế: “Lái xe”.

Bảo vệ kéo cô sang một bên, xe tiếp tục chạy ra ngoài, nhìn qua kính chiếu hậu có thể thấy cô đang vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi người bảo vệ.

Anh lạnh nhạt nhìn hình ảnh càng lúc càng mờ nhạt trên gương chiếu hậu.

Trước đây cô là phóng viên, lúc đó anh chợt nhớ ra, hơn nữa dạo này hình như cô dùng tất cả thời gian của mình vào việc này. Cô không khóc không phá, cũng không làm phiền mà chỉ theo sau xe anh. Anh đến đâu cô đến đó, anh về nhà, cô theo đến ngoài cổng, anh đến biệt thự, cô theo đến cổng biệt thự, anh ra ngoài giao thiệp ăn uống, cô đợi ngoài cổng quán ăn hay khách sạn.

Cô giống như một tên điên cứ lặng lẽ theo anh, hoặc là một kẻ cố chấp không còn cách nào cứu chữa. Cô bình tĩnh và lặng lẽ theo sau anh, không cần biết anh đến đâu, cứ thản nhiên đi theo. Vô số lần anh cho bảo vệ đuổi cô, không cho cô xuất hiện gần cao ốc của mình. Cô không vùng vẫy làm ồn, mặc kệ bất cứ ai kéo mình đi – cô ngoan ngoãn, lặng lẽ mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm, chỉ có đôi mắt vẫn nhìn theo anh. Đôi mắt cô đen láy nhìn anh, ánh mắt trống rỗng, chỉ có sự bình lặng đến trống trải giống như một bệnh nhân biết rõ mình không còn cơ hội sống, cứ như vậy nhìn anh.

Cô giống như một kẻ điên theo đúng nghĩa, chỉ sống trong thế giới của mình, làm việc của mình, không đạt được mục đích sẽ không dừng lại. Anh không bán nhà cho cô, cô sẽ ngày ngày theo sau anh, mỗi phút mỗi giây, cô dùng tất cả thời gian của mình vào việc bám đuôi anh.

Lôi Vũ Tranh cảm thấy kì lạ, người phụ nữ này càng ngày càng gầy, gầy đến mức cổ tay mỏng manh cảm giác có thể bị bẻ gãy bất cứ lúc nào, bảo vệ nắm cánh tay cô, không cần tốn sức cũng kéo được cô sang một bên. Nhưng không biết là điều gì đang chống đỡ cho cô, giống như một ngọn cỏ có thể gấn sức đẩy một tảng đá, để mầm cây lách qua khe hở mà mọc lên.

Thiệu Uyển Đình có vài lần hỏi anh: “Lôi tiên sinh, có cần tôi thông báo cho viện kiểm sát, cô ấy đang quấy rối”.

Lôi Vũ Tranh liếc bóng người trong kính chiếu hậu, bình thản đáp: “Tôi xem cô ta có thể theo cho đến bao giờ, nửa năm, một năm?”.

Thiệu Uyển Đình cũng không nhắc đến nữa.

Đỗ Hiểu Tô mạnh mẽ hơn những gì họ tưởng nhiều, gần như không gì ngăn cản được cô, khi đi làm, khi tan ca, cô luôn xuất hiện trong tầm mắt họ. Dần dần ngay cả tài xế của Lôi Vũ Tranh cũng quen, khi lái xe ra ngoài đều nhìn kính chiếu hậu, chỉ cần thấy bóng dáng cô xuất hiện là lập tức nhấn ga nhanh chóng rời đi.

Hôm nay Lôi Vũ Tranh làm thêm, khi ra về đã khoảng tám giờ, trời tối đen như mực, còn có mưa lớn, ánh đèn đường mờ lung nhật nhòa, mưa rất lớn, nước đọng chảy dọc theo đường xuống dưới như một con sông. Khi xe chạy ra khỏi bãi xe, ánh đèn xe soi rõ những giọt mưa. Cần gạt nước được bật lên đến mức cao nhất, nước xối ào ạt lên kính xe được gạt đi, sau đó lại có thêm rất nhiều nước xối lên, như trên trời có hàng trăm dòng sông cùng đổ xuống.

Vì trời mưa to nên tài xế lái xe rất chậm, theo thói quen tài xế nhìn qua kính chiếu hậu, chợt kêu lên một tiếng, sau đó nhận ra mình quá thất thố nên đành im lặng.

Lôi Vũ Tranh nghe thấy cũng nhìn qua kính chiếu hậu. Thì ra dưới cơn mưa này, Đỗ Hiểu Tô vẫn đứng bên cửa ra bãi giữ xe, nơi đó sát với vách tường cao ốc, có vài chỗ nhô ra có thể che mưa. Cô không mang dù, cả người đã ướt đầm, thân hình mong manh dưới ánh đèn đường giống như một người làm bằng giấy. Thân hình cô dần xa dưới màn mưa dày đặc nghiêng ngả, cuối cùng cô đã ngã xuống vũng nước, bất động.

Tài xế nhìn thấy cô ngã xuống liền đạp thắng xe theo bản năng.

Lôi Vũ Tranh hỏi: “Dừng xe làm gì?”.

Tài xế hơi lúng túng, vội vàng khởi động xe. Qua kính chiếu hậu có thể nhìn thấy cô ngã xuống vũng nước, toàn thân bất động. Mưa xối xả, nước mưa đổ xuống người cô, còn chiếc xe đang dần chạy xa, bóng người trong kính chiếu hậu càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến mất.

13. Chương 13

Chương 13

Đỗ Hiểu Tô mơ một giấc mơ thật dài, cô mơ gặp Thiệu Chấn Vinh, anh đã quay về. Nhưng cô mệt đến mức không nói được lời nào, yếu ớt đến mức không thở được, có lẽ nước làm cô ngạt thở. Cô không thể cử động, mệt quá, gân cốt cơ hồ cũng rã rời. Cô muốn nói với anh rằng cô rất nhớ anh, mọi người nói anh chết rồi, nhưng cô không tin, không bao giờ tin. Cô nhớ anh, nhớ đến mức trái tim như thắt lại, nếu anh biết, nhất định anh sẽ quay về. Anh bảo cô đợi, thế nên cô vẫn đợi, ngoan ngoãn đợi, nhưng anh lại không về.

Bây giờ anh về rồi, cuối cùng anh cũng về rồi.

Cô không khóc, vì cô có rất nhiều điều muốn kể cho anh nghe. Ví dụ như, cô yêu anh, cả đời này cả kiếp này, đến kiếp sau cô vẫn sẽ yêu anh; ví dụ như cô nhớ anh, cô rất ngoan, cô đi gặp bác sĩ tâm lý đúng giờ, cô uống thuốc đúng giờ, chỉ là không thể không mơ thấy anh.

Nhưng bóng dáng anh càng lúc càng mờ nhạt, chỉ khoảnh khắc sau đó đã biến mất. Cô đưa tay ra một cách bất lực, cố tìm cách níu lại, có lẽ chỉ là vạt áo, cô nắm chặt không buông nhưng có người đang tìm cách gỡ cánh tay cô ra, cô lo lắng vô cùng nhưng vẫn không buông. Cô biết rằng chỉ cần buông tay anh sẽ đi mất, hoặc cô sẽ tỉnh lại, sẽ không mơ thấy anh nữa. Đó là Thiệu Chấn Vinh, là Thiệu Chấn Vinh của cô, có chết cô cũng không buông, cô thà chết chứ không bao giờ buông tay.

Lôi Vũ Tranh hơi chau mày, nhìn mấy ngón tay đang níu chặt góc áo mình, gầy gò như que trúc, nhưng dường như có một sức mạnh nào đó níu chặt áo anh, có chết cũng không buông. Không cần biết anh cố gắng thế nào nhưng ngón tay cô siết đến trắng bệch, vẫn không buông.

Anh chợt nghĩ nếu mình đưa cô ấy đến bệnh viện thì quả là một sai lầm. Chỉ bằng bỏ mặc cô ở đó hôn mê, để mặc cô bị nước đìu chết. Anh chẳng nên quản nhiều chuyện đến vậy. Nhưng cô vẫn nắm chặt áo anh, làm thế nào cũng không buông. Môi cô tái trắng, hai má đỏ rực. Cô đang sốt cao, bình nước truyền đã được một nửa mà vẫn chưa hạ sốt. Bác sĩ đến mấy lần, y tá cũng đến đo nhiệt độ, lần nào cũng trên 39 độ...

Cứ sốt như vậy, có khi nào sẽ ảnh hưởng đến đầu óc... dù sao cô cũng chẳng khác gì một kẻ điên. Anh đã nghĩ rất nhiều cách để gỡ tay cô ra nhưng cô siết quá chặt, ngón tay lại nóng như lửa đốt, cách một lớp

quần áo vẫn cảm nhận được. Anh gần như nghĩ đến việc cắt bỏ góc áo mình để thoát khỏi người phụ nữ đáng ghét này. Thử một lần nữa gỡ ngón tay cô ra, anh cúi xuống, ở khoảng cách gần hơn anh đã nghe cô đang nói gì.

Cô nói: “Chấn Vinh...”

Thì ra cô vẫn đang gọi tên Chấn Vinh.

Trông bộ dạng cô lúc này thật xấu, hai gò má nhô cao, tóc dính bết trên mặt càng khiến cô gầy hơn. Hai mắt trũng xuống, lông mi dài ướt, thì ra cô vẫn đang khóc. Chiếc gối đầu bị ướt một mảng lớn. Khuôn mặt cô nhăn lại, cả người cuộn tròn như con tôm. Cô đang khóc nhưng không có bất cứ âm thanh nào phát ra, chỉ là dòng nước mắt lăn dài trên má rồi rơi xuống gối.

Trước đây cô rất đẹp, anh còn nhớ đôi mắt to động lòng người ấy. Tối đó anh thấy cô trong bãi đậu xe của quán rượu, khi đó cô đang gục đầu trên xe anh, bộ dạng say rượu rất nực cười, sống chết ôm lấy kính chiếu hậu, cho rằng đây là taxi, còn anh đang giành xe với cô. Anh kéo cô ra, còn cô đột nhiên ngẩng đầu lên hôn anh.

Nụ hôn ngọt ngào, mang theo cả mùi rượu. Hôm đó có lẽ anh cũng say, nhưng chính anh đã đưa cô về.

Suốt quãng đường đi, cô không hề nói lời nào. Lúc đồng hồ đeo tay anh vướng vào tóc cô, có lẽ, vì quá đau nên cô mới khẽ kêu một tiếng. Thấy thế anh liền tháo đồng hồ ra rồi tiếp tục hôn cô. Cô không phản ứng, cơ thể căng cứng hiện vẻ lúng túng ngây ngô, điều đó nằm ngoài sự tưởng tượng của anh, vì đây là lần đầu tiên của cô. Khi anh tỉnh lại, cô đã biến mất giống như nàng công chúa lọ lem mặc váy dệt bằng vàng, khiến mọi người kinh ngạc ngưỡng mộ, nhưng khi tiếng chuông báo mười hai giờ vang lên lại biến mất.

Nhưng cuối cùng họ vẫn nhận ra nhau, anh nhận ra cô, cô cũng nhận ra anh, không có giây thủy tinh. Anh hững hờ nhìn cô. Người phụ nữ này, thật ra định làm gì?

Phản ứng của cô không nằm ngoài dự liệu của anh, cô nói dối, cô đeo bám Thiệu Chấn Vinh, thậm chí còn hùng hồn tranh luận.

Nhưng bây giờ Chấn Vinh không còn nữa – nghĩ đến đó, anh cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô vẫn níu chặt áo anh, khóe mắt lưng tròng. Mặc dù sốt cao nhưng nói mơ cũng vẫn gọi tên Chấn Vinh.

Có lẽ, cô thật lòng với Chấn Vinh.

Tài xế vẫn đứng đợi ngoài phòng theo dõi, nhưng anh không sao đi được bởi cô vẫn đang nắm chặt góc áo như đứa trẻ sơ sinh níu lấy mẹ, như người sắp chết đuối níu lấy tấm gỗ duy nhất. Anh muốn bỏ đi, nhưng nể mặt Chấn Vinh, vì Chấn Vinh luôn lo lắng không nỡ rời bỏ cô. Nghĩ đến Chấn Vinh khiến nơi nào đó trong sâu thẳm trái tim anh bắt đầu thất lại.

Đó là người em trai anh yêu thương nhất, là người thân thiết nhất của anh.

Cơn sốt hạ dần, lúc y tá đến rút kim truyền nước thì cô tỉnh lại. Nhìn thấy hình bóng quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc, cô gần như kinh ngạc kêu lên, nhưng sau đó nhận ra đó không phải Chấn Vinh, không phải Thiệu Chấn Vinh của cô.

Tay cô vẫn đang nắm áo anh, vội vàng buông ra, bộ dạng giống như một đứa trẻ vừa làm sai điều gì.

Lặng lẽ buông tay, góc áo sơ mi của anh đã nhăn nheo, cũng chẳng biết cô đã níu nó bao lâu rồi.

“Cảm ơn”, giọng cô khản đặc, miệng đắng ngắt, sau khi sốt cao đầu lưỡi tê cứng, nói chuyện cũng không được lưu loát.

Anh không nói gì, quay người bước đi mất hút.

Cô ốm hơn một tuần, hằng ngày đều phải truyền dịch nên không có cách nào bám theo anh được nữa. Khi hết sốt, bác sĩ vẫn giữ cô lại bệnh viện thêm hai ngày nữa.

Lúc đưa cô vào viện, anh đã nộp một ngàn tệ tiền viện phí. Hôm nay truyền dịch xong, cô liền đến tòa cao ốc của Vũ Thiên, chờ trả tiền cho anh.

Mãi đến hơn sáu giờ tối mới thấy xe anh chạy ra, cô đưa tay ra muốn chặn nhưng bảo vệ đã vội chạy lại kéo cô sang một bên, để cô chỉ còn biết thần thờ nhìn xe anh chạy mất.

Cô đến biệt thự của anh chờ một tiếng đồng hồ, không thấy xe anh, có lẽ anh đã về khu căn hộ. Ở thành phố này anh có mấy chỗ khác nhau, cô ngày ngày theo sau anh nên biết hết.

Cô muốn trả lại tiền cho anh nhưng chưa có cơ hội tiếp cận, cũng chẳng có cơ hội nhìn thấy. Không còn cách nào khác, cô đành cho tiền vào phong bì gửi chuyển phát nhanh đến Vũ Thiên.

Cô biết anh vốn không để tâm đến một ngàn tệ đó, nhưng cô vẫn nên trả lại. Cô cũng biết, hôm đó anh vì nể mặt Chấn Vinh nên mới đưa cô đến bệnh viện. Sống mũi cay cay, dù Chấn Vinh không còn nữa nhưng cuộc sống của cô vẫn chỉ có mình anh. Chấn Vinh là niềm an ủi lớn nhất đời cô, chỉ vì cô không có phúc phận nên không giữ anh ở lại trần gian được.

Trời đất rộng lớn nhưng Thiệu Chấn Vinh của cô đã không còn nữa.

Đỗ Hiểu Tô không ngờ phong bì một ngàn tệ kia được trả lại nguyên vẹn, chữ ký của người gửi rất đẹp, là tên một người phụ nữ, “Thiệu Uyển Đình”, thư ký của Lôi Vũ Tranh.

Đỗ Hiểu Tô lật qua lật lại phong bì mấy lần, sau cùng mở ra. Bên trong không chỉ một ngàn tệ, mà còn có cả một chiếc chìa khóa.

Móc chìa khóa là một cái thẻ rất đẹp, bên trên có in logo của Vũ Thiên, mặt sau có dòng chữ “Khu cao ốc hạng nhất chào đón bạn” và số hiệu nhà.

Khi ấy, mọi suy nghĩ Đỗ Hiểu Tô cơ hồ biến mất. Từ khi Thiệu Chấn Vinh ra đi cô vẫn hay thần thờ như thế. Bác sĩ nói vì cô có tâm lý chạy trốn hiện thực nên mới xuất hiện tình trạng này.

Nhưng đúng là không uống công, mong chờ lâu như vậy cuối cùng cũng có được chiếc chìa khóa này, dường như cô vẫn cảm thấy mọi thứ thật mơ hồ. Giống như bình thường cô hay mơ gặp Thiệu Chấn Vinh, nhưng khi tỉnh lại thì phát hiện đó là mơ, còn lần này hoàn toàn không phải là mơ.

Tan ca cô không đi taxi mà bắt xe điện ngầm đến khu cao ốc hạng nhất. Khu nhà đã có mấy người dọn đến. Hoàng hôn mùa hạ, ánh nắng mỏng lung mờ ảo. Trong khu cao ốc có rất nhiều cây mới trồng và bãi cỏ, máy nước tự động phun ra những tia như ngọc.

Đèn trong hành lang đã sáng, cô cứ thế bước lên, ánh đèn cũng sáng lên theo từng bước chân. Thực ra trời vẫn còn sáng, có thể nhìn thấy ráng chiều tím tím qua khe hở của những tòa cao ốc xung quanh. Cô tìm thấy cánh cửa đó, lấy chìa khóa ra mở cửa, ánh sáng trong phòng tỏa rạng.

Cô bước vào căn nhà, nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy nó, nhớ lại trước đây có vô số lần cùng Thiệu Chấn Vinh dự định sẽ trang trí thế nào.

Bức tường lớn nhất trong phòng khách được trát rất phẳng, cô nhớ lại, Chấn Vinh từng đề nghị, họ sẽ tự tay trang trí bức tường này. Hình mẫu cũng đã tìm rồi, đó là công cô chạy vào thư viện ngồi liền mấy ngày, cuối cùng tìm được hình trang trí hoa mẫu đơn trên một chiếc bình sứ đời Tống, hoa văn phức tạp, chắc chắn sẽ rất khó vẽ, nhưng lúc ấy cô không thấy vậy, hứng khởi mang đi khoe với anh.

Căn phòng trống vắng, cô đứng trước bức tường đó hồi lâu, bốn bề yên tĩnh. Nhà đối diện bật đèn, có cả tiếng ti vi văng vẳng, còn ở đây cô chỉ có một mình.

Cô quỳ xuống bên cạnh bức tường, trán dựa vào mặt tường xi măng lạnh băng, cảm giác lạnh lẽo tràn ngập nhưng cô không khóc.

Cuối cùng, cô chậm rãi nói thật nhỏ: “Thiệu Chấn Vinh, em lấy được chìa khóa rồi”.

Đây là nhà của họ nên cô nhất định sẽ trang trí theo đúng dự định ban đầu. Khi dọn đến, cô sẽ treo một tấm rèm, sau đó nhìn ánh mặt trời chiếu lên sàn, tạo thành những hoa văn nho nhỏ. Cô sẽ sơn trắng bức tường phòng đọc sách, sau đó đặt kệ sách, đợi khi đổi thành phòng cho con sẽ dùng giấy dán tường màu sắc ôn hòa...

Nhà của cô và Thiệu Chấn Vinh...

Cô sẽ sống tiếp, bởi vì anh vẫn luôn ở bên cô.

Cô sẽ cố gắng bắt đầu lại từ đầu, như anh chưa từng rời xa, như anh mãi mãi ở bên cô.

Cô quay lại công ty làm việc, dù sao thì công việc sẽ không cho cô nghỉ ngơi. Cô vẫn phải liên lạc với Tân Thịnh, nên việc gặp Lâm Hướng Viễn là không thể tránh khỏi, nhưng cũng chỉ nói chuyện công việc.

Bất ngờ một ngày nọ, cô gặp Lâm Hướng Viễn trên hành lang, cô vốn chỉ định chào một tiếng rồi đi, nhưng anh ta đột nhiên lại hỏi: “Chẳng phải dạo trước em nói muốn tìm nhà sao, tìm được chưa? Vừa may bạn anh phải ra nước ngoài, đang tìm người thuê nhà, em có muốn đến xem không?”.

Cách nói của anh tự nhiên thân thiết như nói chuyện với bạn bè cũ. Căn nhà cô đang ở sắp đến kỳ hạn, chủ nhà nói phải lấy lại để sửa chữa nên đúng là cô đang tìm nhà. Không biết Lâm Hướng Viễn sao lại biết chuyện này, nhưng cô vẫn nói: “Không cần đâu, cảm ơn Lâm tổng”.

Lâm Hướng Viễn bất giác thở dài: “Hiểu Tô, em đừng khách sáo như vậy, anh cũng chỉ muốn giúp em, không có ý gì khác”. Cô biết, nhưng không muốn trong cuộc sống của mình có bất cứ điều gì liên hệ với anh nữa, cô ngẩng đầu lên thấy đồng nghiệp đang nhìn về phía này, vội vàng nói: “Đồng nghiệp đang tìm tôi, tôi phải đi đây”.

Đỗ Hiểu Tô không ngờ thái độ của Lâm Hướng Viễn đối với việc này lại nghiêm túc như thế. Mấy ngày sau lại gọi điện cho cô: “Em có muốn xem nhà không? Bạn anh vội đi, cũng coi như em giúp người ta. Tiền thuê sẽ thương lượng, quan trọng là tìm được người đáng tin, ở đó trông nhà thôi”.

Dù gì cũng là phó tổng giám đốc của công ty phía đối tác, Đỗ Hiểu Tô cảm thấy nếu cứ từ chối thì cũng không hay lắm, nên đành ghi lại số điện thoại của chủ nhà, đồng ý đi xem thử. Cuối tuần, Trâu Tư Kỳ cũng đi cùng cô.

Địa điểm khá hợp lý, rất gần công ty cô, chỉ cần đi ba trạm xe điện. Cách bài trí ngăn nắp, chủ nhà phải ra nước ngoài gấp, nên giá thuê cũng khá rẻ. Trâu Tư Kỳ trông thấy liền động lòng, cảm thấy chỗ này quá tốt, không nói nhiều liền quyết định thay cô, lập tức giao tiền đặt cọc. Hai ngày nghỉ cuối tuần dọn nhà, đồ đạc của Hiểu Tô không nhiều, Trâu Tư Kỳ tìm giúp cô một chiếc xe, đi một chuyến là đủ.

Hai người một mỗi người trên sofa nhìn đồng hồ đặc bữa bãi trên sàn nhà, chẳng muốn động tay động chân dọn dẹp.

Trâu Tư Kỳ nói: “Cái gì cũng tốt, chỉ có điều đồ trong nhà hơi nam tính, ngày mai đổi rèm cửa khác và thay thảm nữa là xong”.

Đỗ Hiểu Tô mệt mỏi: “Tớ không quan tâm nữa, chờ sửa sang xong nhà là tớ dọn đi”.

Trâu Tư Kỳ cẩn thận dò hỏi: “Có cần tìm công ty thiết kế không?”.

Đỗ Hiểu Tô cười: “Tớ nhờ mấy đồng nghiệp trong bộ phận thiết kế vẽ thử, nhìn qua cũng chẳng bằng mình tự mình thiết kế”.

“Quên mất cậu làm nghề này.”

“Thật ra cũng khác nhau mà, bài trí trong nhà và thiết kế kết cấu nhà là hai chuyện khác nhau”, giọng của Đỗ Hiểu Tô rất bình tĩnh, “Hơn nữa tớ đã bàn với Chấn Vinh rồi, trước đây bọn tớ đã bàn xong nên trang trí thế nào”.

Cô nói vô cùng thản nhiên, Trâu Tư Kỳ lại không dám chen vào, Đỗ Hiểu Tô bật cười: “Xem như dọn xong rồi, tối nay muốn ăn gì, bắt cậu làm khổ sai một ngày, tớ mời cơm”.

“Được lắm”, Trâu Tư Kỳ cố ý thả lỏng, “Tớ đói rồi, không ăn không được”.

Đỗ Hiểu Tô đá hộp giấy trên sàn vào góc tường, đồng ý: “Được! Ăn bò bíp tết, tớ cũng đói rồi, chúng ta tìm cái gì ngon ngon ăn”.

Tối đó hai người ăn xong lại quay về dọn dẹp tiếp, đến nửa đêm mới xong.

Trâu Tư Kỳ xuống tiệm tạp hóa bên dưới mua cổ vịt, Đỗ Hiểu Tô mua mấy lon bia, hai người vừa nhai cổ vịt vừa uống bia, mỗi người một lon, cuối cùng cũng ngà ngà say.

Trâu Tư Kỳ nói: “Hiểu Tô, cậu phải sống tốt, nếu không bọn tớ nhìn thấy cũng không thoải mái”.

Đỗ Hiểu Tô cười hi hi, giúp cô bạn mở lon bia: “Cậu yên tâm, tớ vẫn đang sống tốt đấy thôi”, cô ngẩng đầu, trong phòng chỉ bật một chiếc đèn treo tường, ánh sáng mờ mờ phản chiếu trong đôi mắt cô. “Tư Kỳ, cậu không cần khuyên tớ, tớ không buồn, sửa sang xong, tớ mời cậu đi ăn, ở nhà mới, tớ và Chấn Vinh... vẫn định sẽ mời cậu ăn một bữa...”, giọng cô nhỏ dần, “Tư Kỳ, cậu đừng khuyên tớ, tớ chịu không được, cậu đừng nói gì cả. Cậu phải để tớ thích ứng dần dần, có thể cả đời này cũng không thể nữa... cứ cho là... cho là tớ tự lừa dối mình cũng được... tớ thật sự... cứ như vậy...”.

Giọng cô nhỏ dần, sau cùng im bật. Trâu Tư Kỳ không dám nói gì, chỉ sợ vừa mở miệng chính mình lại khóc trước.

14. Chương 14

Chương 14

Có vẻ Đỗ Hiểu Tô đã trở lại cuộc sống bình thường, cô đi làm rất đúng giờ. Thịnh thoảng Trâu Tư Kỳ rảnh rỗi thường cùng cô đi gặp bác sĩ tâm lý. Bố mẹ Đỗ Hiểu Tô muốn đón con gái về nhà, nhưng cô không đồng ý, kiên quyết đòi ở lại Thượng Hải. Mẹ cô chẳng còn cách nào đành để cô ở lại và nhờ Trâu Tư Kỳ chăm sóc, cho nên thì thoảng Trâu Tư Kỳ lại hẹn Đỗ Hiểu Tô đi ăn, hoặc là Tư Kỳ đến thăm, sau rồi hai người đến siêu thị gần đó mua thức ăn, tự nấu một bữa.

Hôm nay hai người tìm được trên mạng cách chế biến một vài món ăn, nên ở nhà nấu thử, vừa ăn Trâu Tư Kỳ vừa hỏi Đỗ Hiểu Tô: “Sao dạo này cậu toàn phải tăng ca vậy? Bình thường thấy cậu rảnh rỗi hơn tớ, bây giờ lại thành ra tớ rảnh hơn cậu”.

Đỗ Hiểu Tô rầu rĩ: “Tớ không biết, dạo này bên Tân Thịnh có một phó tổng giám đốc mới, nghe nói đi du học Mỹ về, làm quản lý nghiệp vụ. Không biết lúc nào cũng soi mói, bọn tớ sửa thế nào cũng không vừa lòng. Tất cả đồng nghiệp trong bộ phận thiết kế đều phải tăng ca một tuần, đưa ra phương án cuối cùng vẫn bị bác bỏ, giám đốc Ninh sắp buồn quá hóa điên đến nơi”.

“Giám đốc Ninh của cậu chẳng phải nổi tiếng là tài giỏi đẹp trai sao? Chẳng lẽ giám đốc bên Tân Thịnh thấy anh ấy đẹp trai nên ghen tị, rồi làm liên lụy đến các cậu sao?”

“Làm ơn đi, người ta bên đó là nữ, làm sao ghen tị với giám đốc Ninh đẹp trai được?”

“Vậy thì là oán hận tình trường, tích tụ lâu ngày?”, Trâu Tư Kỳ hào hứng, “Nào nào, chúng ta cùng phân tích một chút!”.

Đỗ Hiểu Tô ngẩn người rồi nói: “Cũng có thể lắm, trông vị phó giám đốc Tưởng kia giống đến gây sự hơn... vả lại tuổi tác không lớn, cũng rất đẹp, đứng cạnh giám đốc Ninh xứng đôi lắm...”.

“Họ Tưởng?”, Trâu Tư Kỳ thuận miệng hỏi lại, “Tên gì?”.

“Tưởng...”, Đỗ Hiểu Tô cố nhớ, cuối cùng cũng nhớ ra, “Tưởng Phồn Lục! Cái tên cũng khó đọc”.

Trâu Tư Kỳ kinh ngạc, hít một hơi thật sâu: “Đỗ Hiểu Tô, cậu có hồ đồ không vậy, Tưởng Phồn Lục mà cậu cũng không biết?”.

Đỗ Hiểu Tô ngơ ngác, dăm dăm nhìn cô bạn thân.

Trâu Tư Kỳ suýt nữa nhảy dựng lên: “Đó là vợ của Lâm Hướng Viễn, Tưởng Phồn Lục, cậu sao lại hồ đồ vậy! Ngay cả tên tình địch mà cậu cũng không nhớ, đúng là quá hồ đồ! Năm đó chẳng phải vì cô ta mà Lâm Hướng Viễn bỏ rơi cậu sao, sao cậu lại không biết?”.

Đỗ Hiểu Tô vẫn sững sờ, một lát mới nói: “Tớ cứ tưởng là họ Giang...”. Trâu Tư Kỳ thấy cô vẫn mơ hồ, đòi mắt lại không có thần nên chẳng nỡ nói tiếp, liền đổi đề tài: “Được rồi, chuyện quá khứ chúng ta không nói nữa”.

Đỗ Hiểu Tô dần hiểu ra, tại sao bên Tân Thịnh lại gây khó khăn như vậy, tại sao mỗi lần đi họp, vị phó tổng giám đốc họ Tưởng kia lại ăn nói sắc bén như vậy, tại sao cô gái xinh đẹp đó cứ tìm cách phản đối cô. Thì ra không phải là ảo giác, mà vì đối phương là Tưởng Phồn Lục, là vợ của Lâm Hướng Viễn, cô ta đang cố tình thể hiện sự đối địch với cô. Cô không muốn tiếp xúc với Lâm Hướng Viễn và Tưởng Phồn Lục nhưng công việc thì không tránh khỏi va chạm, vì thế cô cũng đành cố gắng làm việc.

Nhưng dù như vậy cũng không tránh được. Đúng vào thời điểm tổ chức hội nghị bất động sản mỗi năm một lần, các công ty đều đến dự, Đỗ Hiểu Tô và mấy đồng nghiệp mới vào được phó tổng giám đốc dẫn đi mở mang tầm mắt. Vừa vào trong hội trường, cô hoàn toàn bất ngờ khi nhìn thấy Lôi Vũ Tranh.

Anh là khách mời, trước nay Hiểu Tô chưa từng gặp anh ở nơi công cộng, cũng may cách nhau khá xa nên có lẽ anh cũng không nhìn thấy cô. Lôi Vũ Tranh rất kiệm lời, nói chuyện với bên truyền thông xong thì đến đồng nghiệp, cuối cùng vẫn còn một đám phóng viên vây lấy anh, hỏi từ giá bất động sản đến cục diện kinh tế, muốn thoát ra cũng không được. Trợ lý của anh luôn theo sát phía sau, thỉnh thoảng giúp anh cười đáp vài câu. Thật ra trông bộ dạng anh khá lạnh nhạt, đôi mắt sâu như biển lớn dưới bầu trời, thỉnh thoảng lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo, không giống ánh mắt của Thiệu Chấn Vinh, đôi mắt khiến cô cảm thấy ảm áp.

Thật ra nếu anh ôn hòa hơn một chút, nếu cởi nút áo sơ mi trên cùng ra thì sẽ rất giống Thiệu Chấn Vinh.

Đỗ Hiểu Tô bất giác cảm thấy chua xót, thỉnh thoảng lại nhìn thấy một người giống Thiệu Chấn Vinh, cho dù là không nhìn trực diện cũng khiến cô thấy yên lòng hơn, để cô biết rằng Thiệu Chấn Vinh vẫn không đi quá xa. Anh vẫn còn đâu đó trong cuộc sống của cô, chỉ là cách hơi xa mà cô không chạm đến được mà thôi.

Đỗ Hiểu Tô chẳng có tâm trạng ăn uống, cũng may việc tổ chức trong vườn hoa nhà hàng nên mấy người tụ họp với nhau cũng không quá ồn. Cô cầm đĩa đi theo đồng nghiệp, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy vợ chồng Lâm Hướng Viễn và Tưởng Phồn Lục, Ninh Duy Thành cũng nhìn thấy, vì vậy liền dẫn theo đồng nghiệp đến chào hỏi.

Thần sắc Lâm Hướng Viễn rõ ràng khá gượng ép, Tưởng Phồn Lục lại có vẻ rất hứng khởi, đánh giá Đỗ Hiểu Tô từ đầu đến chân. Tưởng Phồn Lục vốn mang vẻ đẹp đầy đặn, hai mày mỏng thanh tú, hơi nhú lại làm người ta liên tưởng đến Vương Hy Phượng “mặt phấn nét cười không lộ uy” trong Hồng lâu mộng. Đỗ Hiểu Tô biết người phụ nữ này còn đáng sợ hơn cả Vương Hy Phượng nên cô cũng chỉ giữ im lặng.

Ai ngờ cô ta quay ra nói với Ninh Duy Thành: “Giám đốc Ninh, thì ra cô Đỗ là bạn gái của anh”.

Ninh Duy Thành vội giải thích: “Không phải, tôi và cô Đỗ chỉ là đồng nghiệp”.

Tưởng Phồn Lục lại tươi cười nói tiếp: “Giám đốc Ninh, mạo muội hỏi thăm một chút, phúc lợi của quý công ty hình như không được tốt lắm?”.

Ninh Duy Thành lập tức ngăn người, nhưng cũng thành thật đáp lại: “Bác Viễn chúng tôi tuy hỗ trợ không nhiều nhưng cũng tính là cao so với công ty bình thường. Sao cô Tưởng lại hỏi vậy?”.

Tưởng Phồn Lục thoáng cười: “Tôi cảm thấy quý công ty có một nhân viên cá biệt, hình như không đủ tiền thuê nhà, cho nên mới hỏi thăm một chút”.

Ninh Duy Thành vốn là người thông minh, nghe thấy trong lời nói của cô ta có ẩn ý nên không thể không nghi ngờ. Đỗ Hiểu Tô cúi mặt, còn Lâm Hướng Viễn lúng túng thử giải vây: “Trương tiên sinh ở bên kia, chúng ta qua đó chào hỏi một chút đi”.

Tưởng Phồn Lục giả bộ như không nghe thấy, cười tươi tán nói với Ninh Duy Thành: “Bây giờ mọi sự cũng thật lạ, vốn là người bên A yêu cầu bên B, giờ lại có chuyện bên B đặt điều kiện với bên A, thật là khiến người ta ngạc nhiên, anh nói xem có phải không, giám đốc Ninh?”.

Sắc mặt Lâm Hướng Viễn hiện vẻ rất ngại ngùng, còn giọng nói của Tưởng Phồn Lục lại vút cao, đến mức mấy người bên cạnh cũng quay lại nhìn, mấy đồng nghiệp trong Bác Viễn cũng quay ra nhìn nhau.

Ninh Duy Thành nhận ra ý của cô ta nên cũng đáp lời: “Phó giám đốc Tưởng, nếu nhân viên của chúng tôi làm gì không phải với quý công ty, cô có thể trực tiếp nói chuyện với chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối không

thiên vị. Hôm nay có rất nhiều người trong ngành có mặt, cô nói vậy tất có lý do, nếu nhân viên của chúng tôi có hành động vi phạm luật pháp, mời cô chỉ ra, chúng tôi sẽ xem xét”.

Tướng Phồn Lục cười khê: “Không dám, nhân viên của quý công ty sao có thể làm sai luật pháp, họ đều là tinh anh cả mà”.

Đỗ Hiểu Tô không nhịn được nữa: “Cô Lâm, nếu có việc gì cô có thể nói thẳng ra, không cần ám chỉ như vậy. Vấn đề cá nhân giữa tôi và cô không nên kéo cả công ty của tôi vào. Nếu cô không hài lòng với sự tồn tại của tôi, tôi có thể nghỉ việc, biến mất khỏi ngành này. Nhưng điều cô chỉ trích, tôi không thể chấp nhận. Với tư cách là nhân viên bên B, tôi tự thấy mình không hề đòi hỏi bất cứ lợi ích nào từ Tân Thịnh, mong cô khi nói chuyện chớ nên nói năng lung tung”.

“Ai da!”, Tướng Phồn Lục mở to mắt vẻ rất đổi kinh ngạc, “Cô Đỗ nói vậy là sao? Tôi có điểm mặt chỉ tên cô sao, hay là cô Đỗ tự nhận mình... A, thật xin lỗi quá, tôi ở nước ngoài nhiều năm nên tiếng Trung không được tốt lắm, có thể dùng từ không đúng làm cô hiểu lầm. Nhưng cô bảo tôi nói năng lung tung, cái này tôi hiểu. Cô Đỗ, nếu tôi không lầm thì căn nhà cô đang thuê thuộc về công ty Tân Thịnh, mà giá thuê lại thấp hơn giá thị trường rất nhiều, không biết cô Đỗ nghĩ sao về việc này?”.

Lúc này các đồng nghiệp bên Bác Viễn đều quay lại nhìn Đỗ Hiểu Tô, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Phồn Lục...”, Lâm Hướng Viễn lúng túng, “Thật ra...”.

“Thật ra, chồng tôi cũng xuất phát từ ý tốt, đặc biệt là đối với bạn cũ như cô Đỗ, chỉ muốn giúp đỡ một chút”, Tướng Phồn Lục vẫn cười rạng rỡ, “Nhưng Tân Thịnh là công ty trách nhiệm hữu hạn, đừng nói là chồng tôi, ngay cả tôi dù là quyền quản lý và phó giám đốc, cũng không có quyền tự ý xử lý nhà mang tên công ty”.

Lúc này Đỗ Hiểu Tô mới hiểu ra, vừa khó xử vừa tức giận mà không nói được lời nào, chợt nhận thấy ánh mắt đồng nghiệp khi đó. Ninh Duy Thành cũng tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, hỏi: “Cô Đỗ, những gì Phó giám đốc Tướng nói có đúng không?”.

“Tôi không biết nhà đó là của Tân Thịnh”, sắc mặt Đỗ Hiểu Tô trắng bệch, “Tôi sẽ lập tức dọn ra ngay, cô cứ yên tâm, trong vòng hai mươi tư giờ tới tôi sẽ dọn đi ngay”.

Tướng Phồn Lục mỉm cười: “Cũng không nhất thiết phải như thế, tôi để cho cô Đỗ ba ngày dọn nhà. Nghe nói cô Đỗ gần đây gặp chuyện không may, tâm trạng cũng không được tốt lắm, nhưng dù bạn trai mình gặp chuyện không còn nữa, cũng không nên ăn không chọn món, để ý chồng người ta”.

Đỗ Hiểu Tô gần như không còn sức để đứng vững, lùi về sau một bước, không ngờ lại va phải người sau lưng, người đó quay đầu lại, cô ngẩng lên nhìn, Chấn Vinh... là Thiệu Chấn Vinh, cô hoang mang nhìn anh, níu lấy tay áo anh theo bản năng. Sắc mặt cô không còn chút khí sắc, cảm giác như sắp ngất đi đến nơi.

Lôi Vũ Tranh không phản ứng gì liền buông tay xuống, nhưng lực từ đôi tay cô rất mạnh, cũng giống như tối hôm đó ở bệnh viện. Đôi mắt nhìn chăm chú, cô cũng dần nhận ra, đó không phải là Thiệu Chấn Vinh của cô, không phải Thiệu Chấn Vinh mà cô có thể dựa vào. Mắt cô toát lên sự đau đớn, giống một đứa trẻ bị lạc mất gia đình, hoang mang, lo lắng.

Lôi Vũ Tranh hơi nheo mắt nhìn Tướng Phồn Lục.

Tướng Phồn Lục cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn Lôi Vũ Tranh, vài giây sau mới mỉm cười: “Lôi tiên sinh, xin chào”.

Anh không biểu lộ cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng quét qua cô ta. Tướng Phồn Lục giới thiệu với anh: “Đây là chồng tôi, Lâm Hướng Viễn”.

Lâm Hướng Viễn đưa tay ra, Lôi Vũ Tranh lãnh đạm bắt tay, gần như chỉ chạm vào là buông ra ngay, sau đó đẩy Đỗ Hiểu Tô về phía trước: “Giới thiệu với hai vợ chồng, đây là Đỗ Hiểu Tô”.

Tướng Phồn Lục không bao giờ ngờ tới việc anh sẽ ra mặt thay Đỗ Hiểu Tô, nên thoáng lạng người. Lôi Vũ Tranh lạnh nhạt quay đầu, nói với Đỗ Hiểu Tô: “Ai dám không cho cô làm việc trong ngành này, bảo hấn đến gặp tôi trước”.

Đôi mắt Đỗ Hiểu Tô đã ngấn nước, nhưng vẫn cố sức kiềm chế, miễn cưỡng nở nụ cười. Không ngờ khi này anh ở bên cạnh đã nghe thấy hết mọi chuyện. Lôi Vũ Tranh vẫn lạnh lùng: “Cô không phải có nhà sao? Không có thời gian sửa chữa thì không biết tìm người à? Bản lĩnh trước đây đi đâu hết rồi? Chỉ biết khóc thôi hả?”

Đỗ Hiểu Tô sắp không nhịn được, lại bị ánh mắt sắc bén của anh nhìn một cái thì lập tức cúi đầu nhìn xuống. Thư ký Thiệu Uyển Đình của Lôi Vũ Tranh đã đến, anh quay sang nhìn thấy Thiệu Uyển Đình thì nói: “Đưa cô Đỗ về, ngày mai tìm người giúp dọn nhà”.

Tướng Phồn Lục vẫn đang cười: “Thật xin lỗi, tôi thật sự không biết... hay là căn nhà đó tạm thời cứ để cô Đỗ ở vậy...”

Lôi Vũ Tranh lạnh nhạt đáp: “Gia đình tôi còn rất nhiều nhà trống, không phiền người khác giúp đỡ”.

Anh không nói thêm gì, ung dung đi ra giữa đám đông.

Đỗ Hiểu Tô vốn rất lo lắng, sau khi lên xe chỉ cúi đầu nói: “Cảm ơn”.

Lôi Vũ Tranh mặt lộ vẻ chán ghét: “Cô không biết chút liêm sỉ nào hay sao? Lâm Hướng Viễn là cái thá gì, cô chạy đến đây dây dưa với hắn chỉ vì chút lợi lộc đó? Cô đừng tưởng hôm nay tôi giúp cô, tôi làm thế vì thể diện của Chấn Vinh, tôi không muốn người khác cười nhạo gia đình tôi. Tôi cũng không mong cô thủ tiết gì, nhưng cô không thể không biết xấu hổ như thế, cô chịu được nhưng gia đình tôi thì không”.

Mỗi lời anh nói đều như lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào tim cô, vết đâm sâu hoắm khiến máu phun trào, ruột gan đứt đoạn, tri giác gần như đều biến mất. Một nỗi buồn không tên, dài vô hạn đang bủa vây lấy cô. Rõ ràng là không thể biện bạch điều gì, nhưng cô vẫn muốn giải thích, giải thích mình không hề phản bội Chấn Vinh. Nhưng Chấn Vinh không còn nữa thì những thứ khác còn ý nghĩa gì?

Cô cố gắng mở mắt nhưng rồi lại sụp xuống như muốn giấu đi sự đau thương trong đáy mắt. Giọng nói của cô vẫn nhỏ: “Tôi không làm Chấn Vinh mất thể diện, tôi thật sự không biết gì, tôi về rồi sẽ lập tức dọn nhà, làm ơn dừng xe”, lời của cô khá lộn xộn, “Tôi sẽ không làm Chấn Vinh mất thể diện, không cần biết anh có tin không”.

Lôi Vũ Tranh như không muốn để ý đến cô, gõ lên ghế tài xế, tài xế bèn dừng xe bên đường.

Hôm đó Đỗ Hiểu Tô đi bộ về nhà, không đi xe điện, không lên xe buýt, cũng không đón taxi. Cô đi rất lâu, đi đến mức chân như tê dại, cô quỳ gối xuống giữa dòng người, chờ cơn đau dứt, lại tiếp tục đi. Về đến nhà chân đã sưng tấy lên, cô vào nhà liền cởi giày cao gót, đi chân trần. Chỗ sưng trên chân nhói đau, lúc đó cô, mới nhận ra có nhọt đã bị vỡ, lộ cả thịt bên trong. Nhưng không cần biết, cô bắt đầu thu dọn tất cả, quét dọn nhà lần nữa.

Cô thu dọn hết một đêm mới đóng gói xong tất cả đồ đạc. Đến khi trời sáng, cô gọi một chiếc taxi đi sang nhà Trâu Tư Kỳ. Trâu Tư Kỳ còn đang ngái ngủ dậy mở cửa, thấy cô kéo theo bao lớn bao nhỏ thì giật mình, nghe cô nói ngắn gọn mọi chuyện xong, mới tức giận mắng Lâm Hướng Viễn. Vì vội quá nên chỉ kịp để đồ đạc xuống, cả hai còn phải đi làm.

Đỗ Hiểu Tô thức trắng đêm, hai mắt sưng đỏ, nhìn vào màn hình máy tính chỉ thấy những dòng chữ con số ngang dọc, cảm thấy đầu váng mắt hoa nên đành đứng dậy mang theo ly nước đến phòng pha trà, định đi pha cho mình một ly cafe thật đặc. Nào ngờ vừa đến cửa phòng, cô đã nghe thấy bên trong có tiếng cười nói, là giọng của Chu Linh Nhã: “Ôi chao, không sao nhận ra được, không ngờ lại thành ra vậy. Bình thường nhìn cô ta cũng là người tốt đó”.

Giọng khinh thường của một nữ đồng nghiệp khác vang lên: “Đây là bản lĩnh của người ta mà, chẳng trách bên Tân Thịnh toàn tìm cách làm khó chúng ta, hợp tác lâu như vậy không ngờ lại chuốc họa vào thân”.

“Cô Lâm đó cũng không dễ chơi, hôm qua nghe cô ta nói khó nghe thế, chúng ta đứng bên cạnh còn thấy xấu hổ đỏ mặt, vậy mà Đỗ Hiểu Tô lại không để tâm.”

“Sau đó cô ta theo ông chủ của Vũ Thiên đi, nghe đâu lúc đầu cô ta được vào làm là vì có người nói một tiếng với sếp bên chúng ta, không biết cô ta có lai lịch thế nào, thật là biết cách leo cao.”

Một giọng nói khác thấp hơn: “Người ta là người đẹp ngủ trong rừng, chỉ cần chịu ngủ, tất nhiên sẽ có cách hơn chúng ta. Còn may chồng chưa cưới của cô ta chết sớm, nếu không thì không biết có chịu nổi không...”

Tiếng cười của mấy người đó vang lên cách một cánh cửa mà chẳng khác nào gai nhọn, đâm thẳng vào tai Đỗ Hiếu Tô, đến mức gân xanh bên thái dương như sắp nổ tung, thật đau đớn, nhưng trái tim còn quần quai hơn nhiều lần.

Tay cô run rẩy, quay lại phòng làm việc, loạng choạng ngồi vào chỗ của mình, mở một văn bản mới, gõ vào mấy chữ “Đơn xin thôi việc”, mắt cô đắm đắm nhìn vào mấy chữ đó, phải mất mấy giây sau mới định thần lại mà chăm chú gõ bàn phím. Từng dòng chữ hiện lên màn hình, thực ra cô cũng không biết lúc ấy mình gõ những gì, cuối cùng cô gửi đơn thôi việc vào hộp thư của quản lý nhân sự.

Trong phòng vắng tanh, Ninh Duy Thành lại dẫn đồng nghiệp đi Tân Thịnh rồi, nhưng lần này không dẫn cô đi.

Cô thầm nghĩ, thì ra cô được nhận vào làm là vì có người giúp đỡ, nếu vậy chắc chắn là do Chấn Vinh giúp cô. Nhưng cuối cùng cô đã phụ lòng anh, cô không thể ở lại đây, cô nhu nhược, không có tiền đồ, nhưng cô không chịu được khi thấy người khác đàm tiếu về Chấn Vinh, nghi ngờ cô và Chấn Vinh. Đúng là cô rất yếu đuối, nhưng cô không còn sức để cố gắng nữa, cô muốn trốn tránh một thời gian, chỉ muốn tìm một nơi không có người, yên tĩnh, để nhớ Chấn Vinh.

Cô chỉ có Thiệu Chấn Vinh, nhưng ngay cả Thiệu Chấn Vinh cũng không còn nữa.

Đơn thôi việc của Đỗ Hiếu Tô bị từ chối, phó tổng giám đốc gọi cô lên, mặt mày vui vẻ hòa nhã nói chuyện: “Hiếu Tô, đơn xin thôi việc của cô, chúng tôi đã thảo luận rồi, cô nói sức khỏe không tốt, không thể đảm nhiệm công việc được nữa, chúng tôi cũng rất hiểu, thế này đi, chúng tôi cho cô nghỉ phép, cô nghỉ ngơi một thời gian rồi quay lại làm việc, thế nào?”

Cô nhìn phó tổng giám đốc chăm chú rồi hỏi: “Vũ Thiên là khách hàng lớn nhất của công ty, có phải giám đốc sợ sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của công ty và Vũ Thiên, vậy tôi thẳng thắn nói với ngài, tôi không có quan hệ gì với Vũ Thiên cả, nếu tôi tiếp tục ở lại, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng không tốt đến công ty thôi”.

Phó tổng giám đốc vô cùng ngạc nhiên nhìn cô, một lát sau mỉm cười: “Hiếu Tô, cô nghĩ nhiều rồi. Hay là thế này, cô tạm thời cứ nghỉ ngơi một thời gian, đợi tinh thần hồi phục rồi đi làm”.

Vị phó giám đốc này rất quan tâm đến cô, nên cô cũng không tiện nói thêm gì.

Việc quan trọng trước mắt là tìm nhà, bởi không thể cứ ở nhờ nhà Trâu Tư Kỳ được. Cô chạy qua chạy lại giữa thành phố rộng lớn này, đi theo người của công ty môi giới nhà đất xem hết căn này đến căn khác, cuối cùng cũng tìm được một căn cho thuê gấp, một phòng khách và một phòng ngủ. Vị trí không tốt lắm, nhà lại hướng tây và tiền thuê cũng không rẻ lắm, nhưng cũng chẳng còn thời gian mà tính toán thêm nữa.

Trâu Tư Kỳ nghỉ phép một ngày giúp cô dọn nhà, thấy căn nhà vừa thuê nhiều chỗ không vừa ý, cũng có ý kiến. Đỗ Hiếu Tô an ủi: “Dù sao cũng chỉ ở tạm, đợi nhà mới sửa xong tố lại dọn đi”.

Cô quyết định sửa nhà, tìm một công ty thiết kế giúp đỡ, dẫn nhân viên sửa chữa đến nhà, nhưng không tài nào mở được cửa nữa.

Lúc đầu cô nghĩ rằng khóa cửa hỏng, nên đến tìm nhân viên quản lý, người đó nói với cô: “Cô Đỗ, căn nhà này bị công ty đòi lại, hai ngày trước đã thay khóa rồi”.

Cô ngây người sững sờ, thông tin đó như sét đánh ngang tai, cảm thấy không thể nào tin được. Thản thờ một lúc sau, cô mới nhớ đến việc gọi điện cho Lôi Vũ Tranh, nhưng tổng đài không chịu chuyển máy, giọng nói ngọt ngào từ chối cô: “Xin lỗi cô Đỗ, tôi không thể chuyển điện thoại của cô đến văn phòng Lôi tiên sinh được”.

Trong lúc rối trí đột nhiên nhớ ra cái tên đã gửi chìa khóa cho mình, có lẽ là thư ký của Lôi Vũ Tranh, không do dự cô liền ôm điện thoại, như ôm lấy tia hy vọng duy nhất: “VẬY CÒN THƯ KÝ THIỆU? CÓ THỂ NÓI MÁY CHO CÔ ẤY KHÔNG?”

Tổng đài vẫn từ chối một cách lịch sự: “Xin lỗi, thư ký Thiệu đã theo Lôi tiên sinh ra nước ngoài”.

Cô không quen ai nữa, Lôi Vũ Tranh ra nước ngoài rồi, thư ký Thiệu cũng đi cùng, anh ta cho người thay khóa rồi.

Anh ta không nói gì, lấy tất cả của cô.

Cô không còn chút sức lực nào nữa, cúp máy, cuộn mình lại sát tường, giống một con vật bé nhỏ vừa phải chịu đựng vết thương quá nặng, không còn sức mà vùng vẫy nữa.

Cô giam mình trong nhà ba ngày, không ăn không uống, cũng không cử động, cứ ngồi yên trên sofa giống một con rối. Nếu đúng là một con rối đã tốt, không biết đau, không biết suy nghĩ, không có ký ức, không có gì cả.

Anh ta lấy lại căn nhà, lấy đi phần ký ức cuối cùng mà cô có được, cô không làm sai điều gì, nhưng anh ta vẫn không tha thứ, cô không có lỗi với Chấn Vinh, nhưng anh ta vẫn không tha thứ cho cô.

Cô như người mê ngủ, lại như người tỉnh táo, không thấy đói, tuy không ăn uống, nhưng cảm giác như bụng bị nhét đầy đá, không còn bất cứ cảm giác gì nữa. Cô loạng choạng đứng dậy, vào bếp, bật bếp ga, ngọn lửa lập lòe dưới đáy ấm nước, thực ra trong ấm đâu có nước và cô cũng nào có ý định đun nước.

Còn nhớ khi đó ở trong bệnh viện, mẹ đã ôm lấy cô khóc rất nhiều, mẹ gần như cầu xin: “Hiểu Tô, con hứa với mẹ, con không được đi theo Chấn Vinh, con hứa với mẹ, mẹ và bố chỉ có mình con, nếu con làm chuyện ngốc nghếch, bố mẹ thật sự không sống nổi nữa”.

Lúc ấy cô đã hứa, hứa với mẹ là sẽ tiếp tục sống.

Nhưng không ngờ việc sống lại khó khăn đến vậy, khó đến mức cô không còn sức để gắng gượng nữa, thật sự không còn sức để gắng gượng.

Cô quay lại phòng ngủ, ôm lấy tấm hình cô chụp chung với Chấn Vinh để trên đầu giường vào lòng. Khung hình lạnh băng, khi chụp tấm ảnh này là vào mùa xuân, hai người ở trong nhà, cô chụp bằng điện thoại, một tấm hình ngốc nghếch hai người chụm đầu vào nhau, như hai con gấu nhỏ, khi phóng to đã mờ đi. Hình chụp chung của họ không nhiều, bởi công việc cả hai đều bận rộn, đến khi gặp nhau lại không chú ý đến chuyện chụp hình. Nhiều lúc cô thích lấy máy ảnh chụp anh, nhưng những tấm hình đó chỉ có mình anh.

Cô tắt bếp ga, bởi Chấn Vinh, Chấn Vinh nhất định mong cô sẽ tiếp tục sống,

Anh yêu cô nhiều lắm, cô cũng yêu anh rất nhiều, cô sẽ không làm trái ý anh, cô sẽ cố gắng hết sức mình để sống. Cô dựa đầu vào sofa mà ngủ thiếp đi.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Sáng sớm trời đã đổ mưa phùn, từ trong nhìn ra ngoài, phía xa là những tòa cao ốc nhọn như măng mới mọc, lại gần là những ô cửa sổ trắng toát trên các căn hộ của tòa cao ốc, tất cả đều như một màn nước mỏng, xa vời mông lung, cả thành phố bị phủ trong những đám mây xám xịt.

Lôi Vũ Tranh dậy từ rất sớm, bước ra khỏi phòng tắm, sắc trời bên ngoài vẫn âm u, những giọt mưa nhỏ không ngừng rơi.

Anh thay quần áo, đi thang máy xuống lầu rồi đến thẳng tầng hầm để xe.

Còn rất sớm, tuy trời mưa nhưng giao thông vẫn thuận lợi. Ở Thành phố này anh rất hiếm khi lái xe một mình, tiếng động cơ xe rất êm, nhẹ nhàng xuyên qua làn xe, nhưng tâm trạng anh không vui. Nhận được điện thoại trên cầu vượt cao tốc, giọng nói của thư ký vọng ra: “Lôi tiên sinh, hôm nay tất cả các kế hoạch

trong ngày của anh đã bị hủy bỏ, nhưng bên MG thông báo tôi, CEO của họ vừa thay đổi kế hoạch, dự kiến chiều nay sẽ đến Thượng Hải, anh xem...”.

Anh không muốn trả lời, ngắt điện thoại.

Thư ký rất hiểu anh nên không gọi điện lại nữa.

Đường xa, vị trí khó tìm, xe chỉ có thể dừng dưới chân núi. Lên núi rồi lại phải đi rất lâu, anh không mang dù, những hạt mưa nhỏ bé kết thành tấm màn, thấm ướt quần áo và tóc anh. Đường núi hai bên đều là cây, những phiến lá xanh mơn mớn không khác gì mùa xuân, thỉnh thoảng có hạt mưa lớn chảy dọc theo phiến lá, nhỏ xuống đầu người đang đi.

Mưa to hơn, cảnh núi phía xa chìm trong sương mù xám nhạt. Anh dừng lại trong một mái đình nhỏ giữa lưng chừng núi, hút một điếu thuốc.

Chấn Vinh không hút thuốc, bình thường cũng khuyên nhủ anh, vì hút thuốc không tốt cho sức khỏe.

Lúc ấy anh hoàn toàn không để tâm đến, xem những gì Chấn Vinh nói như lời con nít, nghe xong rồi quên.

Nhưng thật ra từ lâu Chấn Vinh đã không còn là trẻ con nữa, đã thành người lớn rồi.

Chấn Vinh hai mươi tám tuổi rồi, hôm nay.

Anh dập tắt thuốc, tiếp tục lên núi.

Hai tay trống không.

Anh không biết nên mang gì cho Chấn Vinh đây, không đặt bánh kem, vì Chấn Vinh không thích đồ ngọt. Hôm nay là sinh nhật của Chấn Vinh, em trai nhỏ của anh đã hai mươi tám tuổi rồi.

Anh còn nhớ khi Chấn Vinh mới tám tháng tuổi, khuôn mặt gầy gò, không mũm mĩm giống những đứa trẻ khác, chỉ thấy được đôi mắt to tròn, đang nhìn anh. Lúc ấy dì Triệu ôm Chấn Vinh, rầu rĩ nói: “Thằng bé này, gầy đến nỗi chỉ còn lại hai mắt”.

Anh cũng nhớ khi Chấn Vinh tám tuổi, luôn theo sát anh, anh đi đâu, Chấn Vinh liền theo đó, mùa hè đi đánh trận với đám trẻ con, Chấn Vinh vẫn luôn là cái đuôi của anh.

Anh cũng nhớ khi Chấn Vinh mười tám tuổi, vừa thi đậu đại học nhưng lại ngồi ở nhà giận bố, anh về nhà, giúp em trai làm hòa với bố mẹ.

Hôm nay Chấn Vinh hai mươi tám tuổi.

Anh không biết hôm nay bố mẹ sẽ thế nào, anh cả sẽ thế nào, nhưng nhất định sẽ còn khó chịu hơn anh.

Vì thế anh không về nhà mà chạy đến đây.

Từ xa đã nhìn thấy bia mộ, do bệnh viện chọn, đá hoa cương màu đen.

Trên đó có tên Chấn Vinh, có hình Chấn Vinh.

Để Chấn Vinh ngủ say mãi ở đây, nơi mà sau khi hỏi ý kiến của anh và anh cả, Chấn Vinh đã mua lại khoảng đất này.

Anh và anh cả đều không đồng ý hỏa táng. Hai người định dùng khoảng cách ngàn dặm này để ngăn bớt nỗi đau của bố mẹ.

Nếu không gặp được, có lẽ sẽ không còn nhớ mong.

Nhưng anh biết Chấn Vinh là đứa con cha mẹ yêu thương nhất, là em trai anh yêu thương nhất, cho dù ở một thế giới khác cũng không thể không nhớ.

Tâm trạng rối bời, nên anh mới dừng lại một chút ở một nơi cách đó không xa.

Cơn mưa đã ngớt, hạt mưa nhỏ bé lặng lẽ rơi xuống, cũng giống mưa xuân nhưng không có cảm giác lạnh. Trên núi yên tĩnh, chỉ có một con chim sẻ màu xám, long vũ đầm ướt, khập khiễng đi từ con đường đá xanh đến.

Lúc này anh mới nhìn thấy người trước mộ.

Cô cuộn tròn người, bất động ở đó, đầu dựa vào mộ, giống con chim sẻ lúc nãy, long vũ ướt đầm, muốn bay nhưng không cất nổi đôi cánh.

Trước mộ có hoa, một bó bách hợp lớn, cánh hoa đầm nước, từng giọt nhỏ xuống. Bên cạnh là bánh kem, nền trên đó vẫn chưa tắt hẳn, có thể nhận ra được hình dáng, một số “2”, một số “8”, hai ngọn lửa nhỏ xíu, thỉnh thoảng có hạt mưa rơi trên đó, vang lên tiếng lép lép.

Trên mặt bánh không viết gì, nhưng có rất nhiều hoa bằng chocolate chen nhau nở rộ giữa màn mưa.

Khuôn mặt cô bị cánh tay che khuất, hoàn toàn không thấy được vẻ biểu cảm, tóc xõa xuống vai, có giọt nước trong suốt lấp lánh rơi xuống, quần áo đã ướt đầm, không biết cô đã ở đây được bao lâu rồi. Cả người không cử động, giống như không còn chút sinh khí nào nữa.

Anh đột nhiên nghĩ, sẽ không có chuyện gì?

Anh lại gần, cúi người xuống, lay một lúc.

Cô hình như đang ngủ, mơ màng âm ừ một tiếng, rồi cử động, cùng lúc đó anh ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, và thấy bình rượu trống không dưới chân cô.

Thì ra là đang say.

Từ khi Chấn Vinh không còn, anh luôn thấy cô ủ rũ thâm vô cùng.

Cô giống một con mèo hoang nằm cuộn mình ở đây, ngón tay gầy nhỏ nhắn có thể nhìn thấy cả những đường gân xanh bên dưới, nhưng vẫn níu chặt lấy bia mộ như níu lấy chỗ dựa duy nhất khiến người ta phải cảm thương.

Mưa càng lúc càng lớn, khắp núi chỉ có tiếng gió mưa, đóa hoa bị mưa gió tạt qua mà lay động, mỗi bông đều rất tội nghiệp. Còn cô vẫn không động đậy như người đã mất đi ý thức. Khuôn mặt cô kẻ sít tấm bia, lông mi dày phủ trên đôi mắt, tựa như những tán lá nhỏ, có một giọt nước mưa trong suốt, hoặc có thể là nước mắt, đọng lại ở đó.

Mưa to dần, cả ngọn núi đã bị mây mù bao phủ, một màn hơi nước bồng bềnh trên mặt đất, thoáng chốc quần áo đã ướt hết. Mưa như trút nước, quất vào mặt đau nhói, mắt không mở nổi, cô vẫn không có chút phản ứng nào, co người lại ở đó như một gốc cây khô mắc cho mưa tưới ướt. Anh nghĩ mình nên xuống núi, hoặc là xuống tạm cái đình bên dưới tránh mưa một lát, mưa to quá.

Anh quay người đi xuống núi, khi đến chiếc đình thì quần áo đã ướt đầm, nước nhỏ giọt ở vạt áo, gió lướt qua, cảm giác tê lạnh, thuốc lá cũng bị ẩm, phải châm lửa mãi mới được.

Anh đứng trong chòi hút hết cả một hộp thuốc nhưng vẫn chưa thấy cô xuống.

Đây là lối đi duy nhất, nếu phải đi xuống, chắc chắn sẽ đi qua đây.

Có lẽ đúng là say đến chết rồi. Anh vo tròn hộp thuốc ném vào thùng rác.

Mưa nhỏ dần, nghe thấy tiếng nước rơi trên tán lá. Anh xuống núi, đường rất trơn, còn có thể thấy được ốc sên đang chậm chậm bò trên mặt đường, lúc Chấn Vinh ba bốn tuổi cũng rất thích bắt ốc sên, rồi nhìn chúng ăn lá cây.

Chấn Vinh luôn là đứa trẻ trầm tĩnh nhưng rất ngoan.

Sau khi lớn lên, Chấn Vinh càng trầm lặng, mẹ anh lúc nào cũng nói Chấn Vinh ngoan nhất nhà.

Cuối cùng Lôi Vũ Tranh cũng đến bãi giữ xe, khởi động xe rồi nhưng vẫn chưa đi, anh nghĩ một lát, cuối cùng mở cửa xe, lên núi lần nữa.

Cảng lên đường càng trơn, mưa đã tạnh nhưng trên đường vẫn còn nhiều vũng nước soi bóng người đi qua. Anh đi rất nhanh, chỉ chốc lát đã nhìn thấy tấm bia hoa cương màu đen, còn Đỗ Hiểu Tô vẫn ở đó, không hề nhúc nhích, tuy quần áo đã ướt đầm nhưng cô vẫn như tượng, không hề cử động.

“Này!”, anh gọi cô, “Tĩnh lại đi!”.

Cô không đáp.

“Đỗ Hiểu Tô!”

Anh gọi tên cô, cô cũng không phản ứng.

Cuối cùng anh dùng sức lay cô, cô mở mắt ra nhìn anh.

Đôi mắt cô mệt mỏi trống rỗng, khi thấy anh, cơ hồ như lóe lên một tia sáng, như chút lửa giữa đám tro tàn. Không đợi anh kịp phản ứng, cô đột nhiên buông bàn tay đang nắm chặt lấy anh, rồi lao vào lòng anh, sau đó cả người bắt đầu run rẩy – anh chưa từng thấy có người nào như thế này. Cô chỉ nắm chặt lấy anh, run rẩy bầy trong im lặng, không thốt lên bất cứ âm thanh nào, nhưng gần như đã dùng hết sức lực, cả người đang run lên, nhưng không có bất kỳ âm thanh nào, giống như cô đã mất đi dây thanh đới, tất cả đều hóa thành nỗi bi thương cố chấp, nhưng lại không hề có một giọt nước mắt nào. Anh cố sức gỡ tay cô ra, nhưng cô thà chết không buông. Môi cô tím ngắt, có thể là vì quá lạnh, cũng có lẽ là vì đau đớn, lát sau thì ngắt đi.

Anh chưa từng nhìn thấy ai đau lòng đến mức này, thật ra cô không hề rơi một giọt nước mắt nào, nhưng thứ đau đớn trong tâm lạnh và tuyệt vọng này khiến người ta cảm thấy thê lương hơn cả khi gào khóc.

Anh thử tìm cách đánh thức cô, ấn huyệt nhân trung của cô thật lâu, cô vẫn không có phản ứng. Một tay cô vẫn đang nắm chặt áo anh, anh phải cố gắng lắm mới gỡ được bàn tay đó ra, sau đó nghe thấy một tiếng “keng”, có gì đó rơi trên nền đất.

Anh nhặt lên nhìn, thì ra là một chiếc nhẫn.

Anh nhận ra nó, là của dì Triệu, hình như là ba chiếc giống nhau, một chiếc cho chị dâu, một chiếc cho cô.

Không ngờ cô vẫn mang theo nó.

Anh nghĩ người khá lâu, mới đeo chiếc nhẫn lại cho cô, rồi đưa cô xuống núi.

Cuối cùng khi đưa được cô vào trong xe, anh vã hết mồ hôi. Thật ra cô không nặng, nhưng vì người gầy gò toàn xương, đè lên anh đau nhói.

Cô ngồi trên ghế phụ mơ màng, thỉnh thoảng người lại run run trông như một đứa trẻ khóc quá lâu. Nhưng cô không khóc, không rơi giọt lệ nào.

Cô ngủ rất lâu, giống một đứa trẻ sơ sinh đang say ngủ.

Có lẽ cô vừa nằm mơ, trong giấc mơ cô bị lạc, hình như lúc đó cô còn rất nhỏ, không tìm thấy ba mẹ, không thấy đường về nhà, chỉ biết hoảng loạn khóc lóc.

Sau khi Chấn Vinh đến, anh đưa cô về nhà, anh ôm lấy cô như chưa từng rời bỏ cô. Cô thấy an lòng, vùi mặt vào ngực anh, nghe tiếng trái tim anh đập, thịch thịch thịch, quen thuộc và thân thiết.

Nhưng Chấn Vinh đã không còn nữa.

Cô biết đó là mơ, nhưng vẫn cố nhắm mắt, cố kìm nén những giọt nước mắt tuôn rơi, chỉ sợ mình cử động một chút thì anh sẽ biến mất, sẽ giống như vô số giấc mơ trước đây.

Nhưng cuối cùng vẫn phải tỉnh.

Khi tỉnh lại cô vẫn không khóc, tuy trong giấc mơ cô đã khóc rất nhiều, ôm lấy Chấn Vinh, được đắm mình trong vòng tay anh, trong vòng tay ấm áp an toàn của anh, cô khóc như chưa bao giờ được khóc, nhưng khi tỉnh lại cũng chỉ là mơ mà thôi.

Sẽ không còn Thiệu Chấn Vinh để cô có thể thoải mái khóc như thế nữa.

Cô biết, vậy nên đưa tay lên ngực mình, nơi đó đang nhói đau. Cô biết nó sẽ đau rất lâu rất lâu, cả đời này, cả kiếp này.

Chỉ là không còn Thiệu Chấn Vinh nữa.

Căn phòng rộng lớn, lạ lẫm, chiếc giường rộng rãi, cô đang đắp chiếc mền mỏng, trần nhà là tấm gương rất lớn, có thể thấy chính mình đang cuộn tròn trong đó.

Cô không biết đây là đâu, chỉ nhớ là mình đi thăm Chấn Vinh, mua hoa, mua bánh sinh nhật, mua rượu đến chỗ anh. Vì hôm qua là sinh nhật anh nên cô đến đó. Trên tấm bìa có khắc hình anh, cách một lớp thủy tinh trong suốt, anh đang mỉm cười nhìn cô, cũng giống như trước đây vậy.

Thật ra cô nói với Chấn Vinh rất nhiều chuyện, cuộc sống quả thật vất vả quá. Cô hứa với mẹ và cô cũng biết Chấn Vinh cũng mong cô sống tiếp, nhưng khó khăn biết bao, cô chẳng thể nói với ai, chỉ tâm sự với Chấn Vinh.

Sau đó, trời đổ mưa to hơn rồi cô ngủ thiếp đi.

Cô không biết đây là đâu, cũng không biết mình đã ngủ bao lâu. Quần áo trên người đã gần khô, nhăn nhoe như dưa muối. Cô ngồi dậy, nhìn thấy phòng tắm, cô liền vào trong rửa mặt. Người trong gương tiều tụy trắng bệch giống như cô hồn dã quỷ, thật ra cô chính là cô hồn dã quỷ rồi, còn sống cũng chỉ vậy mà thôi.

Cô không tìm thấy giày của mình nên đành đi chân trần ra ngoài. Hành lang được trải thảm, bước lên mà không vang tiếng động nào, có thể thấy phòng khách ở phía đằng xa.

Dưới lầu rất yên tĩnh, không có ai.

Biệt thự to lớn nhưng vắng lặng, cô quẹo sang góc khác, ở đó có một cánh cửa, phía sau cánh cửa hình như có tiếng gì đó.

Cô đẩy cửa ra.

Nhả bếp kiểu Tây lại có giếng trời được thiết kế vô cùng đặc biệt, bên ngoài cửa sổ có trồng một cây quế rất to. Nước mưa rửa sạch lá quế khiến nó trở nên bóng loáng, rọi lên cửa sổ lấp lánh như ngọc.

Anh quay lại nhìn cô, không biểu cảm, sau đó quay lại tiếp tục công việc của mình.

Mắt cô như nhòe đi trước ánh sáng vàng kim mờ lung kia, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng anh, khuôn mặt mờ ảo.

Nhưng anh không ở đây, đó không phải là anh.

Cô biết như vậy.

Cũng rõ ràng như mùa hạ, nhưng hạt mưa rơi trên lá quế lại giống như âm thanh mùa thu.

Anh tiện tay đặt lát bánh mì lên đĩa, phết mứt lên, sau đó đẩy đĩa ra trước mặt cô, đến trước tủ lạnh, lấy bánh mì ra tự nướng cho mình hai lát khác.

Bàn ăn bằng gỗ trong phòng bếp rất to và dài, hoa tươi vừa được gửi tới, anh để lên giữa bàn, che mất nửa khuôn mặt, khiến cô không nhìn rõ vẻ biểu cảm trên mặt anh. Cô cố gắng ăn, dao nĩa chạm nhau vang lên những tiếng leng keng nho nhỏ.

Hai người cùng im lặng, bên ngoài trời đổ mưa, tí tách tí tách.

Cô lấy hết can đảm, ngắt đầu lên: “Xin anh một việc được không?”.

16. Chương 16

Chương 16

Anh vốn tưởng cô định hỏi chuyện căn nhà kia, nhưng kết quả nằm ngoài dự đoán, không phải vậy.

Cô và Thiệu Chấn Vinh từng nhận giúp đỡ vài đứa trẻ nghèo trong một trường học ở ngoài đảo. Bọn trẻ rất ngoan, tháng nào cũng viết thư cho họ. Tết vừa rồi bọn trẻ gửi thư đến, xin cô và Thiệu Chấn Vinh gửi

cho chúng một tấm ảnh và rất hy vọng được gặp cô và anh. Lúc ấy cô và Thiệu Chấn Vinh nói trong thư hồi âm, rằng đợi khi chú Tiểu Thiệu nghỉ phép, nhất định sẽ đến thăm chúng, mang theo máy chụp hình, chụp thật nhiều hình rồi chờ bọn trẻ lớn lên xem lại.

“Có thể cùng tôi đi thăm bọn trẻ không, chỉ một lần thôi, sẽ không mất nhiều thời gian của anh, anh rất giống Chấn Vinh, bọn trẻ sẽ không biết đâu...”, cô thì thầm, “Tôi thật sự không biết phải nói thế nào với chúng... nếu tôi nói Chấn Vinh không còn nữa... những lời tàn nhẫn như vậy, ngay cả đến bản thân tôi còn không thể chấp nhận...”, cô cúi đầu nhưng không khóc, khóe miệng còn kiên cường khẽ nhếch lên, tạo thành một nét cười thê lương.

Anh nhìn cô: “Cô cũng ôm đồm nhiều việc quá đấy”.

“Chúng tôi vốn định bảo trợ chúng đến tận đại học, nhưng bây giờ... dù sao tôi cũng quyết định sẽ giúp chúng học tiếp”, cô ngẩng lên nhìn anh, “Chỉ phiền anh một lần này thôi, tôi đảm bảo sau này sẽ không phiền anh nữa, đây là lần cuối cùng”.

Đôi mắt đen láy nhìn anh, nhưng không phải là ánh mắt cầu khẩn, cũng không có vẻ đáng thương, đôi mắt mang luồng sáng trong vắt, đôi mắt chỉ đơn thuần tìm kiếm sự giúp đỡ. Vốn dĩ anh cảm thấy cô đáng thương, nhưng có lúc cô lại khiến anh vô cùng bất ngờ.

Anh im lặng không đáp.

Cả đi và về trong ba ngày có hơi mệt, nhưng thời gian như vậy chỉ cần cố gắng chút cũng đủ rồi. Đỗ Hiểu Tô không mang nhiều hành lý, nhưng lại mua khá nhiều dụng cụ học tập như giấy bút, sách tham khảo, không ngờ cũng chất đầy túi du lịch lớn. Khi xuống máy bay lại còn phải chuyển xe giữa trời mưa xối xả, hành trình rất cực khổ, đường xá gập ghềnh, còn phải qua hai lần thay lốp. Đến gần biển thì trời đã tối, sau đó phải lên thuyền mới ra được đảo. Trời đang mưa, sóng rất lớn mà thuyền lại nhỏ, cô bị say sóng, nôn khá nhiều, nên chỉ có thể quỳ trên thuyền không dám đứng lên. Anh đưa cho cô chai nước, vì thường xuyên ra biển câu cá nên anh thích ứng khá nhanh. Cô quỳ trên thuyền, nắm chặt dây thừng, nôn lên nôn xuống, vô cùng mệt mỏi nhưng cũng không hỏi bao giờ thì đến.

Sự quật cường này của cô cũng có phần giống Chấn Vinh.

Mãi lâu sau thuyền mới đến nơi, có lẽ đây là lần đầu tiên cô ngồi thuyền qua biển, chân chạm đất rồi mà vẫn còn loạng choạng không vững, tựa như mặt đất cũng đang rung động như trên biển. Trên cầu có một ngọn đèn chiếu sáng những hạt mưa đang rơi, quay đầu lại nhìn mặt biển cách đó không xa mang một màu đen ánh.

Bọn trẻ cầm theo đèn biển, dưới sự chỉ dẫn của thầy giáo đứng ở cầu đón họ.

Thầy giáo họ Tôn, tuổi còn trẻ, thật ra cũng chỉ là một cậu trai trẻ chừng mười tám, mười chín tuổi nên gặp họ cũng có phần ngượng ngùng, chỉ tranh xách hành lý.

Có một đứa trẻ kêu lên: “Chú Tiểu Thiệu!”. Đỗ Hiểu Tô giật mình, quay đầu lại nhìn thấy anh cười đáp lại, còn đưa tay xoa đầu đứa nhóc, Đỗ Hiểu Tô thở phào nhẹ nhõm. Bọn trẻ bắt đầu cười nói như một tổ chim nhỏ vô cùng náo nhiệt. Một cô bé gọi Đỗ Hiểu Tô: “Chị Hiểu Tô!”. Một cô bé lớn hơn nhón chân, định giúp Đỗ Hiểu Tô che dù, thấy cô bé như thế, Lôi Vũ Tranh đeo ba lô lên lưng, đưa tay ra nhận lấy cái dù: “Để anh”.

Trên đường đi Đỗ Hiểu Tô rất trầm lặng, sau khi Thiệu Chấn Vinh gặp nạn cô vẫn luôn như vậy, chỉ khi nói chuyện với bọn trẻ, cô mới có vẻ hoạt bát hơn một chút: “Bốn phía đều là biển, chúng tôi chắc chắn sẽ không đi lạc đâu, trời mưa thế này còn ra đón chúng tôi làm gì?”.

Thầy Tôn vẫn rất ngại ngần nói: “Hôm qua nhận được điện thoại nói hai người sẽ đến, học sinh cứ bàn tán cả ngày trời, rồi đứa nào cũng nhất định đòi đi đón, tôi không khuyến khích được. Vả lại hai người từ xa đến đây, chúng tôi cũng nên đi”. Chiếc dù rất nhỏ mà mưa bắt đầu nặng hạt, có một cô bé nói chân thành: “Chị Hiểu Tô, chị xem chú Tiểu Thiệu ướt hết rồi”, thì ra dù trong tay anh nghiêng hết sang phía cô. Đỗ Hiểu Tô ngăn người, còn anh vẫn để mặc một bên vai ướt đầm, cô không biết phải làm sao mới được, cuối cùng do dự một lát, đưa tay giữ lấy cánh tay đang cầm ô của anh.

Mấy đứa trẻ cười khúc khích, có vẻ rất vui khi nhìn thấy hai người thân thiết như vậy.

Trường học được xây ở lưng chừng núi, đường lên núi ngoằn ngoèo uốn lượn khó đi, hầu như đi được bước nào trượt bước đó. Khó khăn lắm mới đến được ký túc xá học sinh, mọi người gần như đều ướt hết. Cái gọi là ký túc xá học sinh thật ra chỉ là một căn phòng khá lớn. Giữa phòng là một tấm gỗ, trên đầu tấm gỗ có ngọn đèn vàng mờ mờ. Thầy Tôn ngại ngần nói:

“Chúng tôi có máy phát điện...”, lời chưa dứt, đèn đã vụt tắt.

Bọn trẻ bật cười, thầy Tôn đứng trong bóng tối đang ảo não, nhưng vẫn mắng yêu: “Còn cười”.

Mấy đứa trẻ lại cười ầm lên, thầy Tôn nói: “Năm ngoái mua một cái máy phát điện cũ, chẳng may bị hỏng, trên đảo lại không có người sửa...”.

Lôi Vũ Tranh bật máy lửa lên, tìm được đèn pin trong ba lô, thầy Tôn cũng tìm được nến, nói: “Tôi xuống bếp đun nước, bọn trẻ cũng chưa tắm, ướt thế này dễ cảm lạnh”.

Lôi Vũ Tranh hỏi: “Máy phát điện ở đâu? Tôi đi xem thử”. Đỗ Hiểu Tô hình như cảm thấy lạ nên đưa mắt nhìn anh, anh không nói gì nữa.

Thầy Tôn dẫn anh đến chỗ máy phát điện. Lôi Vũ Tranh cởi áo khoác, rồi xắn tay áo, kiểm tra kỹ lưỡng: “Hỏng cũng không nặng lắm”.

Vì thầy Tôn phải đi đun nước, nên Đỗ Hiểu Tô cầm đèn pin soi giúp Lôi Vũ Tranh sửa máy phát. Nhiều năm rồi anh không đụng đến máy phát điện, lần trước chỉ là ở trong phòng thí nghiệm của trường. Cũng may anh vẫn chưa quên nguyên lý cơ bản, dây điện cũng không phức tạp lắm. Vì góc độ chiếu sáng của đèn pin có hạn, đứng xa một chút sợ rằng không đủ sáng, vậy nên Đỗ Hiểu Tô cúi xuống cạnh anh, hai người gần như chạm đầu vào nhau, phải như vậy anh mới nhìn rõ các linh kiện bên trong. Khoảng cách gần, hơi thở của cô nhẹ nhàng thoảng bên tai, khiến vành tai anh tự nhiên nóng bừng lên. Hơi thở còn có hương thơm nhàn nhạt, không phải là nước hoa. Anh nghi ngờ đây là ảo giác, bởi mùi dầu đốt rất nồng, lẽ ra không còn ngửi thấy gì khác mới đúng.

Vật lộn nửa giờ đồng hồ, tay dính đầy dầu, máy phát điện cuối cùng cũng làm việc trở lại, đèn trong phòng bật sáng, bọn trẻ reo lên sung sướng.

Vào trong nhà, bọn trẻ tranh nhau nói: “Chú Tiểu Thiệu giỏi thật!”.

“Chú Tiểu Thiệu là bác sĩ!”

“Biết chữa bệnh còn biết sửa máy phát điện!”

“Lớn lên cháu cũng muốn giống chú Tiểu Thiệu!”

Cô cũng quay lại mỉm cười, ánh đèn vàng vọt chiếu lên khuôn mặt, hai má hơi ửng hồng: “Tôi đi lấy nước cho anh rửa tay”.

Không đợi anh nói gì thêm, cô đã đi ra bếp rồi.

Thầy Tôn đun một nồi nước lớn, cô múc một gáo, pha thành nước ấm cho anh rửa tay, sau đó giúp thầy Tôn gọi bọn trẻ đi tắm. mấy đứa trẻ đều là con cái ngư dân quanh vùng, tập trung trên đảo này học, vì khoảng cách giữa các đảo khá lớn nên có nhiều học sinh một tháng cũng chỉ được về nhà có một lần. Từ việc học hành đến sinh hoạt ăn uống đều do thầy Tôn lo liệu. Cũng may mắn bọn trẻ rất ngoan, tự mình lấy chậu, chia nước, xếp hàng đi tắm.

Thầy Tôn nhường phòng cho họ, còn mình ngủ chung với học sinh, nụ cười vẫn ngại ngần như thế: “Dầu tăng giá rồi, máy phát điện chỉ dùng một lúc thôi, đi ngủ sớm đi”.

Lôi Vũ Tranh thấy hơi khó xử, cũng may thầy Tôn cũng thấy ngại, đặt hai bình nước nóng xuống đất, gãi gãi đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Anh khóa cửa, mở ba lô lấy túi ngủ và mền ra: “Cô ngủ trên giường đi”.

Cô nhìn chiếc giường đơn, thầy Tôn đã thu dọn sẵn, chăn gối rất sạch sẽ, cô nói: “Tôi ngủ dưới đất”. Tuy đây là trên núi nhưng vẫn là ngoài đảo, hơn nữa trời đang mưa, mặt đất rất ẩm ướt.

Anh nói: “Không sao khi còn leo núi tôi vẫn thường ngủ lều”, anh đưa cho cô túi ngủ còn lại, “Cô cần không? Tôi sẽ rất lạnh đấy”.

Rửa mặt rửa tay xong, anh liền chui vào túi ngủ. Tiếng mưa ào ào, căn phòng chẳng khác nào một con thuyền, còn nghe được cả tiếng sóng biển phía xa xa, lúc này trong phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ. Dù sao cũng lặn lội cả ngày trời, nên cơn mệt mỏi nhanh chóng ập đến. Cô quay người, trong chốc lát đã nghe thấy hơi thở đều đặn.

Không lâu sau, tìm đèn trong đèn lập lòe nhỏ dần rồi tắt.

Có lẽ chút dầu thấp ít ỏi đã hết.

Không biết vì sao anh không ngủ được, có lẽ vì tiếng mưa gió và sóng biển bên ngoài, cũng có thể vì lạ nhà, cũng có thể vì chẳng có lý do gì, anh chỉ muốn hút một điếu thuốc.

Trong phòng tối đen như mực, bên ngoài trời cũng tối tăm, giữa trời đất chỉ còn sót lại tiếng gió mưa. Tiếng thở của cô nhẹ nhàng, nhưng giữa những âm thanh hỗn độn đó vẫn có thể nghe thấy giống như một con mèo, hay con vật nhỏ nào đó, đang hít thở thật nhẹ, ngủ rất say. Đêm yên tĩnh, dù bên ngoài mưa gió dữ dội thế nào, không khí trong phòng lại ngưng đọng như hồ phách.

Cuối cùng anh ngồi dậy, tìm trong ba lô bao thuốc lá, tiếng bật lửa khê khê, ngọn lửa bùng lên. Khi châm điếu thuốc cũng đồng thời phá tan không gian trầm lặng này. Ánh lửa lay động tạo ra chút ánh sáng nhạt nhòa nhưng cơ hồ lại soi rõ cô đang say ngủ, mái tóc đen xòa trên gối, vương lên gương mặt nghiêng nghiêng như vàng trắng giữa biển khơi, trắng đến khó tin.

Anh tắt bật lửa, lặng lẽ ngồi hút thuốc. Trong bóng tối không thể nhìn thấy điếu thuốc, nhưng khói thuốc ngập vào phổi lại mang theo vị đắng nhẹ dịu. Bên ngoài là tiếng mưa rơi rào rào, đảo giữa biển trở thành một con thuyền nhỏ, dập dềnh giữa sóng lớn.

Ngày thứ hai mưa dai dẳng, đã thế còn mưa to hơn hôm trước. Đỗ Hiểu Tô dậy khá sớm, phát hiện Lôi Vũ Tranh đã dậy từ lâu. Cô đến nhà bếp, thấy thầy Tôn đã nhóm lửa, thế là cô hào hứng chạy vào giúp nấu bữa sáng. Radio đang phát bản tin dự báo thời tiết, bão đang di chuyển về phía nam, cũng may tâm bão cách đảo rất xa nên ở đây chỉ chịu ít ảnh hưởng của gió.

Bọn trẻ đánh răng rửa mặt dưới mái hiên, bữa sáng là cháo và cá chiên bột, dù Đỗ Hiểu Tô chiên cá bị cháy nhưng bọn trẻ vẫn ăn rất vui vẻ, thầy Tôn ăn món cá chiên bột bị khét cũng cười ha ha. Đỗ Hiểu Tô ngại ngùng, gỡ bỏ phần cháy bên ngoài ra: “Chỉ ăn cá thôi, chiên cháy rồi ăn vào không tốt cho sức khỏe”.

Ăn xong bữa sáng, cô lấy dụng cụ học tập và sách tham khảo ra, bọn trẻ nhìn thấy thì reo hò mừng vui như được nghỉ Tết.

Mưa càng lúc càng to, gió mỗi lúc một mạnh, thầy Tôn sợ bão sẽ di chuyển đến gần, liền lấy búa, đinh và gỗ bắt chập mưa gió ra ngoài để gia cố lại cửa sổ ký túc xá trường. Lôi Vũ Tranh vốn đang giúp thầy Tôn nhưng nhìn thấy Đỗ Hiểu Tô cúi người ôm tấm gỗ thì bước qua đẩy cô ra: “Đây không phải là việc của phụ nữ”.

Anh ôm lấy gỗ ra ngoài, cùng thầy Tôn ở ngoài vừa hứng mưa vừa đóng đinh, mất nửa ngày trời mới làm xong.

Cả hai người đều phải dầm mưa, quần áo ướt dính sát vào người, gió vừa thổi qua liền cảm thấy lạnh thấu xương. Đỗ Hiểu Tô không biết nhóm bếp, nên việc đó vẫn là do thầy Tôn làm. Cô vụng về lúng túng mãi mới nấu được một nồi canh gừng, thầy Tôn không nói gì, còn Lôi Vũ Tranh chau mày uống hết. Cô rất hiếm khi xuống bếp, nên nhìn anh vẻ áy náy nói: “Canh gừng cay không?”.

Canh gừng đương nhiên phải cay, có điều còn kinh khủng hơn cả món cá cháy buổi sáng.

Nấu cơm trưa cô lại càng vụng về, anh thật sự chịu không được liền nói: “Đưa tạp dề đây, cô ra ngoài đi”.

Cô lặng người, cảm giác như vừa nhớ đến điều gì đó, nhưng cô không nói năng gì, lặng lẽ cúi tạp dề đưa cho anh.

Thầy Tôn đang nhóm bếp, còn Đỗ Hiểu Tô đứng bên cạnh giúp mấy việc vặt, đưa đĩa đưa bát. Kết quả Lôi Vũ Thanh nấu được bốn món, cả bốn món đều là cá, bọn trẻ ăn hết sạch cơm, còn nói chú Tiểu Thiệu nấu cơm ngon quá, chỉ có cá cũng làm được ngon vậy.

Đỗ Hiểu Tô cũng vui vẻ chêm lời: “Chú Tiểu Thiệu tài giỏi nhất, nấu cơm rất ngon, ngon hơn chị nấu nhiều”.

Một cô bé cười: “Chị Hiểu Tô không biết nấu cơm à?”.

Đỗ Hiểu Tô quỳ xuống, tươi cười nói với cô bé: “Chị Hiểu Tô còn rất nhiều việc không biết làm, cho nên các em phải học cho tốt, đợi các em học đến đại học, thạc sĩ, tiến sĩ thì sẽ biết nhiều thứ hơn chị Hiểu Tô, tài giỏi hơn chị Hiểu Tô, đến lúc đó đến lượt các em dạy chị”.

Thầy Tôn nhân đó nói: “Đúng rồi, phải vào học thôi, các em vào phòng học đi”.

Bọn trẻ vào học, nhà bếp trong chốc lát yên tĩnh hẳn, Đỗ Hiểu Tô dọn dẹp bát đĩa rồi ngâm trong bồn nước. Nước trong chum hết rồi, thầy Tôn thấy vậy liền mang chậu ra ngoài hứng. Mưa rất to, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi ào ào và tiếng mưa rì rào, cây cỏ sau núi bị gió thổi đổ rạp về một bên. Bên cạnh bếp có một chiếc thùng gỗ, bên trên đặt một cái chậu nhựa, trong thùng là tôm. Tôm vừa được gửi đến hôm qua, thầy Tôn định nấu bữa tối cho mọi người, cô mở ra xem thử, ai ngờ tôm đã để đầy một ngày mà vẫn còn sống, nhảy lung tung, có một con tôm đã cong người nhảy bật đi, nhảy thẳng đến góc tường, cô đuổi theo rồi đột nhiên có một bóng đen nhảy ra, vụt qua chân cô, Đỗ Hiểu Tô giật bắn người, sau đó nhìn kỹ thì ra là một con mèo, nhảy đến chụp lấy con tôm. Không ngờ tôm có mũi nhọn, có lẽ mèo con chụp phải liền kêu lên một tiếng “meo” rồi nhảy trở ra, nghiêng cái đầu nhỏ xiu chăm chú nhìn con tôm. Một lúc sau, mèo con cẩn thận tiến lại gần, vươn móng vuốt ra thử chọc con tôm, tôm cố sức nhảy bật lên, mũi nhọn đâm đúng vào mũi mèo con, dọa nó kêu lên, chạy đến nép vào chân Đỗ Hiểu Tô, run lên bần bật.

Đỗ Hiểu Tô ôm mèo con lên, đó là một con mèo lông đen trắng xen kẽ, ngoan ngoãn cuộn tròn trong tay cô, giống quả cầu lông, kêu “meo meo”. Cô chọc mèo con: “Meo meo, mày tên gì? Mày gầy thế này, hay là gọi mày Xương Sườn đi”. Mèo con có đôi mắt to tròn long lánh nước, tựa như biết nói. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Mèo con đưa lưỡi hồng hồng liếm ngón tay cô, cô lập tức bật cười: “Chấn Vinh anh xem, đáng yêu quá!”.

Anh không nói gì, có lẽ cô thật sự xem anh là Thiệu Chấn Vinh, trên hòn đảo này.

Có lẽ là vì quá yêu nên cô mới chìm đắm như vậy, tự gạt mình gạt người.

Bên ngoài trời mưa như trút nước, tiếng mưa dội vào tai, có cả tiếng bọn trẻ đang đọc bài, đọc theo giọng không chuẩn lắm của thầy Tôn: “Suối trên núi Vũ Di chảy vòng quanh núi chuyển hướng chín lần, vì vậy gọi là suối Cửu Khúc. Nước suối rất trong, có thể nhìn thấy cát đá dưới lòng suối...”, âm thanh hòa lẫn trong mưa, nghe mơ hồ mà xa xôi. Đỗ Hiểu Tô nhìn mây mù bị gió thổi cuộn thành từng vòng, giống một dải lụa trắng, cuộn đến đâu ướt đến đó. Cô không khỏi lo lắng: “Ngày mai không về được thì làm sao?”.

Mưa to thế này, chỉ sợ không có thuyền.

Cô đột nhiên cười với anh: “Nếu không về được, chúng ta ở lại thêm vài ngày vậy”.

Trước đây cô lúc nào cũng nước mắt ngân ngấn, thật ra cô cười rất đẹp, giống như đứa trẻ có khuôn mặt xinh đẹp mà ngây thơ tựa như ánh sao rơi xuống rồi lặng lẽ đọng lại trong tim. Bên ngoài chỉ có tiếng mưa gió hòa lẫn vào nhau ồn ào, gần như biến hòn đảo thành một thế giới khác.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17 Gần tối, gió ngừng thổi, mưa cũng cũng dần tạnh, bọn trẻ chạy ra khỏi lớp, đến sân tập nhỏ vỗ tay không ngớt. Đỗ Hiểu Tô cầm máy ảnh, chụp rất nhiều hình cho chúng. Những cái đầu nhỏ nhỏ chụm lại với nhau, cùng xem màn hình bé nhỏ của máy ảnh kỹ thuật số, tấm ảnh chụp chung trông rất chỉnh tề, nghiêm túc. Bọn trẻ vây quanh Hiểu Tô và anh, nụ cười rạng rỡ như những bông hoa bùng nổ, nhưng có vài tấm là do Đỗ Hiểu Tô bắt tạo dáng, bọn trẻ đứng trước ống kính làm mặt hề trông rất buồn cười. Đỗ Hiểu Tô kiên nhẫn mở từng tấm hình ra cho mọi người xem, khiến đám trẻ không ngừng bật cười.

Nước trong chum đã gần hết, thầy Tôn muốn đi gánh nước, Đỗ Hiểu Tô lại hào hứng xung phong: “Để tôi đi”.

Thầy Tôn gãi đầu: “Vậy để bác sĩ Thiệu đi cùng, đường khó đi, cô cũng không gánh nổi đâu”.

Cô ngần người, Lôi Vũ Tranh nhận lấy thùng nước: “Đi thôi”.

Lên núi mới biết vì sao thầy Tôn nói đường khó đi. Cái gọi là “đường đi” thật ra chỉ là những con đường mòn nhỏ hẹp uốn lượn, có đoạn đường một bên là vách đá cheo leo, bên dưới là vực, sóng biển vỗ vào đá cuộn trào như những đụn tuyết, nhìn qua cũng đủ chóng mặt. Đỗ Hiểu Tô trèo lên đến đỉnh núi cũng đủ mệt phờ, gió lớn thổi tóc cô rối tung. Đứng trên đỉnh núi nhìn ra xa, thấy được biển rộng vô bờ, nước biển như có màu vàng đậm, phía xa lại là màu xanh nhàn nhạt, phóng tầm mắt ra xa có thể thấy được các đảo như những dấu chấm nhỏ, thỉnh thoảng nhô lên giữa biển mây.

Từng đám mây lớn cũng bị gió thổi đi xa tựa như những cánh buồm đang căng mình đón gió, cũng như vô số những hòn đảo cô độc ngoài kia, càng bay càng xa. Cô mở rộng đôi tay, cảm nhận được cơn gió luồn qua từng kẽ ngón tay. Lôi Vũ Tranh, đứng đó, nhìn trời biển, cảm giác như tâm hồn mình cũng được gột rửa. Trời và biển rộng lớn hùng vĩ thế này, còn con người lại quá nhỏ bé. Bao phiền não và đau khổ trên thế gian cũng có thể bị biển trời vĩnh hằng nhấn chìm.

Thì ra nơi hòn đảo vô danh này lại có phong cảnh hùng tráng đến vậy.

Có thứ gì đó nhột nhột cọ vào chân anh, cúi đầu nhìn thì ra là con mèo, chẳng biết nó đi theo từ lúc nào. Bốn chân nhỏ lấm đầy bùn đất, nhưng nó vẫn nghiêng ngả chạy đến chỗ Đỗ Hiểu Tô. Cô ôm lấy mèo con, quỳ xuống bên suối rửa sạch chân cho nó. Nước suối lạnh, lạnh đến nỗi mèo con bồng rùng mình vẩy hết nước lên mặt cô. Gió thổi qua gò má thoáng ửng hồng của cô khiến làn da cơ hồ như trở nên trong suốt, tựa như hoa tường vi buổi sớm còn lưu lại những giọt sương mai lấp lánh, khi cười lại tỏa sáng rực rỡ như đóa hoa bừng nở.

Anh cúi xuống mức nước.

Nghe thấy cô đang thì thầm với mèo con: “Xương Sườn, về nhà với tao đi, ở nhà có rất nhiều thứ ngon”.

Anh lạnh nhạt nhìn qua, cuối cùng nói: “Cô không định mang nó cùng về đây chứ?”.

Nhìn bộ dạng của cô như vừa phạm lỗi: “Thầy Tôn nói mèo mẹ chết rồi, mèo con ở đây không có gì ăn, chắc cũng sẽ chết đói...”.

“Ở đây ngày ngày có tôm có cá, làm sao chết đói được.”

“Nhưng không có ai nấu cơm cho nó.”

Anh chậm rãi nhắc hai thùng nước lên: “Cô sẽ nấu cơm cho nó sao?”.

Cô nhận ra sự châm biếm trong câu nói của anh, hạ giọng xuống: “Tôi cũng không biết... nhưng tôi có thể mua thức ăn cho nó...”.

Anh gánh nước xuống núi: “Máy bay không cho mang theo động vật”.

Cô sực nhớ ra, đuổi theo sau anh: “Nghĩ cách đi mà, giúp tôi một chút được không?”.

Anh không để ý đến cô, cứ theo con đường núi khúc khuỷu chậm chạp đi xuống.

Cô ôm mèo con, bước thấp bước cao chạy theo anh, cầu khẩn: “Anh xem mèo con đáng thương thế này, nghĩ cách đi mà, anh còn biết sửa cả máy phát điện...”, giọng cô dịu dàng, kéo kéo tay áo anh, “Chấn Vinh...”

Anh đột ngột dừng bước, bình thản nói: “Tôi không phải Thiệu Chấn Vinh”.

Cô buông tay, mèo con nhảy xuống đất, cô lặng người nhìn anh, một cảm giác như vừa bị người khác gọi dậy khi đang đắm mình trong giấc mộng, ngỡ ngác tỉnh dậy. Mèo con lẩn lộn mấy vòng trên đất, cả người lấm lem, không còn nhận ra màu lông của nó nữa, nó đưa lưỡi liếm chân mình rồi lại ngẩng đầu kêu “meo meo” với anh, một người một mèo nhìn anh đắm đắm, như không biết phải làm thế nào.

Anh xách nước tiếp tục đi xuống, cô ôm mèo con lặng lẽ theo sau.

Tối đó vẫn là anh nấu cơm, nhưng bữa ăn cũng đã được cải thiện vì có thêm rong biển, có món canh rong biển với tôm. Bọn trẻ rất tập trung ăn, Đỗ Hiếu Tô múc một bát canh, lặng lẽ ăn, thầy Tôn sợ họ bị cảm lạnh, liền đến nhà bếp tìm một chai rượu: “Tối nay chúng ta uống một chút, để tránh cảm lạnh”.

Rượu trắng ngâm hải sâm, mùi vị rất lạ.

Thầy Tôn vốn định uống cùng Lôi Vũ Tranh vài ly, nhưng không ngờ anh không phải đối thủ của Lôi Vũ Tranh, mới uống vài ly mặt đã đỏ đến tận mang tai, nói nhiều hơn: “Hai người đến đây, bọn trẻ vui lắm, tôi cũng rất vui... bác sĩ Thiệu, anh và cô Đỗ quả là người tốt, gửi tiền đến đều đặn, còn gửi sách đến... tôi cũng có một cô bạn gái, nhưng cô ấy không hiểu, nói rằng trên đảo quá khổ, làm thầy giáo trên đó sẽ không kiếm được tiền nên bảo tôi vào đại lục làm việc. Nhưng nếu tôi đi, bọn trẻ sẽ làm sao đây... bọn chúng không được dạy dỗ... anh với cô Đỗ, hai người thật tốt...”

Thầy Tôn nói loạn hết cả, Đỗ Hiếu Tô cầm chai rượu, giúp anh rót một ly: “Thầy Tôn, tôi kính thầy”.

“Cô Đỗ cũng uống một ít đi, uống rượu bớt lạnh, trên đảo ẩm ướt lắm”, thầy Tôn mặt đỏ rực, nụ cười vẫn có phần ngượng ngùng, “Lần này hai người đến không thể tiếp đón chu đáo, thật ngại quá. Tôi và bọn trẻ, chúc hai người bách niên giai lão”.

Cuối cùng cũng uống hết một chai rượu, máy phát điện cũng ngừng.

Thầy Tôn bật đèn pin, đi sang phòng ngủ chăm sóc bọn trẻ. Đỗ Hiếu Tô nằm trên giường, ban đầu còn nghe thấy thầy Tôn nói chuyện với mấy đứa trẻ chưa ngủ được bên cạnh, sau đó không còn tiếng động nữa.

Trong phòng chỉ có một ngọn nến tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Lôi Vũ Tranh vẫn ngủ dưới đất, cô không chắc anh đã ngủ chưa, nên nhỏ giọng gọi: “Này...”.

Anh mở mắt nhìn cô.

“Xin lỗi.”

Anh nhắm mắt.

Cô nói: “Cảm ơn anh, hai hôm nay bọn trẻ rất vui”.

Anh bắt đầu mất kiên nhẫn, xoay người: “Cô yên tâm, sẽ không có lần sau”.

“Tôi biết tôi sai rồi, trước đây chỉ biết trách trời trách đất, còn tự cho rằng mình kiên cường, nhưng đến khi Chấn Vinh đi rồi... tôi mới biết mình thật quá nhu nhược. Tôi thấy không công bằng, sao có thể để Chấn Vinh đi như vậy, thậm chí tôi còn chưa kịp nói với anh ấy... Tôi cũng từng hận mình, nếu tôi không nói chia tay, có lẽ anh ấy sẽ không tình nguyện đi. Nhưng bây giờ tôi biết rằng, dù có tôi hay không, anh ấy cũng sẽ đi. Bởi anh ấy rất lương thiện nên nhất định sẽ đi cứu người. Nếu phải trách ai đó, tôi chỉ có thể trách mình không có phúc”, giọng cô càng lúc càng nhỏ, “Cũng như thầy Tôn chưa từng trách ai, một mình ở trên đảo dạy dỗ mấy đứa trẻ, ngay cả gánh nước cũng phải vượt qua con đường núi khó khăn như vậy. Phải dạy học, phải chăm sóc học sinh, mà không hề oán than tiếng nào... nếu so với thầy Tôn, so với Chấn Vinh, tôi thật quá nhỏ mọn, quá ích kỷ...”.

Trời tạnh mưa, nhìn qua mấy khe hở giữa những tấm gỗ đóng ngang dọc bên ngoài cửa sổ thấy một vài ánh sao hiện trên nền trời đen ánh.

Những vì sao trên trời ở giữa biển khơi thật lớn, thật sáng, giống như có rất nhiều đôi mắt dịu dàng nhìn cô.

Liệu có một ngôi sao nào đó, là Thiệu Chấn Vinh không?

Cô chậm rãi nhắm mắt: “Cảm ơn anh đã đi cùng tôi đến đây”.

Rất lâu sau đó cô không nói gì nữa. Cuối cùng anh cũng quay lại, cô đã ngủ rồi. Nến cháy hết, ánh sáng yếu ớt rồi tắt đi.

Trong không gian tối đen như mực này dần dần cũng có thể nhìn thấy ánh sao thưa thớt từ bên ngoài rọi vào. Từ xa xa truyền đến tiếng sóng, sóng biển đánh vào bãi cát dưới chân núi.

Đường như cô rất dễ ngủ, không chút suy tư như dòng suối nhỏ, tuy rằng uốn lượn giữa núi đá khi có khi không nhưng thực tế lại trong suốt thấy đáy, dễ dàng để người ta nhìn thấu.

Khi chào tạm biệt bọn trẻ, cô lưu luyến không rời, thuyền đã đi rất xa vẫn có thể nhìn thấy được bóng người như những chấm đen đứng đó thành hàng, hình ảnh đó vẫn luôn ở trong tầm mắt, mãi mãi trong tầm mắt.

Buổi sáng, khi thu dọn hành lý, bọn trẻ không muốn họ đi, có hai cô bé đã khóc, cô cũng rất buồn.

Sau này cô không quay lại nữa, mấy năm nữa, bọn trẻ lớn rồi học trung học, khi đã trưởng thành, biết suy nghĩ họ sẽ dời đảo, đi học đại học... bọn trẻ sẽ nhớ đến cô, hoặc có thể sẽ quên cô. Nhưng sau này cũng chỉ còn một mình cô, cô sẽ không quay lại nữa.

Bởi cô và Chấn Vinh đã từng đến, còn lúc này chỉ còn một mình cô nên sẽ chẳng thể còn sau này nữa. Nước biển ào ạt quét ngang tầm mắt, sóng biển tung bọt trắng xóa phía đuôi thuyền, giọt nước đọng lại trên mặt cô, trời và biển bao la vô tận càng khiến thuyền thêm nhỏ bé. Hàng trăm ngàn năm nay, không biết biển cả đã bao lần chứng kiến cảnh ly biệt, chứng kiến bao lần đổi thay. Thời gian cũng sẽ trôi qua nhanh như vậy, từ nay về sau là quãng thời gian của mình cô.

Gió biển rất lớn, con thuyền dập dềnh trên sóng. Lôi Vũ Tranh ngồi trên thuyền, nhìn cô quỳ bên mép thuyền không cử động, có lẽ bữa sáng đã nôn hết rồi, nhưng cô vẫn im lặng, cũng giống lúc đến đây lặng lẽ mà quật cường.

Khi họ đến sân bay, đón chuyến bay cuối cùng trở về. Trời đã tối, sân bay rộng lớn sáng trưng, chỉ còn lác đác vài hành khách ngồi trong phòng chờ.

Tuy đi cả ngày đường vất vả nhưng cô vẫn im lặng ngồi đó như một con búp bê.

Cuối cùng anh lấy một tấm danh thiếp ra rồi đưa cho cô, nói: “Có chuyện gì thì gọi số này”.

Thật ra anh định nói có thể trả lại nhà cho cô, nhưng không biết tại sao câu nói đó vừa đến cửa miệng lại không thoát ra được.

Cô nhận lấy danh thiếp: “Cảm ơn”.

Anh không nói gì.

“Chấn Vinh không còn nữa”, cô cúi mắt xuống, “Sau này tôi sẽ không làm phiền anh nữa”.

Khi Đỗ Hiểu Tô về, Trâu Tư Kỳ cảm thấy có gì đó rất lạ, bởi vì khi trở về, cô hình như bắt đầu vui vẻ trở lại. Thậm chí thỉnh thoảng còn cười, mỗi khi nhắc đến Thiệu Chấn Vinh cũng rất bình tĩnh, không còn đau đớn hay lảng tránh như trước đây. Chỉ có Đỗ Hiểu Tô mới hiểu rằng được sống mấy ngày trên đảo nhỏ đó, hòn đảo nhỏ như một thế giới khác, ở đó có ánh mắt ngây thơ trong sáng, nhưng rất ngoan ngoãn, kiên cường vượt lên của bọn trẻ. Ngay cả thầy Tôn cũng mang trong mình một nghị lực phi thường. Vì vậy cô sẽ tiếp tục sống, vì Chấn Vinh, vì cha mẹ cô, vì những người yêu cô đều mong muốn như vậy.

Nên cô dốc hết can đảm đi làm.

Vẫn có đồng nghiệp nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ, nhưng cô không giận cũng chẳng quan tâm đến những tin đồn về mình. Cô làm việc nghiêm túc, dốc hết sức mình, không phân tâm hay ủ rũ, và chỉ mấy tuần sau hiệu quả đã hiện rõ, cô nhanh chóng nhận được sự tin tưởng của đồng nghiệp, dù sao thành tích đã chứng minh tất cả. Thư ký Thiệu Uyển Đình của Lôi Vũ Tranh đã gửi lại chìa khóa cho cô. Khi nhận lại được chìa khóa, cô gần như thấy bình thần, được rồi mất, mất rồi được, nhưng không cần biết như thế nào, dù sao cô vẫn thấy mình may mắn, đã lấy lại được căn nhà của cô và Chấn Vinh.

Điều bất ngờ là sau đó vài ngày, tổng giám đốc đột nhiên thông báo cô cùng các đồng nghiệp bên bộ phận kinh doanh, cùng đi theo Hạng tổng đến dự một buổi tiệc. Khi đến nơi mới biết là phó tổng giám đốc Cao bên Vũ Thiên thay mặt công ty mời Hạng tổng. Bữa tiệc tiến hành được một nửa thì nhân viên phục vụ dẫn Lôi Vũ Tranh vào. Mọi người trên bàn tiệc đều đồng loạt đứng dậy, Lôi Vũ Tranh vừa bắt tay với tổng giám đốc của cô, vừa nói: “Vừa xuống máy bay, đến trễ một chút, thật xin lỗi”.

Hạng tổng là người Đông Bắc, tính cách hào sảng cởi mở, bắt tay Lôi Vũ Tranh liên tục: “Nói mấy lời khách sáo này làm gì”.

Uống rượu Lô Châu được ử lâu năm, chỉ có bảy tám người vậy mà loáng cái đã uống hết bốn chai, thế là bàn tiệc bắt đầu náo nhiệt, mấy vị giám đốc nói đùa nhau, không khí thoải mái hơn nhiều. Đỗ Hiểu Tô vốn chỉ vui đầu ăn, đột nhiên bị Hạng tổng gọi: “Hiểu Tô, thay mặt công ty chúng ta mời Lôi tiên sinh một ly nào”.

Cô hơi bất ngờ, sau đó bèn nâng ly đứng dậy. Dù đã uống khá nhiều rượu nhưng sắc mặt Lôi Vũ Tranh hoàn toàn không có vẻ đã say, lại cười nói: “Không được không được, thế này là ức hiếp người quá rồi. Sao lại có chuyện uống được nữa rồi gọi một cô bé ra thế này? Không thể như thế được, cứ uống kiểu này, hôm nay tôi chỉ có lần về thôi”.

“Tôi kiêng anh về”, Hạng tổng hào hứng, giật lấy ly rượu trong tay anh, “Chúng ta đâu phải chỉ quen biết vài năm thôi, tôi biết từ lượng của anh mà. Nào nào, Hiểu Tô, thêm rượu, rót đầy cho Lôi tiên sinh. Con gái Đông Bắc chúng tôi đây, dù thế nào Lôi tiên sinh cũng phải nể mặt chút”.

Giao thiệp kiểu này cũng khó tránh được. Đỗ Hiểu Tô lần đầu nhìn thấy Lôi Vũ Tranh như thế, có lẽ do vừa từ sân bay đến nên tóc anh hơi rối, áo sơ mi xám cởi mấy nút, nửa ngồi nửa dựa trên ghế, hoàn toàn khác với dáng vẻ lạnh lùng bình thường của anh, mà mang kiểu cách ngạo nghễ của một công tử nhà giàu. Ngón tay dài của anh chặn ngang miệng ly, “Đây không phải là chuyện nể mặt hay không. Thế này là không công bằng”, anh lơ đãng nhìn Đỗ Hiểu Tô,

“Hay cô Đỗ cũng uống một ly, cô ấy một ly tôi một ly”.

Hạng tổng cũng đoán biết ít nhiều về quan hệ của Đỗ Hiểu Tô và Lôi Vũ Tranh, vì ban đầu khi Đỗ Hiểu Tô vào Bắc Viên, một người bạn cũ ở cấp trên điện

cho ông, nói có quan hệ với nhà họ Lôi, cho nên ông còn cẩn thận dò bên bộ phận nhân lực nên chú ý đến cô. Lần này đưa Đỗ Hiểu Tô đến bàn kế hoạch với Vũ Thiên, cũng là muốn thuận tay đẩy một cái. Nhưng ông không ngờ mọi chuyện lại không như ông nghĩ. Lúc đầu ông muốn đưa giỡn để Hiểu Tô đứng lên mời rượu, không ngờ Lôi Vũ Tranh lại nói thế, quả thật chẳng có chút thương hoa tiếc ngọc gì.

Đang lúc lúng túng, Đỗ Hiểu Tô đã tự mình rót đầy ly, đứng lên nói: “Lôi tiên sinh, tôi cạn trước”. Không đợi mọi người kịp phản ứng, cô đã ngửa cổ uống cạn.

Đó là loại rượu nặng sáu mươi độ, lại còn là một ly thủy tinh đầy, mọi người thoáng sững người, giây lát sau đó mới ồ lên khen ngợi. Lôi Vũ Tranh mặt không biểu cảm, Hạng tổng thì cảm thấy quan hệ của hai người hình như hơi lạ, đang suy nghĩ linh tinh thì thấy Đỗ Hiểu Tô đã nhận lấy chai rượu từ tay nhân viên phục vụ, rót đầy ly cho Lôi Vũ Tranh: “Cảm ơn Lôi tiên sinh”.

Lôi Vũ Tranh cũng uống cạn một hơi, Hạng tổng vỗ tay khen giỏi, Lôi Vũ Tranh cười như không: “Cô Đỗ cũng nên cạn một ly với Hạng tổng, như vậy mới công bằng”.

Lần này đến lượt Hạng tổng từ chối: “Đây chẳng phải là làm khó Hiểu Tô sao? Không được không được, chúng ta uống của chúng ta...”

Lôi Vũ Tranh đặt ly rượu lên bàn, chỉ nói hai chữ: “Rót đầy!”.

Đỗ Hiểu Tô biết tuy là Vũ Thiên mời, nhưng trên thực tế công ty cô đang cầu cạnh Vũ Thiên, ai bảo Vũ Thiên là bên A. Cô nâng ly, uống một lần không hết, bị sắc phải che miệng ho, nhưng vẫn cố gắng uống hết. Phó tổng giám đốc Cao ngồi bên cạnh thấy vậy liền lên tiếng giải vây: “Haizzz, hôm nay chỉ có mình cô Đỗ là nữ, nếu để cô ấy uống say chẳng khác nào quá mất phong độ. Chúng ta uống của chúng ta, cô Đỗ vẫn nên uống nước trái cây thôi”.

Lôi Vũ Tranh không nói gì, thật ra Đỗ Hiểu Tô đã bắt đầu cảm thấy chóng mặt hoa mắt rồi, từ lượng của cô cũng ở mức trung bình, nhưng ly rượu lúc này uống vội nên bây giờ mới cảm thấy cổ họng bỏng rát. Vừa may lúc ấy tổ yến hầm được dọn lên, bình thường cô không ăn tổ yến, nhưng miệng và dạ dày hiện giờ đã nóng như thiêu đốt, cũng nên ăn chút gì đó. Khi cầm thìa lên cô đã thấy tay mình run run, cũng may là không làm đổ ra ngoài.

Sau cùng mọi người lại uống thêm hai chai rượu nữa mới giải tán được. Hạng tổng mặt đỏ au, nói chuyện đã không còn được lưu loát nữa, phó tổng Cao cũng đã ngà ngà say, còn Hiểu Tô dù đang mơ màng nhưng vẫn nhớ là phải giúp tổng giám đốc bàn chuyện hợp đồng. Mặc dù bước chân của cô không còn vững nữa

nhưng cô vẫn phải cố gắng làm mình tỉnh táo hơn một chút. Thế mà trời đất như đang rung lắc điên đảo, cuối cùng cô bị người ta đẩy vào xe, đóng cửa lại, bốn phía yên tĩnh.

18. Chương 18

Chương 18

Xe chạy êm du, thật ra sau khi uống say cũng không còn thấy khó chịu lắm mà chỉ khát nước. Chiếc ghế thoáng thoáng mùi da tổng hợp, cô quay người ôm lấy anh, vùi đầu vào cổ anh, cảm nhận cảm giác thân thuộc, cũng như vô số lần trong mơ, cô biết đó là Thiệu Chấn Vinh, cô lại mơ thấy anh.

Lôi Vũ Tranh có phần khó khăn khi tìm cách gỡ tay cô xuống. Người bên Bác Viễn đi hết rồi, đặc biệt Hạng tổng chỉ bỏ lại một câu: “Cô Đỗ giao cho anh nhé”, sau đó vẫy tay rồi lên xe đi thẳng. Còn cô lại giống như con mèo hoang, mở to đôi mắt đang mơ màng, đứng dưới ánh đèn đường về tội nghiệp.

Không đợi anh nói, tài xế của anh đã im lặng kéo con mèo hoang đó đẩy vào ghế sau.

Anh hung hăng trừng mắt với tài xế, đáng tiếc anh ta không nhìn thấy, chỉ đóng cửa xe sau đó ngồi vào ghế lái, khởi động.

Thôi vậy, chẳng qua là đưa cô về nhà một lần, nể mặt Chấn Vinh.

Nhưng chẳng lâu sau cả người cô đều nghiêng qua, không nói không rằng cuộn mình trong lòng anh giống một con mèo ngoan ngoãn trong lòng ông chủ, tự biết tìm cho mình một tư thế thoải mái, hơi thở nhẹ nhàng, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Cả người anh cứng đờ.

Anh định đẩy cô ra, nhưng cô giống như viên kẹo dẻo, hoặc là kẹo cao su, dính chặt không rời. Chỉ cần anh đẩy nhẹ một cái cô lại ôm chặt hơn, chẳng khác gì một con bạch tuộc còn sống.

“Đỗ Hiểu Tô!”, anh vỗ mặt cô, “Nhà cô ở đâu?”.

Cô không đáp, âm ừ một lát, cầm tựa vào ngực anh, nghiêng đầu ngủ tiếp.

Không có bản lĩnh thì đừng có uống kiêu đó.

Xe dừng trước cổng biệt thự, tài xế mở cửa giúp họ, anh lại cố vỗ mặt cô: “Này!”

Cô không phản ứng.

Bỏ đi, mặc kệ cô ngủ trong xe một đêm. Nhưng cô vẫn đang ôm chặt lấy anh không buông, anh cũng chẳng xuống xe được.

“Đỗ Hiểu Tô!”, anh gọi cô, vẫn không phản ứng.

Anh đưa tay nhéo cô, cô bị đau kêu lên một tiếng, cuối cùng mở mắt, hàng mi dài hơi cong khể chớp như đôi cánh bướm.

“Tài xế đưa cô về”, cuối cùng anh cũng kéo được một cánh tay của cô ra, “Tôi phải xuống xe”.

Cô ngẩng mặt lên, làn da trắng thấp thoáng dưới ánh đèn gần như trong suốt, cảm giác như được tạc bằng băng, thổi một hơi sẽ tan chảy. Cô cười ngốc nghếch, hình như không hiểu anh nói gì, cô nhào đến, cánh tay vừa bị gỡ ra lại vòng trở lại, giống một đứa trẻ đang làm nũng: “Anh mập rồi”, đưa một ngón tay chỉ vào má anh, “Ở đây!”, sau đó chỉ xuống cằm, “Ở đây nữa!”.

Không đợi anh kịp phản ứng, cô đột nhiên vòng tay ôm cổ anh, ngẩng mặt lên hôn. Hơi thở cô có mùi rượu, đôi môi nóng bỏng lướt trên môi anh, không, đó là lưỡi. Anh theo bản năng định đẩy cô ra nhưng cô lại càng siết chặt. Anh định nói gì đó nhưng vừa mở miệng đã để lưỡi cô nhân lúc đó tiến vào, chặn tất cả

những gì anh định nói lại. Mặt cô nóng bừng, môi cũng nóng, cả cơ thể như một ngọn lửa. Anh vùng vẫy, cuối cùng cũng đẩy được cô ra.

Tài xế đã biến mất từ lâu, trong vườn chỉ còn tiếng côn trùng kêu râm ran, cách đó còn một ngọn đèn đường đang sáng, phản chiếu luồng sáng yếu ớt vào xe. Thật ra trên nóc xe có đèn, rọi lên mặt cô, gò má ửng hồng, cô nửa ngồi nửa gục trên ghế xe, hai mắt mơ màng.

“Thiệu Chấn Vinh”, giọng cô rất nhỏ, thì thầm như sợ mình sẽ bị đánh thức, “Em rất nhớ anh”.

Anh ngồi lặng ở đó, còn cô chậm rãi nhắm mắt, ngủ thiếp đi.

Trời đã khuya, phòng khách không bật đèn, các vật dụng chìm trong bóng tối yên tĩnh. Từ cửa sổ lớn trong phòng khách có thể nhìn thấy một bức tường phía đông, dưới chân tường trồng rất nhiều trúc, còn phía trước có một dãy đèn, ánh sáng rọi lên từng cây trúc xanh mượt, mỏng manh như tranh vẽ, phản chiếu ánh sáng xanh thẫm vào nhà, sâu như đầm nước. Nơi này làm anh nhớ đến phòng đọc sách của bố ở nhà. Bên dưới mái hiên, trúc mọc chen nhau, gió thổi qua tạo nên tiếng xào xạc như tiếng mưa rơi. Cách đó rất xa vẫn có thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ phía khu vườn đối diện, vì thế mỗi khi có ai đi vào đều bước nhẹ nhàng, cẩn thận.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, mấy quân cờ lộn xộn trên bàn ở trên bệ cửa sổ tỏa ra vàng sáng trong suốt. Đây là ván cờ mà cách đây hơn một tháng anh đã chơi, người quét dọn không dám đụng vào. Rất hiếm khi anh ở lại đây, vì căn nhà quá lớn, tuy là một biệt thự kiểu Trung, có quản gia cai quản, chăm nom nhưng anh vẫn cảm thấy thiếu sinh khí. Chỉ khi nào từ sân bay về trễ, không muốn qua sông anh mới nghỉ lại đây.

Nhờ chút ánh sáng xanh nhạt của đèn ngoài vườn, anh sắp xếp lại những quân cờ, tiếng lạch cạch cứ vang vang bên tai, khiến anh nhớ đến hồi nhỏ học chơi cờ, dù việc học vô cùng vất vả nhưng ông ngoại vẫn bắt anh học với thầy nổi tiếng, không nghỉ ngày nào.

Ông ngoại nói: “Vũ Đào trầm tính, không cần học. Chấn Vinh tính cách hòa nhã, không cần học. Chỉ có cháu tính cách nóng nảy nên buộc phải học”.

Lúc đó Chấn Vinh mới chỉ là thằng nhóc bốn tuổi, còn anh khi ấy cũng chưa được sáu tuổi.

Quãng thời gian đó đã qua mất rồi.

Anh bước xuống thềm, ngồi lên ghế tựa trong vườn, chiêm một điệu thuốc.

Trời nhuộm một màu đen tuyền, bên trên như rắc những hạt bạc trắng. Nửa đêm, khí nóng mùa hè dịu đi, gió đêm lành lạnh, lướt qua vạt áo.

Anh chợt nghĩ đến người còn đang say ngủ trong phòng dành cho khách trên lầu hai, đầu đau nhói, có lẽ anh uống nhiều thật rồi.

Anh từng thấy bố mẹ hòa thuận, cũng từng thấy ông bà tương kính như tân. Bởi dù sao trong thời đại đó cũng có không ít các cặp vợ chồng luôn sánh bước bên nhau cùng vượt qua hoạn nạn.

Thời niên thiếu anh cũng từng nghĩ đến việc sau này sẽ gặp được người mà mình yêu trọn đời, sống vui vẻ đến đầu bạc răng long.

Nhưng xã hội càng phồn vinh, đường danh lợi lắm mưu mô lừa lọc.

Chứng kiến quá nhiều, khó tránh khỏi chán ghét.

Khi Chấn Vinh dẫn theo cô xuất hiện trước mặt anh, anh càng cảm thấy đây đúng là một vở kịch.

Cô ta xứng sao? Cô ta sao xứng với Thiệu Chấn Vinh?

Nhưng Chấn Vinh yêu cô, Chấn Vinh thật sự yêu cô, anh từng thấy đôi mắt Chấn Vinh đỏ hoe, đôi tay siết chặt.

Chỉ là không ngờ cô cũng yêu Chấn Vinh như thế.

Tuyệt vọng, sống như một cái xác không hồn, chỉ vì Chấn Vinh chết rồi.

Khi bà ngoại mất, ông ngoại cũng đau đớn vô cùng, thời gian trôi qua rồi cũng dần hồi phục. Mười năm sau, ông ngoại đổ bệnh qua đời, các nhân viên khi sắp xếp di vật của ông, phát hiện ra có rất nhiều tác phẩm thư pháp, một xấp giấy dày khoảng ba tấc chỉ viết đúng một câu trong Giang thành tử của Tô Đông Pha: “Mười năm sống trên đời, đôi ta cách trở, không nhớ mong, nhưng thật khó quên”. Anh không thể tưởng tượng được, trong mười năm ròng rã, ông ngoại đã viết đi viết lại câu từ [1] tưởng nhớ người đã khuất đó với tâm trạng gì. Ông ngoại được sinh ra trong một gia tộc danh tiếng những thập kỷ trước, năm mười tám tuổi vì không chấp nhận bị gia đình ép buộc hôn nhân nên một mình ông cùng bà ngoại lúc đó là bạn học trốn sang Nhật Bản, vượt qua khó khăn, vừa học vừa làm. Sau chiến tranh về nước, từ đó sống bên nhau đến trọn đời.

[1] Từ là một thể loại văn học, hình thành vào thời Đường, và phát triển mạnh vào đời Tống ở Trung Quốc. Từ có số chữ trong bài cố định, câu dài ngắn, và phối hợp chặt chẽ với âm nhạc. Song nó khác thơ Đường luật ở chỗ “câu dài ngắn”, khác thơ cổ phong ở chỗ “cách luật nghiêm ngặt và số chữ cố định”.

Tình yêu đó đã trải qua thử thách của thời gian, của khó khăn vất vả, anh vẫn luôn cảm thấy trong thời đại ngày nay sẽ chẳng bao giờ có chuyện như thế.

Những gì xảy ra trong hiện thực ngày nay đối với anh mà nói nó đã trở nên quá quen thuộc rồi. Anh cho rằng cái gọi là tình yêu thực chất chỉ là trò cười. Ai mà chẳng vừa quay đầu đã quên ngay để tìm niềm vui mới, thay đổi khó lường?

Không ngờ vẫn còn một kẻ ngốc như Đỗ Hiểu Tô, cố chấp không chịu quên.

Anh nhớ có người từng nói với anh: “Vì chưa gặp được, nên không thể hiểu”.

Lúc đó anh cũng tỏ vẻ ít nhiều khinh thường, cảm thấy chuyện thật hoang đường, thế giới này làm gì có thể sống thể chết, có gì có thể kháng cự được tham vọng tiền tài?

Nhưng đúng là anh đã gặp rồi, mới hiểu được.

Không phải không có, mà là anh chưa gặp.

Anh dập tắt điều thuốc, ngẩng mặt lên nhìn những vì sao lấp lánh trên trời đang chảy dài, không biết đó có phải là ngân hà không. Không khí trong thành phố bị ô nhiễm, ánh sao theo đó cũng mờ nhạt như không hiện hữu. Phía góc vườn có tiếng côn trùng đang kêu, từng tiếng từng tiếng vang vọng.

Gió đêm bắt đầu lạnh.

Đỗ Hiểu Tô không biết sao mình lại đến được nơi này. Cô ủ rũ trước gương đã hơn nửa tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không sao nhớ được tối hôm qua thật ra đã xảy ra chuyện gì.

Cô uống say, rồi bị nhét vào xe, sau đó khi tỉnh lại đã ở trong biệt thự của Lôi Vũ Tranh.

Cô chỉ mong mình đã không làm gì quá thất lễ.

Cô hít một hơi dài, bước đi trên hành lang vắng lặng, ánh nắng mùa hạ rực rỡ chói mắt rọi qua mấy khung cửa sổ, từng hạt bụi đang lơ lửng trong không khí như biến thành vô số cát vàng bay lượn giữa không trung.

Một nữ giúp việc mặc đồng phục, tay bê bình hoa tươi cười chào cô, sau đó nói: “Cô Đỗ, Lôi tiên sinh đang ở phòng ăn”. Cô chỉ mỉm cười đáp lại, trong phòng khách cũng có người đang thay hoa trong bình, thấy cô cũng mỉm cười: “Chào buổi sáng, cô Đỗ”.

Cô nhanh chóng đi đến phòng ăn, cúi mặt nhìn xuống thấy mặt sàn gỗ có vân sáng bóng như gương. Lôi Vũ Tranh đi đôi dép trong nhà, mặc một chiếc áo thun cùng quần dài, nhìn qua có vẻ rất thư thái.

Cô thấy hơi ngượng, từ sau khi về từ đảo xa cô đã quyết tâm sẽ không làm chuyện ngốc nghếch nữa. Cô và Vũ Lôi Tranh cũng sẽ không còn bất cứ quan hệ nào nữa. Tuy anh là anh trai của Chấn Vinh nhưng cô cũng không muốn làm phiền, nào ngờ hôm qua lại mất mặt như thế.

Lôi Vũ Tranh không nói gì, vừa ăn sáng vừa đọc báo. Bữa sáng của anh rất đơn giản, cô vốn tưởng rằng cuộc sống của người giàu phải là ngày ngày bào ngư vi cá, thế mà trong đĩa của anh lại chỉ có thịt hun khói, bên cạnh là một ly café, còn tốc độ đọc báo nhanh đến chóng mặt và tâm trí vốn cũng chẳng để vào việc ăn uống.

Quản gia đích thân đến hỏi cô, muốn ăn kiểu Tây hay kiểu Trung, cô ngập ngừng: “Đơn giản nhất là được”. Kết quả là nhà bếp bê lên cháo trắng và bánh bao nhân tôm. Cô cắn miếng bánh vừa thơm vừa mềm rất ngon. Còn cháo nấu đủ nhừ, mùi gạo thơm phức.

“Sau này ở ngoài đường tùy tiện uống rượu nữa.”

Cô giật bản mình, cháo như nghẹn lại trong cổ, suýt tắt thở.

Nhưng Lôi Vũ Tranh không ngẩng đầu lên, gần như nói chuyện với tờ báo: “Một cô gái uống rượu đến say mềm thì còn ra thể thống gì nữa”.

Cô nhỏ giọng đáp lại: “Xin lỗi”.

Đường như cô luôn nói xin lỗi với anh.

Anh không phản ứng, một lát sau mới lật báo sang trang mới, nói: “Cô đang ở đâu? Tôi đi chơi golf, có thể tiện đường đưa cô về”.

Lúc này cô mới nhớ ra hôm nay là thứ Bảy, không phải đi làm, chẳng trách anh ăn mặc đơn giản như vậy. Cô hỏi: “Anh chơi golf ở đâu?”, sợ anh hiểu lầm, cô lại vội vàng thêm một câu, “Cứ cho tôi xuống trạm xe điện gần nhất là được”.

Cô không ngờ anh không gọi tài xế mà tự lái một chiếc xe mui trần màu đen. Vì mặc áo thun nhạt màu nên càng tôn lên dáng vẻ tuấn tú của anh, trông càng giống Chấn Vinh hơn.

Anh lái xe vun vút, lướt qua dòng xe đang chạy. Khi đèn đỏ, có một chiếc xe khác dừng ngang hàng với xe họ, mấy người xe kia huýt sáo với họ, cô làm như không nghe thấy, còn Lôi Vũ Tranh tỏ nét mặt hằm hằm.

Anh đang giận, trông bộ dạng khi giận của anh rất giống Chấn Vinh, bên ngoài thì tỏ vẻ điềm tĩnh, nhưng nét mặt càng lúc càng căng cứng.

“Bám chắc”, anh nói ngắn gọn, cô thậm chí còn chưa kịp phản ứng. Đèn tín hiệu vừa đổi màu, chiếc xe lập tức phóng thẳng như một mũi tên.

Tăng tốc đột ngột khiến cô bị như lật nhào vào ghế, cũng may đã thắt dây an toàn. Phóng xe kiểu này trên đường trung tâm thành phố đông đúc, anh nhất định là điên rồi. Cô nắm chặt tay vịn, nghe tiếng gió vùn vụt bên tai, quét lên mặt đau rát. Còn anh vẫn điềm nhiên lái xe, rất nhiều xe khác bị họ vượt qua trong giây lát. Từ phía xa đã nhìn thấy đèn đỏ, cô cứ tưởng anh sẽ vượt, không ngờ anh lại từ từ thắng xe giảm tốc độ.

Xe lần lượt dừng trước đèn đỏ, chiếc xe lúc nãy lại như âm hồn không tan xuất hiện bên cạnh, tốc độ kinh người vừa nãy không thể cắt đuôi được nó, không đợi Đỗ Hiểu Tô ngạc nhiên, cửa xe bên kia hạ xuống, người lái xe cũng đeo kính đen, tươi cười lộ ra hàm răng trắng: “Lôi Nhị, cậu chạy nhanh vậy làm gì?”.

Rõ ràng là người quen, nhưng tay Lôi Vũ Tranh vẫn đang để trên cần số, nắm chặt đến mức mu bàn tay ẩn hiện gân xanh. Đỗ Hiểu Tô chỉ sợ anh nổi trận lôi đình, không ngờ khoe miệng anh nhếch lên như đang cười vẻ coi thường: “Tôi biết cậu định đuổi theo, sao có thể không nhanh được chứ? Tôi mà không chạy nhanh chẳng phải có lỗi với chiếc xe của Đức mới mua của cậu sao?”.

“Nói linh tinh!”, người đó cũng nói giọng Bắc như Lôi Vũ Tranh, ngay cả khi mắng cũng có giai điệu, “Tên khốn cậu chờ theo bạn gái, vừa nhìn thấy tôi thì để giày đã như bôi dầu, còn muốn giấu hả? Định dấu ai chứ?”.

Lôi Vũ Tranh không biểu hiện gì: “Cậu mới vậy! Có giỏi thì gặp tôi trên sân golf, hôm nay không cho cậu thua thảm hại thì không trị được bệnh ngứa của cậu”.

Người kia cười ha ha, đưa ngón cái chỉ xuống đất. Vừa lúc đèn tín hiệu chuyển xanh, hai chiếc xe gần như cùng lúc phóng đi, nhưng không đợi chiếc kia kịp phản ứng, Lôi Vũ Tranh đột ngột đổi hướng sang phải, mấy phút sau đã ở trên đường cao tốc, chiếc xe kia cũng không còn vết tích.

Qua sông rồi, tốc độ xe anh giảm xuống rõ, hỏi Đỗ Hiểu Tô: “Cô ở đâu?”.

Cô nói tên đường, sau đó anh chỉ im lặng lái xe.

Nhà cô thuê không được tốt lắm, nên dù cách nhà khá xa cô đã nói: “Cho tôi xuống đây được rồi, bên kia khó dùng xe”.

Lôi Vũ Tranh còn chưa kịp vào sân golf, từ xa đã nhìn thấy mấy bóng người quen thuộc. Bọn họ thi nhau hỏi: “Ồ, hôm nay sao lại đến trễ thế?”.

“Kẹt xe”, Lôi Vũ Tranh đáp bừa một câu, “Sao còn chưa đánh?”.

“Chẳng phải đợi cậu đến mới bắt đầu sao?”, có người vỗ vai anh từ đằng sau, cười hí hửng nói, “Đừng chối nữa, cô bé kia đâu?”.

Bên cạnh lập tức có người kêu lên: “Cậu khai ra mau, Thượng Quan nói hết rồi, hôm nay gặp cậu trên đường, trên xe còn có một giai nhân tuyệt thế!”.

“Thượng Quan chỉ bịa chuyện, các cậu nghe làm gì”, Lôi Vũ Tranh không vui, đeo găng tay vào, “Nếu các cậu tin cậu ta thật, cổ phiếu đã tăng thêm 8000 điểm rồi, còn không mau gọi điện cho nhân viên giao dịch đi”.

Thượng Quan Bác Nghiêu không những chẳng xị mặt, còn cười phì một tiếng, rồi thẳng thắn nói: “Được rồi, các cậu cứ coi thường tôi đi, tôi không tin là không tăng nổi”.

“Cậu ấy thì may mắn rồi”, Diệp Thận Khoan im lặng hồi lâu lúc đó mới chậm rãi nói, “Mọi người vào đầu tư thì thuê lên, đến lượt cậu ấy thì thuê giảm”.

“Đừng nói chuyện cổ phiếu nữa được không?”, Lôi Vũ Tranh bắt đầu mất kiên nhẫn.

Thượng Quan vẫn tươi cười: “Hôm nay cậu có vẻ nóng tính nhỉ? Còn nói sẽ cho tôi thua thảm hại, tôi thấy cậu thua chắc rồi”.

“Vậy sao?”, Lôi Vũ Tranh mỉm cười, “Để xem đã”.

Kết quả là vừa đến lỗ thứ hai, Thượng Quan đã thua đến bốn gậy nhưng anh ta cũng không vội, tươi cười đùa với gậy, hỏi Lôi Vũ Tranh: “Chúng ta cược một trận thế nào?”.

Ánh nắng gần trưa chói chang, Lôi Vũ Tranh nheo mắt sau cặp kính đen: “Cược bao nhiêu?”.

“Cược tiền quá tầm thường!”, Thượng Quan hứng khởi, “Chúng ta cược cái khác thú vị hơn, nếu cậu thắng, tôi mời mọi người đi ăn, nếu tôi thắng, cậu phải cho tôi tên họ số điện thoại của cô bé kia”.

Lôi Vũ Tranh lạnh lùng: “Cậu định làm gì?”

Diệp Thận Khoan thấy tình hình có vẻ bất thường, liền gọi một tiếng “Thượng Quan”, rồi cười đùa nói: “Hôm nay cậu làm gì hào hứng thế? Chẳng qua là Lôi Nhị lái xe chở theo một cô gái, chẳng lẽ cậu không biết, bình thường cậu ấy thích chở theo mấy cô bé xinh xắn lang thang trên đường, có gì đâu chứ?”.

Thượng Quan có vẻ không sợ Lôi Vũ Tranh giận, nói chắc chắn: “Cái đó khác nhau, cậu biết tôi gặp cậu ta ở đâu không? Đường Phương Điện! Vừa qua công viên Thế Kỷ là thấy xe cậu ấy. Haizzz! Cậu nghĩ xem sáng sớm mới hơn bảy giờ, rõ ràng là đi ra từ tòa biệt thự nhà cậu ấy, mà tòa biệt thự đó cậu không phải không biết, chưa từng có cô gái nào đặt chân đến. Bình thường chỉ có anh em ta uống rượu, nói chuyện ở đó. Chẳng phải là cậu đổi tên, gọi là gì nhỉ, à, nhà độc thân, chúng ta là mấy tên độc thân, vừa đúng một nhà”.

“Ai nói vậy?”, Diệp Thận Khoan vừa thử tư thế đánh bóng vừa nói, “Các cậu độc thân còn tôi thì không, tôi là người có nhà có cửa có vợ con”.

“Được rồi, biết cậu có vợ hiền con ngoan rồi”, giọng Thượng Quan có vẻ không thèm chấp, “Chúng ta là những tên lưu manh đáng thương, chẳng lẽ, cũng không nói như thế được sao”.

Diệp Thận Khoan đáp: “Cậu không sợ báo ứng sao, tôi đợi xem đến lúc cậu bị vu oan, xem cậu còn ngang ngạnh thế nào nữa!”, nói xong vung gậy đánh quả bóng nhỏ bay ra xa tít tắp, cuối cùng rơi thẳng vào hố cát, anh rầu rĩ đưa gậy cho trợ lý. Thượng Quan thì vui mừng: “Cố lên cố lên!”.

19. Chương 19

Phần 4

Có những lời chỉ người được nghe là nhớ

Có những lời chỉ người được nghe là nhớ

Có những câu chuyện đẹp nhưng tiếc thay kết thúc lại buồn

Em bảo đường như nó giống tình yêu của chúng ta

Không hề có rào cản, âm thầm chịu đựng nỗi đau mà chẳng hề hay biết

Những câu chuyện động lòng người chỉ có ở trên phim ảnh

Nhưng đến khi tàn cuộc phải chăng giống với tình yêu của chúng ta

Chương 19

Họ ăn trưa tại câu lạc bộ, Thượng Quan đề nghị đánh bài nhưng Diệp Thận Khoan có việc gấp phải về, vì thế họ cũng giải tán. Lúc Thượng Quan Bác Nghiêu trở về, sau khi qua sông thì bị tắc đường, chậm chạp đi từng tí một, khó khăn lắm mới xuống đường dưới được, kết quả lại càng bị tắc nghiêm trọng hơn. Đang lúc bộ dạng uể oải, chán ngán, tình cờ đưa mắt sang bên đường thì anh nhìn thấy một bóng người có mái tóc dài và đôi mắt to, xinh đẹp đáng yêu, hình như đã gặp ở đâu đó. Nhìn kỹ lại thì đúng là cô gái vừa gặp sáng nay, đúng là đi mòn giày chẳng thấy, giờ tìm được lại chẳng mất chút công sức nào. Thấy cô đang xách đồ vừa mua trong siêu thị, vội vàng kéo cửa kính xuống gọi: “Này!”.

Đỗ Hiểu Tô không chú ý lắm nên cứ cúi đầu đi, anh gọi mấy lần cô mới quay đầu nhìn lại, thấy anh mở cửa xe, tươi cười vẫy tay: “Mau lên đi!”.

Cô nhìn xung quanh, anh lại càng cười tươi hơn: “Không nhận ra tôi à? Sáng nay đó...”, anh bắt chước tiếng động cơ xe có vẻ khá giống. Đỗ Hiểu Tô thấy nụ cười lộ hàm răng trắng của anh ta mới chợt nhớ ra, anh ta chính là người đưa xe với Lôi Vũ Tranh sáng nay.

“Mau lên xe đi! Nếu không là bị bắt đó!”, anh lại giục cô, “Nhanh lên nhanh lên! Em xách nhiều đồ như vậy, tôi chở em về nhà!”.

Cô đáp: “Không cần đâu, nhà tôi gần đây thôi”.

Anh xì mặt: “Em nghĩ tôi là người xấu à?”.

Trên đời này làm gì có người xấu lái Audi R8, cùng lắm là mấy chàng công tử nhà giàu rảnh rỗi mà thôi.

Cô vẫn đang do dự, anh lại ra sức giục: “Nhanh lên, nhanh, đằng trước có cảnh sát! Nhanh!”

Cô bị giục đến mức lúng túng, đành phải lên xe. Vừa đóng cửa xe thì đằng trước đúng là có cảnh sát đi đến, anh ta thậm chí còn rất hài lòng vì cô hành động nhanh, khen cô: “Thật khá, suýt nữa thì bị nhìn thấy”.

Thật ra sáng nay anh và Lôi Vũ Tranh đều chạy xe vượt quá tốc độ, đáng ra đã bị bắt cả chục lần rồi.

Cô bật cười, thất dậy an toàn. Chỉ tiếc với tình trạng kẹt xe này, tốc độ xe chạy cũng chẳng khác gì đi bộ.

Anh nói không ngừng: “Tôi là Thượng Quan Bác Nghiêu, Bác là trong bác học, còn Nghiêu là trong anh minh tài giỏi. Tên em là gì?”.

“Đỗ Hiểu Tô.”

“Tên hay thật”, anh cười, “Tên nhóc Lôi Nhị này lần nào tìm bạn gái cũng có tên rất hay”.

“Không phải”, cô có vẻ rất bình tĩnh, “Tôi không phải là bạn gái anh ấy”.

Anh có vẻ khá ngạc nhiên, nhìn cô rồi nói: “Tôi chưa từng gặp qua ai như em, người ta bị hiểu lầm là bạn gái của cậu ta còn mừng không hết, chỉ có em là vội giải thích”.

Đỗ Hiểu Tô im lặng.

“Nhưng cũng tốt”, anh đột nhiên cười, “Nếu đã không phải là bạn gái cậu ta, vậy thì làm bạn gái tôi đi”.

Đỗ Hiểu Tô không kịp phản ứng, đôi mắt đen lầy tràn đầy vẻ kinh ngạc, Thượng Quan nói tiếp: “Em xem, tôi cũng không tệ mà, ít nhất cũng đẹp trai hơn Lôi Nhị, đúng không? Nói về tiền, đừng thấy cậu ta bạn hơn tôi là nhiều tiền hơn, tôi cũng không nghèo hơn cậu ta đâu. Hơn nữa cậu ta là kẻ không hiểu chuyện tình cảm, cả ngày chiple oai phong, ở chung với cậu ta em sẽ buồn đến chết...”.

Lúc này Đỗ Hiểu Tô đã hiểu, đây chính là một anh chàng nhà giàu rảnh rỗi không biết làm gì, nên cô nói: “Xin lỗi, tôi có bạn trai rồi, cảm ơn anh”.

Thượng Quan nháy mắt với cô, nói: “Đừng nói dối, nếu em có bạn trai rồi, vậy tại sao cuối tuần phải đi siêu thị một mình, phải xách hai túi lớn thế này. Cho dù em có bạn trai thật, nhưng từ điểm này có thể thấy anh ta không xứng đáng, nhanh chóng quên anh ta đi thôi!”.

Đỗ Hiểu Tô thấy hơi chua xót, hạ giọng nói: “Tôi sẽ không bao giờ quên anh ấy”, quay đầu nhìn ra bên ngoài. Xe chạy chậm, người đi bộ đông đúc, ai nấy cũng vội đi về phía đầu đường, nhưng ngay một hình bóng quen thuộc cũng không thấy.

“Nói dối không phải là thói quen tốt”, Thượng Quan cười khúc khích, “Như vậy đi, làm bạn gái tôi là được”.

“Tôi thật sự đã có bạn trai rồi”, cuối cùng cô cũng quay lại, đôi mắt hơi hoe đỏ, “Tôi không nói dối anh, anh ấy tên Thiệu Chấn Vinh”.

Thượng Quan không nói gì, khá lâu sau mới lên tiếng: “Xin lỗi”.

“Không có gì”, Đỗ Hiểu Tô nhỏ giọng đáp. Đẩy cái bánh mì vào túi, hàng lông mi dài, cong cong như chiếc quạt nhỏ, khi rủ xuống lại càng dài thêm, nhưng cảm giác mông lung như bị ngăn cách bởi thứ gì đó. Không khí trong xe chợt yên tĩnh, anh không cười đùa với cô nữa, còn cô khẽ cắn môi, ôm chặt lấy túi đồ. Qua một lúc lâu cô mới nói: “Tôi... cho tôi xuống đây đi”.

“Không sao”, anh nhất định lái xe lên, vô tư dừng ngay bên cạnh băng cầm dừng xe, hỏi cô, “Ở đây phải không?”.

Cô gạt đầu, vừa đưa tay đẩy cửa, anh đã xuống xe, giật lấy hai túi đồ trên tay cô: “Tôi đưa em lên!”.

“Không cần đâu!”

Anh kiên quyết: “Tôi đưa em lên!”.

Anh vẫn đang cầm đồ của cô, cô cũng không tiện giành lấy, đành dẫn đường đi. Vào thang máy lên lầu, qua hành lang đến trước cửa nhà, cô nói: “Cảm ơn, tôi đến rồi”.

“Tôi giúp em mang vào trong”, anh chau mày nhìn vào túi, “Mì ăn liền, phở ăn liền, đùi gà đóng gói, bánh mì, cả ngày em đều ăn mấy thứ này?”.

“Phải đi làm, có lúc không kịp nấu cơm.” Cô nhấp nhồm không yên nhưng anh cứ như tòa tháp chặn ngay trước cửa, cô đành mở cửa mời vào, cũng may là ban ngày, nếu không vị khách thể này cũng không tiện lắm.

Cô rót cho anh ly trà, sau đó để hai túi đồ vào tủ lạnh. Anh cầm ly trà chạy vào bếp, hỏi cô: “Căn nhà này em mua hay thuê?”.

“Thuê.”

“Hương tây”, anh toát mồ hôi hột, “Tuồng nhà em nóng hôi hổi mà em không thấy nóng sao?”.

Hôm nay nhiệt độ khá cao, thật ra khi vừa vào nhà cô đã bật máy lạnh, chỉ là nhiệt độ chưa hạ thôi. Cô hơi ngại, vội lấy chiếc điều khiển chỉnh nhiệt độ xuống thấp hơn.

Máy lạnh vẫn đang kêu, đột nhiên anh nói: “Tôi tìm cho em một căn nhà khác”, sau đó chêm một câu, “Đừng hiểu lầm, tôi có người bạn làm môi giới bất động sản, anh ta nhất định có căn nhà vừa ý, có thể rẻ hơn giá thị trường nữa, chỉ cần trả tiền thuê nhà là được”.

Cô đã từng trải qua chuyện này một lần, sao còn dám tham lam như vậy nữa chứ, liền vội lắc đầu: “Không cần đâu, tôi ở đây rất tốt, tôi cũng có nhà, Chấn Vinh để lại cho tôi... có điều còn chưa sửa sang... đợi làm xong tôi sẽ dọn đi”.

Thượng Quan nói: “Vậy thì tôi mời em ăn cơm, xem như là xin lỗi”.

Thật ra anh không có lỗi, cô chẳng biết làm sao chỉ đành nói dối là tối nay có hẹn, anh lại cười: “Nói dối không phải là thói quen tốt, trưa này tôi chưa ăn no, giờ đói rồi. Đừng khách sáo được không? Tuy chúng ta vừa quen nhau, nhưng em trai của Lôi Nhị cũng giống em trai tôi, đi thôi ăn bữa cơm thôi mà”.

Nhắc đến Chấn Vinh như vậy, nhưng cô cố tỏ ra mình không đáng thương, cô không cần người khác thương hại. Anh có vẻ thấy mình đã lỡ lời: “Em xem, tôi đói đến mức nói lung tung rồi, tôi mời em ăn thịt nướng vậy, ăn một mình vô vị lắm”.

Tuy là công tử hay đùa cợt nhưng khi đột ngột nghiêm túc thì khiến người ta thật khó lòng từ chối. Hai người vừa xuống lầu thì đúng lúc nhìn thấy cảnh sát giao thông đang cho xe đến kéo đầu chiếc R8 thời thượng của anh lên.

“Này này!”, anh vội chạy qua, “Đồng chí cảnh sát, chờ chút! Xin chờ một lát!”.

Người cảnh sát nói: “Anh là chủ xe?”, sau đó chỉ lên tấm bảng cấm đậu xe to đùng, “Anh biết cái này là gì không?”.

Anh toát mồ hôi: “Đồng chí cảnh sát, là thế này, anh nghe tôi nói đã. Tôi đang cãi nhau với bạn gái, cô ấy xuống xe liền bỏ đi nên tôi đành phải để xe lại đây chạy theo, khó khăn lắm mới dỗ được cô ấy hồi tâm chuyển ý, anh xem, chẳng phải tôi quay lại rồi sao?”, anh đưa tay chỉ vào Đỗ Hiểu Tô đứng gần đó, “Anh xem, nếu anh bắt xe rồi, cô ấy nổi giận lại cãi nhau với tôi, tôi dự định ngày mai đi đăng ký kết hôn, lần này thì xong rồi. Anh tốt bụng giúp đỡ đi mà, cái này liên quan đến hạnh phúc cả đời của tôi...”.

Anh cảnh sát bán tín bán nghi nhìn Đỗ Hiểu Tô rồi lại liếc sang Thượng Quan đang mang bộ mặt thành khẩn, sau đó nhìn lại chiếc R8, cuối cùng rút giấy phạt ra, cuối cùng rút giấy phạt ra, cúi đầu ghi lại số xe: “Tự đi ngân hàng nộp phạt, xe để lại cho anh”.

“Cảm ơn, cảm ơn”, Thượng Quan nhận giấy phạt, cảm thán nói, “Anh thật tốt bụng!”.

Cảnh sát cho người thả đầu xe xuống, tiếp tục giáo dục Thượng Quan: “Dù cãi nhau với bạn gái cũng phải tuân thủ luật giao thông chứ”.

“Vâng, vâng.”

“Còn cô bé này”, anh cảnh sát quay sang nói Đỗ Hiểu Tô, “Giữa đường giữa phố nổi giận cái gì, nguy hiểm lắm biết không!”.

“Đúng vậy!”, Thượng Quan nháy mắt với Đỗ Hiểu Tô, “Đi thôi, chúng ta đi ăn thịt nướng”.

Lên xe rồi Đỗ Hiểu Tô mới nói: “Anh nói dối cũng giỏi thật”.

“Đùa à, tôi là giám đốc của công ty chứng khoán”, đáng vẻ anh rất nghiêm túc chỉnh tề, “Công ty chứng khoán gọi là gì em biết không? Dù là nói dối Ngọc hoàng, mặt cũng không biến sắc”.

Cuối cùng Đỗ Hiểu Tô cũng không nhịn được cười.

Thượng Quan khen cô: “Em xem em cười đẹp bao nhiêu, em nên cười nhiều một chút”.

Cô hơi ngượng ngùng.

Vốn tưởng anh sẽ chở cô vào một quán ăn Brazil náo nhiệt nào đó, không ngờ anh lại đưa cô đi nơi khác, tìm một quán nhỏ: “Nói cho em nghe, thịt nướng ở thành phố này ngon nhất là ở đây đây”.

Không ngờ công tử nhà giàu như anh cũng có thể tìm được những chỗ thế này. Diện tích nhỏ hẹp, trên bàn ăn vẫn còn dầu mỡ bóng loáng, trong tiệm phảng phất mùi dầu khói cháy khét, nhân viên phục vụ cũng không thèm quan tâm đến họ, nhưng thịt nướng đúng là ngon vô cùng, miệng anh vẫn còn dính dầu, quay sang hỏi cô: “Ngon không?”.

Miệng cô cũng đang nhai, gật gật đầu.

Anh hài lòng nhìn cô ăn: “Vậy thì đúng rồi, ăn no rồi sẽ vui hơn”.

Cô uống một ngụm nước trái cây, nói: “Tôi không có gì không vui cả”.

“Xem em kìa, lại nói dối”, anh thuận miệng nói, “Mắt em chỉ toàn là đau thương”.

Cô lặng người, sau mới cười: “Không ngờ anh ngoài nói dối giỏi ra, cũng rất khéo mồm”.

“Anh là chàng thanh niên văn vẻ đáng để làm quen nhất trong năm nay đấy”, anh nâng ly lên, tỏ vẻ vô cùng lịch sự khiêm nhường, “Cảm ơn”.

Cô và anh cạn ly, cô uống nước hoa quả sau đó tập trung ăn thịt.

Không ngờ từ đó cô quen biết Thượng Quan. Anh ta khá rảnh rỗi, lại ồn ào, một tuần cũng phải có dăm ba ngày không tìm được ai đi ăn cùng, nhất là cuối tuần, cứ những lúc như thế lại gọi điện cho cô: “Đi ăn nào bạn tốt”.

Cô cảm thấy rất kỳ lạ: “Anh không bận làm ăn sao? Mấy công tử các anh chẳng phải cần đi giao thiệp nhiều sao?”.

“Anh là cậu ấm, biết cái gì gọi là cậu ấm không? Chính là loại chỉ cần tiêu tiền không cần kiếm tiền, ngoài ăn chơi ra, những việc khác không cần làm.”

Cô hỏi anh: “Bố anh ở nhà không quản sao?”.

“Ông ấy bận lắm, làm gì có thời gian quản anh.”

“Vậy anh không cần thừa kế sự nghiệp?”

“Có anh cả ở đó, không đến lượt anh thừa kế đâu, hơn nữa anh và anh ấy lại không cùng mẹ. Haizzz, chuyện này một hai câu nói không hết được, không kể với em sẽ tốt hơn,”

Không ngờ Thượng Quan lúc nào cũng vui vẻ đó lại có gia thế phức tạp như vậy. Điều đó khiến cô không thể không nhớ đến những bộ phim ân oán trong các gia đình giàu có trên ti vi, người ta vẫn nói mỗi nhà mỗi cảnh, nên cô cũng chẳng tiện hỏi nhiều.

Hôm nay họ đi ăn món Huy Châu, cả phòng ăn không khác gì một căn từ đường cổ, gạch ngói đều được chuyển từ nơi khác đến, sau đó xây lại, các tượng điêu khắc tinh xảo, rất cổ kính, lại có cả cổ vật trăm năm, được ở trong đó đã là vinh dự, hơn nữa thức ăn cũng rất ngon.

Chỉ có điều không thể ngờ được là cô sẽ gặp Lâm Hướng Viễn và Tưởng Phồn Lục.

Từ xa đã nhìn thấy khuôn mặt trang điểm tinh tế của Tưởng Phồn Lục, Đỗ Hiểu Tô mặt đã biến sắc. Còn Tưởng Phồn Lục cũng nhìn thấy họ, sau đó nói gì đó với Lâm Hướng Viễn, Lâm Hướng Viễn nhìn về phía họ, bắt đầu đi đứng dậy đi theo Tưởng Phồn Lục.

Trong thành phố rộng lớn này, có hàng ngàn hàng vạn người, tại sao cứ phải gặp người mà cả hai đều không muốn gặp nhất?

Đỗ Hiểu Tô cầm thìa khuấy canh cá trong bát, mệt mỏi nghĩ ngợi.

Kết quả là sau khi Tưởng Phồn Lục đến gần, chỉ nhìn thoáng cô một cái, sau đó quay sang tươi cười chào hỏi Thượng Quan: “Chào chú”.

Cô ngạc nhiên ngẩng nhìn Thượng Quan, còn Thượng Quan dường như tỏ vẻ thờ ơ gật đầu một cái, trước mặt người ngoài anh lúc nào cũng mang dáng vẻ coi thường tất cả: “Hai người đến ăn cơm?”.

“Vâng”, Tướng Phồn Lục như gặp bậc trưởng bối, tỏ vẻ rất cung kính. Đỗ Hiểu Tô lúc này mới biết quả nhiên mình kiến thức hạn hẹp.

Anh không giới thiệu Đỗ Hiểu Tô với Tướng Phồn Lục, cũng không giới thiệu Tướng Phồn Lục với Đỗ Hiểu Tô, chỉ nói với Tướng Phồn Lục: “VẬY ĐI ĂN ĐI, KHÔNG CẦN QUAN TÂM TỚI TÔI”.

Nhưng Lâm Hương Viễn vẫn cố ngoái nhìn Đỗ Hiểu Tô lần nữa. Còn Đỗ Hiểu Tô chỉ lo ăn phần ăn của mình, không để ý đến họ.

Đợi họ đi rồi, Thượng Quan mới nói: “Cháu họ xa của anh và chồng nó”.

Tâm trạng cô cũng không thay đổi nhiều lắm: “Anh có cháu họ lớn như vậy?”.

Anh có vẻ bức mình: “Bố anh già lắm rồi mới sinh anh, nhà anh họ hàng đông, nào gần nào xa, cháu gái gọi bằng chú đã là gì, cháu gọi bằng ông cũng có rồi”.

Đỗ Hiểu Tô vốn chẳng nhớ đến lần gặp mặt đó lắm, chỉ không ngờ sau đó mấy ngày Lâm Hương Viễn lại gọi điện cho cô.

Gọi điện vào di động rồi hẹn cô ra ngoài nói chuyện.

Cô từ chối nhưng Lâm Hương Viễn vẫn kiên trì: “Em chọn địa điểm đi, anh chỉ có vài câu muốn nói thôi, nói xong đi ngay, sẽ không làm phiền em lâu đâu”.

Cô đáp: “Nếu là vì chuyện lần trước thì không cần đâu. Tôi biết anh tốt mới giúp tôi, nhưng để vợ anh hiểu lầm, tôi phải xin lỗi mới phải”.

Anh khẽ thở dài: “Hiểu Tô, anh biết anh có lỗi với em. Nhưng em một thân một mình ở đây, nhất định phải tự chăm sóc mình”.

Cô nói: “Cảm ơn”. Cô cảm thấy anh ta gọi điện đến không chỉ vì vài câu này, quả nhiên anh ta nói tiếp: “Hiểu Tô, em có biết rõ về Thượng Quan không?”.

Quả nhiên.

Cô thăm thẳm, anh ta muốn nói Thượng Quan không phải là người tốt.

Lâm Hương Viễn nói: “Anh ta không phải người tốt, Hiểu Tô, cách xa anh ta một chút, loại công tử nhà giàu đó, dính vào thì chết cũng không có chỗ chôn”.

Cô gần như cười lạnh: “Lâm tiên sinh, cảm ơn anh, cảm ơn anh gọi điện khuyên tôi biết sai mà sửa, có điều tôi không muốn vợ anh có thêm hiểu lầm gì, cho nên chúng ta nên ngừng cuộc nói chuyện ở đây thôi. Còn về việc tôi có quan hệ với ai, đó là chuyện riêng của tôi, không liên quan đến anh”.

Cô nhanh chóng ngắt điện thoại, cảm thấy cả người toát lạnh. Cô hận mình năm đó tại sao lại ngốc nghếch, ngu muội, yêu con người đó đến mức chết đi sống lại.

Nhưng chuyện này cũng nhắc cô rằng, trong mắt người ngoài, có lẽ quan hệ giữa cô và Thượng Quan đã trở nên ám muội. Vì thế khi Thượng Quan gọi điện đến, cô dùng công việc để từ chối, hạn chế việc cùng đi ăn với anh.

Trâu Tư Kỳ rất tán thành việc đó: “Tên Thượng Quan đó vừa nhìn đã thấy rất đào hoa, chúng ta là con gái nhà lành, không nên chọc vào”.

Đỗ Hiểu Tô thấy cô bạn ưỡn ngực, không nhịn được cười: “Còn thiếu nữ gì nữa, sắp già đến nơi rồi”.

Trâu Tư Kỳ liếc mắt: “Đúng thế, cậu sắp hai mươi tư, già lắm rồi”.

Đôi mắt cô thoáng sầm lại. Năm ngoái Thiệu Chấn Vinh mừng sinh nhật cô, còn năm nay, cô chỉ còn một mình.

Chỉ mới hai mươi tư tuổi, nhưng lại có cảm giác như đã qua cả nửa cuộc đời.

Trâu Tư Kỳ nói: “Sinh nhật cậu định thế nào?”.

Cô đáp: “Tở về nhà”.

20. Chương 20

Chương 20

Thế nhưng cô không về nhà. Vào ngày đó, cô xin phép, rồi mua vé máy bay, bay đến một thành phố xa lạ mà vô cùng quen thuộc.

Thượng Hải vừa vào mùa thu nhưng phía bắc đã là cuối thu. Cây cối bên đường lá rơi xào xạc, người đi đường lướt đi vội vã trong làn gió thu. Đám tài xế taxi cứ vòng qua lượn vào ở góc đường đều hỏi: “Đi phía nam hay phía bắc?”.

Khu phố cổ như mê cung, cuối cùng cô cũng đã tìm được con hẻm nhỏ trong trí nhớ, tuy chỉ đến một lần nhưng khi nhìn thấy cánh cửa đen đó, cô liền biết chính là nơi đây.

Trả tiền xe, xách theo túi lớn túi nhỏ đi xuống.

Trước khi gõ cửa, cô cảm thấy hơi căng thẳng, không biết vì lo lắng điều gì. Cuối cùng thấy người giúp việc ra mở cửa, hỏi cô muốn tìm ai, cô chưa kịp trả lời đã nghe tiếng dì Triệu vọng ra: “Ai thế?”.

Cô khẽ gọi: “Dì Triệu”.

Dì Triệu vừa nhìn thấy cô thì vội chạy đến nắm tay, nước mắt như sắp rơi: “Con à, sao con lại đến đây?”. Cô sợ mình cũng sẽ khóc nên cố gắng kiềm chế, cười nói: “Con đến thăm dì”.

“Vào nhà, nào”, dì Triệu kéo tay cô không buông, “Con bé này, đến cũng không nói trước một tiếng để đi đi đón, chỗ này cũng đâu dễ tìm”.

“Không sao, con nhớ đường”.

Vì Chấn Vinh từng dẫn cô đến nên cô nhớ rất rõ. Tất cả những thứ liên quan đến anh, cô đều nhớ mãi.

Dì Triệu kéo tay cô, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mà mắt không khỏi ngấn nước, nhưng vẫn cố cười: “Sao lại gầy thế này? Vừa hay hôm nay anh hai con cũng đến, dì vui lắm, các con vẫn nhớ đến thăm dì”.

Lúc này cô mới nhìn thấy Lôi Vũ Tranh. Dưới bầu trời trong xanh cuối thu tại Bắc Kinh, anh đứng dưới hiên nhà, ánh nắng màu cam nhạt chiếu lên từng lọn tóc đen nhánh, phản chiếu một thứ ánh sáng xanh thẫm, cũng có thể vì anh mặc chiếc áo len màu xanh, mang đến cảm giác dịu dàng, hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài tuấn tú lạnh nhạt. Cô lại nhớ đến Chấn Vinh, tâm trạng càng thêm trĩu nặng.

Người giúp việc rót trà, còn dì Triệu ở bên cạnh ân cần quan tâm cô như con gái, không những mang trái cây ra, mà còn lấy một thanh chocolate đưa cho cô: “Ăn đi con”.

Cô chậm rãi bóc vỏ kẹo, cắn một miếng, cảm giác đắng chát ngọt ngào đan xen, rồi chẳng nhận rõ là mùi vị như thế nào nữa. Dì Triệu dứt khoát tự tay mình đi mua đồ ăn nên nói với hai người: “Hai đứa hôm nay ở lại ăn cơm, dì đi chợ, hai đứa cứ ngồi chơi. Vũ Tranh, con nói chuyện với Hiểu Tô nhé”.

Những lời nói quen thuộc trong gia đình liên miên không dứt, Đỗ Hiểu Tô rất cảm động. Dì Triệu đi rồi nhưng cô chẳng biết nói gì với Lôi Vũ Tranh, mà chỉ ngồi im lặng cảm ly trà. Trà hoa lại mang mùi hương thoang thoảng như có như không. Trong phòng rất yên tĩnh, chợt nghe tiếng chim bồ câu kêu. Cửa sổ lớn hướng về phía nam, đứng đó nhìn ra ngoài có thể thấy hai cây táo rụng hết lá nhưng cành cây vẫn còn chích những quả, khu vườn ngập tràn sắc thu. Thời gian như ngừng trôi, chỉ còn ánh nắng yếu ớt dưới mái hiên chiếu lên khung cửa sổ, tưởng chừng như bước chân của thời gian. Cô nhớ đến hình dáng của Chấn Vinh khi còn nhỏ, có phải cũng vui đùa vô lo vô nghĩ trong một ngày thu thế này.

“Cô đến đây làm gì?”, giọng anh đột nhiên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Cô giật bắn người, ngẩn ra nhìn anh rồi mới trả lời: “Tôi đến thăm dì Triệu thôi”.

Anh không nói gì thêm, dù sao từ trước đến nay anh cũng không hề mong gặp lại cô.

Nhưng khi dì Triệu về, anh như biến thành người khác, đối xử với cô rất lịch sự, gần như chẳng xem cô là người ngoài, nhất là lúc ăn cơm. Dì Triệu gấp cho anh một đùi gà, cái còn lại gấp cho Hiểu Tô: “Hai đứa ăn nhiều vào, cả ngày bận rộn nhiều thứ, cơm cũng không chịu ăn uống tử tế”.

Dường như anh muốn làm dì Triệu vui vẻ nên nhanh chóng ăn hết đùi gà, còn hỏi: “Còn nữa không ạ? Con vẫn còn ăn được nữa”.

“Thôi đi con!”, dì Triệu lấy đầu dũa chỉ anh, “Bao nhiêu năm rồi vẫn không chịu dẫn một cô nào về cho dì xem mặt, con định độc thân cả đời hả?”.

Lôi Vũ Tranh đáp: “Sao dì giống mẹ con thế, vừa gặp con liền cần nhân?”.

Dì Triệu cười: “Con đã biết như thế thì mau chóng tìm một cô về đây, để dì với mẹ con yên lòng”.

Lôi Vũ Tranh vừa cười vừa thanh minh: “Dì đừng gấp, ít nữa con sẽ tìm một cô vừa xinh đẹp vừa ngoan hiền về, đảm bảo dì hài lòng”.

Dì Triệu nói: “Câu này con nói mấy năm rồi, thế mà cũng chẳng thấy động tĩnh gì, năm ngoái ngồi đây ăn cơm con cũng nói thế...”. Nhớ năm ngoái khi Lôi Vũ Tranh nói câu này chính là lúc Thiệu Chấn Vinh dẫn Hiểu Tô về. Nghe thấy vậy Hiểu Tô cúi đầu thở dài.

Hiểu Tô biết bà nhớ Chấn Vinh nên trong lòng không vui. Còn cô lại càng buồn hơn nhưng cố giấu đi, làm ra vẻ tươi tỉnh để ăn cơm.

Dì Triệu nghe Hiểu Tô bảo là đi công tác, đồng nghiệp của cô cũng đã đặt khách sạn rồi, nên phần nào yên tâm, nói: “Để anh hai đưa con về”.

Khi tiễn cô ra cửa, dì Triệu vẫn nắm chặt tay cô, cuối cùng vỗ nhẹ nhẹ, nói: “Chấn Vinh không còn nữa, con phải biết tự chăm sóc mình”.

Qua cửa kính xe cô vẫn cười, vẫy tay chào tạm biệt dì Triệu. Dì Triệu đứng trước cửa, mỉm cười nhìn cô như nhìn đứa con của chính mình, bởi Chấn Vinh là đứa con mà chính bà nuôi lớn nên dì Triệu cũng xem cô như con mình.

Khi biết xe đã ra khỏi con hẻm nhỏ, không nhìn thấy bóng dì Triệu nữa cô mới dám bật khóc.

Cô từng nghĩ mình sẽ không thể khóc được nữa, nước mắt đã cạn từ lâu, nhưng trong giây phút này vẫn không sao kìm được.

Cô không dám về nhà, không dám gặp bố mẹ. Bởi bố mẹ luôn mong cô hạnh phúc, nhưng người cô yêu tha thiết trên đời này không còn nữa, cô làm sao có thể hạnh phúc được đây?

Cô òa khóc, nước mắt trào ra không sao ngăn được, lăn xuống gò má. Đền đường vụt qua, những vầng sáng tựa như sao băng chợt lóe qua đôi mắt mọng nước nhạt nhòa. Quá khứ tươi đẹp nhất đời cô cũng như ánh sao băng, từng rất rực rỡ, từng rất tươi đẹp, nhưng giờ đây cô không còn Thiệu Chấn Vinh nữa.

Cô cố gắng tìm lại, nhưng niềm hạnh phúc trước kia đã vĩnh viễn biến mất rồi.

Dù có khó khăn vất vả đến đâu, cũng chỉ còn mình cô lẻ bóng.

Cô chẳng biết mình đã khóc bao lâu, cuối cùng xe dừng lại trước đèn đỏ, anh đưa cho cô chiếc khăn tay.

Cô nhận lấy, che lên mặt mình, rồi cố hống phát ra những tiếng nức nở: “Hôm nay là sinh nhật tôi...”.

Cô không biết bên mình lúc này là ai, cô chỉ muốn được nói chuyện, giọng nghẹn ngào: “Hôm nay tôi hai mươi tư tuổi, anh có tin không? Anh ấy từng nói, sinh nhật tôi năm nay, chúng tôi sẽ kết hôn... ngày hôm nay của năm ngoái vẫn còn là ngày hạnh phúc nhất đời tôi...”. Cô nhặt lấy những gì tốt đẹp nhất của ký ức tựa như những hạt ngọc còn đọng lại trong ký ức, từng hạt từng hạt, nhưng không cách nào xâu lại thành một chuỗi như ban đầu được nữa. Cô kể ngắt quãng, vì câu chuyện quá đẹp nên cô sắp không thể nhớ được

mình đã từng trải qua hạnh phúc, từng ở bên anh ấy, mỗi việc mỗi ngày. Anh từng rất yêu cô, anh từng rất tốt với cô, cô đã tưởng rằng cả đời này sẽ như thế.

Nhưng cả đời cô, đến trước khi hai mươi tư tuổi đã ngừng lại rồi.

Quá nhiều thứ tốt đẹp cô không sao nói tiếp được nữa, chỉ ngắt quãng từng chút một từng chút một, rồi nước mắt lại trào ra. Cô khóc hết lần này đến lần khác, khăn tay ướt đẫm nước mắt rồi anh lại đưa hộp khăn giấy ở ghế sau cho cô. Cô ôm hộp giấy rồi thì thầm kể chuyện quá khứ. Những gì Thiệu Chấn Vinh đối xử với cô, nói được một nửa thì cô lại nghẹn ngào. Thực ra không cần thiết, không cần phải kể cho người khác, chỉ cần một mình cô biết là được, bởi đó là Thiệu Chấn Vinh của cô.

Cuối cùng vì khóc quá nhiều, cô ôm hộp khăn giấy mà ngủ thiếp đi.

Lôi Vũ Tranh không biết cô ở khách sạn nào. Còn cô đã khóc đến kiệt sức, và ngủ lúc nào chẳng hay, hàng lông mi còn vương nước mắt. Anh thầm nghĩ, mình không thể chở cô ấy về nhà, nhưng nếu gọi cô tỉnh lại thì khó đảm bảo cô sẽ không khóc nữa. Anh chưa bao giờ thấy người nào có nhiều nước mắt đến thế, khóc mãi khóc mãi, khóc đến mức anh tưởng rằng ghế xe của mình bị nước mắt cô thấm ướt hết.

Trời khuya vắng lặng, trên đường không có nhiều xe, anh lái xe lòng vòng trên đường. Cũng chẳng biết nên lái đi đâu, hay phải làm thế nào, nên đành lái xe về phía trước. Giữa không gian u tối chỉ còn ánh đèn xanh đỏ chớp nháy trong cô đơn. Trong xe yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy từng nhịp thở của cô.

Mỗi lần quay xe chuyển hướng, anh đều nghe thấy tiếng đèn xe kêu lách tách, cứ như nước mắt của ai đó đang rơi tí tách.

Cuối cùng anh dừng xe bên đường rồi xuống xe.

Trên người vẫn còn thuốc lá, anh liền quay lưng ngược hướng gió mà châm thuốc.

Thành phố đã ngủ say. Từ trên cầu vượt nhìn xuống, những tòa nhà cao ốc sáng rực được đánh những ngôi sao sáng lấp lánh. Cả thế giới đang chìm trong giấc ngủ và cả người vừa khóc kia cũng ngủ rồi.

Anh đứng bên lan can, điểm sáng lập lờ trên đầu đèn thuốc lá cơ hồ khiến người ta bình tĩnh một cách kỳ lạ. Chợt phía sau có tiếng còi xe vang vọng như tiếng sấm, nhưng lại xa xôi như từ một thế giới khác.

Không thể chậm vào, chẳng thể với tới.

Ba giờ sáng, Đỗ Hiếu Tô tỉnh lại, chợt thấy mình đang ôm hộp khăn giấy dựa người vào cửa xe, cổ cứng đờ đèn sau xe còn đang nhấp nháy.

Cô thoáng sững người. Cửa xe mở ra, mùi thuốc lá trên người anh cùng cơn gió lạnh cuối thu ùa vào.

Anh không nhìn cô, chỉ hỏi: “Cô ở khách sạn nào?”.

Thật ra khi xuống máy bay cô đã đi tìm con hẻm đó, vốn không đặt khách sạn, cô nhỏ giọng nói: “Anh chở tôi đến đâu cũng được”.

Cuối cùng anh quay đầu lại nhìn cô: “Vậy hành lý của cô đâu?”.

Cô lắc đầu, ngoài túi xách nhỏ mang bên người, cô không còn hành lý nào khác.

Không lâu sau họ xuống đường, lái xe một lúc thì vào một khu căn hộ, anh dừng xe lại rồi nói: “Xuống xe”.

Cô ôm hộp khăn giấy đi theo, anh bấm mật mã ngoài đại sảnh rồi dẫn cô vào trong, đi thang máy lên lầu. Mật mã hình như là dấu vân tay, quét qua rất nhanh, hai phút sau nghe thấy một tiếng “cạch”, ổ khóa chuyển động, sau đó cửa mở, đèn ngoài hiện tự động bật sáng. Bên trong là phòng khách rất rộng, nhưng trên thảm lại bừa bộn, các quyển tạp chí nằm lung tung.

Cô kiệt sức, nghe thấy anh nói: “Phòng thứ hai bên trái là phòng cho khách, trong có phòng tắm”.

Cô ôm theo hộp khăn giấy, bước lên tắm tắm mềm mại. còn anh trong giây lát đã biến mất, khi xuất hiện lại cầm theo vài thứ, áo thun mới, khăn tắm mới: “Dùng tạm đi”.

Cô rất buồn ngủ, nói cảm ơn rồi nhận lấy.

Cô đến phòng tắm mới nhớ ra phải bỏ khăn tắm xuống, tắm qua loa rồi ngã mình xuống giường.

Giường dễ chịu, chăn ấm áp, gần như chỉ một giây sau cô đã ngủ.

Cô ngủ rất say, nếu không phải có tiếng chuông điện thoại thì lúc này cô sẽ không tỉnh. Cô mơ mơ màng màng, thần trí không được tỉnh táo, ngón tay chạm vào ống nghe: “A lô... xin chào...”.

Cảm thấy đầu dây bên kia thoáng giật mình, cô đột nhiên bừng tỉnh, đây không phải nhà cô, không phải điện thoại của cô. Phải mất mấy giây ngáp ngừng không biết làm sao, do dự trong phút chốc cô mới gác điện thoại.

Nhưng kỳ lạ là chuông điện thoại không kêu nữa, hoặc là người kia không gọi lại.

Khi cô tỉnh táo trở lại, nhớ đến chuyện hôm qua, cô lắc đầu thật mạnh, cố khiến mình tỉnh táo hơn một chút. Nhưng vẫn cảm thấy ngại, cô ngồi ngẩn ra, sau đó xuống giường đi rửa mặt, rồi nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Lôi Vũ Tranh đứng bên cửa sổ phòng khách hút thuốc.

Cửa sổ hướng về phía đông, nắng sớm rực rỡ tỏa rạng lên người, khiến cả người anh như được bao phủ bởi quãng sáng vàng lóng lánh. Thấy cô bước ra, anh không phản ứng gì, chỉ gạt tàn thuốc vào gạt tàn bên cạnh.

Lúc không nói chuyện, anh mang một vẻ lạnh lùng sắc sảo, Đỗ Hiểu Tô không biết vì sao cô luôn cảm thấy sợ anh, nên nói nhỏ nhẹ: “Anh hai”. Nghe cô nói vậy, anh vẫn không cử động, cô nói tiếp: “Cảm ơn anh, tôi về đây”.

Anh dập tắt điều thuốc, quay đầu lại, giọng nói mang chút ôn hòa: “Có vài nơi, nếu cô đồng ý, tôi dẫn cô đi xem”.

Họ đi qua rất nhiều nơi, anh lái xe chở cô đi xuyên qua mọi góc ngách trong thành phố. Những con đường đó đều rất yên tĩnh, cơn gió khẽ thổi cây cối hai bên đường, lá rụng xào xạc như một trận mưa vàng, quét qua cửa xe rồi rơi xuống. Thỉnh thoảng anh lại dừng xe, rồi cô cũng theo xuống.

Anh chậm chậm đi trước, còn cô ngáp ngừng dạo bước theo sau. Nơi này rất lạ, lúc vào trong mới nhận ra những cây ngân hạnh và cây hòe xung quanh che phủ con đường dài thăm thẳm, cách hàng cây thấp thoáng một sân bóng, trong sân có người đang đánh bóng, tiếng cười vang lên rộn ràng. Những ngôi nhà kiểu Xô Viết cũ kỹ tách biệt nhau, trên tường bám đầy dây leo. Cây bắt đầu vào mùa rụng lá, những cành cây khẳng khiu dần lộ ra tựa như vết tích của thời gian. Lá sen trong hồ đã tàn, có cụ già ngồi một mình trong đình giữa hồ kéo đàn accordion, giai điệu thê lương buồn bã như ngấm vào từng lá sen giữa hồ. khung cảnh mùa thu giữa thành phố này luôn đẹp tuyệt nhưng man mác chút buồn và ảm đạm như thế.

Lôi Vũ Tranh không nói gì với cô, cô cũng chỉ im lặng, nhưng cô cảm nhận được rằng dường như Thiệu Chấn Vinh từng sống ở đây, từng bước qua đây, từng hít thở bầu không khí nơi này và từng sống rất nhiều năm ở đây.

Hoàng hôn buông xuống, anh dừng xe bên đường nhìn đám học sinh ào ra như nước. Hàng cây bạch dương như che khuất các phòng học, mái ngói lưu ly màu xanh xám, hành lang dài như mê cung lại tựa một người khổng lồ cô đơn và mệt mỏi. Càng đi sâu vào trong càng tĩnh lặng, thỉnh thoảng lại gặp vài học sinh nói cười vui vẻ bên đường, chẳng ai chú ý đến họ.

Đi xuyên qua rừng cây rồi men theo con đường nhỏ đến ven hồ sen. Nói là hồ sen nhưng thực ra trong hồ chẳng có sen, xung quanh bờ đầy cỏ lau. Mà mùa này lại chính là mùa cỏ lau tươi tốt nhất, bông lau trắng toát che đi ánh hoàng hôn phía xa, gió thu thổi qua vang lên tiếng xào xạc, sắc thu tựa như một bức tranh nhạt nhòa. Vẫn còn vài tấm bia xốt lại trên bãi cỏ ven hồ, nét chữ trên đó đã mờ nhạt. Anh đứng bên cạnh tấm bia như đang cố nhớ lại điều gì đó. Sắc trời dần tối, rồi anh cũng đến bên gốc liễu, lấy một cành cây khô, quỳ xuống bắt đầu đào.

Lúc đầu Đỗ Hiểu Tô không hiểu anh đang làm gì, chỉ biết cành cây đó quá nhỏ, chỉ mới đào một lát đã gãy. Anh vẫn không nói gì, tìm một hòn đá có góc cạnh, tiếp tục đào. Cũng may mấy ngày trước vừa có mưa, đất cũng mềm đi. Phải một lát sau cô mới bắt đầu hiểu ra anh đang làm gì, thế nên cũng nhặt một hòn đá,

vừa định quỳ xuống đã bị anh lạng lẽ ngăn lại. Cô không nói gì liền đứng lên đi ra xa, đứng bên cạnh tấm bia nhìn anh.

Hôm đó cô không biết anh đào bao lâu, mãi đến lúc gần tối, đứng từ phía cô chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt anh, ánh đèn đường phía xa khẽ len qua kẽ lá, chiếu lên khuôn mặt mông lung mơ hồ của anh. Hai tay anh vấy đầy bùn, nhưng dù làm việc này, nhìn anh vẫn rất ung dung tự tại, không hề tỏ dáng vẻ thê thảm. thật ra khi nhìn anh làm việc nghiêm túc rất giống với Thiệu Chấn Vinh, nhưng không đúng vì Thiệu Chấn Vinh trong ký ức vĩnh viễn không bao giờ làm như vậy.

Sau cùng, anh lấy ra một cái hộp, Đỗ Hiểu Tô nhìn anh dùng khăn tay lau sạch bùn đất dính bên trên, sau đó đặt trước mặt cô.

Cô không biết bên trong là gì, chỉ chậm rãi quỳ xuống. Khi mở nắp hộp tay cô bắt đầu run lên, đó hình như là một chiếc hộp chocolate bằng sắt bởi bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy hoa văn thương hiệu. Qua nhiều năm hộp đã bắt đầu gỉ, cô cố sức nhưng vẫn không mở ra được, cuối cùng vẫn phải đưa cho anh mở. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Bên trong toàn là giấy được sắp xếp rất ngăn nắp. Cô nhìn thấy bên trong nắp hộp có khắc ba chữ: Thiệu Chấn Vinh.

Là nét chữ tự nhiên, bay bổng của Thiệu Chấn Vinh. Cũng có lẽ vì thời gian đã qua lâu rồi, cũng có thể là thời niên thiếu nhất thời bột bột nên anh đã dùng dao khắc tên mình lên đó, cho nên nét chữ khi liền khi đứt.

Cô vẫn quỳ ở đó, bất động và dường như ba chữ kia đã hút tất cả linh hồn cô, khiến cô thần thờ như một vỏ bọc trống rỗng.

21. Chương 21

Chương 21

Những mảnh giấy đó được xếp rất lộn xộn, bên trên thường chỉ có một hai câu, đều là nét chữ của Thiệu Chấn Vinh.

Từ khi còn nhỏ cho đến lúc trưởng thành, từng tờ từng tờ chẳng giống nhau.

Tờ đầu tiên có hàng chữ nghiêng ngả: “Tôi muốn thi được 100 điểm”.

Tờ thứ hai, còn có chữ chỉ ghi phiên âm: “Tôi muốn học chơi bóng rổ”.

“Thầy Tăng, hy vọng thầy nhanh ‘khỏe mạnh’, nhanh quay lại dạy học, mọi người đều rất nhớ thầy.”

“Tôi muốn giống anh cả, thi được hai điểm 100, làm học sinh ba tốt.”

“Mẹ, cảm ơn mẹ mười năm trước đã sinh ra con. Bố, anh cả, anh hai, con yêu mọi người, hy vọng cả nhà mãi mãi bên nhau như thế này.”

“Tần Xuyên Hải, tình bạn muôn năm! Chúng ta hẹn gặp trong trường trung học!”

“Anh hai, đáng vẻ anh lúc đánh nhau rất oai phong, nhưng em hy vọng anh sẽ không đánh nhau nữa.”

“Trong cuộc thi không đoạt được giải, bởi vì không cố gắng hết sức mình, tôi rất hối hận.”

“Bố có tóc bạc rồi.”

“Thầy Hà, câu hỏi đó em không giải được thật mà.”

...

Những mảnh giấy lộn xộn, ghi lại từng khoảnh khắc nhỏ bé nhất của quá khứ. Anh từng đọc từng tờ, cô cũng đọc từng tờ, rất nhiều rất nhiều, một câu, hai câu được viết trên đủ các loại giấy khác nhau, nào là giấy xé từ vở, giấy trắng, giấy nhớ, bìa cứng...

“Lý Minh Phong, tớ khâm phục cậu, không phải vì cậu thi được hạng nhất, mà vì cậu là lớp trưởng tốt nhất.”

“Các đàn anh, làm ơn đừng hút thuốc trong hành lang nữa, nếu không em sẽ nổi điên lên đấy!”

“Hàn Tiến, người bạn tốt, cả đời bình an nhé! Cố lên! Bọn tớ đợi cậu về!”

“Mẹ, sinh nhật vui vẻ!”

“Học bổng ơi, ta tới đây!”

“Sau này không bao giờ ăn đậu hũ nữa!”

“Anh cả, chị dâu, vĩnh kết đồng tâm! Chúc phúc hai người!”

“Làm ca đêm, làm ca đêm, phẫu thuật, phẫu thuật!”

“Hy vọng mau lành bệnh!”

“Hôm nay rất buồn, tận mắt nhìn thấy sinh mệnh biến mất nhưng lại không có cách nào cứu được. Trước tạo hóa, con người quả thật nhỏ bé, yếu ớt quá.”

Cho đến khi nhìn thấy một tờ giấy nhỏ xíu, trên đó chỉ có một hàng chữ, nhưng lại khiến người đọc kinh ngạc vì đó là chữ cô: “Em không phải là đồ ngốc, em sẽ học nấu cơm!”

Cô nhớ lại, tờ giấy này cô đã viết và dán lên trước cửa tủ lạnh, cô không biết anh gỡ nó đi từ khi nào. Sau hàng chữ đó là một dòng khác rất nhỏ, vì không đủ chỗ nên phải viết trên một hàng: “Thiệu Chấn Vinh yêu đồ ngốc”.

Cô không khóc nhưng cũng chẳng nghĩ gì, thật ra dù sao cũng là vô ích thôi. Cô vẫn cứ điên cuồng tìm kiếm, nhưng trong hơn hai mươi năm quá khứ của anh, cô chỉ chiếm một phần nhỏ bé. Không cam tâm, không chấp nhận, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cô cũng đâu có may mắn được cùng anh đi hết cuộc đời này.

Cô ôm chiếc hộp sắt như ôm lấy quãng thời gian hạnh phúc nhất trong quá khứ, như ôm những năm tháng mà cô chưa từng chạm đến của anh. Những tháng năm cô không quen anh, những tháng năm cô không biết anh.

Xuyên qua thời gian, không ai nói cho cô biết làm sao để trở lại, làm sao mới có thể trở lại.

Qua ánh mắt mờ nhạt cũng chỉ có thể thấy món đồ lạnh băng đó, không tìm thấy cũng chẳng tìm về được, tất cả đều bất lực, đều vô vọng.

Lôi Vũ Tranh đứng gần đó nhưng cũng không biết cô khóc hay không, chỉ thấy cô quỳ ở đó, thân hình cuộn lại run rẩy, có lẽ do lạnh.

Đèn đường như thu nhỏ bóng hình cô lại, cô vẫn quỳ ở đó. Còn anh đột nhiên muốn hút thuốc nhưng trên tay toàn là bùn đất. Anh nhẹ bước đến bên hồ rửa tay, bốn phía yên tĩnh, nước hồ lạnh băng. Tay vừa chạm vào nước đã vang lên những tiếng nho nhỏ, nước trượt qua kẽ ngón tay cảm giác như vừa chạm vào thứ gì đó nhưng thực ra lại không có gì cả. Nước hồ phản chiếu ánh đèn trên cầu, tạo thành những vầng sáng mờ nhạt.

Đỗ Hiếu Tô chẳng biết mình quỳ bên hồ bao lâu, chỉ biết rằng trên trời có rất nhiều sao, từng ngôi sao cứ nối nhau lần lượt xuất hiện.

Ở phía bắc, gió đêm vào cuối thu rất lạnh, cô ôm chiếc hộp chợt thấy rung mình, chỉ muốn cuộn người lại, lúc đó chợt nghe thấy tiếng Lôi Vũ Tranh: “Đi thôi”.

Cô đứng dậy, cảm giác đôi chân tê cứng như có vô số con kiến nhỏ đang ra sức cắn. Anh đi phía trước, không quay lại nhìn, cũng giống như khi đến nơi này chẳng màng đến việc cô có theo kịp hay không. Mãi cho đến khi bước đến chỗ bức tường cao màu xám, Đỗ Hiểu Tô chợt đứng lặng nhìn bức tường đó, còn anh cởi áo khoác ra. Cô chưa kịp phản ứng gì đã thấy anh trèo lên cây, một tay cầm áo khoác, một tay bám vào cành cây rồi nhanh chóng đáp xuống phía đầu tường, sau đó quay người lại vắt áo khoác lên tường rồi đưa một tay ra cho cô.

Cô do dự giây lát sau rồi cũng thử tìm cách trèo lên cây, nhưng cô không dám nhảy qua như anh. Anh đưa một tay ra kéo cô, nhưng dù là như vậy, cô vẫn rất vất vả dùng cả tay chân mới leo được lên đầu tường, may mà trên đó có áo khoác của anh. Vừa chạm tay chiếc áo đó liền cảm nhận được sự ấm áp, lúc ấy cô mới nhận ra vì sao anh để áo khoác ở đó. Vì cô mặc chiếc áo len ngắn tay ngày hôm qua, còn xi măng phía đầu tường lại rất thô ráp. Thật ra anh rất tinh tế, hoàn toàn không phải là người xấu.

Tường không cao, ngồi đây có thể nhìn thấy ánh đèn đường phía xa trong sân trường, còn cả hàng cây bạch dương trong con hẻm, dưới ánh sáng vàng vọt của đèn đường trông như một dòng suối.

Lôi Vũ Tranh ngẩng đầu lên, bầu trời mang một màu xanh sẫm. Rất nhiều năm trước, anh và Thiệu Chấn Vinh từng ngồi đây, lúc đó hai anh em nói chuyện gì đó nhưng đến giờ anh đã quên mất rồi. Anh cứ nghĩ rằng cả đời này còn rất nhiều cơ hội có thể cùng Chấn Vinh đến đây, lại trèo tường, lại cười sảng khoái, vô tư như thời niên thiếu mười năm trước. Nhưng đã không còn nữa rồi.

Đỗ Hiểu Tô cẩn thận học theo anh, ngồi xuống, dưới chân là gió, nhưng khi ngoảnh đầu lại nhìn thì phát hiện ra một điều thú vị là cây cối hai bên bức tường khác nhau, có những cây lá đã ngả vàng rồi, còn có những cây lá vẫn còn xanh, cành lá đan xen hòa vào màn đêm. Trên trời sao sáng rực, cô từ từ nhắm mắt để cảm nhận từng cơn gió thoang thoảng dịu nhẹ lướt qua bên tai.

Anh lấy ra một điều thuốc rồi lôi bật lửa ra, sau đó đột nhiên quay sang hỏi cô: “Cô muốn không?”

Không biết tại sao cô gật đầu. Vậy nên anh cho cô một điều nhưng lại không châm thuốc giúp cô.

Gió ngừng thổi, ngón tay anh lạnh lạnh đưa ngọn lửa lại gần cô. Trong giây lát, khuôn mặt anh như bừng sáng nhưng chỉ thoáng sau đó đã vụt tắt trong đêm. Chỉ còn lại một chấm đỏ nho nhỏ như một ngôi sao lẻ loi giữa màn đen u tối.

Đây là lần đầu cô hút thuốc nhưng chẳng biết tại sao lại không bị sặc, có lẽ vì chỉ ngậm trong miệng rồi nhả khói ra ngay, không giống như anh mỗi lần đều cố gắng cho ra hết nỗi niềm tâm tư trong lòng.

Đêm dần yên tĩnh, gió thổi tán lá bạch dương phát ra những tiếng xào xạc. Từ đây cơ hồ nghe thấy tiếng xe từ xa vọng lại, như âm thanh từ một thế giới khác ulla về. Điểm sáng giữa hai ngón tay anh rất rõ. Cô không biết anh đang nghĩ gì nhưng nhìn dáng anh có thể đoán được là anh đang nhớ Thiệu Chấn Vinh. Hơn nữa khuôn mặt anh bị bóng lá bạch dương che khuất. Bốn bề yên tĩnh kỳ lạ, cô thầm suy đoán rằng năm xưa có lẽ Thiệu Chấn Vinh cũng từng ngồi đây, hai thiếu niên đang hào hứng ngồi trên bờ tường, mang theo nét bướng bỉnh của tuổi thanh xuân như thu cả thế giới vào trong tầm mắt.

Đột nhiên có xe chạy ngang qua bên dưới, vì con hẻm này rất nhỏ chỉ đủ cho hai xe chạy qua, người qua lại con hẻm này còn ít chứ nói gì đến xe. Ánh đèn đường như những hạt bụi, lặng lẽ xuyên qua những phiến lá bạch dương, chiếu lên dải phân cách giữa con đường nhựa sáng lấp lánh.

Sắc đêm tĩnh lặng, anh và cô lặng lẽ ngồi đó, cùng nhớ đến một người.

Thời gian như dừng lại mà thầm muốn nhớ mong cứ kéo dài mãi mãi.

Mãi hồi lâu sau anh dụi điều thuốc, phả tàn thuốc trên quần áo rồi khéo léo nhảy xuống đất. Khi Đỗ Hiểu Tô nhảy xuống, lúc tiếp đất hơi loạng choạng, chân phải hơi trẹo nhưng may là không bị ngã, đồ vật trong tay cũng không rơi ra. Anh vốn đã đi cách cô mấy bước nhưng có lẽ nghe thấy tiếng cô nhảy xuống nên đột ngột quay đầu lại nhìn. Cô có vẻ bất an, tuy chân đau nhưng vẫn tăng tốc chạy theo anh.

Càng đi chân càng đau, có lẽ đúng là trẹo chân rồi, nhưng cô vẫn im lặng không nói. Anh càng lúc sỏi bước càng nhanh, cô cẩn thận chịu đựng mới chạy theo kịp. Ra khỏi con hẻm, nhìn thấy xe anh, sau khi lên xe anh mới hỏi cô: “Muốn ăn gì?”

Lên xe rồi mới cảm thấy cổ chân phải đau rát, nhói lên từng hồi, có lẽ vì lúc này chạy nên càng lúc càng đau. Cô chỉ ngậy người nhìn anh, như chưa hiểu anh vừa nói gì, vậy nên anh hỏi lại: “Tối muốn ăn gì?”.

Hai người đến ăn trưa còn chưa ăn chứ đừng nói đến ăn tối, nhưng cô lại không muốn ăn nên mới nhỏ giọng nói: “Sao cũng được.”

Lúc xuống xe, vừa đặt chân xuống đất đã thấy cơn đau thấu xương bột phát, cô loạng choạng, anh lúc này mới nhận ra: “Cô trật chân rồi?”.

Cô nói như không có việc gì: “Không sao, vẫn đi được”.

Vẫn có thể đi, nhưng chỉ có điều mỗi bước chân cô đều phải hít một hơi thật dài thật sâu, rồi lại sợ anh nhận ra, cô vẫn cố chạy theo. Vào thang máy chỉ có hai người, cô cẩn thận đứng sau lưng anh, cúi đầu nhìn chân mình, cổ chân đã sưng lên, có lẽ bong gân rồi.

Vào nhà rồi anh nói: “Tôi đi mua gì đó ăn”.

Không lâu sau anh quay lại, trên tay có hai túi, đưa một cái cho cô nói: “Xịt thuốc rồi dùng đá lạnh chườm, hai mươi tư tiếng sau mới chườm nóng được”.

Không ngờ anh còn mua thuốc cho cô. Anh để chiếc túi còn lại lên bàn, lấy từng thứ ra, đó là rượu và đùi gà nướng. Sống mũi cô cay cay, vì Thiệu Chấn Vinh thích ăn món này nhất.

Anh đặt đùi gà vào đĩa, lấy hai ly ra rót đầy rượu, không có ga cũng chẳng thêm đá. Không nói gì với cô, anh ngồi trên sofa nâng ly uống cạn.

Cô cầm ly rượu, rượu mang mùi thơm ngọt đặc biệt của trái cây, nhưng uống vào lại thấy đắng, đắng từ đầu lưỡi đến tận bụng.

Hai người lặng lẽ uống rượu, Lôi Vũ Tranh uống rượu bằng chiếc ly sứ nhỏ màu xanh, chỉ uống một ngụm đã hết. Uống mấy ly rồi cũng khiến cả người thoải mái hơn, anh lấy dao xé thịt gà, sau đó lịch sự để cô nếm trước.

Rất ngon, cũng hợp với rượu. Giọng anh dịu dàng nói với cô: “Chấn Vinh trước đây thích món này nhất”.

Cô biết điều đó, nên càng thấy buồn hơn, uống cạn ly rượu, cạn cả nước mắt, giọng cô nhẹ nhàng: “Cảm ơn...”.

Anh im lặng rất lâu, cô nói: “Cảm ơn anh, mai tôi về”.

Anh không nói nữa, chỉ xoay xoay chén rượu nhỏ màu xanh ngọc trong tay.

Cô như đang tự nhủ mình: “Cảm ơn anh đã cho tôi xem những mảnh giấy đó, cảm ơn”.

Anh vẫn không nói, cô tiếp: “Trước đây tôi vẫn nghĩ, khi có cơ hội tôi sẽ bảo Chấn Vinh dẫn tôi đi thăm nơi anh ấy từng sống, trường anh ấy từng học, những gì anh ấy từng làm, những thứ anh ấy từng thích. Vì trước khi quen anh ấy, tôi không biết cuộc sống của anh ấy thế nào. Khi anh ấy vui tôi không biết, khi anh ấy buồn tôi cũng chẳng hay. Tôi muốn có một ngày cùng anh ấy quay về thăm, nghe anh ấy kể lại. Tôi sẽ biết nhiều hơn một chút, sẽ cảm thấy được gần anh ấy hơn, nhưng anh ấy...”, cô hơi nghẹn ngào, đôi mắt mọng nước, nhưng vẫn cố cười, “Nhưng tôi thật sự vui, còn có thể quay lại, tôi cứ nghĩ anh ấy không còn để lại gì cho tôi, nhưng bây giờ tôi mới biết anh ấy để lại cho tôi rất nhiều...”. Cô sụt sịt, cố gắng mỉm cười, một giọt nước mắt to rơi xuống gò má nhưng cô vẫn cười, cười trong nước mắt. Mắt nhắm lệ mang theo vẻ lạc lõng cô đơn đáng thương, nhưng khóe miệng quật cường hướng lên như đang cố gắng cười.

“Không cần cảm ơn tôi”, anh chậm rãi rót đầy rượu, “Vốn dĩ tôi đã hẹn Chấn Vinh, đợi khi cả hai đều đã già rồi, sẽ cùng mở cái hộp này ra xem”.

Nhưng mà không kịp nữa rồi.

Một màn sương mỏng hiện lên trên khóe mắt, từ nhỏ đến lớn anh hiểu rất rõ cái gọi là tình thân thủ túc, cái gọi là anh em huynh đệ, anh nói: “Cái hộp này giao cho cô cũng là việc nên làm”.

Cô lặng lẽ uống hết rượu trong ly. Có thể vì hôm nay quá xúc động, cũng có lẽ do uống say rồi nên anh nói khá nhiều, hầu hết đều liên quan đến Thiệu Chấn Vinh hồi nhỏ, những kỷ niệm khi hai anh em bên nhau.

Họ cùng học một trường tiểu học, một trường trung học, chỉ là không cùng lớp. Cô là con gái một, không có anh chị em. Nhưng những gì anh kể vốn chẳng có đầu có đuôi gì cả, chỉ là những chuyện vặt vãnh nhưng anh nhớ rất rõ. Đây là lần đầu tiên anh nói nhiều đến vậy, cũng là lần đầu cô cảm nhận được anh rất yêu thương Thiệu Chấn Vinh. Trái tim anh thật ra cũng rất yếu mềm giống Thiệu Chấn Vinh, anh em họ thực sự rất giống nhau, cho dù bên ngoài hay bên trong.

Hết ly này đến ly khác, đều uống cạn trong những ký ức đau khổ. Giọng anh đã say, cô cũng uống khá nhiều, bắt đầu lú lờ: “Nếu Chấn Vinh trở về, tôi thà phải chia tay với anh ấy, chỉ cần anh ấy sống...”.

Dù thế nào vẫn là ý nghĩ ngốc nghếch, biết rõ Thiệu Chấn Vinh không thể quay lại, dù cô đau lòng thế nào, anh cũng không quay lại.

Càng uống càng say, chính cô cũng không ngăn được mình nói lung tung: “Tôi biết anh ghét tôi, tôi cũng ghét tôi lắm. Tôi không xứng với Thiệu Chấn Vinh, không xứng thì không xứng, lúc đầu anh nói rất đúng. Nếu tôi rời xa anh ấy sớm một chút thì tốt, nếu tôi chưa từng gặp anh ấy thì tốt. Có điều, anh ấy vẫn sẽ đi tình nguyện, vì anh ấy là người tốt, anh ấy thật ngốc. Anh ấy nhất định sẽ đi cứu người, vì anh ấy là bác sĩ. Nhưng nếu tôi không gặp anh ấy, có lẽ tôi sẽ không tự thấy mình đáng ghét như vậy...”.

Anh nói: “Cô không đáng ghét, chỉ là có những lúc ngốc nghếch, rất giống Chấn Vinh”.

“Chấn Vinh không ngốc!”, cô lẩm bẩm, “Chỉ là anh ấy quá tốt, quá lương thiện...”. Cô nhớ đến những tờ giấy đó, nhớ từng lời anh nói, nhớ từng việc anh làm, nhớ từng phút anh bên cô. Nhưng vận mệnh thật keo kiệt, không chịu cho cô thêm một chút hạnh phúc.

Hồi ức là một thứ hạnh phúc đau đớn tận tâm can.

Mắt anh nhìn vào khoảng không vô định: “Trong mắt tôi, Chấn Vinh lúc nào cũng là một đứa trẻ, lúc nào cũng rất ngốc”.

Thì ra Chấn Vinh cũng thấy cô ngốc, vì anh coi cô là trẻ con nên thấy cô ngốc. Khi rất yêu một người mới cảm thấy người đó ngốc, mới cảm thấy người đó cần bảo vệ, mới cảm thấy người đó rất cần yêu thương.

Cô nhận thấy hơi rượu đang xộc lên mắt biến thành thứ gì đó nóng rực, sắp trào ra. Cô lắc đầu như muốn làm mình tỉnh táo hơn nhưng khuôn mặt anh trước mắt cô cứ nghiêng qua nghiêng lại, không nhìn rõ là ai... Cô nói rất nhỏ: “Tôi có thể ôm anh một lát không, chỉ một chút thôi”.

Cô rất sợ anh từ chối, cho nên không đợi anh trả lời đã lập tức đưa tay ôm lấy anh.

Trên người anh có mùi hương rất quen thuộc, có thể là ảo giác nhưng vô cùng thân thiết. Anh làm cô thấy vững tâm, khiến cô luôn cảm giác Chấn Vinh chưa từng rời đi. Cô vùi mặt lên lưng anh, chỉ cách lần áo nhưng lại như cách muôn sông vạn núi, mà cảm giác như con đường đời đã chấm dứt, không có thể cùng nhau bước tiếp.

Rất lâu cô vẫn không cử động, sợ rằng nếu cử động một chút thôi, nước mắt sẽ lập tức rơi xuống.

Tay cô mềm mại ôm chặt lấy anh, ngón tay mảnh mai như không còn sức lực. Hơi thở của cô nặng nề, ứ đọng, thấm qua áo anh. Anh nghiêng đầu qua là có thể thấy đôi mắt cô đang khép hờ, lông mi ứ đọng như bụi cỏ bên hồ thu được phủ một tầng sương mờ. Mắt cô dịu dàng như một loại nhựa cây chưa từng ngưng kết, nhưng lại chẳng thể tách ra, trong phút chốc dập tắt tất cả, lại có vẻ hoảng hốt và đau đớn.

Anh biết mình đã uống say, hơi rượu như xộc thẳng lên não. Anh định đẩy cô ra nhưng hơi thở của cô mang theo mùi rượu mai ngọt thanh. Ở khoảng cách gần thế này có thể nhìn thấy rất rõ hàng mi của cô đang run rẩy như cánh hoa buổi sớm còn thấm sương mai, lại có vẻ đẹp ngưng đọng. Anh không rõ mình đang nghĩ gì, không còn kịp nghĩ ngợi gì đã hôn lên môi cô, nhanh chóng đến nỗi không kịp đề phòng, chạm vào sự mềm mại ấm áp khó tin.

Cô bắt đầu vùng vẫy, cự tuyệt theo bản năng, nhưng anh càng ra sức ôm chặt cô như trước đây chưa bao giờ từng được tận hưởng. Bờ môi mềm mại và ấm áp, hơi thở thơm ngát. Anh không thể dừng lại, anh như một con thiêu thân lao đầu vào lửa, để mặc lửa cháy thiêu hủy đôi cánh, tan xương nát thịt, biến thành tro bụi, cũng không cách nào dừng lại.

Cảm giác đau đớn tận xương tủy như người bệnh đã lâu ngày. Cô không cam lòng, vẫn cố gắng vùng vẫy trước cái chết, nhưng mọi thứ đều trở nên vô vọng, không sao gắng gượng lâu hơn nữa. Anh chỉ biết rằng bản thân đã khát khao từ lâu, không biết từ khi nào trong tim đã tồn tại một thứ khát khao, còn cô lại là một dòng suối trong, tưới vào trái tim anh một cách hoàn hảo, khiến anh chìm đắm, khiến anh mất đi lý trí. Rõ ràng biết là không thể chạm đến nhưng sự mê đắm trong men rượu lại khiến anh bị nhấn chìm.

22. Chương 22

Chương 22

Nhất định là cô đang khóc. Tay anh có thể cảm nhận được giọt nước lạnh băng nhưng lại như chạm phải một ngọn lửa nóng rực. Đột nhiên cơ hồ nhận ra mình đang làm gì, anh vội buông tay. Rất lâu sau mới nghe thấy giọng anh vang lên, âm thanh lạnh nhạt mà trấn tĩnh: “Xin lỗi, tôi uống say rồi”. Không đợi cô đáp lời, anh nói tiếp: “Tôi bận chút việc phải ra ngoài, khi đi cô cứ đóng cửa lại là được”.

Anh đi thang máy xuống thẳng bãi đậu xe rồi lái xe ra khỏi khu nhà. Nhìn thấy phía trước có ánh đèn đỏ, lúc đó anh mới phát hiện nóc xe đang mở, gió thổi ào ạt vào trong khiến đỉnh đầu lạnh toát. Anh đóng nắp xe lại rồi chuyển hướng ở ngã tư đường tiếp theo, nhưng khi quay về khu nhà trong vô thức. Khi lái xe ngang qua thì thấy cô đang đứng đợi taxi. Giữa làn gió thu, chiếc áo len ngắn tay mà cô đang mặc hiện lên rất rõ, dưới ánh đèn cơ hồ nó biến thành màu cam nhạt. Cô đứng một mình dưới đèn. Nhìn kỹ thì cô cũng không phải là một người đẹp. Nói đến xinh đẹp thì cô không thể xem là khuyên quốc khuyên thành, lại thêm lúc nào cũng mang vẻ tiêu tụy như một đóa hoa sắp tàn.

Anh hoang mang nhìn đèn xe phía trước giống đôi mắt đỏ ngầu đang chạy trong dòng xe. Anh không biết đã lái xe bao lâu, chỉ nhớ đã chạy ngang qua đường Trường An. Con đường thẳng nhất trong thành phố, đèn hai bên sáng như những hạt minh châu, tựa như đã dùng tất cả những hạt ngọc trai sáng nhất đẹp nhất xâu chuỗi lại. Anh lái xe đi không mục đích, ngang qua những con hẻm với hai hàng cây hòe. Màn đêm yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng lá rơi. Thình thoảng gặp xe đối diện đi tới, ngọn đèn trước xe sáng rực rồi lại chợt mờ đi như người đang ngủ chớp mắt.

Mãi khuya anh mới về đến nhà, có lẽ vì đèn xe sáng quá, cũng có thể do tiếng động lớn nên đã đánh thức Thiệu Khải Toàn. Bà khoác áo ngủ ra ngoài, đứng trên thềm nhìn thấy anh về thì không khỏi kinh ngạc: “Sao lại về giờ này?”.

Anh rất hiếm khi về nhà lúc nửa đêm, vì ở nhà mọi người đều thích yên tĩnh, chỉ cần về trễ một chút sẽ đánh thức bố, và như thế chắc chắn sẽ bị mắng cho một trận. Nhưng lúc này anh thấy vừa mệt vừa buồn ngủ, chỉ chào một tiếng “Mẹ” rồi nói qua loa: “Mẹ đi ngủ đi”. Sau đó quay người đi về khu nhà phía tây. Thiệu Khải Toàn hình như không yên tâm: “Con uống say rồi?”.

“Không phải.” Anh chỉ cảm thấy rất mệt mỏi mà thôi, rồi nhớ ra mới hỏi: “Bố đâu rồi mẹ, vẫn chưa về à?”.

“Đi họp rồi”, Thiệu Khải Toàn tỉ mỉ quan sát thần sắc anh, hỏi, “Con lại gây họa gì ở ngoài hả?”.

“Mẹ”, anh bắt đầu mất kiên nhẫn, “Mẹ đoán già đoán non gì chứ? Con không còn nhỏ nữa”.

Thiệu Khải Toàn nói: “Mấy đứa con đều thế, lúc nào về nhà cũng mang cái mặt lạnh tanh như thế, hỏi vài câu đã nổi giận, mẹ thiếu nợ hay làm gì mấy đứa hả, lúc nhỏ cũng thế, chẳng được yên tâm đứa nào”.

Lôi Vũ Tranh vốn đã rất mệt, nhưng vẫn phải cố gắng lên giây cót tinh thần để ứng phó với mẹ, cười nịnh: “Mẹ, con đang rất mệt mà? Con trai mẹ cả ngày lăn lộn ở ngoài đường, vừa phải đối phó với đối thủ cạnh tranh vừa phải đối phó với công nhân, quay về gặp mẹ có một chút mà đã lộ nguyên hình rồi. Mẹ đừng giận nữa, con mát xa cho mẹ nhé”, vừa nói vừa bóp vai cho bà.

Thiệu Khải Toàn không nhịn được cười: “Được rồi, được rồi, đi ngủ đi”.

Vì ở nhà dùng bồn tắm kiểu xưa nên muốn có nước nóng phải đợi rất lâu. Vì thế anh tắm qua loa rồi nên giường ngủ. Anh ngủ rất say, đến giữa giấc chợt thấy khát nước, lồm cồm bò dậy uống ly nước rồi lại ngủ tiếp. Ngủ không lâu sau lại nghe thấy tiếng Thiệu Khải Toàn gọi dậy, có lẽ gọi anh dậy ăn cơm. Nhưng không hiểu tại sao cả người mềm nhũn chẳng muốn động dậy, nên chẳng màng đến mẹ, anh quay người ngủ tiếp. Rất lâu sau khi anh tỉnh lại thì mặt trời đã chiếu thẳng vào cửa sổ, đầu nặng trĩu, có lẽ vì ngủ nhiều quá. Thoáng nhớ lại phòng của mình hướng về phía tây, mặt trời chiếu vào cửa sổ, có lẽ đã là buổi chiều, anh không khỏi giật mình, vội cầm lấy đồng hồ trên tủ đầu giường nhìn thì đúng là đã chiều rồi.

Không ngờ anh ngủ lâu như vậy, nhưng vẫn thấy rất mệt như chưa ngủ đủ. Anh dậy rửa mặt, vừa thay quần áo xong thì Thiệu Khải Toàn đã đẩy cửa bước vào, thấy anh đang tìm cà vạt thì hỏi: “Lại ra ngoài?”.

“Công ty có việc gấp”, anh vừa nói vừa nhìn sắc mặt Thiệu Khải Toàn, rồi lại tiếp: “Lần trước không phải mẹ buồn vì sườn xám sao, con bảo người tìm được một thợ may có tiếng, lúc nào để ông ấy đến đo cho mẹ?”.

Thiệu Khải Toàn thở dài: “Sáng nay thấy con đang sốt, cả người nóng rực, gọi cũng không trả lời, mẹ còn sợ con sốt đến mù người chứ. Mãi sau thấy con hạ sốt, con mới ngủ yên chút. Lớn thế này rồi, còn không biết tự chăm sóc bản thân? Sốt còn không biết. Vừa dậy đã chạy ra ngoài liều mạng, cũng chẳng phải có việc gì gấp, cần gì phải tự đi?”.

Thì ra là bị sốt. Khi trưởng thành rồi anh rất ít khi bệnh, hồi nhỏ thỉnh thoảng cũng bị sốt nhưng ý lại có sức khỏe nên không chịu uống thuốc, chỉ ngủ một giấc, đợi hạ sốt là khỏe. Cho nên anh vẫn tươi cười với Thiệu Khải Toàn: “Mẹ xem con không phải đã khỏe rồi sao?”.

Thiệu Khải Toàn vẫn lo lắng: “Mấy đứa lớn rồi, ai cũng bận việc của mình. Anh con bận việc đã đành, ngay cả con cũng cả ngày chẳng thấy đâu”. Bà nhớ đến đứa con nhỏ nhất lại thấy buồn, nói đến đó thì ngừng.

Lôi Vũ Tranh vội tiếp lời: “Hôm nay con không đi nữa, ở nhà thêm vài ngày”. Anh lại hỏi: “Có gì ăn không mẹ? Con đói”.

Quả nhiên anh đã thành công trong việc đánh lạc hướng sự chú ý của Thiệu Khải Toàn: “Biết ngay là sau khi con dậy sẽ muốn ăn, nên mẹ bảo nhà bếp nấu cháo rồi, còn có bánh nữa”.

Anh ngồi ăn cháo cùng dưa muối. Món ăn do đầu bếp làm rất vừa miệng, lại thêm dưa muối kích thích sự thèm ăn. Vừa ăn được mấy thìa, anh nghe thấy một tiếng “ì” còn non nớt.

Quay đầu lại nhìn thì hóa ra là đứa cháu gái Nguyên Nguyên vừa được một tuổi đang lắc lư đi vào trong. Đứa bé đang học nói, trắng trẻo xinh xắn, mặc một cái áo đầm màu trắng, trên lưng có đôi cánh màu hồng nho nhỏ giống như một thiên sứ nhỏ cười với anh, để lộ vài cái răng mới mọc, gọi: “Chú”.

Anh cúi người xuống ôm Nguyên Nguyên lên, để nó ngồi lên gối mình, hỏi: “Nguyên Nguyên ăn cháo không?”.

Nguyên Nguyên lắc đầu, mở to đôi mắt đen láy nhìn anh: “Chú thích ăn cháo, Nguyên Nguyên không thích cháo”. Lúc này Vi Lạc Huyền, mẹ của Nguyên Nguyên bước vào: “Ừ, chú thích ăn cháo”.

Nguyên Nguyên vùng xuống, chạy lại nhào vào lòng mẹ. Vi Lạc Huyền ôm con gái, quay sang hỏi Lôi Vũ Tranh: “Cậu lại gây chuyện ở ngoài?”.

Hai nhà Vi và Thiệu quen biết lâu năm, cho nên tuy Vi Lạc Huyền là chị dâu anh, nhưng vì nhỏ hơn anh hai tuổi, lại quen biết từ nhỏ nên nói chuyện cũng không câu nệ gì.

Anh bảo: “Chị nói chuyện cứ như bà già ấy, vừa mở miệng đã chụp mũ lên đầu người khác”.

“Cậu mà không gây họa thì có thể ủ rũ ngồi đây ăn cháo sao?”, Vi Lạc Huyền bĩu môi, “Tôi chả tin!”.

“Mệt quá về nhà nghỉ ngơi vài ngày không được sao?”

Vi Lạc Huyền cười nheo mắt nhìn anh từ đầu đến chân: “Không phải là cậu gặp báo ửng cho nên mới tàn tạ chạy về nhà dưỡng thương đấy chứ?”.

Lôi Vũ Tranh ngẩn ra một lúc mới nói: “Tôi gặp báo ửng gì?”.

“Bệnh tương tư đấy”, Vi Lạc Huyền tươi cười, “Lần nào cậu cũng nhấn tâm vứt bỏ các cô ấy, thế nên tôi mới nghĩ cậu cũng phải chịu báo ứng”.

“Tôi vứt bỏ ai? Chẳng qua là một Lăng Mặc, chuyện xưa từ năm nào rồi. Hơn nữa không phải là tôi bỏ cô ta, là cô ta đề nghị chia tay trước nên tôi mới vứt bỏ.”

“Thôi bỏ đi, còn nói mấy chuyện đó ra đối phó với tôi. Tôi cũng không phải là bà già, cậu là tên phong lưu, không phải giấu tôi, tháng trước bạn tôi còn thấy cậu đưa một cô bé vô cùng xinh đẹp đi ăn, nghe nói là ngôi sao nào đó. Tháng trước nữa, có người thấy cậu dẫn một cô bé khác đi đánh bóng, còn có tháng trước trước nữa...”

Lôi Vũ Tranh thản nhiên tự mức cháo: “Được rồi, chị dùng mấy chiêu đó đi quyến anh cả đi, xem anh ấy xử lý chị thế nào”.

Vi Lạc Huyền phì cười, ôm con gái ngồi xuống đối diện anh: “Haizzz, lên nói cho cậu tin này, cậu giờ muốn làm người đàn ông giàu có độc thân không được nữa đâu, mẹ đang định bắt cậu đi coi mặt kìa, cần nhân cậu từng này tuổi rồi, bắt hiểu có ba việc, không có con là nhất”.

Tay mức cháo của anh vẫn không dừng: “Nói vậy, hồi mẹ mười hai tuổi đã tài hoa lại xinh đẹp, chỉ tính bằng tiến sĩ cũng đã có hai cái, là trí thức đúng nghĩa, tiếng Anh tiếng Đức còn lưu loát hơn tôi, làm sao có cái ý tưởng phong kiến đó”.

Vi Lạc Huyền tươi cười: “Vậy cậu cứ chờ đấy mà xem”. Sau đó lấy một cái bánh cho con gái. Nguyên Nguyên cầm lấy bánh như vừa có được món đồ chơi mới, ngặm tới ngặm lui, qua một hồi mới cắn một miếng nhỏ: “Bánh không ngon, chú ngon”. Lôi Vũ Tranh đưa tay nhéo mũi bé: “Là chú ăn bánh, không phải chú ngon”.

Anh ở nhà hai ngày, cùng mẹ đi dạo bộ, nói chuyện với cháu gái, làm cọc dờ cho mấy chậu cúc mẹ trồng trong nhà, cũng thấy thảnh thơi vui vẻ hơn nhiều. May mà Thiệu Khải Toàn không định bắt anh đi coi mặt thật. Cố gắng hiểu thuận, anh khiến mẹ dần vui trở lại rồi mới về Thượng Hải.

Tuyến đường sắt cao tốc Kinh Hộ lúc nào cũng có xe, anh đón chuyển xe sớm. Khi lên xe mới phát hiện ghế ngồi bên cạnh là Tưởng Phồn Lục, cô ta rõ ràng cũng bất ngờ, sau cùng cười: “Lâu quá không gặp”.

Anh gật đầu xem như chào hỏi.

Anh là khách quen của xe này, tiếp viên không cần được dặn dò cũng tự động mang báo mới đến cho anh. Anh cảm ơn rồi nhận lấy, bắt đầu đọc tin tức, đột nhiên nghe thấy tiếng Tưởng Phồn Lục nói: “Xin lỗi, tôi không biết cô Đỗ là bạn anh”.

Anh lạnh nhạt đáp: “Cô ấy không phải bạn tôi”.

Tưởng Phồn Lục “À” một tiếng, cười nói tiếp: “Tôi còn tưởng cô ta là bạn gái anh”.

Anh không tỏ vẻ gì: “Có gì cô cứ nói, không cần thiết phải vậy”.

“Tôi chỉ tò mò, cũng không có ý gì khác”, Tưởng Phồn Lục thản nhiên như không, “Dù sao quan hệ của cô Đỗ và chú nhà tôi cũng rất tốt, nói không chừng cô ấy sau này còn là trưởng bối của tôi”.

Anh không phản ứng, chỉ lật báo sang trang mới: “Trước đây cô không phải người thế này”.

Tưởng Phồn Lục cười yếu điệu: “Anh nhớ được tôi trước đây kể cũng khó tin”.

Cuối cùng anh ngẩng đầu lên liếc cô ta một cái, “Lần trước tôi giới thiệu Đỗ Hiểu Tô với vợ chồng cô, không phải vì lý do cô tưởng”, giọng anh ôn hòa, “Tôi và cô chia tay đã lâu, cô có lấy chồng hay không, hay là lấy ai, không có quan hệ gì với tôi. Nhưng đừng tìm cách làm gì Đỗ Hiểu Tô, biết không?”.

“Anh hiểu lầm rồi”, Tưởng Phồn Lục tỏ vẻ miễn cưỡng, “Xin lỗi, tôi thật sự không biết cô Đỗ là...”.

Giọng anh dứt khoát, ngắt lời: “Tôi đã nói, đừng đụng vào Đỗ Hiểu Tô”.

Cuối cùng Tưởng Phồn Lục cười: “Trước đây tôi tưởng anh lòng dạ sắt đá, không ngờ cũng biết thương hoa tiếc ngọc”.

“Cô ấy là bạn gái Chấn Vinh”, anh bình thản nói, “Đã là người nhà họ Lôi chúng tôi, ai muốn làm khó cô ấy đương nhiên phải hỏi tôi trước”.

Sau cùng Tưởng Phồn Lục không nói gì nữa.

Khi xuống máy bay vẫn là thư ký và tài xế đến đón anh như thường lệ, công việc trong công ty nhiều chất thành núi, anh bận đến nỗi không còn tâm tư quan tâm đến bất cứ việc gì khác. Tối lại phải đi gấp gờ, người mời có việc nhờ cậy anh, cho nên đã đặt tiệc ở một nhà hàng nổi tiếng. Ngoài mấy người bạn làm ăn còn có thêm mấy cô gái đẹp bên Học viện Điện ảnh. Rượu ngon và gái đẹp từ trước đến nay vẫn là điều không thể thiếu khi bàn chuyện làm ăn. Thịnh tình khó từ chối, Lôi Vũ Tranh đành xốc lại tinh thần để ứng phó. Khó khăn lắm sau khi uống hết vài lượt anh mới tìm cách chuồn đến phòng vệ sinh.

Khi rửa tay, bỗng có hai người đi vào, anh cũng không chú ý. Đột nhiên một trong hai người nói: “Tôi thấy Thượng Quan tối nay sẽ uống say đây”.

“Cả bọn xúm vào phạt hần, không say liệu có được không?”

Cái họ Thượng Quan vốn không phổ biến, Lôi Vũ Tranh ngẩng đầu nhìn qua gương, cảm thấy người đang nói có vẻ quen quen, có lẽ đã gặp vài lần. Nhưng người đó mặt đỏ au, mùi rượu nồng nặc, căn bản không chú ý đến anh, chỉ lớn tiếng nói: “Đúng rồi, hôm nay Thượng Quan dẫn theo con bé họ Đỗ, thật ra lai lịch thế nào?”.

“Ôi dào, cậu còn không biết? Bạn gái mới của Thượng Quan, không nghe cô ta nói mai phải dọn nhà sao, chắc chắn là Thượng Quan mua nhà mới cho cô ta.”

“Tin mới! Cô ta theo được hần đến mười ngày nửa tháng, mà đã mua nhà? Đây chắc phải là nhà vàng cất người đẹp, đêm vui ngắn ngủi sao...”

Hai người bật cười ha ha, Lôi Vũ Tranh ném chiếc khăn lông mà người phục vụ vừa đưa đến, tiện tay để lại một tấm ngân phiếu làm tiền bo rồi quay người đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Gió đêm lành lạnh, cuốn đi hương rượu vang mà mấy người trên bàn tiệc uống. Lúc này cảm giác đã ngà ngà say, Đỗ Hiểu Tô dựa đầu vào cửa kính xe hơi, lắng nghe tiếng gió lướt qua tai.

Thượng Quan vừa lái xe vừa than vãn: “Hẹn em ra ngoài ăn một bữa cơm còn khó hơn lên trời. Nhà hàng này có món cua rất ngon, không uống đi một chuyến đúng không? Hơn nữa nhà em sửa sang xong rồi, phải mời tôi ăn một bữa đúng không, để xem lúc ấy ăn gì... hay là chúng ta ra đảo ăn hải sản...”.

Cuối cùng Đỗ Hiểu Tô lấy lại tinh thần: “Sao cả ngày anh đều bắt tôi đi ăn?”.

“Ai bảo em, ngày nào cũng nhốt mình trong nhà, đừng làm mình sinh bệnh”, anh vẫn dùng giọng điệu đó, “Tôi là nghĩ thay cho Lôi Nhị, em dâu cậu ta không phải em dâu tôi sao? Hơn nữa em còn trẻ, có thời gian thì ra ngoài chơi, vẫn hay hơn là một mình ngồi nhà”.

Nghe thấy tên Lôi Vũ Tranh, cô không khỏi thấy nhức nhối. Nụ hôn vội vàng đêm đó khiến cô luôn cảm thấy hoảng loạn. Cô vốn dĩ cố gắng quên đi, coi như chưa từng xảy ra việc gì nhưng nghe thấy Thượng Quan nhắc đến anh, cô vẫn cảm thấy bất an kỳ lạ.

Đến dưới khu cao ốc hạng nhất, cô xuống xe thì bị anh gọi lại: “Này, tối mai tôi đến đón em, mời em ăn cơm”.

“Không chừng ngày mai tôi phải tặng ca”.

“Tuổi xuân phơi phới, tặng ca cái gì?”

“Tôi mệt rồi.”

“Được được, mau lên ngủ đi”, Thượng Quan cười để lộ hàm răng trắng, “Nhớ nằm mơ thấy tôi!”. Có những lúc anh thích nói lung tung, có lẽ là do thói quen trêu hoa ghẹo nguyệt, trước mặt ai cũng dùng chiêu này, người này có tố chất của một kẻ sở khanh. Cô lê bước lên lầu, căn nhà ngày mai mới hoàn tất, hôm nay dọn dẹp mất một ngày, mua đồ dùng này kia. Thượng Quan mượn cớ nói chúc mừng nhà mới, kéo cô đi ăn cơm.

Cô tìm thấy chìa khóa cửa, vừa mới mở khóa thì đột nhiên thấy một cánh tay đặt trên cánh cửa. Cô kinh ngạc ngẩng lên, một thân hình cao lớn và khuôn mặt quen thuộc. Đèn hành lang đã tắt nên cả thân hình đó chìm trong bóng tối, rất gần rất gần nhưng không thể chạm tới... cô hốt hoảng nhìn anh, thì thầm: “Anh về rồi...”, lời chưa dứt, cả người cô đã chấn động. Đây không phải Thiệu Chấn Vinh, Thiệu Chấn Vinh sẽ không quay lại căn nhà cô từng chịu muôn ngàn vất vả tìm lại được, nơi mà anh và cô từng mơ ước về một gia đình nhỏ bé. Cô buồn bã nhìn anh, nhìn bóng người vô cùng giống Thiệu Chấn Vinh, mà hoàn toàn không cảm nhận được cả người anh đang toát ra lửa giận.

Anh lạnh lùng nói: “Cô vẫn còn mặt mũi nhắc đến Chấn Vinh?” .

Cô ngạc nhiên nhìn anh, hình như anh uống khá nhiều rượu, đứng ở khoảng cách gần này có thể cảm nhận được hơi rượu trên người anh. Lần trước anh uống say, anh biết, nhưng hôm nay anh lại uống say, tại sao lại xuất hiện ở đây? Đường như nhìn thấy tâm tư cô, anh nói: “Trả chìa khóa nhà cho tôi”.

Cô không biết mình phạm sai lầm gì, chỉ hỏi theo bản năng: “Tại sao?”.

“Tại sao? Cô còn mặt mũi hỏi tại sao?” Anh dùng sức đẩy, cô loạng choạng lùi vào trong nhà. Ánh sáng đầu hành lang chiếu vào, phòng khách chất đầy đồ dùng vừa mua. Nhìn dáng vẻ của anh, cô không tự chủ được mà lùi về sau vài bước, suýt nữa ngã xuống sofa. Anh bước từng bước lại gần, vẫn câu nói đó: “Trả chìa khóa nhà cho tôi”.

“Tôi không trả.” Cô không còn đường lùi, lưng tựa vào thành ghế sofa, quật cường ngẩng mặt lên: “Đây là nhà của tôi và Chấn Vinh”.

23. Chương 23

Chương 23

Nỗi buồn bực và tức giận trong lòng trào dâng, anh nghiến răng: “Đừng nhắc đến Chấn Vinh, cô không xứng!”. Anh không biết vì sao giọng mình lại hung hãn như vậy, gần như mang theo thù hận muốn hủy diệt tất cả, “Đeo bấm Thượng Quan, được lắm, vậy trả chìa khóa lại cho tôi. Từ nay về sau cô muốn thế nào làm thế ấy, đừng dùng Chấn Vinh làm lá chắn cho mình”.

Lời nói sắc nhọn như lưỡi dao, cô ghen lại: “Thượng Quan chỉ đưa tôi về nhà, tôi cũng chẳng có gì với anh ấy, anh lấy lý do gì tìm tôi đòi chìa khóa?”.

“Đúng như thế hả? Dám làm không dám nhận? Sao cô có thể hèn hạ như vậy, không có đàn ông không sống được? Chẳng phải cả ngày cô đòi sống đòi chết vì Chấn Vinh, quay mặt đi đã tìm người khác, cô còn mặt mũi về căn nhà này...”, anh cười khinh bỉ, “Chấn Vinh quả nhiên bị mù rồi, mới xem trọng cô!”.

Cuối cùng anh cũng khiến cô nổi giận, cô nói: “Anh đừng có dùng Chấn Vinh chỉ trích tôi, tôi không làm gì có lỗi với Chấn Vinh! Tôi yêu Chấn Vinh, cũng không ở cùng người khác, anh cũng đừng mong lấy chìa khóa của tôi”.

Mỗi từ cô nói đều như từng nhát dao đâm vào tim anh, không cách nào ngăn được cơn giận đang sôi trào vô phương kìm nén và sự phẫn uất đang dâng lên. Không phải vì chìa khóa, không phải vì căn nhà, thật ra là vì cái gì, anh cũng không biết. Anh chỉ cảm thấy thù ghét và căm hận, chỉ muốn nghiền nát người trước mặt, cô chết ngay lúc này là tốt nhất. Anh đột nhiên đưa tay bóp cổ cô, cô ra sức vùng vẫy, muốn giấu chìa khóa trong tay ra sau lưng. Hơi thở gấp gáp của cô phả lên mặt anh, anh kìm nén sự căm hận trong tim, nói từng chữ một: “Cô lên giường với ai tôi không cần biết, nhưng từ nay về sau, cô đừng bao giờ mong lấy Chấn Vinh ra che chắn”.

Cô nổi giận, mắt ngân ngấn nước: “Tôi không có lỗi với Chấn Vinh...”.

Anh cười lạnh lùng: “Sắp khóc phải không? Chiêu này dùng nhiều, hết tác dụng rồi. Lần nào cô cũng diễn kịch trước mặt tôi, diễn thật đến mức tôi tin cô. Đỗ Hiểu Tô, cô đừng nhắc Chấn Vinh. Cô thật sự rất... đê tiện!”.

Mười ngón tay anh khiến cô không thở nổi, mùi rượu nồng nặc trong hơi thở anh phả lên mặt cô. Cô nghe thấy tiếng khớp ngón tay kêu vang, chắc chắn anh định bóp chết cô. Không cần lý do, không phân trắng đen, cứ như vậy bắt cô phải chết. Nỗi đau và uất ức tích tụ lâu ngày cuối cùng bùng nổ, nếu Chấn Vinh còn đây... nếu Chấn Vinh biết được, sao có thể để cô bị người ta sỉ nhục, chỉ trích thế này?

Anh buông một tay ra định tóm lấy cánh tay cô, còn cô siết chặt chìa khóa trong tay, ra sức vùng vẫy trong nước mắt: “Tôi đê tiện thì sao? Tôi không lên giường với Thượng Quan, tôi chỉ lên giường với anh thôi! Anh không phải vì vậy mà hận tôi sao? Anh không phải vì vậy mà ghét tôi sao? Vậy tại sao anh còn hôn tôi? Anh uống say rồi, anh uống say thì tại sao phải hôn tôi?”.

Lời cô nói như mũi tên đâm vào vết sẹo sâu nhất không thể chạm tới trong lòng anh. Nơi đó máu vẫn còn mừng mủ, chính anh cũng không dám nhìn vào. Máu từ hai bên thái dương như trào ra, mạch máu co giật liên hồi, anh ấn cô xuống sofa, trán cô bị ấn xuống thành ghế, khiến cô chóng mặt hoa mắt, trong lúc đang vùng vẫy muốn đứng dậy thì chìa khóa đã bị anh giật lấy.

Cô lao đến muốn giành lại chìa khóa liền bị anh hung hăng đẩy ngã lên sofa, môi cô mấp máy – anh biết cô định nói gì, anh biết cô sẽ gọi tên ai, anh hung hãn bịt môi cô, như muốn chặn lại tất cả đau đớn hận thù.

Cô như con thú nhỏ bị thương phải chịu đựng nỗi tuyệt vọng, nhưng không thể thốt ra một chữ hoàn chỉnh. Anh không biết mình đang làm gì, trong đầu chỉ muốn nghiền nát người kia, sau đó thiêu thành tro. Chỉ khi nào cô không còn trên đời, anh mới có thể an tâm. Chỉ cần cô chết ngay lập tức, anh mới có thể an tâm... rất đau... rất đau... thì ra bị cô cắn. Mùi máu bốc ra từ miệng, nhưng anh nhất định không buông. Tay cô cào khắp người anh, dùng hết sức phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn vô vọng. Anh xé tan bộ đồ mỏng tang trên người cô, dường như xé cả tấm thân này làm hai, nước mắt tuôn rơi thành hàng từ khóe mắt nhưng không thể phát ra âm thanh nào.

Không có âm thanh, không có ánh sáng, trong phòng tối đen, cô vẫn nức nở và hoàn toàn không còn sức phản kháng. Thời gian đã qua lâu như vậy nhưng anh phát hiện ra mình vẫn còn nhớ nét đẹp của cô ngày đầu, rồi anh như con thú hoang tham lam muốn có lại hơi ấm đó. Như con thuyền nhỏ bị dòng nước nghiêng ngã lao vào vách đá, cho dù tan thành từng mảnh, cho dù không còn sót lại gì... Thời gian như dòng sông chảy gấp, cuốn lấy tất cả mọi thứ trong lòng sông. Không đạt được, không đánh mất, chỉ có nắm lấy thật chặt... Khát khao trong lòng cuối cùng cũng được sự êm ái hòa tan. Anh gần như đã được thỏa mãn nhưng rồi lại tham lam muốn chiếm lấy nhiều hơn...

Ánh sao đẹp nhất trên thế gian đã bị tan vỡ nơi tận cùng mờ ảo, không bao giờ còn tìm thấy được phương hướng. Trong khoảnh khắc mất đi kiểm soát, trong đầu anh cơ hồ xuất hiện ảo giác như chính mình đang bị rơi vào hố sâu của vũ trụ, đánh mất tất cả sức lực và tri giác, chỉ còn lại sự lạc lõng trống rỗng.

Không rõ anh đắm mình trong đó bao lâu. Mãi sau anh dần tỉnh lại, không dám nhìn cô. Có lẽ cô đang khóc, hoặc có thể là không khóc, chỉ thỉnh thoảng nấc lên một tiếng như đứa trẻ khóc trong sự oan ức khó nói thành lời.

Cuối cùng khi mặc lại quần áo, anh vô tình chạm phải thứ gì đó cứng cứng, là ví tiền, anh lấy ra xem thì thấy trong đó có khoảng hơn hai ngàn tệ tiền mặt, anh ném tất cả lên sofa. Lúc này anh mới nhận ra thứ mà anh vẫn đang nắm chặt trong tay, đó là chiếc chìa khóa đã giật lấy từ Đỗ Hiểu Tô. Anh nhìn chiếc chìa khóa, đột nhiên như nhận ra mình vừa làm gì... Anh đã làm gì? Mồ hôi toát lạnh sống lưng... chỉ có mình anh mới biết, không phải vì chìa khóa, tất cả chỉ là cái cố, một cái cố hoang đường đến nực cười.

Anh ngược mắt nhìn, trên tay vẫn còn vết máu mà cô cào. Cô đang khóc, còn anh từ đầu đến cuối đều dùng môi chặn cô lại. Anh biết nếu có thể nói thì cô sẽ nói gì, anh biết nếu cô có thể thốt ra âm thanh thì cô sẽ gọi tên ai. Cho nên anh hận cô, anh muốn mình nhận bao nhiêu đau đớn thì sẽ cho cô nếm thử bấy nhiêu. Anh dùng hết sức mình, để làm cái việc đơ bản nhất trên đời và cũng dùng cách hèn hạ nhất. Nếu trên đời này có hình phạt công bằng, vậy thì anh là người duy nhất đáng chết.

Cô ngồi ở đó không cử động, rồi đột nhiên nắm lấy số tiền đó ném thẳng vào mặt anh. Anh không né tránh,

để mặc những tờ tiền liền rơi xuống. Chỉ có mình anh hiểu anh đang muốn tự sỉ nhục mình. Trong bóng tối, đôi mắt cô đắm lệ, từng giọt long lanh tỏa sáng, cô tựa một con thú đang cầm phần, tuyệt vọng cực độ. Cô chậm rãi mặc lại quần áo, anh không cử động mà chỉ đứng ở đằng xa. Cô mặc quần áo xong lập tức lao ra cửa như một mũi tên.

Anh đuổi theo, nhưng cửa thang máy đã đóng lại. Anh chạy xuống bằng thang bộ, nhưng vẫn chậm một bước, nhìn thấy cô lao ra khỏi đại sảnh. Cô như dùng hết tất cả sức của mình để chạy. Anh không đuổi kịp, và có lẽ mãi mãi không bao giờ theo kịp. Anh không biết cô muốn đi đâu, chạy ra bên ngoài khu nhà, cô cứ thế lao thẳng về phía trước, lúc này anh mới chợt hiểu cô định làm gì. Anh dốc sức chạy, cuối cùng cũng đuổi kịp. Anh nắm lấy tay cô, còn cô ra sức giằng lại, rồi loạng choạng tiến về trước mấy bước. Anh thả chết cũng không buông tay, khi kéo được cô về thì cô lại hung hăng cắn anh, cảm giác đau đớn vô cùng nhưng không làm anh từ bỏ. Rồi trong nháy mắt, ánh đèn trắng lóa đã tiến đến, giữa luồng sáng lóa mắt đó anh chỉ nhìn thấy khuôn mặt tuyệt vọng của cô, anh cố sức đẩy cô ra.

Tiếng thắng xe sắc nhọn, nhưng không sao tránh được tiếng va chạm vang lên. Phía xa vang lên những tiếng thắng xe liên tiếp, dòng xe cuối cùng cũng dừng lại như sóng nước đập vào vách đá, cô vội vàng quay người lại. Khuỷu tay bị ma sát trên mặt đường, khiến máu từ từ chảy ra, cơn đau truyền đến tận óc.

Tài xế đã xuống xe, giọng nói cũng đang run rẩy. Qua một lúc lâu sau mới vội vàng gọi điện báo cảnh sát. Người xung quanh đều xuống xe, có người nhát gan che mắt không dám nhìn. Tiếng còi xe cảnh sát đang tiến đến gần, tiếng còi xe cấp cứu cũng vang vọng đình tai nhức óc.

Phòng cấp cứu ồn ào, những tiếng động ong ong đập vào tai như có rất nhiều người đang nói chuyện.

“Huyết áp 80/100, nhịp tim 72.”

“Sau đầu bị thương.”

“Gãy xương sườn thứ 6, thứ 7.”

“Hình chụp CT có rồi, xuất huyết não.”

“Đập lá lách!”

“Vùng bụng tích máu nhiều...”

Rất nhiều những tiếng “tít, tít” ngân vang lên liên tục và chói tai.

“Tim đang ngừng đập!”

“Kích tim.”

“200J!”

“Tránh ra!”

“Chưa thấy biến chuyển!”

“Thử kích tim lần nữa!”

...

“Cô à, cô là người nhà bệnh nhân phải không? Đây là giấy đồng ý phẫu thuật và thông báo nguy hiểm, phiền cô ký tên.”

“Tình trạng nguy kịch, nếu cô không thể ký tên, có thể giúp liên lạc với người khác không?”

“Đây là điện thoại của bệnh nhân, cô xem thử đâu là người nhà anh ấy?”

Cuối cùng Đỗ Hiểu Tô nhận lấy điện thoại. Cổ tay cô vẫn còn vương vết máu. Trong giây phút sinh tử đó, anh đã đẩy cô ra chỉ để một mình mình bị xe đâm. Trong đầu cô giờ trống rỗng, không biết mình đang nghĩ gì, chỉ máy móc mở danh bạ điện thoại. Đầu tiên là Thiệu Chấn Vinh, tay cô hơi run, tiếp theo là Lôi Vũ Đào, cô nhấn nút gọi.

Lôi Vũ Đào có mặt tại bệnh viện trước khi trời sáng. Cô không biết anh ta dùng cách nào mà đang ở cách xa ngàn dặm lại có thể đến đây nhanh như thế. Khi anh ta đến thì ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc, người tài xế gây ra tai nạn cùng ngồi chờ với cô trên chiếc ghế dài, hai người như con rối, sắc mặt trắng bệch, không chút sắc khí.

Theo Lôi Vũ Đào còn có mấy vị bác sĩ danh tiếng của khoa ngoại. Thật ra bác sĩ chính trong phòng mổ cũng là người tương đối tiếng tăm, nhất định là khi Lôi Vũ Đào nhận điện thoại đã sắp xếp để vị bác sĩ đó đến ngay bệnh viện. Đây là lần đầu tiên Đỗ Hiểu Tô gặp Lôi Vũ Đào, tuổi không quá ba mươi nhưng người đàn ông đó bình tĩnh vô cùng, có cảm giác thâm trầm uy nghiêm.

Lãnh đạo bệnh viện cũng có mặt, nhanh chóng lập thành nhóm chuyên gia trao đổi ý kiến, sau đó cùng vào phòng phẫu thuật. Lúc này Lôi Vũ Đào mới chú ý đến Đỗ Hiểu Tô, dáng vẻ cô tiêu tụy ngơ ngác, hình như còn chưa hồi phục sau cú sốc đó.

Anh ta không hỏi gì, chỉ vẫy tay, người của bệnh viện lập tức chạy đến, anh ta nói: “Sắp xếp một phòng để cô ấy nghỉ ngơi”.

Giọng anh bình tĩnh nhưng lại mang sức mạnh không được phép chối từ, buộc người ta phục tùng.

Cô không còn sức để suy nghĩ bất cứ thứ gì, nên ngoan ngoãn đi theo y tá đến phòng nghỉ.

Đó là một gian phòng rất lớn, sau khi đóng cửa lại thì vô cùng yên tĩnh. Cô mệt mỏi ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Cô mơ thấy Thiệu Chấn Vinh, giống như vô số lần trước đã từng mơ thấy. Anh bị giam trong xe một mình, bùn đất đổ ào xuống, chôn vùi anh. Tất cả mọi thứ đều tối đen, trời đất yên tĩnh, anh không vùng vẫy, cứ nhẹ nhàng như thể rời khỏi thế giới này. Còn cô khóc lóc thảm thương, cố sức dùng tay đào đất. Mặc dù cô biết rõ là không kịp, biết rõ là không thể, nhưng dưới kia là Chấn Vinh của cô, sao cô có thể không cứu anh chứ? Vất kiệt sức mình để đào, cuối cùng cô cũng nhìn thấy Chấn Vinh. Trên mặt anh dính đầy bùn đất, cô cẩn thận dùng tay lau, nhưng khuôn mặt đó lại biến thành Lôi Vũ Tranh. Máu từ từ loang ra, tầm nhìn bị che khuất giống như lúc cô tận mắt nhìn thấy anh ngã xuống trong vũng máu, sau đó mãi mãi không tỉnh lại.

Cô giật mình tỉnh lại, mới biết đó là mơ.

Hoàng hôn buông xuống, y tá thấy cô tỉnh lại thì thở phào nhẹ nhõm, nói với cô: “Lôi tiên sinh đang đợi cô”.

Đến gặp Lôi Vũ Đào, nhưng tâm trạng cô vẫn còn hoảng loạn, lúng túng. Phòng khách lớn chỉ có mình cô và anh ta. Bề ngoài Lôi Vũ Đào không giống Lôi Vũ Tranh và Thiệu Chấn Vinh. Anh ta hình như đang đánh giá cô, ánh mắt bình tĩnh, thâm trầm như vô hại nhưng cô lại cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Sau cùng anh ta đẩy một ly trà đến trước mặt cô: “Uống chút nước đi”.

Cô lắc đầu. Đúng là không sao nuốt trôi được, cảm giác trong bụng như nhét đầy đá, khó chịu vô cùng. Anh ta cũng không ép, ngược lại còn lịch sự hỏi: “Tôi hút thuốc được không?”.

Cô gật đầu. Khói thuốc nhàn nhạt bao quanh cả người Lôi Vũ Đào. Cách lớp khói, anh ta có vẻ đang suy nghĩ điều gì, rồi lại tựa như không nghĩ gì cả. Người anh ta hơi ngả ra dựa vào ghế, giọng nói thoảng chút mệt mỏi: “Đến giờ vẫn chưa tỉnh, chỉ sợ không qua nổi hai mươi tư giờ...”, anh thuận tay dập thuốc, “Cô qua đó đi, vẫn đang ở phòng điều trị tăng cường”.

Cô thoảng giật mình, trước sự ung dung và bình tĩnh trong lời nói đó. Anh ta cơ bản không hỏi điều gì, không thắc mắc vì sao cô lại có mặt ở hiện trường, hình như anh ta đã biết được gì đó. Điều làm cô khó chịu nhất là, anh ta cũng là anh trai của Thiệu Chấn Vinh, cô không muốn anh ta hiểu lầm bất cứ điều gì.

Nhìn bề ngoài thì không thể nhận ra điều gì, anh ta chỉ ngồi đó, xua tay mệt mỏi: “Đi đi”.

Cô ngăn người đi theo y tá đến phòng điều trị tăng cường. Qua quá tình huống trùng phức tạp, sau đó mặc áo vô trùng, đeo khẩu trang, đội mũ xong xuôi cô mới được vào trong.

Hai y tá đang bận rộn với công việc của mình. Người nằm trên giường hầu như không còn bất kỳ tri giác nào. Trên người anh đầy các ống truyền, bên dưới lớp mặt nạ dưỡng khí, khuôn mặt anh trắng bệch như tờ giấy. Cô đứng yên đó như con rối, nhìn gương mặt quen thuộc giống Chấn Vinh của cô. Máy móc đang vận hành xung quanh vang lên những tiếng động nhẹ nhẹ. Cô hoang mang, cảm giác người nằm trên giường là Chấn Vinh, nhưng rồi lại ra sức tự nói với mình, đó không phải Chấn Vinh, Chấn Vinh đã chết rồi... nhưng anh rõ ràng là đang nằm đây. Tinh thần cô hoảng loạn không sao phân biệt được đó là Chấn Vinh hay là người khác.

Từng giọt, từng giọt nước trong bình truyền rơi xuống, khuôn mặt anh dần mờ nhạt. Sự sống và cái chết chỉ trong tích tắc, giây phút đó anh lại đẩy cô ra, thực ra anh đang nghĩ cái gì? Cô luôn có cảm giác anh giống như hồn ma, đêm đó anh là ma, thô bạo và ngang tàng khiến cô đau đớn, thế nhưng bây giờ ma quỷ cũng sắp chết rồi.

Cô đứng trong phòng điều trị tăng cường rất lâu, y tá bận làm việc của mình, căn bản không ai để ý đến cô. Có hai lần cấp cứu rất nguy kịch, máy móc kêu vang, rất nhiều bác sĩ lao vào phòng bệnh, vây quanh giường. Cô đứng một mình trong góc nhìn mọi người dốc hết sức giành lại anh từ tay tử thần.

Như một cuộc thi kéo co, đầu kia là sinh mạng, đầu này là cái chết. Cô nghĩ, thì ra Chấn Vinh cũng từng làm công việc này, chữa bệnh cứu người, đấu tranh với tử thần nhưng không ai chịu cứu anh.

Cuối cùng mọi thứ yên tĩnh trở lại, anh nằm đó, còn các y tá vẫn hết lần này đến lần khác thay thuốc. Thời gian như ngưng đọng, mãi đến khi Lôi Vũ Đào tiến vào, cô vẫn ngẩn ngơ đứng đó nhìn anh.

“Nói chuyện với nó!”, giọng của anh không lớn nhưng lại như một mệnh lệnh, “Tôi không cần biết cô làm thế nào, tôi muốn nó sống. Chấn Vinh chết rồi, tôi không thể mất thêm một đứa em nữa, bố mẹ tôi không thể mất thêm một đứa con nào nữa, nghe rõ chưa?”.

Cô bị đẩy lên phía trước, đứng bên cạnh giường bệnh, cô nhìn thấy rõ khuôn mặt tái trắng của Lôi Vũ Tranh. Sắc mặt Chấn Vinh lúc ấy, cũng trắng bệch thế này, lúc ấy Chấn Vinh đã chết rồi, anh cũng sắp chết sao?

Rất lâu sau, cô mới nhẹ nhàng đưa tay chạm vào tay anh đang được gắn kim truyền dịch. Tay anh rất lạnh như không có nhiệt độ. Cô chậm rãi vuốt tay anh, anh không phản ứng.

Ba ngày liền, anh cứ nằm đó không cử động, như một cơ thể không có ý thức, mặc kệ thuốc được thay hết lần này đến lần khác, mặc kệ y tá thay ca hết lần này đến lần khác. Những lúc thay ca, chuyển ca cũng có hai y tá trực trong phòng điều trị tăng cường, chỉ có mình cô luôn túc trực ở đó, không thay ca, không chuyển ca, ngồi đó một mình đến đêm khuya mới đi ngủ. Vừa ngủ không lâu, đột nhiên có tiếng gõ cửa đánh thức cô dậy.

Cô nhìn sắc mặt tái trắng của Lôi Vũ Đào dưới ánh đèn, bắt giác thì thào: “Anh ta chết rồi?”.

“Nó tỉnh rồi”, Lôi Vũ Đào dường như không cảm thấy được an ủi, giọng nói ngược lại còn nặng nề hơn, “Cô đi thăm nó đi”.

Lôi Vũ Tranh vẫn không thể nói chuyện, sắc mặt anh đằng sau mặt nạ dưỡng khí vẫn trắng như giấy, anh cũng không thể cử động. Lúc cô vừa bước vào phòng điều trị tăng cường, đúng là phát hiện anh đã tỉnh lại. Tuy cô mang khẩu trang, đội mũ nhưng anh vẫn nhận ra cô, đôi mắt hơi di chuyển, cơ hồ chỉ nhìn cô khoảng hai giây, sau đó mi mắt chậm rãi khép lại. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Y tá nhẹ giọng nói: “Ngủ rồi, sau khi phẫu thuật thì các chức năng khác của cơ thể sẽ hoạt động mạnh cho nên rất dễ ngủ”.

Rất lâu sau Lôi Vũ Đào mới nói: “Nó sợ chúng tôi gạt nó, lúc này nó vẫn còn cho rằng cô chết rồi”.

Cô không nói gì, nếu có thể, cô thà mình chết đi cho xong.

24. Chương 24

Chương 24

Lôi Vũ Đào ở lại bệnh viện thêm hai ngày nữa. Mãi cho tới khi Lôi Vũ Tranh được chuyển ra khỏi phòng điều trị tăng cường, được các bác sĩ xác định là không còn nguy hiểm gì nữa, anh mới về. Trước khi đi, dường như anh định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ nói với cô: “Chăm sóc nó”.

Dù sao anh cũng đã cứu cô, hơn nữa lại là anh trai của Chấn Vinh. Trải qua kiếp nạn sinh tử đó, cơ hồ mọi thù hận tạm thời bị xóa nhòa, chỉ còn lại nỗi buồn đau vương vấn. Chấn Vinh ra đi vội quá ngay cả một cơ hội để cô chăm sóc anh mà ông Trời cũng không cho, vậy nên bây giờ xem như là đền bù vậy.

Chỉ vì một câu dẫn dò của Lôi Vũ Đào mà ngày ngày cô đều ở trong bệnh viện. Thật ra cũng chẳng có việc gì bận rộn cho lắm, bởi vì trong bệnh viện có y tá chuyên nghiệp, cũng đã thuê người đến chăm sóc. Vì thế việc nặng chẳng đến tay cô, việc nhẹ cũng chẳng đến lượt cô. Vai trò duy nhất của cô chính là ngồi yên ở đó, để mỗi khi tỉnh giấc hoặc trong cơn đau, Lôi Vũ Tranh có thể nhìn thấy cô.

Hầu như cô chẳng nói gì, Lôi Vũ Tranh cũng im lặng, không khí trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh. Y tá gọt một trái lê, cô cũng chỉ ăn trong thâm lặng.

Anh muốn nói chuyện nhưng lại động vào vết thương, đau đớn vô cùng. Cô để miếng lê xuống, đứng lên vắt một chiếc khăn ẩm lau mặt cho anh. Qua vụ tai nạn như vậy, tuy giữ được mạng sống nhưng anh gầy đi nhiều. Tay cô vô thức dừng lại nơi khóe mắt anh, mãi đến khi cánh tay anh hình như cử động, cô mới giật mình, nhìn thấy anh đang nhìn nửa quả lê đặt trên bàn, cô hỏi: “Muốn ăn lê?”.

Giai đoạn này anh chỉ có thể ăn những thứ lỏng dễ tiêu nên nghe cổ họng anh ừ ừ, cô rửa tay đi gọt hai quả lê, ép thành nước cho anh uống. Nhưng chỉ uống được một ngụm anh lại không uống nữa. Cô đành cất ly đi, hỏi: “Tôi muốn ăn gì?”.

Quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy thứ cháo với thuốc, cháo hồ cốt, cháo nhân sâm, cháo mật gấu, cháo bồ câu... ngay đến cô nghĩ thấy mùi còn buồn nôn, chẳng trách được anh không thấy ngon miệng. Nghe nói đây là phương thuốc gia truyền của gia đình làm thuốc đông y nổi tiếng nào đó, thuốc quý giá này hình như được chuẩn bị riêng cho anh, có tác dụng giúp vết thương nhanh lành. Hàng ngày đều được mang đến đều đặn, nhưng đúng là khó ăn vô cùng, cô thấy anh ăn cháo chẳng khác gì uống thuốc.

Chẳng biết có phải vì vết thương còn đau không, một lúc lâu anh mới nói về khó khăn: “Cô nấu?”.

Cô đỏ mặt: “Anh cũng biết... tôi không biết nấu”.

Anh lại đau đến toát mồ hôi, nói từng chữ từng chữ chậm rãi: “Cháo trắng. Nước, gạo, nấu”.

Được rồi, cháo trắng thì cháo trắng. Đỗ Hiểu Tô ra siêu thị gần đó mua nửa cân gạo, sau đó vào bếp trong phòng bệnh nấu một nồi cháo trắng. Vì nấu bằng gas, lại lo cháo sẽ trào ra nên cô cứ ở đó canh chừng. Đến khi nấu xong đi ra, Lôi Vũ Tranh đã ngủ từ lúc nào chẳng hay.

Cô để bát cháo bên cạnh rồi ngồi xuống sofa. Trời đã về chiều, rèm cửa được kéo lại che đi ánh sáng bên ngoài phản chiếu. Trong phòng không bật đèn khiến khuôn mặt anh trở nên mờ ảo, lúc bỏ mặt nạ dưỡng khí đi rồi, nhìn anh càng tệ hơn, gầy đi rất nhiều làm cô gần như không nhận ra. Cũng may do mấy ngày gần đây có thời gian tĩnh dưỡng nên sắc mặt cũng dần hồng hào trở lại.

Theo lời ông giáo sư trong nhóm chuyên gia thì là: “Vì Vũ Tranh còn trẻ, sức khỏe tốt nên cầm cự được, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là khỏe lại”.

Tối hôm đó Lôi Vũ Tranh ngủ mãi không tỉnh lại, lại sợ cháo trắng không thể hâm nóng lại được nên cô đành chia cho hai y tá khác cùng ăn. Đến khi anh tỉnh lại nghe nói hết cháo rồi, đôi mắt lộ vẻ vô cùng thất vọng. Đỗ Hiểu Tô nhìn dáng vẻ anh giống như một đứa trẻ nghe nói không còn kẹo, nên thoáng phì cười. Quen biết đã lâu, có lẽ đây là lần đầu tiên cô bật cười thành tiếng trước mặt anh. Anh nhìn cô cười vẻ khó hiểu, một lúc sau mới hỏi: “Cười cái gì?”.

“Đã là người lớn, còn sợ uống thuốc”.

“Không phải”, giọng nói anh rầu rầu. Bể trên đầu vẫn còn, vì làm phẫu thuật nên phải cạo hết tóc, khuôn mặt gầy càng hiện rõ đường nét. Bộ dạng bây giờ còn đang bủn rủn, trông chẳng khác gì một hòa thượng vừa phạm phải giới luật. Thực ra anh đã ba mươi tuổi rồi, bình thường lúc nào cũng hung hăng dọa người, thế mà lúc này trông thật giống một đứa trẻ biết giận người lớn.

Bữa tối được đưa đến, là cháo nhân sâm, cô vui mừng đưa cháo đến trước mặt anh: “Là nhân sâm”.

Cháo mật gấu là khó ăn nhất, lần trước cô phải nghĩ hết mọi biện pháp mới dỗ được anh ăn nửa bát cháo. Cháo nhân sâm còn được, anh có thể cố gắng ăn hết. Nhưng cháo nhân sâm có mùi rất lạ, nặng mùi hơn canh nhân sâm nhiều, nghe nói đây mới chính là nhân sâm đại. Nhìn anh ăn như đang uống thuốc, vừa chau mày vừa nuốt từng miếng nhỏ, cô thấy đau lòng: “Vẫn còn gạo, ngày mai lại nấu cháo trắng cho anh, anh lên ăn là được”.

Có lẽ nghe thấy hai chữ “lên ăn” làm anh không vui, lạnh lùng đáp: “Không cần đâu”.

Đã bị thương nặng như thế mà tính khí vẫn khó chịu như trước. Vốn dĩ Đỗ Hiểu Tô cảm thấy sau khi bị thương anh cơ hồ đã biến thành người khác, dễ sống hơn nhưng khi nghe thấy anh lạnh lùng như vậy, cô mới nhận ra anh vốn không hề thay đổi. Anh vẫn là Lôi Vũ Tranh trước đây, cao sang khó gần, thích chỉ tay sai khiến.

Lôi Vũ Tranh chỉ nằm viện một tháng. Đến khi có thể xuống giường đi lại được thì kiên quyết đòi xuất viện. Nhóm chuyên gia không biết làm như thế nào, Đỗ Hiểu Tô cũng hết cách, nên đành gọi cho Lôi Vũ Đào. Nhưng phản ứng của Lôi Vũ Đào lại rất bình thản: “Ở nhà nghỉ cũng tốt, chăm sóc nó cẩn thận”.

Chỉ một câu nói thôi đã lại khiến cô phải gần với anh. Đỗ Hiểu Tô cũng chẳng dám phản đối, dù sao ở bên anh hơn một tháng, nhìn thấy khoảnh khắc anh giống như đứa trẻ sơ sinh yếu ớt, đến khi có thể nói chuyện, có thể ăn, có thể đi lại... nói cho cùng, tai nạn xảy ra cũng là do cô.

Dù sao biệt thự của anh cũng lớn, hàng ngày mời y tá đến ở trong phòng cho khách trên lầu hai. Đỗ Hiểu Tô ở phòng đối diện với y tá. Từ khi về nhà, việc để làm mỗi ngày nhiều hơn hẳn khi ở bệnh viện. Bởi Lôi Vũ Tranh về nhà, cần tính đường nên ngày nào quản gia cũng chạy lên hỏi cô: Trong vườn phải làm thế nào? Bãi cỏ có cần sửa không? Cổng ga ra xe có thay không? Quạt thông gió dưới đáy hồ bơi có tạp âm, nên hẹn bên xưởng đến kiểm tra hay dứt khoát thay cái mới?

Ban đầu Đỗ Hiểu Tô không để tâm đến những việc đó: “Hỏi Lôi tiên sinh đi”.

“Cô Đỗ hỏi giúp nhé, Lôi tiên sinh ngủ rồi, lát nữa cậu ấy tỉnh tôi lại phải đi có chút việc.”

Dần dần Đỗ Hiểu Tô phát hiện ra đó là cái cớ, nguyên nhân là vì tính khí Lôi Vũ Tranh bây giờ rất không tốt, nếu quản gia đi hỏi thì chắc chắn anh sẽ nổi giận. Đỗ Hiểu Tô càng lúc càng cảm thấy sau vụ tai nạn, người đàn ông đó đã biến thành một đứa bé, vui buồn thất thường, tính cách bướng bỉnh, rất khó dỗ dành. Nhưng nhìn anh lúc đau đớn toát mồ hôi cô lại thấy mềm lòng. Rõ ràng chỉ hơn Chấn Vinh hai tuổi, vả lại Chấn Vinh không còn nữa, anh cũng vì cô mà bị thương thế này... cứ nghĩ như vậy, cô càng cảm thấy áy náy.

Thực ra vết thương phục hồi rất nhanh, chỉ vì lúc đó bị xuất huyết não nên mới để lại di chứng là hay nhức đầu. Các bác sĩ cũng không còn cách nào ngoài việc thường xuyên tiêm thuốc giảm đau. Sức chịu đựng của anh vô cùng lớn nên cơ bản không cần dùng thuốc giảm đau. Chỉ có những lúc như thế này Đỗ Hiểu Tô mới cảm nhận được bản chất con người anh không hề thay đổi. Bác sĩ có nói, cơn đau đầu đó nếu là người bình thường thì không thể chịu đựng được, nhưng anh có đủ nghị lực đến mức không cần dùng thuốc giảm đau.

Có đêm nọ, có lẽ vì quá đau nên anh ngồi dậy định mở cửa, mặc cho ở phía đầu giường có chuông nhưng anh không ấn. Kết quả là cửa chưa kịp mở ra anh đã ngã xuống, may mà cô chưa ngủ say, vừa nghe thấy tiếng động liền bật dậy chạy sang chỗ anh. Anh đau đến mức toát mồ hôi đầm đìa nhưng vẫn không cho cô gọi y tá. Vì thế cô đành một mình đỡ anh về giường. Quãng đường ngắn mấy bước chân đó nhưng phải mất đến mười mấy phút mới đi hết, hai người đều mệt rũ rời. Anh cuộn người lại, nằm thõng dốc như một con vật bị thương. Cô lấy khăn ẩm lau mồ hôi cho anh, đột nhiên anh nắm tay cô, kéo cô vào lòng. Cô chợt thấy chua xót vì cảm nhận được anh dạo này gầy quá nên chậm chậm ôm lấy anh. Cô gục đầu trước ngực anh, cả người anh vẫn vật vờ trong đau đớn, hơi thở nóng hổi phả vào cô. Còn cô nhẹ nhõm vô cùng như đang dỗ một đứa trẻ, cuối cùng anh cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cô sợ cơn đau của anh sẽ lại tái phát nên định đợi anh ngủ say mới đứng dậy, nhưng chẳng biết cô ngủ thiếp lúc nào. Hôm sau tỉnh lại cô không khỏi giật mình, dù sao cũng may anh chưa tỉnh, vốn dĩ trước khi đi ngủ là cô ôm anh, giờ lại thành ra anh ôm cô, đầu cô gối trên cánh tay anh, cánh tay còn lại của anh đặt trên bụng cô, còn cô lại cuộn người trong lòng anh. Khi bừng tỉnh lại cô sợ toát mồ hôi, nhân lúc anh còn ngủ nhẹ nhàng quay lại phòng mình. May sao anh không nhận ra, đến lúc tỉnh dậy cũng không nhắc đến vấn đề này, có lẽ anh không biết cô đã ngủ ở đó.

Lôi Vũ Tranh khỏe lên từng ngày, lúc này Đỗ Hiểu Tô mới biết chăm sóc người bệnh là rắc rối thế nào. Lại thêm nữa, anh rất kén chọn, từ ăn uống đến đồ dùng, quần áo, tất cả các nhãn hiệu hoặc chất liệu, sai một thứ cũng không được. Thiệu Uyển Đình thỉnh thoảng có ghé qua, báo cáo những việc quan trọng trong công ty cho anh, hoặc mang văn kiện quan trọng đến cho anh ký, gặp Đỗ Hiểu Tô cũng chỉ lịch sự chào hỏi mà không thắc mắc vì sao cô lại ở đây.

Khi quen rồi lại cảm giác càng giống người thân hơn, bởi vì Lôi Vũ Tranh gây đi nhìn rất giống Chấn Vinh. Có nhiều khi cô sợ không dám gọi tên anh, tuy bình thường nói chuyện với cô cũng không gọi tên anh, chỉ gọi “này” hay khi nổi giận thì gọi “Lôi tiên sinh”, có lẽ cách gọi này thông dụng hơn cả vì số lần anh chọc người khác nổi giận quá nhiều.

Ví dụ như khi đi tắm, hồi mới về nhà có lần anh ngắt xiủ ngay trong phòng tắm nhưng Lôi Vũ Tranh lại không cho bất cứ ai vào trong. Vì thế sau đó mỗi lần anh tắm lại phải có người đứng ngoài cửa đợi, tránh xảy ra sự cố. Mà công việc này không hiểu vì sao lại rơi lên đầu Đỗ Hiểu Tô, tối nào cũng phải đến phòng ngủ lớn, đứng nghe tiếng nước rơi tí tách, chờ anh tắm xong. Lại còn phải giúp anh sấy tóc nữa, được người ta sấy hộ lại còn chê là vụng về, đúng là bới lông tìm vết. Thật ra tóc anh chỉ mới mọc ra chút xíu, muốn sấy cũng chẳng ra được kiểu gì, nhìn chẳng khác gì cái đầu đinh của nam sinh. Đỗ Hiểu Tô cảm thấy rất giống khoai môn, cô nói khoai môn đúng là có hình như vậy. Nhưng chỉ cần cô gọi anh là khoai môn anh sẽ lập tức xì mặt, lạnh lùng nhìn cô.

Nuôi một đứa trẻ có lẽ sẽ có cảm giác này, nhưng làm gì có đứa trẻ nào làm người lớn phiền lòng như thế? Đỗ Hiểu Tô bị chọc giận nên hôm sau lén chạy ra ngoài mua một hộp phấn. Tối đó đợi anh tắm xong ra ngoài rồi ngồi trên giường xong xuôi, cô giả vờ cầm máy sấy tóc đến, nhưng lại lén lút lấy phấn ra và dùng tốc độ nhanh hơn ánh sáng bôi đầy cổ anh. Khi anh nhận ra, lập tức quay lại nắm lấy bàn tay đang cầm hộp phấn của cô, cô còn cười: “Ngoan, để dì bôi phấn cho”.

Câu này quả nhiên đã chọc giận anh. Rồi anh giống như một con mèo xù lông, nhưng cô quên rằng anh vốn không phải mèo mà là sư tử, anh tức giận nhào qua giật lấy hộp phấn. Cô cũng kiên quyết không chịu đưa, hai người giằng qua giật lại, cuối cùng không biết như thế nào mà anh đã ôm choàng lấy cô. Cô thoáng cứng người, cảm nhận được đôi môi nóng rực của anh đang chạm vào môi mình. Đây là lần đầu tiên khi cả hai còn tỉnh táo, rõ ràng đến mức có thể nghe thấy hơi thở của đối phương.

“Không được...” Cô yếu ớt đẩy anh, đôi mắt anh đã chiếm hết tầm nhìn của cô, rất giống mắt Chấn Vinh. Anh không cho cô cơ hội để nói rồi lại như mang theo vẻ đồ dành, chậm rãi kiên nhẫn hôn cô. Cô đánh vào lưng anh nhưng lại sợ chạm vào vết thương. Anh vẫn nhẹ nhàng hôn cô, bàn tay anh đã lần chạm đến nút áo. Cô vừa phản kháng, anh càng hôn mạnh hơn rồi lại nhẹ nhàng cắn làm cô khẽ run lên. Kỹ thuật hôn của anh rất tốt, chút kinh nghiệm kém cỏi của cô hoàn toàn không sao so sánh được. Mặc dù muốn nhưng cô lại không thể, vùng vẫy giữa ranh giới của đạo đức và tự do: “Lôi Vũ Tranh! Buông tôi ra! Buông ra!”.

Anh ôm cô chặt hơn, cảm giác sợ hãi trong cô lại trào dâng, cô cắn răng dùng sức đánh anh: “Tôi hận anh! Đừng để tôi hận anh thêm lần nữa!”.

Anh như người say, đôi mắt đỏ au, nghiến răng nói: “Tôi biết cô hận tôi, tôi cũng hận tôi, tôi hận tôi vì cái quái gì lại yêu cô như vậy!”.

Cuối cùng cũng nói ra câu không nên thốt ra nhất. Tay cô thoáng dừng lại, sau đó càng nắm mạnh hơn nhưng vẫn không thể ngăn cản anh. Anh nói rất nhiều nhưng những lời đó đã trở nên mơ hồ. Lúc đầu vì cô khóc nên anh thì thầm vài câu dỗ dành. Nhưng cô càng lúc càng khóc nhiều hơn nên chỉ nghe câu được câu mất, chính là những lời cô từng nói với anh trước đây. Cô không biết anh vẫn còn nhớ, hơn nữa còn nhớ rất kỹ. Từ lần đầu gặp mặt, cô đã nói gì, làm gì... tất cả giống như một đoạn phim được lưu giữ từng cảnh trong ký ức. Nếu anh không lấy ra, cô mãi mãi sẽ không biết.

Cô vừa khóc vừa nghe anh thì thầm bên tai, rồi bị khóa chặt trong nụ hôn ngọt ngào. Cô hoang mang khi bị kéo vào dòng thời gian, nếu tất cả quay lại từ đầu, liệu có phải sẽ không trải qua những việc đó, sẽ có được một kết cục khác? Anh đã cẩn thận tỉ mỉ cất giữ tất cả, không bao giờ để bất cứ ai dễ dàng tìm thấy. Cô bước qua anh, anh cũng từ bỏ cô, để rồi sau bao lần xoay chuyển của thời gian, và cuối cùng bàn tay vận mệnh lại kéo họ đến bên nhau.

Cô như con hươu nhỏ, hàng mi ướt đầm chạm vào mặt anh, khiến anh cảm nhận được một thứ hạnh phúc không có thật. Đã quá lâu rồi, ngay đến bản thân anh cũng không nhận ra, thì ra lâu như vậy. Khát vọng ấy, chờ mong ấy, chính anh cũng không nhận ra, nó như bị chôn vùi trong quá khứ xa xôi rồi bắt đầu nảy mầm trong tim, mỗi ngày một lớn, cuối cùng phá vỏ thoát ra. Anh từng ngăn cản nhưng vô ích, đến giờ vẫn không biết là vì anh em, hay vì đồ kỹ cô xuất hiện trước mặt mình như chưa từng xảy ra chuyện gì, như đã quên hết tất cả.

Đã nhiều năm trôi đi, bước qua biết bao con đường nhưng rồi vận mệnh vẫn mang cô đến trước mặt anh như thuở ban đầu. Cho đến giờ anh mới biết đó là cô, thì ra mọi chuyện là như vậy.

Dù thế nào anh cũng sẽ không buông cô thêm lần nữa. Lần đầu tiên anh đã ngu ngốc buông tay, từ đó cô biến thành người xa lạ, lần thứ hai anh buông tay để rồi suýt nữa anh đánh mất tính mạng mình. Lần này anh quyết không buông tay, cô là của anh, chỉ là của anh.

Lần trước là cảm giác đau đớn, lần này lại là ngầy ngất, hỗn loạn. Không đợi anh tỉnh lại, Đỗ Hiểu Tô đã lặng lẽ rời khỏi đó. Cô nhận ra mình vừa phạm một lỗi lầm cực lớn, lần trước không thể phản kháng, nhưng lần này lại có thể không phản kháng sao. Rõ ràng anh là anh trai Chấn Vinh, là người mà cô không thể chạm đến. Rõ ràng cô đã từng sai lầm, hiện giờ không thể lại càng sai tiếp được. Đạo đức khiến cô hổ thẹn, lương tri làm cô tuyệt vọng.

Cô nhốt mình trong phòng một ngày trời, dù ai đến gõ cửa cô cũng không để tâm. Lôi Vũ Tranh có lẽ sợ cô xảy ra chuyện gì nên tìm chìa khóa phòng để vào trong. Cô chỉ im lặng nằm đó, nhắm mắt vờ ngủ. Anh đứng bên giường một lúc rồi đi.

Khi cô xuống lầu thì thấy anh đang ngồi dưới cầu thang, tay cầm một điều thuốc, bên cạnh là một cái gạt tàn, bên trong đã có vô số đầu thuốc. Nhìn tàn thuốc rơi đầy sàn nhà, cô cũng không biết anh ngồi đó bao lâu.

Sau khi phẫu thuật, bác sĩ cấm anh hút thuốc, anh cũng đã cai thuốc nhưng không ngờ hôm nay lại hút.

Anh chặn đường cô đi, cô kiềm chế: “Tránh ra”.

Anh nhích sang một bên, cô đi ngang qua anh rồi bước thẳng xuống dưới, anh vẫn không nói gì.

Thật ra cũng không có nơi nào để đi nên cô loạng choạng bước ra bờ hồ. Trong hồ có một đàn vịt, trên hồ có một người mẹ dắt theo người con đang xé vụn bánh mì cho đám vịt ăn. Vì trong khu nhà này được quản lý rất nghiêm, ra vào đều phải có mật khẩu, nên bên hồ chỉ có ba người. Người mẹ đang cho vịt ăn bất giác quay lại nhìn cô, cả ngày cô chưa ăn gì, cảm thấy bụng sôi lên ùng ục, quỳ xuống nôn lại không nôn ra được gì. Người mẹ kia rất quan tâm chạy đến đỡ cô: “Sao thế, có cần đi bệnh viện không?”

Cô yếu ớt đáp lại bằng một nụ cười: “Không sao, chỉ đau bụng chút thôi.”

Bé con ngoan ngoãn gọi: “Dì”, sau đó quay sang hỏi mẹ. “Có phải dì sắp sinh em bé không? Trong phim lúc nào cũng diễn ra như vậy”.

Người mẹ bật cười: “Không phải, dì bị đau bụng thôi, đi khám bệnh là sẽ khỏe lại”.

Khoảnh khắc đó, trong đầu Đỗ Hiểu Tô chợt hiện lên một ý nghĩ đáng sợ nhưng chưa kịp bắt lấy nó thì người giúp việc đã từ xa chạy đến, vẻ mặt lo lắng vô cùng: “Lôi tiên sinh xảy ra chuyện...”.

Lôi Vũ Tranh ném hết những gì có thể ném trong phòng, y tá bị anh đuổi đi hết, quản gia vừa thấy cô thì như thấy vị cứu tinh, nhét ngay chìa khóa vào tay cô. Cô mở cửa phòng vào trong, thật ra bên trong rất yên tĩnh, rèm cửa đóng, đèn không bật, tối không nhìn thấy gì.

Cô tìm thấy công tắc, bật đèn lên thì phát hiện anh đang quỳ bên góc phòng. Cơn đau bất chợt ủa về khiến anh co người trong quần quai, cơ thể run lên bần bật.

Cô quỳ xuống, thử đưa tay ra nhưng dù đau đớn cả người co quắp, răng nghiến chặt anh vẫn cố chấp định đẩy cô ra. Cô cảm nhận được anh đang giận dữ, cũng may cơn đau đã khiến anh không còn chút sức lực phản kháng. Cô ôm chặt lấy anh, cả người anh run lên, không nói được gì. Cô kiên nhẫn dỗ dành: “Tiêm một mũi được không? Để y tá tiêm cho anh một mũi được không?”.

25. Chương 25

Chương 25

Anh vẫn bướng bỉnh lắc đầu. Đạo gần đây anh vốn không còn đau nhiều như trước nữa, cơn đau cũng nhẹ hơn, không nặng như thế này. Cô hiểu rõ vì sao. Ánh mắt của anh khi ngồi một mình ở cầu thang nhìn cô đi ngang qua giống như một đứa trẻ đáng thương, giống ngày hôm đó khi nghe cô nói hết cháo rồi. Nhưng cô lại không để ý đến anh, vốn dĩ cô định đi, mặc cho anh đã nói những lời đó, mặc cho anh đã cho cô biết tất cả, nhưng cô vẫn định bỏ đi.

Bác sĩ nói cơn đau có mối liên hệ với cảm xúc của người bệnh. Cơn đau giằng vò anh đau đớn đến mức nôn thốc nôn tháo, cuối cùng ngất đi. Đỗ Hiểu Tô tưởng rằng anh lại ngủ rồi nhưng khi y tá vào mới phát hiện anh vì quá đau mà ngất đi nên đành tiêm thuốc giảm đau.

Cô lại thấy mềm lòng, không nỡ bỏ lại anh trong tình trạng này mà ra đi. Nhưng ý nghĩ ẩn hiện trong đầu khiến cô vô cùng bất an, cô bắt đầu nghi ngờ tình trạng sức khỏe của mình, có điều vẫn phải xác nhận. Nếu thật sự có vấn đề, cô chỉ có thể lặng lẽ rời đi.

Nhưng trước mắt cô phải cố gắng duy trì tình trạng hiện giờ. Khi Lôi Vũ Tranh tỉnh lại cô nỗ lực cư xử thật tự nhiên, thậm chí còn cố gắng tiếp cận anh nhưng anh lại đối xử với cô không mấy thân thiện, thậm chí không nói chuyện với cô nữa. Anh trở nên nóng nảy, mất kiên nhẫn, thường nhốt mình trong phòng. Cô cũng phát hiện đạo này anh hút rất nhiều thuốc. Quản gia mặt mày nhăn nhó nên cô đành tự mình nghĩ cách. Cô giấu bột lửa và thuốc nên anh tìm mãi không thấy, cuối cùng anh cũng nói: “Đưa đây!”.

“Cho tôi thời gian”, cô bình thản nói, “Anh không thể bắt tôi phải chấp nhận ngay lập tức”.

Anh không để ý đến cô, nhưng cũng không tìm thuốc lá nữa.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, khó khăn lắm cô mới dỗ được anh ra ban công phơi nắng. Anh ngồi trên ghế đọc báo. Tiết trời mùa thu đẹp, trời cao trong vắt, trong gió phảng phất mùi lá cây. Cô gọi anh: “Đừng đọc nữa, hại mắt”.

Anh quay về phía bóng râm trên nền đá hoa cương, tiếp tục đọc.

Cô chỉ chỉ vườn hoa dưới nhà: “Anh xem, mèo hoang”.

Quả nhiên anh bỏ báo xuống, nhìn ra phía ngoài. Trong bụi hoa đúng là có một con vật nhỏ đang đi đi lại lại khiến cành lá rung rung. Nhưng ngay sau đó anh chợt cảm thấy mình bị mắc bẫy, ở cái nơi được canh chừng cẩn thận thế này, làm sao có mèo hoang được, đến cả ruồi còn không bay lọt qua cửa được ấy chứ.

Một lát sau thứ nhỏ nhỏ đó chui ra, chính là con chó cưng mà nhà hàng xóm mới nuôi, vẫy đuôi sủa gâu gâu với họ. Sau đó người giúp việc bên cạnh nghe thấy tiếng cho sủa thì vội chạy đến, mặt mày tươi cười xin lỗi quản gia: “Thật không phải, loáng một cái nó đã chạy sang tận đây. Giúp tôi xin lỗi vợ chồng Lôi tiên sinh một tiếng, thật xin lỗi quá”.

Anh thấy cô buồn bã đứng đó nhìn người ta ôm con chó đi mất. Gần đây hình như cô có ý lấy lòng anh, tuy anh không biết mục đích của cô nhưng thấy hình ảnh cô nhìn theo con chó nhỏ khiến anh nhớ đến cách đây không lâu trên đảo, cô cũng từng xin anh, muốn mang con mèo con gầy gơ xương về. Lúc đó mắt cô như vương chút sương sớm giống vừa khóc xong.

Anh không tự chủ được liền nói: “Hay là nuôi một con đi”.

Cô chợt cảm thấy đầu đau nhói, quãng thời gian này còn cực khổ hơn cả đi làm, phải quản lý căn nhà khổng lồ với những việc lộn xộn, hầu hạ một thiếu gia, nếu thêm một con chó...

“Tôi không thích chó.”

“Cô chỉ thích mèo.”

Cô hơi ngạc nhiên: “Sao anh biết?”.

Anh hừ một tiếng rồi im lặng.

Buổi chiều, nhà hàng xóm mang đến giỏ trái cây cùng một tấm thiệp tự viết, nói rằng chó vừa mua còn lạ nhà, nên mới xảy ra việc ngoài ý muốn như vậy. Quản gia nhận trái cây, theo lệ phải báo cáo cho cô một tiếng, sau đó đề nghị: “Nhà bếp vừa nướng một cái bánh kem, nhà bên cạnh có trẻ con, chúng ra mang tặng phần bánh coi như cũng là có qua lại”.

Cô rất tán thành, ở nơi rộng lớn thế này vốn chỉ có vài nhà, vì thế việc quan hệ thân thiết với hàng xóm cũng rất khó.

Mấy ngày sau, cô đi cùng Lôi Vũ Tranh đến bệnh viện kiểm tra lại, khi về nhà vừa đúng lúc gặp hai mẹ con nhà bên cạnh. Tài xế đi đậu xe, thấy vậy hai mẹ con còn nọ cùng đến chào hỏi, họ lại cảm ơn. Hai người đó hóa ra chính là hai mẹ con hôm trước cho vịt ăn bên hồ. Cô bé con ngoan ngoãn, dù còn nhỏ nhưng rất hiểu lễ nghĩa, chào chú và dì, sau đó cười ngọt ngào: “Cảm ơn dì đã tặng bánh, bánh nướng ngon hơn mẹ con làm nhiều lắm”.

Người mẹ bật cười: “Tôi mới đi học lớp nấu ăn được vài ngày, lúc về nhà nướng bánh cho con bé, nó còn không chịu nếm thử. Thế mà hôm được tặng bánh thì ăn một mạch hết, có lẽ tôi phải theo chị đây học nghề rồi”.

Đỗ Hiểu Tô giật mình: “Chị hiểu lắm rồi...”.

“Không phải cô ấy nướng đâu”, Lôi Vũ Tranh nở nụ cười, “Bánh kem là do đầu bếp nhà tôi làm, hôm nào tôi bảo ông ấy viết công thức mang sang cho chị”.

“Cảm ơn”, người mẹ cười tươi tắn, sau đó quay sang hỏi Đỗ Hiểu Tô, “Lần trước gặp chị bên hồ, thấy chị không được khỏe, tôi định đưa đi bệnh viện chị lại không chịu. Hay là tôi giới thiệu cho chị một ông lang giúp chị bắt mạch, ông ấy rất giỏi chữa dạ dày”.

Không rõ vì sao sắc mặt Đỗ Hiểu Tô thoáng thay đổi, miễn cưỡng cười đáp lại: “Không sao, bây giờ tốt hơn nhiều rồi, chỉ là bệnh cũ thôi”.

“Vẫn nên chú ý một chút, nhìn chị hôm đó không chừng do bụng chứa nhiều acid quá. Có lần tôi cũng thế, tưởng không đáng lo, kết quả cũng vất vả một trận”, nói thêm vài câu, người mẹ kéo cô con gái ra về.

Vừa bước vào phòng khách thì người giúp việc đã chạy ra đón, giúp họ cởi giày rồi nhận lấy áo khoác của Lôi Vũ Tranh. Đỗ Hiểu Tô lên lầu về phòng, nào ngờ Lôi Vũ Tranh cũng theo vào. Gần đây anh không mấy để ý đến cô, nhưng hôm nay thấy sắc mặt cô trở nên thâm trầm hơn, cô chặn ngang cửa nói: “Tôi phải ngủ trưa”.

Anh không nói gì, đi thẳng vào trong kéo ngăn tủ ra, trong đó chứa vật dụng cá nhân của cô, vì thế cô nổi giận: “Anh làm gì vậy?”.

Anh vẫn im lặng sau đó lại quay sang lấy túi xách của cô, nhưng cô không cho anh đụng vào: “Anh muốn làm gì?”.

Anh đứng yên đó, cuối cùng hỏi: “Cô không khỏe, sao không đi bệnh viện”.

“Bệnh vặt đi bệnh viện làm gì?”.

“Cô thấy ở đâu không khỏe?”

“Không liên quan đến anh.”

“Vậy theo tôi đến bệnh viện kiểm tra.”

“Vừa từ bệnh viện về còn đi bệnh viện gì nữa?”

“Cô đang sợ cái gì?”

Cô dần cảm thấy hơi thở gấp gáp. Anh nhìn cô, ánh mắt sắc bén như một mũi tên nhắm thẳng vào cô, bức cô phải liếc mình chống cự. Cô cầm túi xách, ngón tay bất giác siết lại, giọng lạnh lùng: “Tránh ra”.

“Cô không nói rõ ràng thì đừng mong ra khỏi cánh cửa này.”

Cô tức ra mặt, đẩy tay anh rồi bỏ đi. Cánh tay anh ôm lấy cô, mặc kệ cô đang vùng vẫy mà hung hăng cúi xuống hôn cô. Cô dựa lưng vào tường, bất giác chạm phải giấy dán tường lạnh băng. Lúc đó cô cảm thấy mình như một tấm thảm, bị anh ép chặt đến mức gần như không thở được. Sức lực của anh lúc này cơ hồ còn mang theo một nỗi đau thấm sâu nào đó: “Nói cho tôi”.

Cô mím chặt môi, hai tay chống trước ngực anh kháng cự, không cần biết cô giãy giụa thế nào nhưng vẫn không thể tránh được đôi môi anh. Anh hung hãn như đang cảm hận điều gì: “Nói cho tôi!”. Hơi thở phảng phất mùi thuốc lá, sáng nay anh ăn cháo mật gấu, nên đó là mùi hương vừa đắng lại vừa ngọt. Một cảm giác buồn nôn dâng lên, bao tử đau nhói, cổ họng thắt chặt. Anh vẫn giữ chặt thắt lưng cô, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt mình, đôi mắt rất giống Chấn Vinh...

Cô đẩy anh ra rồi lao vào phòng tắm, cố gắng nôn ra hết, ép tất cả những gì có trong bao tử ra. Đợi cô nôn xong, anh đưa cô ly nước ấm và một cái khăn lông. Cô hắt đổ nước và ném bỏ khăn, kích động vô cùng: “Đúng! Tôi có thai rồi thì thế nào? Anh định làm gì? Anh cưỡng bức tôi, chẳng lẽ còn muốn tôi sinh con cho anh? Anh ép tôi đến mức này, anh còn muốn làm gì?”.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, anh cố kiềm chế mình, nói từng chữ một, “Đỗ Hiếu Tô tôi biết cô muốn làm gì, tôi cho cô biết, cô đừng mơ”, anh gào lên, “Cô đừng có mơ tưởng!”.

Anh đẩy cửa thật mạnh, gọi quản gia lại: “Tìm người trông chừng cô Đỗ, nếu có việc gì tôi tìm ông hỏi tội”.

Anh đón chuyến bay nhanh nhất về nhà. Sắc thu miền bắc rõ rệt hơn miền nam rất nhiều. Lôi Vũ Tranh quên mặc áo khoác nhưng khi ra ngoài thì ngạc nhiên nhận ra ở chỗ để xe có một chiếc xe rất quen.

Tài xế nhìn anh từ xa, liền xuống xe mở cửa. Khi gặp Lôi Vũ Đào, anh vẫn rất bình tĩnh, “Anh, sao anh đến đây?”.

“Anh đến tiễn khách, không ngờ lại đón được cậu”. Lôi Vũ Đào cười, “Sao cậu lại về đây?”.

“Em về nhà thăm bố mẹ.”

“Cậu không may rồi, bố đi Hà Nam, mẹ cũng không có nhà.”

Lôi Vũ Tranh không nói gì, Lôi Vũ Đào vỗ vai anh: “Đi, anh mời cậu ăn một bữa. Nhìn bộ dạng cậu, còn gầy hơn cả Chấn Vinh trước đây”.

Trong ba anh em, Chấn Vinh là người gầy nhất. Nhắc đến em trai, cả hai người lại rơi vào im lặng.

Nơi Lôi Vũ Đào chọn rất yên tĩnh, không phải dạng nhà hàng như bình thường mà là nhà ông Đàm vốn trước đây làm đầu bếp cho nhà anh. Đầu bếp Đàm đã qua đời mười mấy năm nay, con trai ông cũng học được của cha bảy tám phần tài nghệ, nhưng lại không theo nghiệp đầu bếp. Chỉ thỉnh thoảng khi có bạn bè cũ gọi điện hẹn trước mới xắn tay áo nấu vài món, cũng không lấy tiền vì những người đến đây đều là người quen từ mấy đời trước. Nhà họ Đàm nằm trong tứ hợp viện yên tĩnh, sau khung cửa tròn như mặt trăng có trồng hai cây hòe, đến hôm nay lá đã rụng hết. Nhìn từ hướng nam ra ngoài, sân vườn yên tĩnh không một tiếng động, thỉnh thoảng có vài con chim sẻ bay xuống, nhảy từng bước chậm chạp trên sân gạch vuông dường như đang đếm lá vàng rơi. Một luồng gió nhẹ thổi đến khiến đám lông vũ trắng mỏng manh của chim sẻ bị thổi tung lên, thế là nó giữ cánh bay đi mất.

Ông Đàm “nhỏ” dọn thức ăn lên. Nói “nhỏ”, là gọi theo tên cha ông trở xuống, thật ra năm nay ông đã hơn năm mươi tuổi rồi. Tất cả những món hôm nay đều là món hầm, nhất là món Phật nhảy tường¹ nấu rất đúng điệu, ngửi mùi thôi cũng đủ làm người ta chảy nước miếng.

1 Phật nhảy tường là một món ăn nổi tiếng của Phúc Kiến. Nguyên liệu cầu kỳ, cách chế biến đặc sắc, mùi vị thơm nồng nổi danh trong và ngoài nước Trung Hoa.

“Mấy hôm trước anh muốn ăn, nên gọi điện hẹn trước để ông ấy nấu, nói hôm nay sẽ đến ăn”, Lôi Vũ Đào tự tay múc cho Lôi Vũ Tranh một thìa, “Xem như cậu may mắn”.

Ông Đàm “nhỏ” đóng cửa giúp họ rồi ra sân trước làm việc. Trong phòng rất yên tĩnh, bốn vách tường sơn trắng như tuyết, không còn nhận ra bức tường đá thô trước đây nữa. Đồ dùng trong nhà không hề thay đổi, mặt bàn trang trí tranh sơn mài cũ kỹ, ghế là sau này mua về cho hợp, vốn dĩ ban đầu là ghế đầu vuông nhưng bị bọn trẻ đùa nghịch đánh nhau làm cho gãy hết cả. Đây là nơi họ thường đến thuở nhỏ để tìm ông Đàm chơi, ông Đàm thương mấy đứa nhỏ nên thường nấu mì thịt băm cho ăn, còn nuôi cả một con thỏ trắng cho họ chơi.

Phật nhảy tường rất thơm, Lôi Vũ Đào nhìn anh: “Sao cậu không ăn?”.

“Em muốn kết hôn”

Lôi Vũ Đào bình tĩnh, giọng điệu cũng bình thản, gấp một miếng thịt hầm, hỏi: “Cậu muốn kết hôn với ai?”

Vũ Tranh tay cầm đũa, trong bát vẫn còn món Phật nhảy tường mà Lôi Vũ Đào múc cho. Mùi thơm hấp dẫn, giống như sự mê hoặc lớn nhất trên đời anh không thể kiềm chế được chính mình mà chỉ có thể tự dằn vặt nội tâm. Tựa như con kiến nhỏ bị nhựa thông đột ngột rơi xuống, vầy vùng cật lực, biết rõ không thoát được nhưng vẫn cứ liều mạng vùng vầy. Ngàn vạn năm sau, ngưng đọng lại thành hổ phách, người ta vẫn có thể nhìn thấy được phần cuối cùng bất lực nhất của vận mệnh một cách sống động nhất. Nhưng thế thì sao? Ai chẳng là con kiến trong bàn tay của vận mệnh?

Lôi Vũ Đào hỏi lại: “Cậu muốn kết hôn với ai?”.

Anh không đáp.

Lôi Vũ Đào đập đũa xuống bàn, cười lạnh: “Không dám nói? Để tôi nói giúp cậu vậy, Đỗ Hiểu Tô phải không?”. Lửa giận mà Lôi Vũ Đào cố gắng kiềm chế bùng lên lần nữa, “Cậu có điên không hả? Lần trước khi cậu về nhà, sáng sớm tôi gọi điện cho cậu là cô ta nhận điện thoại, tôi biết ngay là có chuyện. Lúc đầu tôi còn mong cậu chẳng qua chỉ là nhất thời hồ đồ, bị thứ mới mẻ hấp dẫn một thời gian rồi thôi, kết quả cậu dám mơ tưởng đến kết hôn! Cậu muốn chọc giận bố mẹ đến chết hả? Cô ta là vợ chưa cưới của Chấn Vinh, cho dù Chấn Vinh không còn nữa cậu cũng không thể lấy cô ta!”.

“Em gặp cô ấy trước.”

“Lôi Vũ Tranh, cậu không phải con nít ba tuổi, cậu là người hiểu rõ nhất, cậu lấy ai cũng được, nhưng tuyệt đối không thể là Đỗ Hiểu Tô. Cậu không cần thể diện nhưng nhà chúng ta cần!”, lửa giận trong người Lôi Vũ Đào bốc lên ngàn ngút, “Họ hàng đều biết mặt cô ta, tất cả đều biết cô ta là vợ chưa cưới của Chấn Vinh. Cậu thử nghĩ đi, bố năm nay đã phẫu thuật động mạch vành hai lần, bác sĩ nói thể nào cậu biết rõ! Cậu có muốn chết cũng kìm lại cho tôi! Ngay cả chuyện cậu bị tai nạn tôi cũng phải giấu kín như bưng, cậu thì giỏi rồi, cậu định tự mình hại chết bố phải không? ”

“Chấn Vinh không còn nữa, sao em không thể lấy cô ấy?”

Lôi Vũ Đào tức giận tát một cái: “Cậu điên rồi hả?”.

Lôi Vũ Tranh không tránh, máu từ khóe miệng từ từ chảy ra. Anh hoàn toàn bất động cũng như khi còn nhỏ bị cha đánh, không kêu tiếng nào, cũng không xin tha, chỉ nhìn thẳng.

Lôi Vũ Đào từ từ trấn tĩnh: “Cậu điên tôi cũng không ngăn, nhưng có một cách, cậu tự hiểu, tôi có hàng ngàn hàng vạn cách để làm cậu thức tỉnh hoàn toàn. Cậu không tin cứ thử xem”.

Đã biết là đường cùng, thật ra cũng chỉ là liều mình vùng vầy, có tác dụng gì? Lôi Vũ

Tranh hoàn toàn thất vọng. Có thể đau được bao nhiêu chứ? Cũng chẳng qua là xé bỏ một bộ phận trong lồng ngực, từ nay về sau vẫn còn sống. Đánh mất một trái tim mà thôi, có thể đau được bao nhiêu chứ?

“Để cô ấy yên.”

Lôi Vũ Đào cười, đặt đũa vào tay anh như muốn an ủi: “Anh biết cậu chỉ là nhất thời hồ đồ, nghỉ ngơi một thời gian để vết thương lành hẳn. Đừng để bố mẹ biết được mấy chuyện lung tung đó”. Múc cho anh một muôi thịt rồi nói: “Tranh thủ còn nóng ăn đi, anh biết cậu còn phải quay về sắp xếp mọi chuyện”.

Vẫn là Lôi Vũ Đào tiễn anh ra sân bay. Giữa khoảng không lớn chỉ có mình anh đứng đơn độc bên cạnh xe. Lôi Vũ Tranh nhớ lại rất lâu trước đó, thật ra cũng không lâu lắm, anh ôm Chấn Vinh trở về, anh cả cũng đứng đó một mình đợi anh. Lúc đó bao trùm lấy trái tim mọi người chỉ có đau đớn và tuyệt vọng.

Đó là đứa con bố mẹ yêu nhất. Họ đã chịu đựng đau một lần. Những tháng ngày sau đó, hai anh em họ đều nỗ lực tránh để bố mẹ nhớ đến, nhớ đến cảnh người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh.

Họ hy vọng có thể dùng thời gian chữa vết thương lòng này, hi vọng bố mẹ sẽ dần quên. Nếu anh cố chấp lấy Đỗ Hiểu Tô về, điều quan trọng không phải là những lời đồn đại chê cười, mà là quãng đời còn lại của bố mẹ, sẽ vì thấy cô mà không lúc nào không nhớ đến Chấn Vinh.

Anh quả thật đang bị điên mới ảo tưởng hão huyền như thế. Cho nên Lôi Vũ Đào mới đợi anh ở đó, đợi để ngăn cản anh, đợi để cho anh một cái tát, cho anh tỉnh mộng.

Vừa xuống máy bay thì tài xế đã đến đón. Anh gọi điện cho quản gia: “Trước khi lên máy bay ông nói cô Đỗ ngủ rồi, bây giờ dậy chưa?”.

“Dậy rồi”, quản gia đáp, “Vừa nãy nói muốn đi bệnh viện lấy thuốc, tài xế đưa cô ấy đi rồi”.

Tim anh như chìm xuống, nổi giận bùng bùng: “Chẳng phải tôi bảo ông trông chừng cô ấy hả?”.

Quản gia giật mình run lên: “Tôi đã cho tài xế theo cô ấy, cô ấy nói không được khỏe...”

“Bệnh viện nào?”

Nghe xong anh ném luôn điện thoại, nói với tài xế: “Để tôi lái xe, anh về trước đi”.

26. Chương 26

Chương 26

Đỗ Hiểu Tô cảm nhận được rằng cơ thể mình đang run lên, tuy đây là bệnh viện tư nhân nhưng nhìn qua có vẻ rất đàng hoàng. Nộp tiền xong cô lên phòng phẫu thuật trên tầng ba. Trong thang máy chỉ có mình cô, tay cô siết chặt túi xách, tấm gương trong thang máy phản chiếu những ngón tay trắng bệch của cô, chỉ thoáng qua trong giây lát mà dài tựa như cả đời người. Lên đến tầng ba, cô bước ra khỏi thang máy, đột nhiên nghe thấy cánh cửa phía cầu thang bộ bị mở toang và vang lên một tiếng “rầm”, cô quay lại theo bản năng thì nhìn thấy người lễ ra không thể có mặt ở đây nhất.

Sắc mặt anh thâm trầm, bước từng bước về phía cô, lồng ngực vẫn đang phập phồng vì chạy quá gấp. Cô không phản ứng gì, chỉ nhìn anh.

Anh cũng chẳng nói, chỉ nắm cánh tay cô kéo ra ngoài.

“Anh định làm gì?” Gặp lại người này, cô mới nhận ra rằng mình không muốn gặp anh, không muốn nhìn thấy khuôn mặt giống Chấn Vinh đó, không muốn nhớ đến những gì có liên quan đến anh. Bởi chỉ cần liên quan đến anh, sẽ khiến cô cứ sai lại thêm sai, khiến cô cảm hận chính bản thân mình. Có ý tá tò mò nhìn ra, thấy anh đang nắm chặt tay cô, còn cô không sao giằng ra được.

“Có tin không?”, sắc mặt anh bình tĩnh, giọng nói cũng bình thản: “Cô còn không chịu đi, tôi sẽ có cách dỡ cả chỗ này”.

Trời không lạnh nhưng chính cô cứ run lên cầm cập, cô tin rằng anh chính là tên ác ma đáng sợ nhất dưới địa ngục, còn cô không ngại phạm phải tội tày trời, chỉ cần anh muốn. Cô tuyệt vọng lao đến đánh anh, cào

mặt anh, nhưng anh không né tránh mà chỉ cố lôi cô xuống lầu. Xe của anh dừng ngay trước cổng bệnh viện, anh đẩy cô vào xe, sau đó thắt dây an toàn.

Tất cả cửa xe đều đã bị anh khóa chặt, xe chạy như bay trên đường. Thật ra cô không muốn chết, cô vẫn luôn muốn sống tiếp, nhưng anh luôn bức bách để cô phải tuyệt vọng. Trong lúc bấn loạn cô lao đến giằng lấy tay lái, nhưng anh không chút nể nang liền quay người lại tát cô một cái, khiến cô ngã về phía cửa xe, anh nói chậm rãi từng chữ: “”Đồ Hiếu Tô, cô đừng bức tôi, còn bức nữa tôi sẽ giết người đấy”.

Hai mắt đỏ rực, không biết làm sao anh có thể đuổi kịp đến đây. Cô biết anh không dọa, anh không phải là người, mà là ma quỷ, chuyện gì cũng có thể làm được. Cái cách mà anh lái xe như không còn thiết sống nữa. Cô biết mình sẽ thoát được, cho đến khi xe dừng trước biệt thự, anh mới xuống xe, kéo cô vào trong.

Cô vừa đá vừa cắn anh, nhưng anh vẫn dứt khoát bế bổng cô lên, vào nhà sau đó lên lầu, đến phòng ngủ mới ném cô xuống giường. Giống ném một tải gạo, hay thứ gì đó đại loại thế một cách thô lỗ không chút thương tiếc. Cô gục xuống thở hổn hển nhìn anh, anh cũng thở dốc nhìn lại cô, lồng ngực hai người đang phập phồng dữ dội. Anh đưa tay ra, giữ lấy cổ cô, giống hệt hôm đó, nghiêng rằng nói: “Cô muốn chết thì biến đi chỗ khác, đừng để tôi nhìn thấy!”.

Tay anh nổi gân xanh, còn cô không cử động như muốn để mặc anh bóp chết mình, nhưng cuối cùng anh vẫn không dùng sức, cánh tay buông thõng, nhìn cô dăm dăm.

Miệng cô dần lộ nét cười: “Chẳng phải anh đi rồi sao? Anh nghĩ thật sự có thể giữ được tôi? Chỉ cần tôi muốn, vẫn có thể gây ra tai nạn gì đó”.

Anh nghiêng rằng vang thành tiếng, gầm lên: “Cô dám! Cô dám!”

“À, anh đang giận vì tôi không báo cho anh biết trước?”, cô chậm chậm quay mặt đi, tránh hơi thở của anh đang phả vào mặt, “Nói cũng có tác dụng gì, chẳng lẽ anh lại định nuôi đứa con riêng này?”.

Anh đang đứng trên bờ vực không kiểm soát được mình, người phụ nữ này luôn có cách làm anh dấy lên ý muốn giết người: “Đừng ép tôi đánh cô”.

“Lúc này chẳng phải anh đánh rồi sao?”, cô cười, trên mặt vẫn còn sưng đỏ vì in dấu tay. Tim anh thắt lại như bị ai đó siết chặt, cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh đưa tay như muốn xoa mặt cô, cô tránh ra sau theo bản năng khiến tay anh dừng giữa không trung. Anh ngăn người nhìn cô, đôi mắt đen láy như màn đêm của cô không mang chút tức giận, tựa như tim đã chết rồi.

Tiếng anh rất nhỏ: “”Xin lỗi”.

“Không dám nhận”, cô chậm rãi ngồi dậy, chỉnh lại quần áo, “”Phiền anh đưa tôi đến bệnh viện, để lâu sẽ phiền lắm.

Sự bình tĩnh đột ngột của cô khiến anh không biết nên làm sao, cảm giác giống như khi xuống cầu thang bước hụt một bước khiến trong lòng trống rỗng, khó khăn lắm anh mới nói tiếp được. “Chúng ta... có thể nói chuyện không?”

“Có gì đáng nói sao”, cô bình thản đáp, “Tôi biết hôm đó do anh uống say, tôi cứ xem như bị chó điên cắn thôi”. Cô thậm chí còn cười với anh: “Xem anh là chó điên, đừng giận nhé”.

Anh nhìn cô mà lòng chợt nhớ đến rất nhiều chuyện. Anh nhớ đến hồi Thiệu Chấn Vinh dẫn cô về nhà, khi anh nhìn thấy cô lần đầu tiên, lúc ấy anh đang nghĩ gì? Anh đưa cô về hết lần này đến lần khác, thật đáng thương, khi đó anh đang nghĩ gì? Khi ở trên đảo, được nhìn thấy khuôn mặt cô khi ngủ, anh đã nghĩ gì? Khi tỉnh lại trong cơn đau, anh tưởng rằng cô đã chết, anh cố mở mắt nhìn Lôi Vũ Đào, những người bên cạnh cứ đoán, đoán xem anh đang nghĩ gì, cuối cùng Lôi Vũ Đào đoán ra được, mới dẫn cô đến gặp anh.

Khoảnh khắc nhìn thấy cô bình yên vô sự, thì trong đầu anh đã nghĩ gì? Không nhớ được gì. Anh bắt đầu yêu cô từ khi nào, bản thân anh không biết. Tại sao anh yêu cô, chính anh cũng không biết. Cũng như không biết vì sao hoa lại nở, không biết tại sao đứa bé sơ sinh lúc mới chào đời lại khóc... chờ đến khi anh biết, đã quá muộn rồi. Chỉ nhớ rằng tối hôm đó, cô khóc run lên, tất cả hạnh phúc đã bị anh tự tay trói chặt, anh hiểu rõ điều đó.

Người duy nhất tuyệt vọng ngay từ đầu, thực ra chính là anh.

Anh tưởng rằng mình sẽ còn cơ hội để bù đắp, sau khi tai nạn xảy ra, khi cô ở bên anh, khi cô bắt đầu dịu dàng cười với anh, khi cô dùng hai tay mình ôm lấy anh. Khi cô tuy cự tuyệt nhưng không phản kháng. Vậy mà cô không nhắc đến, cô cố tình quên đi, cô hận anh đã cưỡng bức cô lần đó. Cũng như sau vụ tai nạn, tất cả đều chưa từng xảy ra, cũng như trước đó cô chỉ thương hại anh – cô chỉ thương hại anh.

Anh đã đấu tranh tư tưởng rất lâu, dùng cạn sức lực của mình, vậy mà vẫn không giành được kết quả. Cô ở ngay trước mắt nhưng cách anh quá xa, không thể chạm được.

Anh không giận, chỉ vì cách cô kháng cự như vậy khiến anh không chịu đựng được thêm nữa.

Anh hiểu rõ, cuối cùng vẫn là con đường cùng.

Cô có vẻ mất kiên nhẫn: “Lôi tiên sinh...”.

“Hiểu Tô”, lần đầu tiên anh gọi tên cô, vô cùng thân thiết nhưng lại cách xa ngàn dặm. Anh hoang mang nhìn cô, nghe thấy tiếng mình thì thầm, “Có thể sinh đứa con này không?”.

“Sinh ra?”, cô như đang chế nhạo, “Anh vẫn còn chưa kết hôn, người như anh, nhất định sẽ lấy được một tiểu thư khuê các. Còn người như tôi, sao xứng sinh con cho anh?”.

Hai chữ kết hôn như cửa mạnh vào tim anh, anh từng bất chấp cả cái chết để tranh đấu, chỉ có mình anh biết. Thực ra anh biết là không thể, nên mới nói ra trước mặt Lôi Vũ Đào. Anh mượn tay Lôi Vũ Đào giúp mình chặt đứt niềm hi vọng cuối cùng còn sót lại. Nhưng một người mắc bệnh ung thư đã lâu, cuối cùng chỉ biết gào khóc, chỉ mong sớm được đầu thai kiếp khác. Anh từng rất kiên nhẫn, ngày cả khi đau đầu như sắp nứt ra anh vẫn có thể chịu đựng, nhưng không thể chịu đựng sự tuyệt vọng này, vẫn ép cô phải nói ra câu để anh không còn chìm đắm trong giấc mơ nữa.

Anh buông tay, nhìn cô như vừa trút được gánh nặng, cuối cùng cười: “Vây đổi bệnh viện khác, bệnh viện tư làm phẫu thuật không an toàn”.

Cô không hiểu vì sao anh lại đột nhiên đổi ý, nhưng nét mặt anh rất bình tĩnh: “Tôi đi sắp xếp, cô yên tâm”.

Trong khoảnh khắc anh rời khỏi phòng, toàn bộ sức lực của cô như rút cạn, nằm yên không động đậy. Gối đầu mềm mại cùng vải lụa mịn màng mang đến cảm giác dịu dàng khiến cô ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi trời tối hẳn cô mới tỉnh, mở mắt ra khá lâu vẫn không biết mình đang ở đâu. Có chiếc cửa sổ kính lớn từ trên trần xuống đến đất, trong phòng vừa tối vừa yên tĩnh, không hề có ai khác ngoài cô.

Cô dần nhớ lại chuyện vừa xảy ra, ngồi dậy tìm giày của mình. Dưới lầu vắng tanh, cửa khóa nên cô không ra ngoài được, cô đi xuyên qua phòng khách ra sân sau, nhìn thấy có người ngồi trong sân.

Màn đêm buông xuống, từ xa có thể nhìn thấy ánh đèn đường của thành phố đang tỏa sáng từng khoảng rộng lớn. Anh không uống rượu nên rất tỉnh táo, cảnh giác quay đầu lại nhìn cô.

Cuối cùng anh nói: “Bệnh viện đã sắp xếp xong rồi, ngày mai tôi đưa cô đi”.

Cô nói giọng như châm biếm: “Cảm ơn”.

Anh không nổi giận, ngược lại còn rất bình thản: “Tôi làm sai, tôi sẽ thu dọn tàn cuộc”.

Xa cách và lạ lẫm, lặp lại trong những phép tắc giả tạo, cô kìm nén nỗi căm hận trong lòng. Cô làm sai nhưng lại trả giá bằng cuộc đời mình. Còn người đàn ông này lại dùng phương thức giống như sự khinh miệt, cứ thế đẩy cô vào đường cùng.

Nếu cho cô một con dao, có lẽ cô sẽ lao đến trước, nhưng cô vẫn bình tĩnh đứng đó. Thoảng mùi hương hoa quế ở đâu đó, phảng phất trong không trung, trôi nổi giữa màn đêm. Ở đây không nhìn thấy hoa quế nhưng cơ hồ đang có hàng ngàn hàng vạn đóa hoa nhỏ bé màu vàng đang nở rộ. Mùi hương ngọt ngào như mật, thấm vào da thịt rồi lại như mùi máu.

Anh liên lạc với bệnh viện tư nhân, có điều là ở nước ngoài, quy mô không hề nhỏ. Tất cả các ca khám bệnh đều phải hẹn trước, nên bệnh viện dù lớn vẫn rất yên tĩnh, không có tiếng khóc ồn ào, cũng không có ai xếp hàng chen lấn. Tất cả nhân viên đều mang nụ cười rất chuyên nghiệp, dẫn họ vào phòng khám riêng.

Người hẹn gặp là một bác sĩ phụ sản quốc tịch Nhật Bản, nhưng có thể nói tiếng Anh lưu loát, dù khẩu âm hơi nặng một chút. Đỗ Hiểu Tô nghe được bập bõm nhưng đại khái vẫn có thể hiểu được. Thật ra cũng chỉ hỏi ngày tháng sau đó đi xét nghiệm máu, rồi siêu âm.

Xét nghiệm máu chỉ là để dự phòng tai nạn trong phẫu thuật. Y tá giúp cô lấy máu cũng biết nói mấy câu tiếng Trung đơn giản, có lẽ thấy cô căng thẳng, nên mỉm cười an ủi: “Phẫu thuật rất an toàn, chỉ dùng thuốc mê cục bộ, nửa tiếng là kết thúc”.

Siêu âm xong cô ra ngoài, bước đi nhẹ nhàng để không làm ai chú ý tới mình. Lôi Vũ Tranh đang ngồi trên sofa, tay vẫn cầm túi xách của cô, hình như đang nghĩ gì đó. Cô rất ít khi nhìn anh từ góc độ này, khuôn mặt hơi cúi, nhìn không rõ thần sắc.

Anh ngẩng đầu lên, cô không kịp thu ánh mắt nên lập tức quay mặt đi. Bác sĩ xem qua báo cáo siêu âm, sau đó chậm rãi giải thích với cô những sự cố có thể xảy ra. Giấy cam kết phẫu thuật cũng bằng tiếng Anh, cô đọc từng mục sau đó ký tên. Bác sĩ giới thiệu cô với bác sĩ gây mê và y tá, tất cả đều là những người có kinh nghiệm và rất chuyên nghiệp. Lúc này báo cáo xét nghiệm máu đã có, y tá trong phòng đưa đến cho bác sĩ, bác sĩ xem xong đột nhiên quay sang nói một câu với Lôi Vũ Tranh.

Nói tiếng Anh rất nhanh, Đỗ Hiểu Tô không kịp nghe rõ là nói gì, Lôi Vũ Tranh thoáng giật mình, sau đó nói với cô: “Tôi nói chuyện với bác sĩ, sẽ quay lại ngay”.

Bác sĩ và anh vào phòng, y tá ở ngoài rót nước mời cô. Trong lòng cảm thấy bất an như dự cảm được điều gì đó chẳng lành. Không ngoài dự đoán, vài phút sau Lôi Vũ Tranh đi ra khỏi phòng bác sĩ liền kéo cô ra ngoài.

Cô vùng ra theo bản năng: “Làm gì vậy?”

Giọng anh lạnh nhạt đến đáng sợ: “Về nhà”.

“Tại sao?”, cô ra sức giằng ra khỏi tay anh, “Tại sao không phẫu thuật?”.

“Về nhà!”

“Tôi không đi! Anh là đồ lừa đảo! Nói không giữ lời!” Anh ra sức kéo cô đi, phần nộ trước hành động này của anh, cô nắm lấy cánh cửa. Anh lại gỡ tay cô ra, cô phản kháng điên loạn, còn cố đánh cả anh. Cuối cùng cô vẫn không thắng được sức mạnh của anh. Trong lúc rối loạn cô dùng túi xách trong tay đánh vào đầu anh, túi xách bằng da, trên đó có khóa kim loại dùng để trang trí, cô lại ra tay không nhẹ. Hừ một tiếng, theo bản năng anh đưa tay ra giữ đầu, máu chảy ra từ giữa những ngón tay. Thì ra cô đã đập trúng vết thương trên đầu anh, vết sẹo bị rách, mặc dù không cảm thấy đau nhưng tầm nhìn lại bắt đầu mờ hồ. Anh vẫn cố gắng kéo Đỗ Hiểu Tô đi. Cô nhìn thấy máu thì ngơ ngác, anh cố nén cảm giác chóng mặt: “Đi với tôi”.

“Tôi không đi!”, cô gần như tuyệt vọng, “Anh đã hứa với tôi”.

Cuối cùng tay anh cũng buông, cô nhìn thấy cơ thể anh bắt đầu lảo đảo, sau cùng ngã xuống.

Cô lặng người nhìn anh ngã trên mặt đất, không cử động.

Bác sĩ thấy vậy liền phản ứng rất nhanh, lao đến ấn mạch máu trên cổ, đếm nhịp đập, sau đó nói vài câu tiếng Nhật với y tá. Không lâu sau có nhiều người chạy vào hơn, người đi đầu rõ ràng là bác sĩ khoa ngoại, xử lý đơn giản mà rất chuyên nghiệp rồi cùng nâng anh lên băng ca.

Sau đó là kiểm tra tất cả tất cả các mục, Đỗ Hiểu Tô nhìn người đi qua lại, nhìn các loại máy móc được đẩy tới đây lui như đèn kéo quân. Sau cùng có người đến trước mặt cô, nói tiếng Trung rất lưu loát, cũng kiên nhẫn hỏi cô: “Cô Lôi, Lôi tiên sinh trước đây bị thương phần đầu, có thể cho chúng tôi biết đã chữa trị ở bệnh viện nào không? Chúng tôi cần mượn báo cáo chuẩn đoán và bệnh án của anh ấy.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy một người nước ngoài lớn tuổi rất hòa nhã, thì thầm hỏi:

“Anh ta sẽ chết sao?”.

“Không đâu”, ông an ủi, “Có lẽ là do di chứng để lại từ lần chấn thương trước, nếu không có sự cố nào thì anh ấy sẽ lập tức tỉnh lại”, dừng một lát rồi hỏi, “Sắc mặt cô không tốt, có cần thông báo cho người nhà không? Chúng tôi có thể cho cô mượn điện thoại”.

Đường như ứng nghiệm với lời của vị bác sĩ, y tá nhanh chóng tiến lại gần nói: “Anh ấy đã tỉnh rồi”.

Anh vẫn phải đeo ống dưỡng khí, cho nên nhìn sắc mặt có vẻ rất tệ. Bác sĩ nói để anh ở lại theo dõi vài giờ nên không thể đi ngay được.

Cô hỏi: “Tại sao lại nuốt lời?”.

Anh rất mệt, nhưng vẫn trả lời cô: “Tôi muốn suy nghĩ lại”.

“Đây là việc của tôi, tôi tự biết làm thế nào.”

Anh không để ý đến cô, chỉ nói: “Cô mang nhóm máu RH”.

“Tôi biết”.

“Bác sĩ nói, nếu bỏ đứa trẻ này, sau này nếu có thai nữa hai mẹ con sẽ không hợp nhóm máu, tỷ lệ đứa bé mới sinh bị bệnh huyết tán rất cao, cũng có thể không còn cơ hội sinh con nữa”.

Cô không biểu hiện gì: “Tôi biết, sau này tôi cũng không định sinh con”.

Những lời bình lặng như nước đổ lại như con dao đâm thẳng vào anh. Trong đời anh chưa bao giờ có giọng điệu thăm hại đến thế: “Sau này cô cũng sẽ...”.

“Sau này tôi sẽ không kết hôn, cũng không sinh con”, cô yên lặng nhìn anh, “Cả đời tôi, sẽ thế này”.

“Tôi đưa cô ra nước ngoài, Wellesley, Mount Holyoke, Colombia University... tùy cô chọn, sau đó sinh đứa con này...”

Cô để lộ nét cười: “Lôi tiên sinh, những lời này anh đã từng nói với tôi rồi, anh không nhớ sao?”.

Lúc đó là vì Thiệu Chấn Vinh, ở trong văn phòng anh, anh từng hỏi cô có chịu rời bỏ Thiệu Chấn Vinh không? Để đổi lại, anh có thể cho cô ra nước ngoài học.

Khi đó anh và cô, vẫn chưa đến mức nhìn nhau mà cảm hận như hôm nay. Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi nhưng lại mệt mỏi như đã qua nửa đời người, không còn sức lực để chống chọi.

“Tôi không ra nước ngoài”, cô nói, “Cũng không sinh đứa con này”.

“Tôi cho cô tiền, cô ra giá đi”.

Nhớ đến nỗi nhục nhã của hai ngàn tệ đó, cô liền nổi giận: “Tiền? Lôi tiên sinh, vậy anh biết rằng việc này đáng bao nhiêu tiền? Dù anh mang hết núi vàng núi bạc trên đời này đến trước mặt tôi, tôi cũng không thèm nhìn đến, tôi sẽ không sinh đứa con này, bởi vì nó là đồ nghiệt chủng không hơn không kém!”.

Những lời khó nghe đó, rõ ràng là anh không vui nhưng cũng không chút biểu cảm: “Chỉ cần cô dám làm hại nó, tôi sẽ cho cha mẹ cô cùng chết theo”.

Giọng nói của anh không mang cả xúc: “Tôi đưa cô ra nước ngoài, cô sinh con xong, nếu không muốn nuôi thì giao cho tôi. Từ đó về sau cô không cần nhìn đến, xem như chưa từng sinh ra nó. Còn nếu cô đồng ý nuôi, mỗi tháng tôi sẽ gửi cho cô và con sinh hoạt phí, bảo đảm cuộc sống của hai mẹ con. Nếu tôi nuôi đứa bé, tôi sẽ không cho nó biết mẹ nó là ai, còn nếu cô giữ nó, cô cũng có quyền không cho nó biết, cha nó là ai”.

“Anh đừng có mơ! Tôi sẽ không sinh con cho anh.”

Sau phút im lặng ngắn ngủi, anh nói: “Cô nói với nó cha nó chết lâu rồi, nó chỉ có mình cô, tôi đảm bảo sẽ không đến thăm nó”.

Cô bật cười như châm biếm: “Tại sao anh nhất định phải có đứa con riêng này? Tại sao?”.

“Bởi vì tôi muốn”, anh kiên quyết, “Cô từng nói, tôi có tiền, tôi có địa vị, cái gì tôi cũng có, cho nên thứ tôi muốn tôi nhất định sẽ đạt được. Tôi muốn đứa con này, cho nên cô nhất định phải sinh ra. Nếu cô muốn thứ, tôi có thể không thủ đoạn, đến lúc đó tôi và những người xung quanh cô, đều sẽ chết thảm”.

Cô không kìm được: “Lôi Vũ Tranh, sẽ có ngày tôi giết anh!”.

“Chờ khi cô có khả năng đó rồi nói.”

Hai người hung hăng trừng mắt nhìn đối phương như muốn đẩy người kia vào chỗ chết, hơi thở càng trở nên nặng nề.

Anh đột nhiên ngửa đầu ra sau dựa vào đầu giường, nói: “Nếu cô chịu ra nước ngoài sinh đứa bé, tôi sẽ không làm phiền đến cuộc sống của cô nữa, vĩnh viễn”.

Hai chữ “vĩnh viễn” làm cô động lòng, vốn dĩ là đường cùng, không còn thấy ánh sáng mặt trời. Cô vốn tưởng rằng tương lai sẽ không bao giờ thoát khỏi tay anh nhưng lời hứa của anh có một tia hi vọng. Cô nửa tin nửa ngờ nhìn anh, nhưng vẫn nói: “Tôi sẽ không tin anh”.

Anh nói: “Đứa bé có thể mang họ Thiệu”.

Cô hiểu ý anh, nhìn anh kinh ngạc.

Anh nói tiếp: “Chỉ cần cô muốn, tôi có thể trở thành bác của nó, cũng có thể làm người xa lạ. Tôi từng nói, từ nay sẽ không làm phiền cô nữa, vĩnh viễn không bao giờ”.

Cô có chút mềm lòng, nhưng vẫn cố chấp: “Tôi sẽ không tin anh nữa”.

“Cô nói sẽ không yêu ai nữa, cũng sẽ không kết hôn, nếu có con có lẽ sẽ tốt hơn”, anh chậm rãi nói: “Cô sẽ quên tôi rất nhanh, sau này tôi cũng sẽ kết hôn, chuyện này sẽ không ai biết đến, đứa trẻ cũng sẽ không bao giờ biết đến. Nó có thể sinh ra ở nước ngoài, cô có thể sống những ngày tháng yên bình với nó, sẽ không có ai đến làm phiền hai người”, anh gần như kiệt sức, “Nếu cô đồng ý, tôi sẽ lập tức sắp xếp cho cô đi”.

27. Chương 27 End

Ngồi tĩnh lặng trong bóng đêm u tối

Mặc cho mưa to gió lớn ập xuống

Chẳng có gì đáng sợ

Trước nay em chưa từng quan tâm đến kết cục này

Dang rộng cánh tay

Một mình phiêu lãng giữa sóng biển muôn trùng

Khí lạnh từ vùng cao áp trên Mông Cổ thổi xuống, gió lạnh buốt và cuốn theo những hạt mưa nhỏ như kim lướt qua mặt biển, hơi lạnh thấu xương len qua cổ áo. Trên thuyền vang lên những tiếng vụn vặt, người lái thuyền nói: “Tuyết rơi rồi”.

Đúng là tuyết rơi rồi, trận tuyết đầu đông, từng đóa hoa tuyết lấp lánh rơi xuống từ khoảng không vô định. Chỉ có thể nhìn thấy khung cảnh này trên biển, trời và biển bị ngăn cách bởi một tầng tuyết trắng mông lung như được phủ một lớp lụa mỏng. Từ xa nhìn lại những hòn đảo nhỏ như những đỉnh núi nhấp nhô giữa tuyết trắng và gió đêm trên biển. Con thuyền phải đi hơn nửa giờ đồng hồ nữa mới đến bờ. Khi con thuyền cập bến, trên bến không một bóng người, người lái thuyền đặt một tấm ván.

Anh lấy tiền để trả nhưng người lái thuyền sống chết không chịu nhận, nói với anh: “Bác sĩ Thiệu, nếu sáng mai anh muốn về, tôi sẽ cho thuyền ra đón, không lấy tiền của anh”, anh ngạc nhiên ngẩng đầu, người lái

thuyền thành thật: “Thằng con thứ hai của tôi học trên đảo này, từ lâu đã cho tôi xem hình của anh và cô Đỗ”, lại hỏi, “Cô Đỗ sao lại không đến?”.

“Cô ấy ra nước ngoài học rồi.”

Thuyền trưởng ngăn người, lại cười nói tiếp: “Học là tốt, bác sĩ Thiệu, anh không đi cùng cô ấy sao?”

Anh không đáp, chỉ xách ba lô leo núi lên, bên trong toàn dụng cụ học tập và sách cho bọn trẻ, quay người lại vẫy thuyền trưởng: “Làm phiền anh đợi ở đây một chút, tôi đi thăm bọn trẻ rồi sẽ về ngay trong ngày”.

“A, được!”

Đường lên đảo chỉ có một nên không thể bị lạc được. Trèo lên lưng chừng núi đã nghe thấy tiếng đọc bài rất lớn, tiếng lũ trẻ trong trẻo. Anh ngẩng đầu lên nhìn, trên mái hiên phòng học có lá cờ đỏ nổi bật giữa những bông tuyết đang bay lượn.

Thầy Tôn nhìn thấy anh thì vô cùng kinh ngạc, còn bọn trẻ thì vui mừng khôn xiết, vây lấy anh ồn ào ríu rít nói không ngừng. Bọn trẻ nghe nói chị Hiểu Tô không đến thì đều thất vọng. Anh lấy đồ dùng học tập và sách ra, bọn chúng mới vui trở lại. Sau đó kéo anh đi xem tranh, một bức rất to được dán ngay trong phòng ngủ. Bức tranh vẽ bọn trẻ cùng thầy Tôn đang vây quanh anh và Đỗ Hiểu Tô.

“Chú Tiểu Thiệu, có giống chú không?”

“Giống!”, anh khen, “Rất giống”.

“Là cháu vẽ đó!”

“Cháu cũng vẽ!”

“Cháu vẽ tóc chị Hiểu Tô!”

“Cháu vẽ mắt chị Hiểu Tô!”

...

Bọn trẻ tranh nhau nói, anh đứng giữa những âm thanh non nớt nhìn bức tranh. Bọn trẻ vẽ anh và Đỗ Hiểu Tô nắm tay nhau, vai kề vai mỉm cười, giống như không gì có thể chia cắt họ.

“Bức tranh này có thể cho chú Tiểu Thiệu không?”

“Đương nhiên là được!”

“Vốn là định tặng cho chị Hiểu Tô!”

Bọn trẻ hăm hở mang nước đến sau đó chậm chậm gỡ bức tranh trên tường. Thầy Tôn cũng đến giúp gỡ tranh xuống rồi giao cho anh. Anh cẩn thận cuộn tròn, thầy Tôn tìm mấy tờ báo và giúp anh gói lại.

Có thứ gì đó đầy lông lá chợt chạy vụt qua chân. Anh cúi đầu xuống nhìn thì thấy chính là con mèo gầy đáng thương đó. Đã khá lâu rồi nhưng hình như nó không lớn lên bao nhiêu, vẫn gầy như thế, ngẩng cái đầu nhỏ lên kêu “meo meo” với anh.

Anh ôm mèo con lên, hỏi: “Con mèo này cũng có thể tặng tôi chứ?”

“Được”, thầy Tôn gãi đầu, “Trên đảo cũng không có gì ăn, mà cũng chẳng có ai cho nó ăn, anh mang đi đi”.

Tuyệt càng lúc càng rơi nhiều. Cuối cùng khi lên thuyền rời đi, bọn trẻ tiễn anh ra cầu tàu, chào tạm biệt anh: “Chú Tiểu Thiệu! Lần sau nhớ cùng chị Hiểu Tô đến thăm bọn cháu!”.

Mấy cánh tay nhỏ bé không ngừng vẫy, càng lúc càng xa, dần dần không rõ nữa. Cũng giống như đoạn hồi ức tươi đẹp nhất trong đời, dần dần khuất trong gió tuyết, không thể tìm lại.

Anh gần như cả đêm không ngủ, khi về đến Thượng Hải thì liền vội vàng ra sân bay. Nhìn thấy Đỗ Hiểu Tô từ đằng xa, lúc đó anh mới thở phào, vội gọi cô lại, đưa bức tranh cho cô: “Bọn trẻ tặng cô”.

Cô ngẩn người, sau mới biết là bọn trẻ trên đảo, đôi mắt không khỏi ngẩn nước. “Sao bọn trẻ lại biết?”.

“Tôi ra đảo, tôi không nói gì cho chúng cả, cô yên tâm”, anh ngẩng lên xem đồng hồ, “Sắp lên máy bay rồi nhỉ? Cô vào sớm đi, vào phòng chờ nghỉ ngơi một chút. Xuống máy bay sẽ có người đón cô, nhớ chú ý an toàn.”

Cuối cùng cô nói: “Cám ơn”.

Anh như mỉm cười: “Mau vào đi”.

Hôm nay tiết trời thật âm u, ẩm đạm.

Anh thắt dây an toàn, con mèo nhỏ lặng lẽ nhảy từ ghế sau lên, kêu “meo” một tiếng, sau đó cuộn lại trên ghế phụ lái.

Anh chưa bao giờ lái xe qua quãng đường cao tốc dài như vậy, 1262km về phía bắc. Con đường dài dằng dặc như kéo dài vô tận, chẳng có điểm dừng. Vượt qua vô số xe chở hàng đường dài, hàng rào bảo vệ bên đường trở thành dải lụa bạc, lướt qua vun vút bên ngoài cửa xe. Trong xe yên tĩnh đến mức có thể nghe được từng nhịp thở của mèo con khi ngủ, một cảm giác trống vắng, cô quanh bủa vây.

Cũng như một người bị mũi dao sắc nhọn đâm trúng, luôn phải mất rất lâu mới phản ứng lại, thì vết thương đã chảy máu không ngừng rồi.

Vào đến địa phận Hà Bắc thì trời đã tối, thời tiết rất xấu, dù mở đèn chiếu xa cũng không sao nhìn rõ ràng được đường. Mèo con tỉnh dậy vì đói, ngồi trên ghế kêu “meo meo”. Anh lái xe vào một trạm dừng rồi mua một con cá. Con mèo ăn ngấu nghiến, chờ đến khi anh quay đầu lại thì đã nằm lăn ra ghế ngủ tiếp.

Cuối cùng cũng về đến thành phố, ánh đèn sáng rực rọi vào mắt. Cuộc hành trình dài đã rút cạn sức lực của anh. Từ bóng tối đến ánh sáng, từ cô đơn đến náo nhiệt dường như chỉ trong tích tắc.

Anh dừng xe bên ngoài, mèo con vẫn đang ngủ say. Anh khóa cửa xe, ngẩng đầu nhìn bức tường, sau đó leo lên cây hòe đã rụng hết lá trèo vào trong.

Trước khi trèo vào bên trong anh đã tiện tay lấy chiếc tuốc nơ vít, cũng may mặt đất đầu đông chưa đóng băng. Anh đào rất lâu, rất kiên nhẫn, lần trước khi anh đào hộp lên lại lấp đất mới vào, nên lúc này đào cũng khá dễ.

Một lúc sau, tiếng cạch nhỏ vang lên, chiếc tuốc nơ vít chạm vào hộp bằng sắt.

Anh gạt hết đất ra, lấy cái hộp lên.

Nắp hộp đã bị gỉ. Anh mở nắp hộp, bên trong cũng đầy những mảnh giấy, chỉ có anh biết trên đó viết gì.

Từ khi còn nhỏ đến thời niên thiếu, từ thời niên thiếu đến giờ, tất cả những hồi ức tốt đẹp nhất đều ở bên trong.

Khi ấy cùng Thiệu Chấn Vinh chôn hộp, Chấn Vinh nói: “Chờ chúng ta già rồi cùng mở ra”.

Nhưng Chấn Vinh đi trước rồi.

Anh mang hộp đến bên hồ, lấy từng mảnh giấy thả xuống nước. Tán cây che khuất phân nửa luồng sáng của ánh đèn đường, chỉ có thể thấy những mảnh giấy thấp thoáng chìm nổi, lênh đênh trên nước.

“Mẹ thích Chấn Vinh, bố thích anh cả.”

“Bà ngoại, con nhớ bà.”

“Chấn Vinh, sinh nhật vui vẻ!”

“Tôi không muốn vào học trong Từ Trung.”

“Lớn lên tôi muốn làm điều mình muốn.”

“Thầy Tần, cảm ơn thầy!”

...

Tay anh cầm một tờ giấy, trên đó là nét chữ của cô: “Khoai môn, khoai môn mau dậy đi!”.

Đó là khi anh vừa xuất viện, có một buổi sáng nọ phải đi kiểm tra nên cô gọi anh dậy. Anh rất buồn ngủ, cô gọi mấy tiếng anh cũng không thêm nhúc nhích. Kết quả khi tỉnh lại thì phát hiện cô viết tờ giấy này, dán lên đầu anh.

Chữ cô hơi láu, còn chữ anh cũng chẳng ngay ngắn cho lắm. Lúc ấy xương gầy chưa lành, anh cầm bút chưa vững: “Khoai môn yêu Hiếu Tô”.

Lúc đó vì giấy nhỏ, không đủ chỗ viết nên anh phải viết chữ rất bé, vì thế lúc này anh cũng không nhìn thấy rõ nữa. còn bây giờ, anh chỉ hy vọng mình chưa từng làm việc ngốc nghếch này, cũng may cô không nhìn thấy.

Anh ném tờ giấy xuống nước.

Tất cả đều bị anh ném xuống hồ, lững lờ trôi theo làn sóng, tất cả những chữ viết trên đó, đều sẽ bị biến mất? Có lẽ đây là kết cục tốt nhất, sẽ không bao giờ có người đến hỏi, anh đã giấu những gì trong đó.

Cuối cùng, anh ném cả chiếc nhẫn đang giữ trên tay ra giữa hồ.

Khoảng nửa đêm hôm đó, anh ôm mèo con rồi đến gõ cửa nhà dì Triệu. Dì bị đánh thức, khoác áo ra mở cửa, vừa thấy khuôn mặt nhợt nhạt của anh đã giật mình sợ hãi: “Sao thế này? Sao con lại đến đây lúc này?”.

Anh vừa mệt vừa buồn ngủ, thả mèo con xuống đất: “Dì Triệu, con mệt!”.

Dì Triệu không hỏi thêm câu nào, chỉ nói: “Con sang phòng phía đông ngủ, dì đi trải giường cho con”, nói rồi kéo tay anh đi như khi anh còn nhỏ. Có lần anh theo anh cả đi chơi, nhưng chẳng may bị lạc mất anh, một mình chạy lung tung trong khu vườn rộng lớn như mê cung, không tìm thấy đường về nhà. Tâm trạng của một đứa trẻ khi ấy vô cùng lo sợ, sợ rằng sẽ không bao giờ được gặp bố mẹ nữa. Anh khóc rồi lại khóc, cuối cùng dì Triệu tìm được, ôm anh về nhà.

Anh sức cùng lực kiệt ngã xuống giường, biết dì Triệu đang giúp mình cởi giày, nghe tiếng dì nói: “Sao thế này? Con xem con kia, hết như vừa bị bệnh nặng lắm”, bà nhẹ nhàng sờ trán anh, “Không phải sốt rồi chứ?”.

Thật ra khi còn nhỏ vẫn là dì Triệu chăm sóc anh. Từ trong thăm sâu lòng anh, đây mới là người mẹ thật sự. Anh trở về nhà khi khốn đốn nhất, về bên mẹ, nơi mà anh cảm thấy hạnh phúc và thư thái vô cùng. Anh mơ màng nói: “Mẹ, con không sao”.

“Haizzz, thằng bé này cứ làm người ta lo lắng”, tiếng dì Triệu xa dần xa dần rồi im ắng, không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh gì nữa, “Mấy ngày trước con hùng hổ chạy về đòi lấy nhẫn, dì còn tưởng con sắp dẫn cô nào về cho dì xem mặt...”. Bà vuốt gọn mớ tóc lòa xòa trên trán anh, để anh ngủ thoải mái hơn một chút, nhìn bộ dáng anh khi ngủ bất giác thở dài nói: “Ngủ dậy là tốt thôi”.

Ngủ dậy sẽ tốt thôi, cũng như khi còn nhỏ mỗi lần sốt, chỉ cần đi ngủ, ngủ dậy bệnh sẽ khỏi.

Anh ngủ thiếp đi. Rồi anh mơ thấy vô số hoa tuyết rơi xuống mặt biển, những bông hoa tuyết trắng muốt lững lờ trôi trên mặt biển. Thật ra đó không phải là hoa mà đó là những mảnh giấy mà anh đã viết trong suốt hơn hai mươi năm qua.

Anh vốn tưởng rằng sẽ có một người đến, cùng anh chia sẻ quãng thời gian hai mươi năm đó, chia sẻ những ký ức của hai mươi năm, chia sẻ hạnh phúc trong hơn hai mươi năm ấy.

Anh đợi rồi lại đợi, nhưng vẫn không tìm thấy.

Cũng giống như một giấc mộng có vô số hoa tuyết nhẹ nhàng bay rồi lặng lẽ biến mất trên mặt biển. Tất cả chẳng qua là một giấc mộng, cũng như chiếc nhẫn ấy, nhẹ nhàng rơi xuống, sau cùng chìm vào đáy nước.

Đời này kiếp này, không ngày gặp lại.

Hết

Lời kết Năm ngoái, khi trăn trở về câu tứ cuốn sách này, tôi tự nhủ rằng nhất định phải viết về một cuộc đoàn viên hạnh phúc. Nhưng xin lỗi tất cả độc giả, tôi không thể viết được, câu chuyện này được khép lại bằng một cái kết mở, mỗi độc giả đều có thể tự tìm một cái kết theo ý mình.

Chắc hẳn sẽ có nhiều người không hài lòng về tôi, nhưng tôi cũng không còn cách nào khác, Lôi Nhị là như thế, Hiểu Tô là như vậy, đó là cách mà họ lựa chọn...

Tôi có nói chuyện với một người bạn trên mạng, cô ấy hỏi tôi, rốt cuộc là nhân vật đã làm thay đổi cốt truyện hay là chính bản thân tác giả cố tình viết nó như vậy. Tôi trả lời rằng, các nhân vật trong truyện đều đang sống, tác giả không có cách nào ép nó phải làm thế này hoặc làm thế khác, chỉ có tính cách của từng nhân vật sẽ quyết định hướng đi của các tình tiết. Chẳng phải kể đến cuốn Hải thượng phồn hoa là cuốn được viết vội vã nhất, lúc thêm lúc cắt, phải bỏ đến mấy vạn chữ cuối cùng mới được như thế này.

Lúc viết đến đoạn kết, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái, hoa tuyết giăng đầy mặt biển, từ từ chìm xuống đáy sâu.

Trước đây cũng có người hỏi tôi, tại sao chị lại hay viết truyện bi kịch như thế.

Chúng ta ai cũng cố gắng kiếm tìm cho mình một tình yêu hoàn mỹ, nhưng không phải ai cũng có thể thỏa được ý nguyện của mình. Tôi cũng chỉ là một người kể chuyện, tôi phải cố gắng kể xong câu chuyện của mình, khiến nó thật hay, còn cách nhìn nhận đánh giá lại phụ thuộc vào mỗi độc giả, tôi chẳng thể đoán biết được.

Bản thân tôi luôn kiên trì cho rằng, câu chuyện mà mình thích thì nhất định độc giả sẽ thích. Cuốn tiểu thuyết này mang một thứ tình cảm vô cùng mãnh liệt, tuy có nhiều chương nhưng tất cả đều chỉ làm nổi bật sự âm thầm chịu đựng và nỗi buồn đau vô hạn. Nhưng tôi vẫn hy vọng độc giả có thể nhận ra được mạch ngầm chảy sâu trong từng câu chữ đó.

Rốt cuộc chúng ta yêu một người là vì lý do gì? Vì diễm đam đáng yêu, vì ánh mắt biết cười, vì một câu nói, vì một việc nào đó? Hay là bởi anh ta chính là anh ta, không phải là ai khác?

Thật không sao lý giải được.

Nhưng hơn hết, chỉ cần trong lòng mỗi người cảm thấy hạnh phúc là được rồi.

Tôi hy vọng các bạn sẽ thích cuốn sách này.

Cảm ơn!

28. Ngoại Truyện 1

Xanh non mờ khói bỗng hóa già dịch: Schan.thích.Lôi.Nhị>3<

Cảm ơn chị Lãnh Vân đã giúp em dịch câu thơ tựa đề :-*

Quan Hạ cảm giác chưa bao giờ mình đen như ngày hôm nay, thoát đầu thì trời mưa, mưa rầm rức trọn ngày, đến sẩm tối vẫn chưa ngớt. Dịp cuối tuần, đúng giờ tan tầm cao điểm, xe bus chẳng khác nào cái hộp cá mòi, trên tay mỗi người là một chiếc ô sũng nước, giơ lên không được mà đặt xuống cũng chẳng xong. Kế bên cô là một phụ nữ trạc tuổi trung niên xách túi to túi nhỏ đựng thức ăn tươi sống mua ở siêu thị, cây rau diếp xanh mơn mơn quệt vào quần Quan Hạ, khủy tay tựa ngay chỗ thịt đồng buốt cả da, lại thêm cái ô vừa lạnh vừa ướt dán trên lưng cô.

Lúc tiếng chuông tin nhắn điện thoại vang lên, Quan Hạ đành chật vật co một tay mò mẫm tìm di động, vừa lật được nắp gấp, bất thành linh nghe “ầm” một tiếng, cả thân xe đã sững lại, bác tài thắng gấp, toàn bộ hành khách trên xe không hẹn mà cùng ồ lên thất thanh, rồi đồng loạt ngã dúi dụi về phía trước. Chiếc

điện thoại Quan Hạ đang cầm ngay tức khắc theo quán tính văng khỏi tay, rơi bộp một tiếng nặng trĩu xuống sàn xe.

Suýt nữa Quan Hạ ngã đè lên người lên người phía trước, vừa đứng vững đã liền thoảng nói “Xin lỗi”, đoạn lách qua nhất điện thoại, vậy mà lúc mở máy ra xem thì không tài nào khởi động được nguồn, còn chưa kịp kiểm tra xem ai vừa gửi tin, có thể Thư Hi Viên nhắn, mà e là đài phát thanh. Bụng dạ cô nôn nao, có điều đuôi xe bus bị một chiếc ô tô lấn làn đường ưu tiên đâm vào, bác tài hằm hằm nhẩy xuống, đôi co với chủ nhân chiếc xe kia, trong xe ẩm hơn bên ngoài rất nhiều, hơi nước bám vào những ô cửa kính, tô cho nó một màu bàng bạc, trong màn mưa giăng giăng xám xịt, Quan Hạ chỉ ngó thấy dáng thon sang trọng của một chiếc xe con màu đen, có vị khách sau lưng cứ liên tục xuyết xoa: “Úi! BMW 7 series nhé!”

Xe đẹp thế này mà đâm phải xe bus, cũng chẳng biết ai cấu hơn ai, người quanh đây đã mở cửa sổ cốt hóng chuyện bên ngoài, lác đác mấy hạt mưa lạnh buốt ủa vào, vậy mà nhiều người cứ luồn lỏi ngóng ra ngoài kia, Quan Hạ bị người ta chen chúc suýt thì dán người vào cửa sổ, đành lách mình nhường lối, để mấy vị hành khách tò mò sau lưng đủ trông rõ chiếc BMW ‘hàng khủng’.

Cái từ ‘hàng khủng’ này là câu cửa miệng của Thư Hi Viên, một khi nàng ta đã thích cái gì là sẽ làm nũng làm nịu bảo: “Quan Hạ ơi cậu nhìn thấy chưa, kiểu tóc hôm nay của Trình Mặc hàng khủng quá đi mất!”

Thế là Quan Hạ sẽ dội ngay cho nàng ta một gáo nước lạnh: “Này cái giọng Hồng Kông, cẩn thận nói quen mồm, chốc nữa để thầy bắt gặp, bị mắng là cái cái chắc đấy.”

Thư Hi Viên vẫn điệu đà bảo: “Tớ là người Phúc Kiến, nói chuyện vốn giọng đó rồi đấy chứ, vùng nhà cậu kì thị khiếp.”

Có câu đó mà làm Quan Hạ dở khóc dở cười, thực ra trước đây Thư Hi Viên thi chuyên ngành chẳng ra đâu vào đâu, may mà được cái ngoại hình, tư duy nhanh nhạy, điểm văn hóa lại đứng đầu, nên mới được tuyển. Sau này mỗi lần đến giờ phát âm, thầy nghe giọng cô ấy là lại đau cả đầu, đến kỳ thi cấp bằng tiếng phổ thông A1, may cũng qua được vòng nguy hiểm.

Thỉnh thoảng tức lên, Quan Hạ lại chọc cô ấy: “Tiếng anh của cậu phát âm còn chuẩn hơn cả tiếng phổ thông đấy, hay nhân lúc còn sớm thì chuyển sang học chuyên ngành phát thanh tiếng anh đi”

Thư Hi Viên ngờ nghệch đáp: “Tớ cũng muốn chứ, nhưng trường có cho chuyển chuyên ngành đâu.”

Cuối cùng, bác tài cũng thôi đôi co với chủ chiếc BMW, ngồi vào đến ghế lái, khởi động xe rồi, mà miệng còn nói cạnh khỏe, trong khi Quan Hạ vẫn chăm chăm ra sức ấn nút nguồn mở điện thoại, nhưng nó trơ lì không tí nhúc nhích. Vừa ngược đầu đã trông ngay chiếc BMW tà tà lướt qua cửa sổ, cửa kính chưa kéo hết, vừa đủ nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, trang điểm tinh tế, cùng nụ cười lộ má lúm đồng tiền sâu hoắm, đang nghiêng mặt nói chuyện với người đàn ông lái xe. Tim Quan Hạ chột nẩy lên, chiếc BMW đã phóng tít xa, Quan Hạ đứng đờ đẫn suốt cả tuyến đường, trên chiếc xe bus chòng chành.

Về trường lúc trời đã sụp tối, trong phòng im phăng phắc, quả nhiên chỉ có mình Thư Hi Viên đang ngủ ở giường trên. Quan Hạ buộc phải vỗ vào giường: “Này Thư Hi Viên, mấy giờ rồi mà còn ngủ, cậu là lợn đấy à.”

Thư Hi Viên kéo cao cái chăn, ừ ừ mấy tiếng, Quan Hạ bảo: “Điện thoại của tớ rơi hỏng rồi, đưa cái của cậu cho tớ mượn để tớ xem tin nhắn cái nào. Cậu mau dậy đi, không dậy luôn là thế nào cũng ngủ đến sáng mai đấy.”

Thư Hi Viên mò điện thoại dưới gối đưa Quan Hạ, rồi mới dậy mặc áo, đoạn lèo nhèo: “Sao điện thoại lại rơi à.”

“Biết thế nào được, dạo này cái số tớ nó tốt thế đấy.” Quan Hạ vừa thay sim vừa nói: “Còn có người tốt số lắm nhé, hôm nay tớ thấy bạn trai mới của Hàm Thu rồi.”

Thư Hi Viên hỏi: “Đẹp trai không?”

Quan Hạ nói: “Không nhìn rõ, nhưng nhìn được xe, BMW 7 series nhé.”

Thư Hi Viên bảo: “Chẳng trách, giàu thế cơ mà.”

Quan Hạ không tìm được cái cười khẩy: “Đấy cậu xem, bạn trai của Hàm Thu nhất định không phải loại vừa đâu, chứ dựa vào sức cô ta mà cũng vào được đài truyền hình thực tập ấy à?”

Thư Hi Viên vỗ vai cô: “Thôi Quan Hạ ơi, chỉ sợ sau này chúng mình cũng có một anh giám đốc, lái BMW, ở biệt thự, lúc ấy đài truyền hình trung ương có mời chúng mình cũng không thêm.”

Quan Hạ cúi đầu xem tin nhắn, không bận tâm đến lời bạn nói. Thư Hi Viên lấy sữa rửa mặt đi rửa mặt mũi, từ trước đến nay lúc nào cô cũng lễ mễ, xong xuôi quay trở về thì Quan Hạ đã bật máy tính ngồi mạng, Quan Hạ không ngoái lại, chỉ bảo: “Có việc đấy, cậu làm không?”

Thư Hi Viên buột miệng hỏi: “Lương lậu thế nào?”

“Sao lần nào cậu cũng hỏi câu này thế, sáng tạo tý đi.”

“Vấn đề cốt lõi mà lại, không hỏi cái này thì hỏi cái gì?”

“Làm quảng cáo cho công ty bất động sản Vũ Thiên, công ty này ấy à, trả chắc sộp đấy.”

Thư Hi Viên cười rạng rỡ: “Cưng ơi, tớ yêu cậu, tớ yêu cậu trọn đời.”

“Hừm, cậu đừng có mơ, tớ không yêu cậu đâu.” Quan Hạ nhéo một cái vào bên má trắng mịn hồng hào như trái đào của Thư Hi Viên: “Lấy lương rồi nhớ khao tớ đấy.”

Bốn mươi hai giây ngắn con con mà phải qua đến năm cửa ải chém sáu tướng, không những cần công ty quảng cáo kiểm định, mà còn phải tới Thiên Vũ, lấy xác nhận từ các phòng ban liên quan.

Với Thư Hi Viên thì chẳng thành vấn đề, sẵn tiện đi tham quan văn phòng cao cấp luôn thể, Quan Hạ từng bảo Thư Hi Viên có bệnh “nghiện nhà”, không cần biết là nhà ở, chung cư, hay văn phòng, thậm chí cả khách sạn, cái gì cô cũng có hứng thú, cứ nói đến khu biệt thự nổi tiếng trong thành phố là rành rọt đầu ra đấy. Mơ ước của Thư Hi Viên là trúng xổ số tám tám tám vạn, rồi mua hết những căn nhà mình thích...

Tiếc thay giá địa ốc ngày một tăng, giờ có trúng tám tám tám vạn, ước chừng cũng chẳng mua được mấy căn.

Công ty bất động sản Thiên Vũ tọa lạc ngay khu vực vàng, tòa văn phòng trí tuệ và năng lực hóa, đứng trước vách kính ngoài hành lang, ngó xuống xe cộ nhỏ xíu rít rịt như đàn kiến đổ hướng ngược xuôi xuyên suốt đại lộ phía Đông-Trường An, tại nơi cao vời vợi và xa tít tắp ấy, vạn dặm hồng trần chỉ là cát bụi nhỏ nhoi, tựa như một giấc mơ về cõi phồn hoa.

Thư Hi Viên ngẩn người lơ đãng, tận khi thang máy báo tiếng “đing” nhẹ tênh, cô mới ngoảnh mặt nhìn.

Một người đàn ông với phong thái đĩnh đạc bước ra khỏi thang máy, nhiều người kính cẩn vây lấy anh, khi đi lướt qua nhau, bước chân chững lại, anh ngoảnh mặt, nhìn cô một lượt.

Cặp mắt ấy thăm thẳm như lòng đại dương giữa đêm tối, lúc ngoái đầu trông, dường như trông đen có lấp lánh ánh sao. Tự dưng Thư Hi Viên muốn huyết gió, ở trường cô, sinh viên nam nom bảnh trai cũng không phải ít, thậm chí, cô có bạn ở học viện điện ảnh Bắc Kinh và học viện hí kịch Trung Ương, trai đẹp hai trường ấy cô nhìn chán rồi. Có điều con người ta hơn nhau ở khí thế, đám người quanh đấy tỏ vẻ khúm na khúm núm cũng dừng theo anh, vừa ngó đã biết địa vị người đàn ông này không hề tầm thường. Mà đáng dấp anh còn rắn rỏi cao to, gọi cô hình dung đến một câu nói: hạc đứng giữa đàn gà.

Trong khi anh hơi nheo mắt, như thể có nắng đỏ chói xuyên qua vách kính cửa sổ, chỉ khoảnh khắc ấy thôi mà Thư Hi Viên cảm giác có lẽ anh không hề nhìn mình, dường như anh đang trông về một thứ gì đó khiến anh thấy lóa mắt.

Cảm ơn trời cảm ơn đất, cô có mắc bệnh yêu bản thân quá đà đi chẳng nữa cũng chẳng đến nỗi tưởng bỏ vẻ đẹp của mình có thể khiến người đàn ông này phải sững sốt.

Gặp mặt giám đốc Tôn của Thiên Vũ, vừa mới nói được mấy câu thì điện thoại đổ chuông, giám đốc Tôn liền cáo lỗi với cô, sau nhận điện thoại, chỉ chừng hai câu, đã lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, ánh mắt quét qua cô, trong khi vẫn lia lịa đáp vâng.

Cúp máy xong, ông ta nhã nhặn bảo Thư Hi Viên: “Xin lỗi cô Thư...”

Nghe giọng điệu này, bất giác cô đã thoáng có chút ngao ngán, ngờ đâu tay giám đốc Tôn đó nói: “Chẳng hay cô Thư có thể giúp chúng tôi đóng một loạt quảng cáo truyền hình được không, về vấn đề thù lao thì...” con số ông ta đưa ra, khiến cô cứ ngỡ mình nghe nhầm.

Lúc bước vào thang máy, cô nhéo mình một cái thật mạnh, đau nhói khiến cô cảm thấy thì ra không phải là mơ, chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, thực sự đập đúng đầu cô rồi.

Quan Hạ nghe cô kể sẽ đóng quảng cáo cho Thiên Vũ thì thở dài đánh cái sượt, Quan Hạ nhắc cảm cô, ngấm ngấm cẩn thận: “Cậu có nghiêng nước nghiêng thành quái đâu, sao Thiên Vũ lại nhắm cậu nhỉ?”

Thư Hi Viên vẫn vui vẻ: “Tuần sau kí hợp đồng, lấy được tiền tớ sẽ khao cậu.”

Trước kia Thư Hi Viên chưa từng thử sức với việc quay quảng cáo, may mà cô học chuyên ngành dẫn chương trình phát thanh, nên bản thân đã quen đứng trước máy quay, sau khi trải qua một loạt các xử lý hậu kỳ phức tạp, đoạn quảng cáo dự định tung ra lại đẹp đến độ đáng kinh ngạc, thậm chí bản thân cô cũng chẳng ngờ mình lên hình sẽ đẹp thế.

Loạt quảng cáo cuối cùng quay xong, cả đoàn bao gồm công ty quảng cáo tổ chức tiệc ăn mừng công việc kết thúc mỹ mãn, mọi người ngồi thành hai bàn ăn uống xôm tụ. Họ đều là thanh niên, trải qua mấy ngày sống chung đã trở nên thân quen, câu chuyện nói cười vô cùng rôm rả. Giữa chừng cuộc vui, lúc giám đốc Tôn đi rửa tay về, bảo: “Vừa khéo gặp tổng giám đốc Lôi cũng ở đây dùng cơm, tổng giám đốc nói lát nữa sẽ qua uống rượu mừng với mọi người.”

Thì ra người hôm ấy chạm mặt ở hành lang chính là Lôi Vũ Tranh, không thể ngờ anh còn trẻ thế. Tối nay, anh vẫn đóng bộple, song tác phong nhẹ nhàng thanh thoát, khéo môi khẽ nhích cười. Đến lượt cô, khi ánh nhìn đầy trầm tĩnh ấy lướt qua, không hiểu cơn cơ nào mà trong lòng thoáng bối rối: “Cảm ơn cô Thư, tôi đã xem phim mẫu, quay rất đẹp.”

Anh có chất giọng êm dịu, tiếng phổ thông rõ ràng, mang hơi hướm của người Bắc Kinh, cô học ngành phát thanh, nên trong đầu tự nhiên nảy ra nhận xét chuyên môn— nói vội dăm câu nhã nhặn, thì anh đã quay sang cụng ly với người khác.

Bữa cơm đến muộn mới kết thúc, cô phải về trường, mà không cùng đường với bất kì ai, cô đứng bên vỉa hè chặn taxi, vừa lúc một chiếc xe đi từ hầm gửi xe ra, đáng lẽ đã vọt qua rồi, bất ngờ tà tà đánh xe quay lại, cửa kính hạ xuống, cô không khỏi ngỡ người: “Tổng giám đốc Lôi ạ.”

“Cô về một mình à?” Anh khẽ nheo mắt: “Lên xe đi, tôi đưa cô về.”

Cô liếc chiếc xe thể thao màu đen, tần ngần giây lát, anh đã nói: “Về trường phải không? Muộn rồi, taxi không an toàn đâu.” anh mở lời ung dung bình tĩnh, mà giọng điệu chắc nịch, đẳng cấp như anh đã quen chỉ tay sai khiến, buộc những người xung quanh phải bảo sao nghe vậy.

Thư Hi Viên ngoan ngoãn lên xe.

Anh trầm tư suốt suốt dọc đường đi, xe lao nhanh như điện xẹt, cửa sổ trên đầu hé mở, gió đùa mái tóc dài, lần đầu tiên được ngồi xe thể thao, cô chỉ cảm giác tốc độ nhanh chóng mặt, đèn dọc hai bên đường nối nhau vút qua như những vệt sao băng, cao ốc từ xa cho đến gần, gợi cảnh lầu son gác tía bập bênh nổi giữa dòng sông ánh sáng, cứ ào ào trôi tuột về đằng sau.

Lúc gặp đèn đỏ, cô cứ tưởng anh sẽ vượt, nhưng cuối cùng lại thắng gấp, may mà cô thắt dây an toàn, người chỉ hơi ngã về phía trước. Bên tai có lời anh nói: “Tối mai, cô Thư có thời gian không, tôi muốn mời cô Thư một bữa cơm.”

Con người anh thoang thoảng hương thuốc lá chưa phai, nên phảng phất vị bạc hà thanh mát, quện mùi rượu lãng đãng, bấy giờ cô mới cảm thấy có lẽ anh say rồi chẳng, bởi lẽ đôi bàn tay còn nắm vô lăng, trong khi ánh nhìn mơ màng gửi đến cột đèn giao thông giữa ngã tư đường.

Tám mươi lăm giây dừng đèn đỏ, mà trí óc cô chỉ có ngỡ ngàng, không biết lúc ấy nghĩ gì, có điều, cô giống anh, cũng nhìn vào cột giao thông tính số giây.

Đèn xanh, xe vút đi như một mũi tên bắn ra khỏi cung, anh lại rơi vào trầm lặng, chăm chú lái xe, còn cô đang nghi ngờ bản thân mình mới này có phải đã đồng ý rồi không... rút cuộc mình đồng ý chưa?

Về phòng ngủ, leo lên giường rồi mà cô vẫn xao xuyến hồi tưởng, rút cuộc mình đồng ý chưa nhỉ?

Xế chiều ngày hôm sau, cô nhận được một cú điện thoại, dây số hiển thị lạ lẫm vô cùng, giọng anh cất lên êm dịu mà bình thản: “Là tôi.”

“Hả.” điện thoại cầm trên tay có chút bối rối, dường như là luống cuống.

“Đúng lúc tôi tạt qua, nên tiện đường ghé đón em, em không phiền chứ?”

Hỏi một đằng cô lại trả lời một nẻo: “Anh đang ở đâu thế?”

“Trước cổng chính trường em.”

Cô thay đồ, rồi cuống cuống chải tóc, vớ lấy túi là lao ra cửa, song vẫn lộn lại, soi gương bôi vội một lớp son, xong mới lộc cộc chạy xuống lầu.

Chạy ra đến cổng chính mới cảm thấy tim đập hụt hơi, có lẽ cuống chân chạy, nên cả người toát mồ hôi, bụng bảo dạ trách mình chẳng dè dặt gì cả, mà Quan Hạ lúc nào cũng dạy cô rằng, “sốt ruột là không ăn được đậu phụ nóng đâu, vả lại đàn ông càng có tiền lại càng thích cậu kích thích lòng ham muốn của anh ta”, thế mà trán cô nóng bừng lên, choáng váng chẳng nhớ được gì.

Xa xa đã trông thấy chiếc xe thể thao màu đen, nét thon cong dưới ánh chiều tà, khiến tóc năm tóc ba sinh viên phải ngoái đầu nhìn, trước cổng trường cô luôn có xe hạng sang đứng chờ, trước đây Thư Hi Viên cũng từng gặp Mercedes, BMW đợi đầu cổng, chẳng ngờ hôm nay mình lại trở thành đối tượng được đợi. Lòng thấp thoáng thứ cảm giác bồng bột xóc nổi, nhiệt độ trong xe vừa vặn, mà bữa nay, anh vận trên mình chiếc áo phong nhạt màu nom có phần trẻ trung, thêm chiếc kính đen, nên cô không thấy gì trong đôi mắt ấy, hình như thoáng đó cô đã bình tĩnh trở lại.

“Em thích ăn gì?”

“Tùy ạ.”

Khóe môi anh cong lên, có lẽ đang cười: “Sao cứ hỏi phái đẹp câu này, là cô nào cũng trả lời y chang nhau thế nhỉ?”

Cô hiểu đằng sau câu nói ấy có ẩn ý, người đàn ông này hẳn số bạn gái của anh ta phải nhiều như sao trên dải ngân hà, việc anh ta hẹn cô, dễ chừng chỉ là nổi hứng nhất thời, hoặc, đã ngấm chán các loại hoa rồi, nay đổi món xem sao.

Bọn họ đi ăn đồ Ý, cử chỉ của anh tao nhã không chỗ nào bất bẻ được, anh giảng cho cô nghe cách chọn rượu, giữa ánh nến và hoa tươi, anh thăm thỉ kể về các vùng sản xuất rượu lâu đời trứ danh trên thế giới, người đàn ông này quả thực thượng hạng.

Về đến ký túc mà dường như vẫn chênh choáng, Quan Hạ đang chơi điện tử, liền lườm cô: “Ngất ngây trở về rồi đấy à? Đừng quên nhắc đại gia ấy giúp cậu sắp xếp việc làm nhé, thực tập xong cũng là lúc phải đi tìm việc đấy.”

Gò má Thư Hi Viên nóng bừng, có thể là do men rượu, hoặc tiết đêm quá oi ả, cô vờn vai: “Sao cậu biết anh ấy là đại gia?”

“Cô lớn nhà tôi ơi, tôi đứng ngoài cổng thấy cậu lên chiếc Spyker ấy rồi, cậu không đi nghe ngóng xem dòng xe đấy giá bao nhiêu tiền à.” Quan Hạ chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Giữ cho chắc lão đại gia ấy vào, cậu làm ơn động não hộ tớ cái, xấu hổ cho thân cậu cả ngày gào thét muốn cầu rùa vàng.”

Lần thứ hai anh hẹn cô, trong lúc nhất thời, tính hiếu kỳ khiến cô bật ra một câu hỏi hết sức thành thật: “Chiếc xe này của anh bao nhiêu tiền?”

Anh lườm, bảo: “Kiểu xe này không thích hợp cho phụ nữ lái, nếu em thích, tôi tặng em một chiếc MINI, em thích màu gì?”

Thư Hi Viên ngẩn ngơ ngay tức thì, thời gian trôi bao lâu, cô mới hiểu lời anh nói, bụng dạ thoáng chút nao nao, là đau, hay chẳng là thứ cảm xúc nào khác.

Anh bảo: “Em đừng từ chối tôi, đáng lẽ tôi cũng định làm theo lẽ thường tình, ví dụ, mười ngày nửa tháng thì tặng hoa trước đã, sau đó hẹn em ăn cơm, chơi thể thao, nghe nhạc, từ từ rồi mới bàn đến chuyện này, nhưng giờ tôi lại thấy, cứ thẳng thắn một chút cũng chẳng sao cả, tôi không còn hứng thú làm những việc trên nữa—công ty có một tòa nhà mới khai trương ở phía Tây thành phố, nếu em đồng ý, tôi chọn cho em một căn.”

Lòng rối như tơ, thứ cảm giác nao nao kia càng thêm phần mãnh liệt, dường như có thứ gì đó đang cháy, nó thiêu rụi tất cả một cách dễ như trở bàn tay, cô hỏi: “Vì sao?”

Khi anh nhích miệng, vành môi hiện ra rõ nét: “Không sao cả, chẳng qua tôi muốn có em.”

Dường như giọng của anh chứa đựng sự nôn nóng, mà lại thoáng nét uể oải, rõ ràng chẳng phải câu tỏ tình, mà từng câu từng chữ vẫn làm bỏng rất trái tim cô, cô nghe thấy mình lên tiếng, như thể giọng nói ấy vọng từ xa xăm, nhưng vẫn cố chấp hỏi: “Vì sao ạ?”

Anh không nói nhiều, bất ngờ nghiêng người, hôn cô.

Bờ môi ấy thoảng hương mát lạnh, kỹ thuật hôn của anh rõ là không thể chê vào đâu được, đây chẳng phải nụ hôn đầu đời, nhưng lúc đó Thư Hi Viên sức hiểu ra vì sao tiểu thuyết tình yêu lại dùng cụm từ ‘có luồng điện chạy qua’ để miêu tả, cảm giác mềm mềm, mà tê tê, râm ran như thể có dòng điện thực sự đang luân lách, khiến cả cơ thể cứ đắm chìm bất hoại.

Chỉ riêng có lần ấy, từ đó về sau, anh không hôn cô như thế nữa.

Kể cả những lúc thân mật, đến vô cùng thân mật, nụ hôn của anh đã không còn được như lần đầu

Giữa họ ít khi có những cuộc gặp gỡ thường xuyên, anh rất bận, công việc chỉ là một phần, bên cạnh đó anh không chỉ có mình cô là bạn gái, song cũng chẳng hề giấu giếm điều này. Thỉnh thoảng có lần anh nghe điện trước mặt cô, hầu như chỉ ậm ừ mấy tiếng, nghe giọng điệu có đôi chút uể oải nôn nóng, thậm chí anh còn hơi hột chiếu lệ, bao gồm cả cô. Những lúc không vui, anh thường từ chối nhận điện thoại, mười ngày nửa tháng không gặp cũng là chuyện hết sức thường tình.

Quan Hạ nói chí phải, đàn ông không có tiền mà lăng nhăng thì là loại hạ lưu, trong khi đàn ông có tiền mắc thói lăng nhăng, người ta lại bảo họ phong lưu, anh chỉ tính phong lưu mà thôi.

Có điều rằng, anh vẫn quan tâm cô theo cách riêng của mình, cô chưa hề đề cập gì, vậy mà vừa tốt nghiệp đã ký được hợp đồng với đài truyền hình, làm MC cho một chương trình quan trọng. Dần dà cô đã hiểu anh, song chẳng thể nào cắt nghĩa trọn vẹn được.

Thực ra thì đâu có gì không tốt, anh là người tình tuyệt vời, anh chi rộng rãi hào phóng, gì cũng có thể cho, ngoại trừ trái tim.

Thư Hi Viên cứ mê mẩn tự hỏi, anh có trái tim chẳng? Người đàn ông này có trái tim chẳng?

Thậm chí anh còn chẳng thiết hôn môi, từ trước đến nay, xong việc, anh lập tức vào nhà tắm xối nước, sau đó đi luôn, không hề ở lại qua đêm—anh đang chống cự, thậm chí cự tuyệt mối quan hệ này từ sâu trong thâm tâm mình—đương nhiên cũng có ngoại lệ, có hôm nửa đêm anh mò đến chỗ cô, lúc ấy người say khướt, khiến cô sợ hết hồn. Anh hành động thô bạo, hoang dại như thể đã hóa thân thành kẻ xa lạ, quần áo rách tơi tả dưới bàn tay, anh hùng hổ như chực muốn dằm nát cô ra thành trăm mảnh. Đau đớn khiến đầu ngón tay cô bất giác cào xước da anh.

“Tiểu Thư...” gò má nóng rang của anh áp lên cô, gọi cái tên ấy bằng chất giọng dịu dàng như nước: “Tiểu Thư...”

Anh thích gọi cô như thế vào những lúc thân mật, vào khoảnh khắc thỏa mãn nhất anh sẽ gọi: “Tiểu Thư!”

Bằng đi bấy lâu nay, cuối cùng anh đã cho cô một nụ hôn, cô thoáng ngẩn ngơ, nụ hôn này mê mẩn, nụ hôn này sâu lắng làm sao, thế mà hàng mi dài thướt của anh lại sụp xuống, phảng phất sự đớn đau, song vẫn hôn bằng tất cả sức lực.

Anh ngủ lại chỗ cô đến sáng vẫn chưa tỉnh, điện thoại của anh rơi trên thảm trải sàn, cô nhặt lên, thoát đầu định đặt lên kệ đầu giường, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đem vào nhà tắm. Cô tìm số điện

thoại sau cùng được gọi đi, một dãy số chẳng hiểu đại diện cho điều gì, chỉ chứng tỏ số máy ấy chưa từng tồn tại trong danh bạ của anh.

Cổ họng khô khốc, tựa như là chiếc lá bị mất nước, vẫn còn mạch sống đấy, nhưng đã bay màu xanh tươi.

Buổi tối, cô dùng điện thoại công cộng gọi đến số máy kia, chuông đổ rất lâu mới có người bắt máy, đầu giây bên kia là giọng một người phụ nữ còn trẻ, nghe xa xăm nhưng rõ ràng: “A lô.”

Cô bảo: “Xin lỗi, tôi nhầm máy.”

Cô trần trở nhờ người quen làm bên viễn thông, cuối cùng tìm ra tên đăng ký của số máy nọ, chỉ có ba chữ đơn giản ngắn gọn: “Đỗ Hiểu Tô.” mà dường như là cả một sự vỡ lẽ, Hiểu Tô (Xiǎo Sū), Tiểu Thư (Xiǎo Shū).

Thì ra là cô ấy.

[hết ngoại truyện 1]

*về 2 cái tên: lấy ví dụ thế này cho dễ hiểu, XiǎoShū(Tiểu Thư) và XiǎoSū(Hiểu Tô), đọc na ná nhau, giống như nhà mình đọc 2 cái tên Chung và Trung, Xu và Su ấy mà :D

*về Quan Hạ và Thư Hi Viên: nếu các cậu đã đọc Đời này Kiếp này, thì 2 cô gái này xuất hiện ở chương7 (đoạn Thủ Thủ nhận được bánh kem), riêng Quan Hạ còn xuất hiện trong chương10, là người cho Thủ Thủ vé xem ca nhạc.

*về Lôi Nhị: TT_TT tớ biết, tớ biết, thế nào cũng có ý kiến trái chiều về Lôi Nhị, đây là lý do tớ chần chừ không dám post ; ; các cậu cứ từ từ, đâu còn có đó. Và phải xác định tư tưởng là: ngoại truyện PNTT viết với mục đích “chúng mình viết cho nhau coi” thế nên khó hiểu là chuyện... cơm bữa, tớ đã quen rồi ; ; tớ cũng chỉ là độc giả, mọi nhận xét đều mang tính vô đoán, các cậu đừng xoay tở như NT của Đời này Kiếp này nữa nhé TT_TT tớ có biết gì đâu, 80% độc giả TQ có biết gì đâu, có sao thì đọc vậy thôi ; ;

29. Ngoại Truyện 2

Một chiếc lá dưới đất

Dịch | Schan.thích.Lôi.Nhị.moah

Lôi Vũ Tranh ở nhà hai ngày, đến tối chủ nhật, anh gọi điện cho thư ký dặn đặt vé máy bay, bà Thiệu Khải Hoàn lại bất ngờ bảo với anh: “Đặt thêm một vé nữa đi.” Đoạn tiếp lời, “Con gái bác Trần về rồi, con bé Trần Nghi Già nhà bác ấy vừa về, mai cũng đi Thượng Hải. Con bé ở nước ngoài mười mấy năm, về đây lạ nước lạ cái, đến Thượng Hải con đưa em nó đi loanh quanh chơi.”

Anh ngây người, Vì Lạc Huyền nấp sau lưng bà Thiệu Khải Hoàn, liềm le lưỡi trên anh, đoạn cười tươi roi rói, anh đành cười xòa: “Mẹ ơi, con còn bận việc...”

“Xong việc thì mời người ta đi ăn một bữa, dẫn em nó đi đây đi đó.” Thiệu Khải Hoàn hỏi: “Con tắt bật đến độ không dứt ra được một lúc à?”

Lôi Vũ Tranh sợ mẹ nổi giận, liền vội nói: “Vâng, vâng.”

Mà đã sáu bảy năm rồi anh chưa gặp lại Trần Nghi Già, lần cuối cùng thấy mặt nhau có lẽ là từ nhiều năm trước, cô bé về nước nghỉ lễ giáng sinh. Năm đó cùng lắm cũng chỉ tầm mười năm mười sáu tuổi, anh chỉ nhớ con bé có mái tóc nhuộm đỏ loét, nom không khác gì dân bụi đời, vừa nghĩ đến thôi mà anh đã thấy đau cả đầu.

Rút cuộc, anh đợi ở sân bay nửa ngày trời mà chẳng thấy cô nàng bụi đời trong trí nhớ kia đâu, anh tự nhủ, chắc lại đến muộn rồi đây. Mấy cô tiểu thư này chuyên môn chẳng bao giờ có ý thức về thời gian, trong khi mình lại không thể đợi được, may mà vé máy bay có thể hoãn ngày.

Anh đang tính đi đổi vé, chợt nghe sau lưng có người gọi tên mình bằng một chất giọng lạnh lạnh: “Lôi Vũ Tranh!”

Ngoài đầu nhìn, thì gần như không thể nhận ra nổi, nói cho cùng đã nhiều năm không gặp, tuy dáng dấp Trần Nghi Già vẫn vậy, song đường nét khuôn mặt nở nang, tóc ngắn mắt to, lại quần bò áo phông xuyên tông, nom hoạt bát như một đứa con trai. Chỉ khi bật cười mới lộ ra vẻ thanh tú của người con gái, trái ngược với anh, Trần Nghi Già tỏ vẻ rất cởi mở tự nhiên: “Cửa kiểm tra an ninh ở đâu thế nhỉ?”

Hai người không có hành lí là mấy, nên kiểm tra rất chóng vánh đã xong, Trần Nghi Già lòng khấp khểnh, mồm miệng luyến thoắng, suốt chuyến bay chỉ nghe tiếng cô ấy lú lo tít tít, nào là tiếp viên hàng không xinh chưa kia, nào là bánh nướng mai cua vàng ở Bắc Kinh ngon lắm nhé. Tiếng cô ấy lanh lảnh véo von, nếu theo miêu tả của người xưa thì là: “mâm ngọc đầu bồng nảy hạt châu”, có điều châu ngọc còn đang nảy dở dương thì Lôi Vũ Tranh đã thấy đầu mình âm ỷ cơn đau.

Ra khỏi sân bay, có tài xế đến đón, anh vẫn phiền não vấn đề bố trí làm sao cho ổn thỏa cô tiểu thư này đây, thì Trần Nghi Già đã nhanh nhẩu: “Đưa em đến biệt thự cao cấp, em đặt phòng bên đó rồi. Bạn em còn đang đợi để đi lượn phố nữa, anh cứ lo việc mình đi, không cần bận tâm đến em.”

Bất giác anh thở phào: “VẬY TỐI MAI ANH TIẾP ĐÃI EM SAU.”

Cô đồng ý rất thẳng thừng: “Thế nhé! Nhưng mà em không ăn đồ Tây đâu đấy!”

Anh chuyển lời cho thư ký hay, Đơn Uyển Đình tận tâm tận lực đặt chỗ ở một nhà hàng chuyên các món đặc sản. Vậy mà vừa vào cửa, anh đã thấy ngay Thượng Quan Bác Nghiêu. Trần Nghi Già cũng để ý: “Kia chẳng phải Thượng Quan sao? Ồ, anh ấy đưa bạn gái đi ăn à? Kinh chưa, còn dẫn đến cả hai em!”

Thượng Quan Bác Nghiêu xem chừng đang kể chuyện khôi hài nào đó, chọc cô gái ngồi đối diện phì cười, còn cô bên cạnh vẫn cúi đầu nhấp trà. Trần Nghi Già qua đàng đấy, vỗ vai cậu ta: “Này Thượng Quan!”

Thượng Quan Bác Nghiêu quay đầu nhìn thấy cô ấy thì vui mừng xen lẫn kinh ngạc: “Là em à? Về từ bao giờ đấy?”

“Về được nửa tháng rồi, cả ngày ở nhà quần đùi bố mẹ, cuối cùng mẹ mới chịu thả em ra ngoài vui chơi.” Nói đến đó liền hạ giọng: “Nhưng lại phải người đến giám sát em.”

“Giám sát á?”

Trần Nghi Già giả vờ nói thế, Thượng Quan liền ngoảnh mặt, ngó thấy Lôi Vũ Tranh, tức thì phá ra cười: “Lôi Nhị à, bây giờ cậu càng ngày càng khá đấy.”

Lôi Vũ Tranh cười trừ, song không lên tiếng. Trong khi Trần Nghi Già nổi tính hiếu kỳ hỏi người con gái đi cùng Thượng Quan: “Đây là...”

“Bạn anh, Đỗ Hiểu Tô, Trâu Tư Kỳ.” Đoạn ngoảnh lại, giới thiệu với Đỗ Hiểu Tô và Trâu Tư Kỳ: “Đây là Trần Nghi Già, em này học dưới anh.”

Trần Nghi Già nở nụ cười đáng yêu, chào hỏi bọn họ, rồi bảo Lôi Vũ Tranh: “Hay chúng ta ngồi chung bàn với Thượng Quan và mấy chị ấy luôn nhé.”

Thượng Quan mừng rỡ, bảo: “Nào nào, ngồi cùng cho vui. Ăn xong cả bọn đi đánh mát chược, ai thua phải khao bữa đêm.”

Trần Nghi Già hào hứng: “Hay quá! Từ hồi được bạn cùng phòng dạy trò mát chược đến giờ, em chưa chơi một trận nào đã đời nào cả, lúc chuyển nhà khó lắm mới có bà hàng xóm biết chơi, tiếc bà ấy lại là người Nhật Bản, chỉ biết đánh mát chược theo kiểu Nhật thôi. Cơ mà thế này thì không ổn rồi, ba người còn thiếu một chân, trời ơi, chán chết đi được.” đoạn vừa nói, vừa gọi bồi bàn: “Đem menu lại đây nhé, mau gọi món đi, ăn xong chúng ta đánh bài vậy.”

Bấy giờ Lôi Vũ Tranh mới lên tiếng: “Đánh bài cái nỗi gì.”

Trần Nghi Già đảo quanh bảo: “Vậy đi hát nhé, em là chúa hay hát, chỉ sợ anh chị không đọ được em thôi.”

Chung quy, sau bữa ăn đó mọi người cùng đi hát Karaoke, Thượng Quan là khách quen ở mấy quán hoạt động về đêm, nên địa điểm tùy cậu ta chọn. Vừa đặt chân vào cửa, toàn bộ quây tiếp tân đều nhìn mặt cậu ta, nom hân diện vô cùng, dọc đường, còn có vô số nhân viên phục vụ đánh tiếng chào hỏi: “Hôm nay anh đến hát ạ?”

Vậy nên lúc vào phòng hát, Trần Nghi Già liền hỏi: “Này Thượng Quan, chúng mình quen nhau nhiều năm rồi, sao em không biết anh ở giang hồ cũng có tiếng nhỉ?”

Thượng Quan rầu rầu: “Nhắc đến làm gì, anh có biết đâu.”

“Trông cái dáng vẻ đã biết anh là cậu ấm con nhà giàu rồi!” Trần Nghi Già cười tươi rói: “Tiếng Quảng Đông nhà anh nói thế nào ấy nhỉ?” đoạn cố rặn giọng Quảng Đông: “Quan Tử Cốt Cốt.” (anh đẹp trai hào hoa.)

Thượng Quan đang nhắc ly, suýt nữa thì chết sặc nước lạnh: “Em còn biết cả câu này cơ á?”

“Bạn cùng phòng với em là người Hồng Kông, nó dạy em đấy.” Trần Nghi Già đùa: “Chốc nữa cả nhà mình đừng chọn mấy bài tiếng Quảng nhé, kẻo có thiếu gia đất Lĩnh Nam ở đây, hát không hay anh ta lại cười cho thối mũi.”

Đỗ Hiểu Tô hơi bất ngờ, đánh bạn với Thượng Quan bấy lâu nay, ngày thường quen nghe anh nói giọng Bắc Kinh, giờ mới biết anh gốc Quảng Đông. Thượng Quan đoán biết cô không tin, mà trong phòng ồn ào quá, anh phải nghiêng mình giải thích với cô: “Mẹ anh là người Bắc Kinh.” Lúc ấy lại bị Trần Nghi Già bắt quả tang: “Này! Cấm chỉ xâm xì nhé!” đoạn cô bé nháy mắt với Thượng Quan.

Thượng Quan cốc đầu con bé một cái, bảo: “Chỉ được cái tinh ranh.”

Trần Nghi Già xoa chỗ vừa bị cốc rõ đau, vội kể tai Lôi Vũ Tranh thì thào: “Em thấy chị Đỗ nhất định là bạn gái Thượng Quan rồi, anh chàng quan tâm chị ấy thế cơ mà.”

Lôi Vũ Tranh không nói gì, song Thượng Quan đã réo: ‘Này này! Cấm chỉ xâm xì nhé!’

Trần Nghi Già nhe răng nheo mắt trêu cậu ta: “Quan châu đốt đèn cấm dân đen nổi lửa!” Lôi Vũ Tranh dú chiếc mic vào tay cô, bảo: “Hát đi.” Quả nhiên Trần Nghi Già là trùm sò karaoke, chiếc mic truyền qua truyền lại từ tay cô sang tay Trâu Tư Kỳ, hai người đàn ông bị chầu rìa. Thượng Quan là người không thích ngồi yên một chỗ, liền kéo Lôi Vũ Tranh ra ngoài hóng gió. Đi dần về cuối hành lang là một vườn hoa trên không rất to, có hồ bơi lộ thiên và ghế nằm, bên hông tay vịn kê chiếc ghế mây nhìn thẳng ra màn đêm phồn hoa. Cái không khí ồn ào, huyền ảo của phố xá đang cận kề bên tai, mà cảm như nghe lòng mình tĩnh lặng lạ. Hai người tựa hồ bên lan can, chăm điều thuốc, cùng nhau chuyện trò, Thượng Quan sức nhớ ra: ‘Đúng rồi, tôi có bạn muốn mua nhà bên chỗ công ty cậu, cậu cho tôi cái giá ưu đãi nhé.’

Lôi Vũ Tranh buột miệng: “Thì cậu cứ bảo người ta đem danh thiếp của cậu đến tìm thư kí chỗ tôi .”

“Thế nhé.” Thượng Quan nhe hàm răng trắng bóng ra cười: “Cảm ơn cậu.”

Đến hôm sau thì Lôi Vũ Tranh cũng quên khuấy mất chuyện này, công việc của anh vốn tất bật, may mà Trần Nghi Già hoạt bát hiểu động, thêm cái bạn bè cô ở Thượng Hải cũng nhiều, nên chẳng qua, anh chỉ bớt chút thì giờ đưa cô nàng đi ăn cơm, đi mua sắm, hoặc thỉnh thoảng phụ trách đưa đón, tạm thời mọi việc vẫn dễ xoay sở. Đến cuối tuần, anh làm thêm giờ ở công ty, Đơn Uyển Đình sức nhớ ra phải hỏi anh: “Đúng rồi, thưa anh Lôi, có bạn của anh Thượng Quan cầm danh thiếp đến, chỉ đích danh muốn mua một căn hộ loại một trong thành phố. Mà căn đó trước đây vốn đứng tên cô Đỗ, bởi anh đã dặn dò cẩn thận rằng căn nhà đó do đích thân anh xử lý, nên tôi đành lưu số điện thoại của người kia lại, đến nay vẫn chưa trả lời họ được.”

Cô thư kí dè dặt quan sát sắc mặt giám đốc, thực ra cũng chẳng đoán biết được gì, xưa nay Lôi Vũ Tranh vẫn luôn mang dáng vẻ Thái Sơn sụp đổ trước mắt cũng không biến sắc, chuyện to bằng trời cùng lắm thì anh chỉ khẽ nhủ mày, còn hôm nay, đôi chân mày vẫn bình lặng không hề chụm đầu vào nhau, nghe giọng điệu anh trầm tĩnh: “Tôi biết rồi.”

Buổi tối về nhà, anh cân nhắc phút chốc, rồi mới gọi cho Thượng Quan, chuông đổ hồi lâu mà không ai nhận điện, đang tính thôi thì đầu dây bên kia nhắc máy, là một người con gái: “Xin chào.”

Anh không lên tiếng.

“A lô!” Cô lặp lại câu hỏi: “Xin hỏi ai thế ạ?” Đợi đã mấy giây mà không thấy tiếng trả lời, rồi dường như giọng cô gọi với về một nơi xa: “Này Thượng Quan, không thấy ai nói gì, hay anh qua nghe đi này.”

Thế là anh cúp máy.

Bấy lâu nay anh không hề hay biết mình có thể nhận ra tiếng cô ấy, anh cứ ngồi thừ ra đó phải đến vài giây không mấy may suy nghĩ, một lúc sau, điện thoại bất ngờ đổ rung, trong căn phòng im ắng, tiếng ro ro lại trở nên đột ngột khác thường.

Anh vẫn lặng người, điện thoại trong tay rung lên bần bật, run rẩy hết như trái tim anh lúc này, cứ run mãi, run không ngừng, nó khiến tay anh ngứa ran, cuối cùng đành nhận điện.

“Lôi Nhị hử” Giọng điệu Thượng Quan nhẹ nhàng: “Mới rồi cậu gọi tôi à?”

Chốc lát sau anh mới trả lời: “Ừ, tìm cậu đi ăn.”

“Tôi đang ở bờ hồ.” dường như Thượng Quan vô cùng mãn nguyện trả lời: “Qua đây chơi đi, bọn này đang làm thịt nướng, cậu ngồi thơm chưa này... chẹp chẹp”

Lôi Vũ Tranh biết cậu ta có một tòa biệt thự ở ven bờ Thái Hồ, thoát đầu là một tòa biệt thự cũ xây từ thời dân quốc, sau giải phóng bị tịch biên sung công. Vài năm trước được đưa ra đấu giá, cuối cùng vào tay Thượng Quan, không bao lâu sau thì sửa chữa lại toàn bộ như mới. Vườn hoa giả sơn có hồ bơi nhân tạo, bảo là từ hồ nhìn ra, có thể thưởng thức được toàn cảnh non xanh nước biếc. Thượng Quan thường rủ rê bạn bè đến đó chơi vào dịp cuối tuần, nhóm bạn thường dựng lò nướng thịt ở sân, cũng bởi quanh năm khói lửa hun như thiêu như đốt, nên nghe nói có giàn hoa tử đằng cổ xưa, do đích thân một danh sĩ tự tay trồng từ những năm Quang Tự Thanh Mạt, cuối cùng thành ra bị hun chết nghèo luôn, nhiều lần Diệp Thận Khoan hay khen đùa rằng đây quả là tấm gương điển hình cho việc “đốt dần làm củi, giết hạc làm thịt, phơi quần giữa ngàn hoa, tuổi trong chỉ để rửa chân”. Nói tóm lại thì, cả bọn theo thói quen hay đi ăn đồ nướng thế nào cũng đến biệt thự của Thượng Quan.

“Thôi, mai bận rồi.” Anh vội nói, “Thế nhé, cậu cứ làm việc của mình đi, tạm biệt.”

“Ồ, bái bai.”

Anh cầm chìa khóa xe ra khỏi cửa.

Cứ đi mà chẳng hề có đích đến, ráng chiều bên đường cứ vùn vụt lướt qua mắt mình, chắc là tím, là đỏ, hay là những màu lung linh buông mình qua khung kính ô cửa xe. Thành phố đang tổ chức kỷ niệm vì hòa bình, náo nhiệt phồn hoa len lỏi khắp nơi nơi. Nhưng chẳng hiểu tại sao, trong lòng thường trực nổi ngán ngấm.

Sau cùng, anh dừng xe, gọi bữa cho một số điện thoại lưu trong danh bạ.

Xem chừng người đó không ngờ anh sẽ chủ động liên lạc, nên thậm chí nghe giọng điệu có đến vài phần mừng vui kinh ngạc, nửa nũng nịu nửa quở trách: “Anh à?”

“Em đang ở đâu thế?”

“Em vẫn đang ở trường quay.” Rồi vồn vã nói như chỉ sợ anh sẽ ngắt máy: “Nhưng mà xong xuôi cả rồi, hay em qua chỗ anh?”

“Vậy anh đợi em ở khách sạn.”

“Vâng.” Cách nhau xa lắc bên kia đường dây điện thoại mà đã có thể suy ra điệu bộ khắp khối của cô, rồi ngay cả giọng nói cũng thêm phần ngọt ngào: “Em lập tức tới ngay.”

Sau khi thân thể đã rệu rã cực độ, trí óc tạm thời là một khoảng trống hoác, nhưng lại có thứ cảm giác hư vô ủa về, khiến anh thấy mệt mỏi đeo đẳng. Mặc những dòng nước vôi hoa sen xối trên người, dường như có sự tê dại, mà càng thêm nổi bải hoải, cứ như là cả con người đã thiếu hụt đi mảnh nào đó, song cũng chẳng biết phải điền vào đâu.

Anh tắm ước chừng rất lâu, sau đó Hứa Ưu gõ cửa, cất giọng dí dỏm: “Cần em vào kì lưng hộ anh không?”

Anh không trả lời, tắt vòi hoa sen, cầm khăn tắm lau khô những giọt nước trên người, thay quần áo xong xuôi rồi ra ngoài.

Hứa Ưu biết thói quen của anh, vậy nên tuy có thất vọng, song thấy mái tóc anh ướt đầm dề, cô ấy dịu dàng hỏi: “Để em sấy tóc cho anh rồi hẵng về?”

“Không cần đâu, cảm ơn.” Cách nói ấy khách sáo mà xa cách, dường như tâm trí đang để đi đâu. Dưới ánh đèn vàng vọt của gian phòng, chỉ thấy viền môi anh mỏng mảnh khẽ nhếch lên một đường cong đượm vẻ hững hờ, tưởng số nói dần ông có môi mỏng thường bạc bẽo, Hứa Ưu không thể phủ nhận, người đàn ông này xưa nay mang trong mình lòng gang dạ sắt. Qua lại đã gần hai năm mà cô hầu như không cách nào cắt nghĩa được bất kì nét mặt nào của anh, huống hồ đêm nay nom tâm trạng anh có chút khác thường, tuy không dễ đoán biết, nhưng cảm nhận của cô rất mãnh mẽ. Vậy nên chẳng nhiều lời hơn nữa, cô lấy áo khoác, giúp anh mặc xong xuôi, ánh mắt ngóng theo anh ra đến tận cửa: “Anh lái xe cẩn thận nhé.”

Tay anh đã đặt trên nắm đấm cửa, bất ngờ ngừng một lúc, đoạn quay người nhìn cô: “Dạo trước em nói muốn đổi xe đúng không? Porsche 911 cũng khá đấy, rất hợp với em, mua dòng đó đi, lúc lấy xe thì nhớ gọi điện cho tài xế của anh, sẽ có người đến thanh toán.”

Cô mừng rơn, kiễng chân nín cở anh, tươi cười bảo: “Thật không? Sao đột nhiên lại tặng em quà to thế? Anh đang mưu mô gì đúng không?” nói rồi cô liền chu môi định hôn anh, vậy mà anh lại nghiêng mặt tránh né: “Em vốn dĩ rất thông minh, em nên tự hiểu.”

Vòng tay đang quàng lấy cổ anh dần lỏng lẻo, dường như sức lực toàn thân đã bị rút cạn, mười ngón tay bắt đầu rét run, cái lạnh chạy đến lòng bàn tay, khiến cô không còn chống đỡ được nữa, cánh tay trượt khỏi vai anh, lúc đó cô chừng như điếng người, chỉ biết đứng như trời trồng, ngơ ngác nhìn anh.

“Sau này nhớ tự chăm sóc bản thân, nếu không phải quay phim thì đừng thức khuya, cũng đừng tin bạn bè mà vùng tiền đầu tư bừa bãi.” Khóe môi anh khẽ nhích lên, thực ra những lúc ấy nom anh quyến rũ nhất, vậy mà từ nay trở đi cô không còn được nhìn thấy nữa.

“Có gì khó khăn cứ gọi cho anh.” Anh hôn cô lần cuối, nụ hôn đặt trên gò má như chuồn chuồn lướt nước, chạm nhẹ, mà chẳng gọi lên bất kì sự ầm ập nào, thế rồi anh đã mở cửa rào chân đi thẳng.

Bước vào thang máy, anh soi thấy khuôn mặt mình, nó vô hồn mà hốc hác, lúc ấy tầm rạng sáng, thành phố sầm uất giờ đã lắng mình vào giấc ngủ, trong thang máy lặng ngắt như tờ.

Cũng chưa hẳn là chán ngán, có điều anh không muốn duy trì mối quan hệ này nữa, tuy rằng Hứa ưu rất xuất sắc, lại chưa hề gây phiền hà gì cho anh, cô ấy từng là một bông hoa xinh đẹp khiến anh hài lòng mãn nguyện. Song chẳng hiểu tại sao, đêm nay anh thấy mình rệu rã, vậy nên mới chọn cách chia tay.

Biết đâu thay đổi cuộc sống trước đây cho hợp lý một tí lại chẳng tốt hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lôi Vũ Tranh vừa đi đánh tennis, thấy còn sớm, liền gọi điện cho Trần Nghi Già: “Đi ăn cơm trưa nhé.”

Trần Nghi Già phần khởi bảo: “Được thôi, em đang dạo phố với bạn, anh qua đón em đi.”

Cô bé đứng ở một góc quảng trường đợi anh, anh lái xe đến, thấy cô đứng bên đường, chỗ đó cấm đỗ, anh đành giảm tốc độ, định bảo cô qua bên kia đợi. Ai ngờ cô kéo xoạch cửa xe, lao như bay lên ô tô.

“Liều thế!”

“Thỉnh thoảng làm liều một tẹo cũng thú vị phết.” Cô túm túm, thắt dây an toàn: “Lại đưa em đi ăn đồ gì ngon đấy?”

“Thấy món thịt nướng thế nào?”

Cô bảo: “Cái đó phải tự nướng mới hấp dẫn.”

“Vậy anh đưa em đến một nơi này.”

Ra khỏi thành phố rồi song cô không hề hỏi đi đâu, chỉ chăm chăm nhìn anh lái xe trên đường cao tốc, rồi bùm miệng ngáp dài một cái, chẳng mấy chốc lăn đùng ra ngủ.

Anh đảo mắt nhìn qua gương chiếu hậu, thực ra mặt mũi cô bé vẫn vương nét ngây thơ của trẻ con, xem chừng có vẻ thiếu ngủ, anh không có em gái, nhưng cứ cảm giác, nếu có, chắc cũng thế này thôi.

Anh lao xe rất nhanh, lúc sắp đến nơi thì cô bé vừa tỉnh, căn biệt thự của Thượng Quan nằm ở vị trí rất đẹp, khuất sau một góc ven hồ, nom như bờ biển, nhưng nước hồ so với nước biển thì có phần tĩnh lặng hơn. Dọc hai bên đường trồng toàn hoa mai, độ này chỉ thấy lá cành sum suê, bao giờ hoa nở hẳn sẽ ngát hương muôn nơi. Cô trông cảnh sắc đẹp nhường vậy, bất giác hỏi: “Anh có biệt thự bên hồ à? Xa xỉ quá nhỉ!”

“Của Thượng Quan đấy.”

Mặt mày cô cong cong nét cười: “Thì ra là nhà tư bản Thượng Quan.”

Cánh cổng sắt chạm trổ hoa văn dần rộng mở, Thượng Quan đích thân ra đón tiếp họ: “Ô, thật chẳng ngờ, đường xa thế cơ mà, nề quá đi.”

“Không hoan nghênh à?”

“Hoan nghênh chứ, đương nhiên hoan nghênh rồi!” Thượng Quan nở nụ cười thường trực: “Không hoan nghênh cậu, thì tôi vẫn phải hoan nghênh Nghi Già cơ mà.”

Tài xế đến đưa xe đi, anh và Nghi Già vừa nói chuyện cùng Thượng Quan, vừa theo lối đi qua khu giả sơn, từ xa, quả nhiên đã thấy lò than nướng thịt, cả đám người nói cười rôm rả, sôi nổi khác thường. Dấu cách nhau một khoảng xa xôi, nhưng anh vừa đưa mắt đã thấy ngay cô ấy.

Đỗ Hiểu Tô ngồi trên một chiếc ghế dựa dưới tán hoa quế, cô ngả đầu trò chuyện cùng Trâu Tư Kỳ. Nhìn từ đằng xa, gương mặt nghiêng nghiêng trông có phần thoải mái, song đầu mày khóe mắt vẫn đượm nét buồn bã. Chẳng hiểu tại sao, lồng ngực anh có cảm giác yên bình đến lạ, dường như việc nhìn thấy cô đã khiến anh an lòng.

Dẫu thật gần nhưng cũng rất xa xôi.

[hết ngoại truyện 2]

30. Ngoại Truyện 3

Từ Boston đến Bắc Kinh

Dịch | Schan.thích.Khoai.môn

Nắng rực rỡ xuyên qua lớp tường kính, rọi vào phòng chờ sân bay, trong phòng bật điều hòa nên không ít người xung quanh đã thiu thiu gà gật.

Tớ lại rất tỉnh táo, mấy khi mới được cầm PSP chơi cho đã ghiền, chợt nghe có tiếng bước chân đang tiến lại gần, rồi người đó ngồi xuống chỗ trống bên cạnh.

Tớ chẳng buồn ngước lên, mà cũng không lấy làm lạ vì sự xuất hiện của bác ấy.

Mẹ tiễn tớ đến cửa kiểm tra an ninh là quay về luôn, lúc chia tay còn rưng rưng, như thể không yên tâm để tớ ngồi máy bay một mình, mà tớ cũng ngại bóc mẽ cơ. Thực ra mẹ tớ đã man lăm, hồi tớ 3 tuổi mẹ đã quăng tớ lên máy bay, một thân một mình từ Mỹ về Trung Quốc, tuy mẹ nói sẽ có người đón tớ ở sân bay, nhưng cả hành trình dài đến mười mấy tiếng đồng hồ, tớ muốn đi vệ sinh cũng phải nhờ mấy chị tiếp viên hàng không xinh đẹp giúp, kì thực chuyện đó khiến tâm hồn trẻ thơ của tớ bị tổn thương kinh khủng.

Đứng trước các chị ấy, các cậu có tè được không hả? Tuy lúc đó tớ mới chỉ 3 tuổi thôi, nhưng tớ cũng là đàn ông chứ bộ!

SO, tớ phải cố lờ chị ấy đi vậy.

“Đừng suốt ngày chơi điện tử nữa.”

Tớ chỉ muốn lờ cho bác ấy một cái, để mẹ tớ vừa đi, đã có ngay người khác đến cản nhần.

Ở phương diện này, 2 người quả thực là một đôi trời sinh.

Bác lại với tay xoa đầu tớ, như thường ngày tớ vẫn làm với Hate ở nhà. Nhưng Hate là cún, tớ không phải cún. Mẹ tớ ghét chó lắm, nhưng cuối cùng vẫn không cấm được tớ nhận nuôi Hate, mà cái tên này là do mẹ tớ đặt, mẹ tớ nói chó đáng ghét, chỉ có mèo mới đáng yêu thôi, trong khi tớ chả thích mèo.

“Cao thêm rồi nhỉ.” Bác ấy ngày càng táo tợn, vò tóc tớ sắp rồi hết rồi này. Đành rằng tóc tớ có ngắn thật, nhưng cũng có phong cách cả đấy nhé?

Cuối cùng, tớ gườm: “Bác lại đến Boston họp à?”

“À, đến bàn chuyện làm ăn.” Bác thanh thoi ngả lưng vào thành ghế, dáng dấp khanh khách đầy phóng khoáng, mang nét đẹp điển hình của người đàn ông Châu Á, tuy tớ chưa tiếp xúc nhiều với người Châu Á, nhưng dù sao tớ cũng từng sống ở Bắc Kinh mấy tháng, tớ biết số đàn ông đẹp trai như ông bác đây quả không nhiều. Tuy tớ vẫn chưa hiểu rõ cuộc mẹ và bác là thế nào với nhau, song từ lúc biết chuyện đến nay, dường như lúc nào bác ấy cũng xuất quỷ nhập thần, hiện ra như một kỳ tích vào đúng lúc mẹ bỏ lại tớ một mình.

Lần đầu tiên, hình như năm đó tớ 2 tuổi, nếu trí nhớ của tớ chưa đến nỗi nhầm lẫn, thì khi ấy đang đánh nhau với thằng cha Eamon cao to hơn hẳn ở nhà kế bên, đúng lúc cô bảo mẫu vào bếp thì nó cầm hòn đá chọi đầu tớ, thế là mình tớ đứng đấy khóc tu tu, rồi chẳng hiểu bác ấy từ đâu nhảy ra, ôm đứa bị vỡ đầu là tớ, lao xe như bay đến bệnh viện gần nhất.

Lúc khâu ở bệnh viện, tớ khóc không ngừng, bác ấy làm đỡ đủ trò dỗ dành, cuối cùng đồng ý đưa tớ đi ăn kem. Sau đó không chỉ dẫn tớ đi ăn kem, mà bác còn đưa tớ đi xem hải âu, kết quả tớ ngủ quên trên xe, lúc mở mắt ra, đã thấy mình nằm trên chiếc giường con ở nhà.

Tớ chưa từng nói với mẹ về chuyện này, lúc đó tớ cảm giác như thể bác ấy là do mình tưởng tượng ra, hoặc chỉ là mơ. Nên cả một quãng thời gian dài, tớ đã gọi bác ấy là Aladdin, cũng bởi tớ cảm thấy bác ấy chính là nhân vật trong cổ tích, xoa xoa cây đèn thần là lập tức sẽ xuất hiện, rồi có thể đáp ứng mọi điều ước của tớ, miễn là những điều ước ấy đừng xa vời quá.

Điều ước xa vời thực tế nhất mà tớ từng thổ lộ với bác ấy là vào trước đêm Giáng Sinh năm ngoái, bác hỏi tớ thích quà giáng sinh gì, cả năm rồi tớ cứ ao ước có một con ngựa nhỏ cho riêng mình, thế là tớ nói tớ thích ngựa con.

“À, quà này thì to quá nhỉ, ông già Noel không nhét vừa chiếc tất của cháu đâu.” Bác ấy tùm tùm bảo trên thế, tớ biết vậy là không được ngựa rồi, lần nào mẹ không muốn mua gì cho tớ, mẹ luôn giả lả với y chang.

Sau đó bác nghĩ cách dứt lốt cô bảo mẫu, nhân lúc mẹ vắng nhà, bác lén dẫn tớ tới trường đưa ngựa chơi nửa ngày, tớ vui lắm, vui vô cùng. Tớ thích con ngựa nhỏ màu nâu đến độ lên rồi không muốn xuống nữa, tớ biết mỗi lần tớ nũng nịu, là bác sẽ chịu ngay, quả nhiên bác nói: “Thôi được rồi, con ngựa này là của cháu, nhưng mà tạm thời đành gởi nuôi ở đây, cháu có thể đặt cho nó cái tên.”

Tớ vừa mừng vừa ngạc nhiên, song cũng phần bán tín bán nghi, đến phút chót, bác vẫn không quên dặn dò: “Về đừng kể với mẹ nhé.”

Đương nhiên rồi, quyết không để mẹ biết.

Aladdin chỉ là của riêng tớ.

“Mẹ cho cháu về thăm ông nội và bác cả.” Tớ nhe răng lè lưỡi trên bác ấy: “Cả ông bà ngoại nữa.”

Ông bà ngoại đã thương tớ nhất rồi, mà ông nội còn chiều tớ hơn, tuy tớ suốt ngày trêu chị Nguyên Nguyên, tớ bắt sâu róm dọa chị ấy, làm chết cá vàng ông nội nuôi, rung táo trên cây rụng sạch, còn cầm súng nước trèo lên hòn non bộ đóng giả điệp viên... bất kể tớ có phá phách nghịch ngợm gì đi chăng nữa, song ông nội vẫn quý tớ vô cùng.

Ông phần riêng sô cô la cho tớ, lúc đưa còn tươi cười bảo: “Ông nội mua ở Thụy Sĩ cho cháu này, ngon không?”

Tớ nhét đầy sô cô la vào miệng, ậm à ậm ở gật đầu.

Sô cô la ông nội mua thật tuyệt vời.

Bữa tối thế nào cũng có đúng món sủi cảo tớ thích nhất. Bà nội vừa gấp vào bát tớ, vừa bảo: “Bác cháu lâu lắm rồi chưa xuống bếp, hôm nay làm sủi cảo cho cháu ăn đấy nhé.”

Thực ra, bác tớ rất bận bịu, nhưng tớ thích quần chân bác, chơi trò điều hâu quắp gà con với chị Nguyễn Nguyên, lần nào bác thua, bác cũng xách tớ với chị mỗi người một tay: “Điều hâu sắp cất cánh nào!”

Thế rồi bác quay bọn tớ choáng váng luôn, còn vui hơn cả trò đĩa bay ở vườn trẻ.

Cả nhà có bà nội là đa cảm nhất, có lần bà tính, mỗi năm bà có thể gặp tớ mấy đợt, mỗi đợt được gặp tổng thể mấy ngày?

Lần nào đến lúc chia tay, bà cũng rơm rớm.

Bữa này có chị Nguyễn Nguyên đứng ra gánh vác trách nhiệm: “Bà ơi, ngày nào cháu cũng ở bên bà!”

Mà tớ chỉ có thể an ủi bà rằng: “Bà nội ơi, nghỉ hè cháu sẽ về ngay, về ngay...”

Thỉnh thoảng ông bà ngoại lại sang Mỹ thăm tớ, vậy mà ông bà nội chưa từng, nên mỗi độ hè là mẹ sắp xếp cho tớ về thăm ông bà.

Aladdin nói: “Bác với cháu vừa khéo ngồi cùng chuyến bay, hai ta đi chung nhé.”

Vừa khéo á?

Thôi đi, cháu có phải trẻ con đâu.

Cơ mà ngồi máy bay với Aladdin cũng có cái hay, bác ấy mua nhiều đồ ăn ngon, còn đọc nhiều truyện cổ tích cho tớ nghe nữa chứ, giữa chừng tớ lăn ra ngủ, bác ấy phủ cho cái chăn, chăm nom chu đáo vô cùng.

Tớ ngủ đâu chừng 2 tiếng, lúc dậy bác ấy gọi nước cam, tớ vừa uống nước cam vừa hỏi: “Bao giờ bác với mẹ cháu tái hôn?”

Về mặt bác trông khác hẳn.

Nói thực thì từ lâu lắm rồi, tớ dự tính sẽ hỏi bác ấy câu trên, mỗi lần chỉ cần hơi dă động đến chuyện này thôi là bác ấy đã đánh trống lảng rồi. Lần này ngồi chung máy bay, bác có muốn chạy cũng khó nhá, vả lại còn những mấy tiếng đồng hồ nữa, tớ tha hồ vắn hỏi.

“Trẻ con đừng lo chuyện đâu đâu.” Bác lại bắt đầu lờ cái bộ dạng đáng ghét: “Nhất là những chuyện cháu không hiểu lẫn không biết”

“Chẳng lẽ cháu không phải con bác à?”

Tớ tung quả bom thứ 2, về mặt bác ấy tỏ ra lúng túng không ngoài dự tính. Mẹ tớ luôn lảng tránh khi tớ hỏi rốt cuộc bố tớ là ai, một người có ông nội bà nội có bác cả có chị họ, sao lại không có bố chứ, mẹ tớ trước nay vẫn vô tư coi tớ như trẻ con.

Bác ấy nhìn tớ một lúc lâu không nói gì, tớ chợt có dự cảm xấu: “Không phải bác với mẹ cháu chưa từng kết hôn chứ?”

Nếu như họ đã li hôn, việc này còn dễ hiểu một tí, nhưng trong trường hợp họ vốn chưa từng lấy nhau, vậy thì chuyện này phức tạp hơn tớ tưởng nhiều.

Cuối cùng hỏi một đằng, bác ấy lại trả lời một nẻo: “Mẹ cháu khó theo đuổi lắm.”

“Thì cũng là phụ nữ cả thôi, mà cũng chẳng phải người phụ nữ thông minh gì cho cam.” Tớ ối ra máu mắt thôi, tớ quyết định dùng cái ý nghĩ người này là bố mình, một người thế này sao có thể sinh ra một đứa trẻ thông minh như tớ được, rõ là một bác ngốc, tớ thật sự sắp ối ra máu đến nơi rồi: “Đừng bảo với cháu bác theo đuổi mẹ cháu tám chín năm nay mà vẫn chưa được nhé.”

“Đây là chuyện riêng giữa bác với mẹ cháu, cháu đừng xen vào.”

Người đàn ông sĩ diện đã bắt đầu thẹn quá hóa giận.

Tất cả bề phái phản động đều là lũ hổ giấy, ông nội tớ dạy thế.

Tớ bắt đầu uống nước cam: “Được rồi, từ nay cháu sẽ không giúp bác nữa.”

Người đàn ông này bắt đầu cân nhắc, sau thì hỏi: “Cháu giúp gì được bác?”

Buộc lòng phải nói rằng đàn ông con trai một khi đã vướng vào chuyện yêu đương là chỉ số thông minh tụt hẳn, ví dụ như ông bố Aladdin này của tớ.

“Đương nhiên giúp được nhiều chứ”, tớ hào hứng bảo: “Mẹ cháu thương ai nhất nào? Đương nhiên là cháu rồi, chỉ cần cháu về phe bác, bác thua thế nào được?”

Bác là người mua ngựa cho tớ, bác dạy tớ đánh bóng chày, bác dẫn tớ đi công viên xem gấu bắc cực, mà cũng chính bác dạy tớ bơi, bác bế tớ đến bệnh viện, bác còn khuy gối thắt dây giầy cho tớ, bác ấy chính là bố tớ.

Tớ không giúp thì ai giúp bố đây?

Tớ tám tuổi rồi, vả lại tớ là đàn ông, đàn ông con trai không giúp đỡ lẫn nhau, thế là trái lẽ trời.

Còn như mẹ tớ thì—hừm, hai người đàn ông thông minh hợp sức tác chiến mà mẹ không xiêu lòng mới lạ đấy!

31. Ngoại Truyện 4

Ngược một tí cho nó khỏe

Dịch | Schan.là.fan.của.Đinh.Đinh

Bố tớ là một người, phải nói thế nào nhỉ, thời trẻ cũng là một nhân vật có tiếng tăm. Nghe nói trước đây, bố tớ cùng mấy chú bạn thân lâu năm được mệnh danh là “Tứ Thiếu Kinh Thành”, nghe cái tên đã biết không hay ho gì rồi.

Mẹ tớ vẫn bảo, tớ chớ có quần lấy bố, kéo lại bị lây cái tính hư hỏng. Nhưng nguyên văn thì không được như thế, trước nay mẹ không thừa nhận đó là bố ruột tớ, mà cứ khách sáo bảo rằng: “Con tránh xa bác hai của con ra, theo học tập bác cả kia kia.”

Theo bác cả thì học được cái gì? Học cái mẽ cả ngày tùm tùm nhưng thực chất bụng dạ suy tính toàn mấy thứ đen tối ấy à? Đừng chỉ đánh giá vẻ bề ngoài nom như quân bài tây của bố tớ (poker face), thực ra bố tớ rất tốt bụng. Dùng từ thích hợp để miêu tả thì đích thị phải là “miệng hùm gan sứa”. Đặc biệt là khi gặp phải khắc tinh như mẹ tớ, mẹ đã nổi cơn lên thì bố cũng đành gơ tay chào thua, thật chẳng hiểu nổi trong kinh doanh, bố tớ làm ông chủ kiêu gì nữa.

Mẹ tớ khác người lắm, chẳng giống ai, vì thế mà bố tớ toàn phải chịu ầm ức, luôn theo sau mẹ tớ, thậm chí chẳng dám to tiếng dù chỉ nửa câu. Nghe nói trong truyện này còn có liên quan đến chú ba, ông nội có tổng cộng 3 người con trai, vậy nên tớ có bác cả, bác hai, chú ba, nhưng không có bố. Ôi chao, đời người ấy à, chính là một cái ca đựng nước đánh răng, các cậu bảo nó là chỉ là cái ca để trong nhà tắm thì nó chính là cái ca để trong nhà tắm, nếu bảo nó là ca uống nước thì nó chính là ca uống nước.

(chỗ này chơi chữ, đời người là cốc nước, bảo nó là “hài kịch” thì nó là hài kịch, bảo nó là bi kịch, thì nó cũng chính là “bi kịch”)

Thoạt đầu thì tớ học ở Mỹ, bố bay qua thăm nom suốt, lúc sắp vào tiểu học, ông nội bảo gọi tớ về quê hương. Trước nay mẹ tớ không thêm để ý đến bố tớ đâu, nhưng một khi ông nội đã lên tiếng, thì cả nhà đều rầm rập nghe theo. Thế là mẹ con tớ đành dọn về Bắc Kinh ở. Đừng để bị lừa bởi vẻ bề ngoài xinh đẹp của mẹ tớ, thực ra tính khí mẹ ngang ngạnh lắm! Bố tớ muốn đưa hai mẹ con đi ăn cơm mà ngày nào cũng

phải gọi tổng cộng chục cuộc điện thoại cho mẹ, còn tở ở bên giục giã nửa ngày trời, mẹ mới miễn cưỡng đồng ý. Đó là bữa cơm đầu tiên cả nhà tở gồm 3 người chính thức đi cùng nhau, bố tở vui lắm, chỉ thiếu điều chọn hết tất cả các quán ăn tại Bắc Kinh. Sau đó, tở quyết định đi ăn vịt nướng. Quán bán vịt nướng nằm ở một ngõ vắng vẻ mà nghèo, nhưng ở đó họ dùng củi từ cây ăn quả, nên vịt nướng thơm ngon vô cùng.

Có điều trước khi ăn vịt nướng, tở biết mẹ sẽ không dễ dàng hòa, quả nhiên, khi hai mẹ con bước vào phòng ăn, bố vừa hứng khởi đứng bật dậy thì mẹ đã bảo tở: “Chào bác hai đi.”

Vâng, lệnh mẹ đã ban thì khó mà cưỡng được, tở gọi bố ruột mình là bác hai thì chuyện còn ra thể thống gì nữa? Chẳng bằng cứ gọi là Aladdin như trước kia.

Mẹ tở quả thật là người bảo thủ và hay tự dối gạt chính mình, trong khi sắc mặt bố đã trầm hẳn xuống, bữa cơm đó bố không đụng đũa, chỉ cầm bánh đa cuốn thịt nướng cho tở. Mẹ tở bảo anh chiều thằng bé quá rồi đấy, làm gì có đứa trẻ nào lớn bằng từng này rồi mà người lớn vẫn phải bón cho ăn, bố tở chưng hửng, lần đầu tiên tở thấy bố mình tỏ thái độ với mẹ: “Chưa biết lần được bón tiếp theo là lần nào? Anh đã chiều con là mấy?”

(*chú giải món ăn ở đây)

Nghe câu ấy xong, trong lòng xót xa đến nỗi nước mắt chảy đầy một chậu to.

Có điều mẹ tở cũng có lúc mắc lỗi bố tở, mẹ không đồng ý để tở học ở trường tiểu học Cảnh Sơn, lúc sắp vào năm học, tở được đăng ký vào trường tiểu học số hai Trung Quan Thôn trứ danh. Mẹ không biết văn phòng mới của bố nằm ở khu Hải Điện, mỗi bận trời vừa đổ mưa to, bố đã lao đi đón tở, thậm chí không kịp gọi cả lái xe. Có hôm mưa bão, bố vẫn lái một chiếc xe mui trần, mà còn bảo mui xe bị kẹt, thành ra hai bố con bị ướt từ đầu đến chân như chuột lột. Lúc về nhà, gõ cửa, mẹ tở vừa nhìn thấy đã không biết làm gì hơn, trừ việc đá cả hai bố con vào nhà tắm với nhau.

(chú: Trung Quan Thôn là khu tập trung chất xám khoa học và nguồn nhân tài mật độ cao nhất Trung Quốc, có gần 40 trường đại học, tiêu biểu là Đại học Bắc Kinh, Đại học Thanh Hoa, có hơn 200 viện nghiên cứu khoa học quốc gia và nhiều trung tâm, viện nghiên cứu kỹ thuật công trình quốc gia...)

Tở ngậm mình trong bồn tắm, tiện hỏi bố: “Chiếc xe hơn ba trăm vạn của bố ấy, ghế bọc da xịn bị ẩm có đổi được không? Bố bảo mui xe bị kẹt, sau này gọi cho công ty bảo hiểm, bố không sợ bên Mercedes nói bố vu khống à?”

Bố tở nói: “Ghế da thì đáng bao nhiêu? Khỏi phải tìm công ty bảo hiểm, tự bố bỏ tiền ra thay.” Nói đến đó, bố liền vỗ đét vào mông tở, bảo: “Chóc nữa chóc có hé răng nói với mẹ con, con mà nói là bố không mua transformer cho đâu đấy!”

Tở lập tức ra giá, nói thách tận trời luôn: “Được ạ! Nhưng mà ngoại trừ transformer ra, con còn muốn cả gundam bản limited cơ!”

Bố bảo: “Tốt thôi!”

Nghe cái giọng huênh hoang ý mình có tiền này thử xem, chắc, người ta thì ngàn vàng khó mua một nụ cười mỹ nhân, bố mình thì ngàn vàng khó mua một đêm xuân.

Tối đó mẹ giữ bố ở lại ăn cơm thật, mẹ còn tự mình xuống bếp, mà một khi mẹ đã xuống bếp thì thế nào cũng có đại họa. Dầu sao tở cũng chẳng đụng vào đồ ăn, tở tở về quan tâm dồn sang cho bố, ăn xong bố còn gọi cho tở một chiếc pizza, mới được hai miếng, bố tở đã lăn ra đau dạ dày. Ngoài trời mưa to như trút nước, trong khi mui xe của bố bị kẹt không nhấc lên được, còn tài xế thì nghỉ chăm vợ đẻ. Bao nhiêu chuyện ngổn ngang dồn lại một đồng, mẹ cũng không đành lòng hắt bố ra khỏi cửa.

Đúng chín giờ tối, tở đánh răng, leo lên giường nghe mẹ kể chuyện, theo thường lệ thì là phải cầm cự thật lâu mới ngủ, nhưng cứ nghĩ đến transformer và cả gundam bản limited nữa chứ, thế là chốc lát sau, tở đã khép mắt vờ như ngủ. Mẹ đoán tở ngủ rồi, liền tắt đèn, ra khỏi phòng. Tở ém mình trong chăn gần 1 tiếng đồng hồ, rồi mới lén lút bò dậy. Ngó ra xem thì thấy phòng mẹ đã tắt đèn đi ngủ.

Tớ cứ đinh ninh khổ nhục kế của bố phen này thành công rồi, ai ngờ sáng hôm sau thức dậy thì thấy bố ngủ trên sofa phòng khách.

Tuy mẹ có chuẩn bị bữa sáng cho bố, nhưng tớ nhìn bố ăn sáng cũng chẳng vui vẻ mấy.

Ôi, bố mình chỉ được cái gian xảo, mà lại không có gan, nửa đêm bố cứ xộc vào, lẽ nào mẹ sẽ đuổi bố ra thật sao?

Phụ nữ chỉ cần dễ dàng ngon ngọt là được ấy mà! Mà lúc dễ dàng, tốt nhất là nên dày mặt một tý, trơ tráo một tý.

Thôi, cách mạng chưa thành công, bố ơi, bố cần tiếp tục cố gắng.

32. Ngoại Truyện 5 & 6

Thư gửi bác hai

Dịch | Schan.là.fan.của.Đỗ.Đình.Đình

Bác hai kính mến:

Khi bác đọc bức thư này thì con đã có mặt tại trại hè California, cùng trải qua một hè vui vẻ với các bạn thân từ tấm bé như Cherry, Kenway, và cả Sandy. Thế nên đầu thư, trước tiên con muốn gửi lời cảm ơn sự hào phóng của bác, con biết bác là người đã báo danh cho con, mặc dù mẹ không đồng ý cho con tiền, nhưng bác đã ngầm bảo công ty môi giới hạ giá, rồi tự mình móc tiền túi trả bù vào. Con thấy hóa đơn thể tín dụng của bác rồi, bác đừng trách thư ký Đơn, lỗi do con đã nhìn lên lúc chị ấy không chú ý.

Mẹ con chỉ là một bà mẹ đơn thân, nhiều lúc đời sống còn bị hạn chế, nhưng bản thân con cho rằng điều đó không liên quan gì đến khả năng quản lý tài chính của mẹ, mà vấn đề là, giá cổ phiếu tụt khiến mẹ thua lỗ thảm hại. Con biết thực ra bác cũng không chịu được, bởi có lần bác cố ý để lộ thông tin nội bộ trước mặt mẹ con, song mẹ lại không nghĩ ra việc mua vào số cổ phiếu đó, điều này khiến con cảm thấy mừng vui thanh thản. Bác cả vừa mới có bài phát biểu tại hội nghị của Ngân hàng trung ương, bác cả đã nhấn mạnh vấn đề trật tự trên thị trường tài chính, đồng thời hy vọng Ủy ban quản lý và giám sát chứng khoán có thể tăng cường hiệu quả giám sát, tin tức này tuyên bố trên phần lớn các phương tiện truyền thông. Thiết nghĩ nếu Ủy ban quản lý-giám sát chứng khoán mà biết bác ngang nhiên làm trái luật pháp, để lộ tư liệu về công ty, bác cả sẽ khó xử lắm đây.

Ông bà nội luôn mong con sẽ trải qua kì nghỉ hè đầu tiên tại Trung Quốc, nhưng bác lại tỏ thái độ kiên quyết muốn gửi con sang Mỹ, con cũng biết, đáng lẽ mẹ định đưa con sang Mỹ, nhưng tình hình công việc tạm thời không thể dứt ra được. Bác hai thân mến, kì thực nếu bác muốn đá con sang Mỹ cũng không cần phải phí sức vòng vo như thế, chỉ cần mua cho con một bộ Transformers limited edition là con sẽ nghĩ cách để mẹ không cần phải sang Mỹ với con nữa, tuy mẹ không nghe lời bác, nhưng con nói mẹ sẽ tin.

Bác hai ơi, con biết trong bức thư này sẽ có những câu khiến bác đau lòng. Thực ra con cố ý đấy, vì bác hại con. Bác là đồ lừa đảo! Bịp bợm! Lưu manh!

Dạo còn bé, con tin bác biết bao nhiêu, cũng sùng bái bác thật nhiều. Chính bác là người dạy con bơi, bác còn dẫn con đi nha sĩ, dẫn con đi xem gấu bắc cực, mua cho con đôi giày trượt băng đầu tiên... Ôi, quãng thời gian ấy niềm tin và sự tín nhiệm đặt cả ở bác, trong lòng con, dù cả thế giới có dối trá, nhưng con tin bác sẽ không bao giờ lừa con.

Thế mà bác lại phản bội lòng tin này của con!

Thực sự con quá đau lòng! Bác phải biết rằng con luôn hy vọng mình có thể giúp được bác. Khi xe ô tô của bác không kéo được mui, lúc ấy cả người ướt như chuột lột, mà tài xế xin nghỉ để chăm vợ đẻ, bác đã được con và mẹ rửa lưng tốt ra tay giúp đỡ. Buổi tối đó, con và bác cùng tắm, chính hôm ấy, bác đã bảo sẽ mua Gundam cho con nếu con hứa giữ bí mật cho bác.

Thế nên sáng hôm sau thấy bác ngủ trên sô pha, con còn có cảm giác áy náy, con thấy mẹ con thật chẳng ra làm sao cả, chẳng biết thông cảm cho người ta, nhất là thông cảm cho một người đàn ông trưởng thành. Nhiều năm nay, hẳn bác đã chịu không ít cực khổ, bạn gái thì chẳng có lấy một ai, lại ôm khư khư bà mẹ vốn dĩ đã ngăn ngừ của con (nếu bác không hiểu ngăn ngừ ở đây có ý gì, bác có thể lên mạng tra cứu)

Cho đến tận buổi tối hôm sinh nhật, sự phẫn uất của con bùng phát triệt để! Có lẽ bác cũng quên rồi, hôm đó cần gạt nước bồn vệ sinh phòng con bị hỏng, mà tối ấy ra ngoài ăn mừng sinh nhật, không có người gọi thợ đến sửa. Nên nửa đêm hôm ấy con dậy đi vệ sinh, vậy mà hai người lại khóa cửa phòng ngủ.

Không chỉ thế, chuyện xấu xa hơn ấy là vào hồi năm giờ sáng, bác cầm gối bước ra từ phòng ngủ, giả vờ đã nằm cả đêm trên ghế sô pha.

Mà đây vẫn chưa phải chuyện xấu xa nhất, chuyện xấu xa nhất nhất chính là nhân lúc con đang ăn sáng, bác hôn trộm mẹ con ở trong bếp!

Còn có chuyện xấu xa nhất nhất nhất hơn cả chuyện trên, chuyện xấu xa nhất nhất nhất là, lúc hôn trộm mẹ con, bác còn bảo, Đinh Đinh đúng là đồ oắt con, có nó nên anh không được ở trong phòng đến sáng.

Và cả đây nữa, chuyện xấu xa nhất nhất nhất nhất là khi con phát hiện ra hành vi phạm tội của bác không phải chỉ lần đầu! Bao gồm cả chuyện chúng ta đi mưa ướt như chuột lột! Từ lần đó bác đã ngủ trong phòng, đến sáng sớm mới mò ra sô pha nằm!

Điều kinh khủng tồi tệ cùng, sự xấu xa nhất nhất nhất nhất nhất, bác còn đồ ngon đồ ngọt mẹ con, dụ mẹ gửi con đi đâu đó vài ngày, vì bác không ôm mẹ thì không ngủ được! Bác còn bảo đó là sự giày vò, là không thể chịu đựng được! Cứ thế này anh sẽ đau đầu mất! Bác thừa biết mẹ con hay mũi lòng, bác còn giả vờ ần huyết thái dương, miệng thì bảo giờ đang bắt đầu đau rồi đây này!

Đừng tưởng con không biết, bệnh đau đầu của bác 3 năm nay có tái phát đâu!

Chỉ có bà mẹ khờ khạo của con mới đi tin bác, bác là đồ lừa đảo!

Đại lừa đảo! Bịp bợm! Trắng trợn!

Thôi được rồi, con thừa nhận mình đang giận, bởi vốn dĩ con tưởng những người đàn ông cùng phe với nhau là đáng tin cậy nhất, chẳng ngờ bác là người trọng sắc khinh bạn.

Bác làm con quá thất vọng, bác hai ạ.

Con hiểu mẹ con thích giữ thể diện, không muốn con biết chuyện của 2 người, nhưng mẹ đuổi bác ra khỏi phòng vào sáng sớm, bác hoàn toàn có thể nghĩ cách để giải quyết vấn đề này, mà không cần phải giận cá chém thớt với con, có phải tại con bắt buộc bác phải rời giường ra sô pha nằm vào lúc năm giờ sáng đâu, con chỉ là một đứa trẻ vô tội!

Với tư cách một người có sự nghiệp thành đạt, với cương vị là tổng giám đốc của một công ty, là Ceo của công ty, con nghĩ IQ của bác hoàn toàn có thể giải quyết êm thấm vấn đề này.

Thực sự con buồn lòng lắm, thoát đầu con còn hy vọng bác sẽ thuyết phục được mẹ theo bác đi công tác, coi như hai người có thể hưởng tuần trăng mật lần hai, vậy mà bác lại dùng cách tệ bạc nhất, ấy là gửi con sang Mỹ.

Chẳng trách mẹ con không đi tuần trăng mật đầu tiên với bác, EQ của bác quá tệ!

Chẳng trách cho đến tận bây giờ bác vẫn chỉ là bác hai của con, EQ của bác quá thấp!

Chẳng trách mẹ con không để bác ngủ ở phòng cho đến sáng, EQ của bác không còn gì để nói!

Bác hai thân mến, tâm trạng con đang rất vui vẻ, con hy vọng bác cũng vậy. Bác không cần bận tâm về phí sinh hoạt của con ở Mỹ nữa, tiền tiêu vặt con mang theo cũng đủ dùng. Bên cạnh đó, có một chú thích mẹ con, chú ấy chuyển tiền cho con bằng dịch vụ chuyển phát nhanh quốc tế, con vô cùng thích những món đồ chơi chú ấy tặng.

PS: Bác đừng hỏi rút cuộc ai đang theo đuổi mẹ con, con không kể cho bác nghe đâu. Bởi vì con cảm thấy chú ấy hợp với mẹ con hơn là bác.

PSS: Đừng cố ỷ hiếp mua chuộc con, con quyết không nói đâu, đương nhiên nếu bác dùng mảnh khố gì quá quắt, con sẽ mách bà nội. Hoặc quá đáng hơn, con sẽ khuyên mẹ mau đi lấy người khác. Con đã bảo mà, mặc dù mẹ không nghe lời bác cho lắm, nhưng mẹ rất tin lời con.

Bác đừng nghĩ con đang giận, thực ra tâm trạng con rất vui.

Chúc bác mọi việc thuận lợi suông sẻ

Ký tên:

Cháu bác: Đỗ Đình Đình

Thư dạy con

Đình Đình thân mến:

Lúc con nhận được thư hồi âm thì bác và mẹ con đang đi nghỉ ở New Zealand. Thấy thư con viết bằng tiếng trung mà không sai chữ nào, bác rất vui. Mà vui nhất là, con đã có nền tảng cơ bản về cổ phiếu và luật chứng khoán, bên cạnh đó, còn quan tâm đến những bài phát biểu của bác cả con tại Hội nghị Ngân hàng trung ương. Với tư cách là học sinh lớp một của một trường tiểu học danh giá, thì biểu hiện của con rất đáng khen.

Trong thư con có nhắc đến một chú bí mật nào đó đang theo đuổi mẹ con, thậm chí chú ấy còn chuyển đồ chơi và tiền tiêu vặt cho con bằng chuyển phát nhanh quốc tế. Đây con trai, đối diện với sự thật đi. Tiền tiêu vặt là bác nhờ người gửi cho con, mà đồ chơi cũng là bác nhờ người mang cho con, hơn nữa, bác cũng nhờ các chú bên lãnh sự quán chăm sóc con tử tế, tuy con một thân một mình ở mỹ, nhưng chắc chắn sẽ có một kỳ nghỉ hè vui vẻ.

Đừng bận tâm đến mẹ con, có bác chăm sóc mẹ con chu đáo rồi.

À, phải rồi, mẹ cũng rất nhớ con, hằng tối mẹ thường hôn chúc con ngủ ngon, bác đã thay mặt con nhận cả rồi, sau này sẽ đích thân giao lại cho con.

Đáng lẽ định nói với con nhiều chuyện hơn nữa, nhưng giờ bác phải đưa mẹ con đi bơi cái đã. Thế nên tạm dừng ở đây. Cứ chơi vui vẻ vào, lúc nào nhớ nhà thì gọi điện cho bác và mẹ.

PS: Đây oắt con, có giỏi thì phá bình tuần trăng mật của bố và mẹ con thử xem, bố sẽ đem toàn bộ số robot Transformers con để ở nhà tại Bắc Kinh, cho sạch người khác.

Ký tên:

Ông bố đáng kính của con.

[hết]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-thuong-phon-hoa>